DAVID EDDINGS

SİHİRBAZIN TUZAĞI

BELGARİAD • ÜÇÜNCÜ KİTAP

Metis Edebiyat

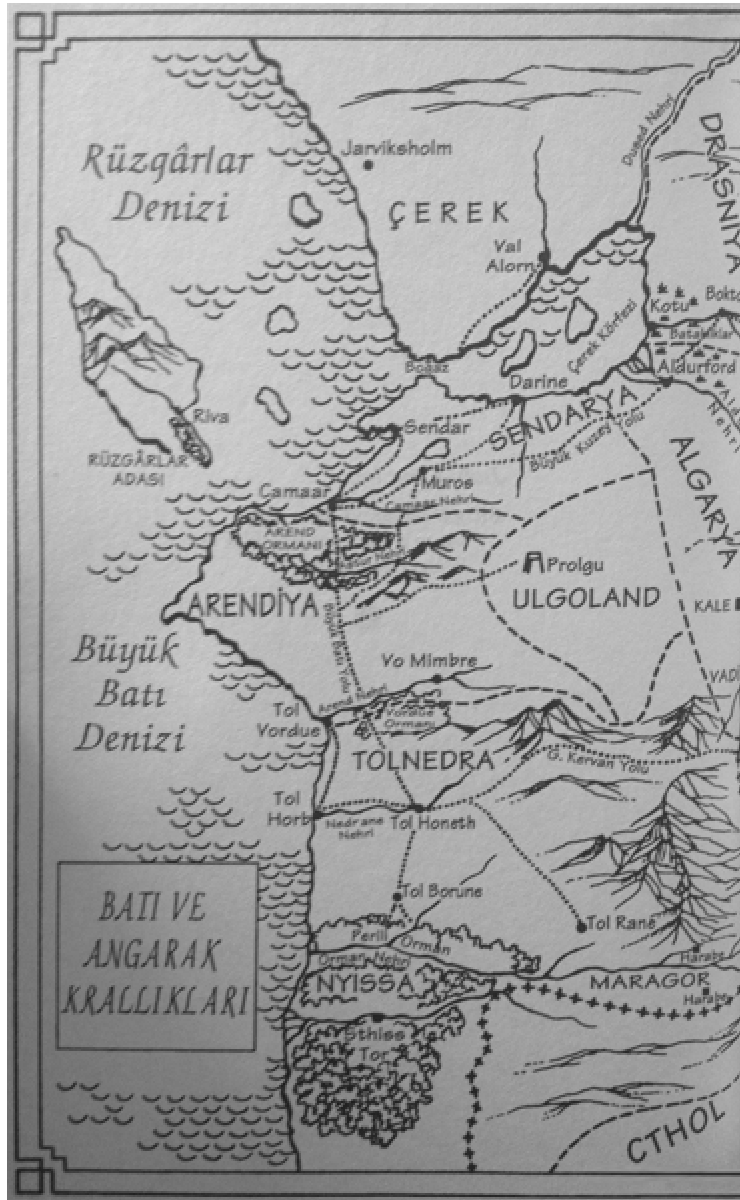
Sihirbazın Tuzağı

Belgariad 3

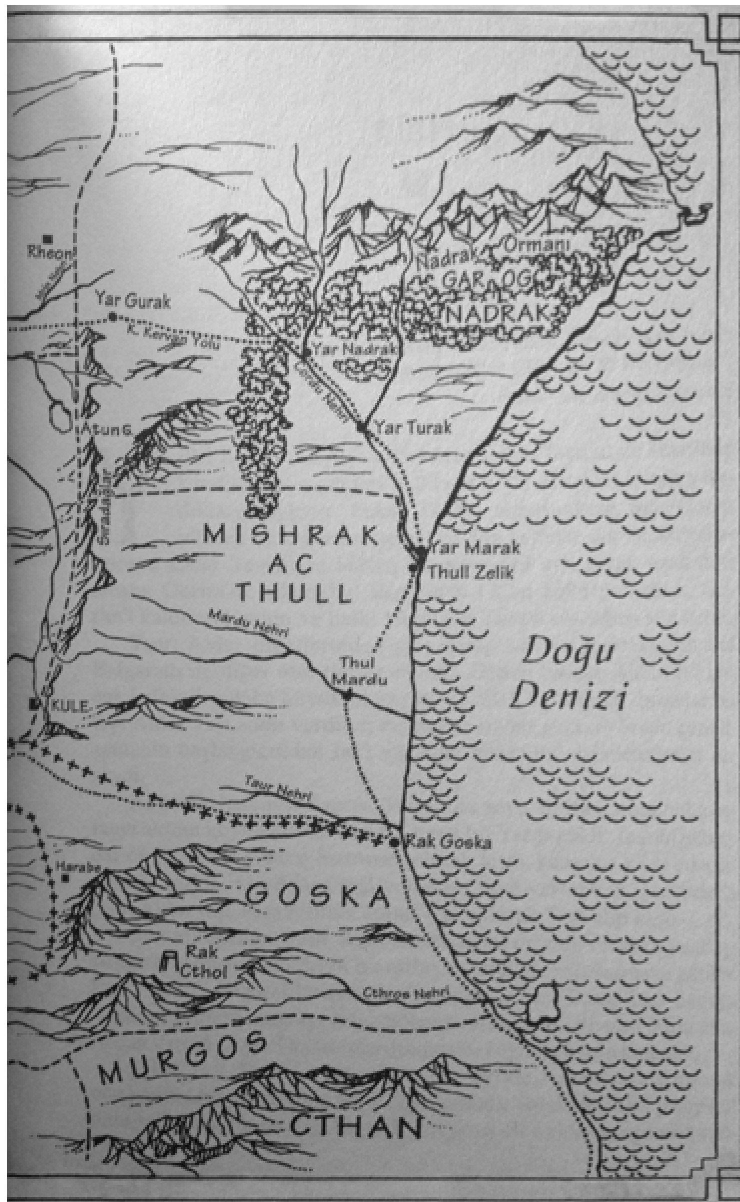
David Eddings

İngilizce aslından çeviren: Bülent Somay

Metis Yayınları

Rüzgârlar Denizi
Jarviksholm
ÇEREK
Val Alorn
DRASNİYA
Kotu
Boktor
Bataklıklar
Aldurford
Boğaz
Darine
Çerek Körfezi
Sendar
SENDARYA
Büyük Kuzey Yolu
Riva
RÜZGÂRLAR ADASI
Camaar
Muros
ALGARYA
Prolgu
ULGOLAND
KALE
ARENDİYA
Büyük Batı Denizi
Vo Mimbre
VADİ
Tol Vordue
TOLNEDRA
G. Kervan Yolu
Tol Horb
Tol Honeth
Tol Borune
Tol Rane
Perili Orman
NYISSA
MARAGOR
Harabe
Sthiss Tor
CTHOL
BATI VE ANGARAK KRALLIKLARI

Rheon
Yar Gurak
K. Kervan Yolu
Yar Nadrak
Nadrak Ormanı
GAR OG
NADRAK
Yar Turak
Atun G.
MISHRAK
AC
THULL
Yar Marak
Thull Zelik
Mardu Nehri
Thul
Mardu
Doğu
Denizi
KULE
Taur Nehri
Rak Goska
Harabe
GOSKA
Rak
Cthol
Cthros Nehri
MURGOS
CTHAN

Giriş

Gorim'in, halkı için bir Tanrı aramasının ve kutsal Prolgu Dağında Ul'u bulmasının hikâyesidir.

Ulgo Kitabı'na ve başka kitaplardan bölümlere dayanarak.

Günlerin başlangıcında yedi tanrı dünyayı karanlıktan döndürerek yarattı; sonra hayvanları ve kuşları, sürüngenleri ve balıkları ve en nihayet de insanı yarattılar. O zamanlar göklerde Ul adlı bir ruh yaşıyordu ve bu yaratılış işine katılmamıştı. Gücünü ve aklını diğer tanrılardan esirgediği için yaratılan şeylerin çoğu kusurluydu ve mükemmel değildi. Birçok yaratık çirkin ve tuhaftı. Genç tanrılar bunları yok etmek istediler ki, dünya yüzündeki her şey güzel olsun.

Fakat Ul elini uzattı ve onları durdurdu; dedi ki: "Yarattığınızı yok edemezsiniz. Kendi eğlenceniz ve keyfiniz için göklerin huzurunu ve dokusunu bozarak bu dünyayı yarattınız. Ancak şunu bilin ki, yarattığınız her şey, ne kadar korkunç olursa olsun, bu aptallığınızın bir nişanesi olarak kalacaktır. Yarattığınız bir tek şeyi bile yok etmeye kalktığınız gün, her şey birden yok olacak."

Genç tanrılar öfkelendiler. Yarattıkları her korkunç ya da çirkin yaratığa dediler ki: "Madem öyle, senin tanrın Ul olsun." Sonra insan kavimleri arasından her tanrı kendine hoşuna giden bir kavim seçti. Tanrısı olmayan kavimler kaldığında ise genç tanrılar onlara dediler ki: "Ul'a gidin, sizin tanrınız o olacak." Ul ise hiç sesini çıkarmadı.

Sayısız ve acı dolu nesiller boyu Tanrısızlar Batının çorak, sahipsiz topraklarında dolaşarak ağladılar.

Derken aralarından Gorim adlı adil ve hakkaniyetli bir adam çıktı. Tanrısız kalabalıkları bir araya toplayarak onlara dedi ki: "Başıboş dolaşmamızın

zorlukları yüzünden yapraklar gibi kuruyup düşüyoruz. Çocuklarımız ve yaşlılarımız ölüyor. Onlar öleceğine bir kişinin ölmesi yeğdir. Burada kalın ve bu ovada bekleyin. Ben gidip Ul adlı tanrıyı arayacağım ki ona ibadet edebilelim ve bu dünyada bir yerimiz olsun."

Yirmi yıl boyunca Gorim Ul'u boşu boşuna aradı. Yıllar geçtikçe saçları kırlaştı ve yorgun düştü. Çaresizlik içinde yüksek bir dağın tepesinde oturup göklere doğru haykırmaya başladı: "Yeter artık! Artık aramayacağım. Tanrılar meğerse yalanmış, dünya da çorak bir boşlukmuş sadece. Ul yokmuş demek; ben de hayatımı karartan bu lanetten bıktım usandım."

Ul'un Ruhu onu duyarak cevap verdi: "Bana niçin kızgınsın Gorim? Sizin yaratılmanız benim suçum değildi."

Gorim korkuyla yere kapandı. Ul ona dedi ki: "Kalk Gorim; ben senin tanrın değilim."

Gorim kalkmadı. "Ulu tanrım," diye haykırdı; "yüzünü, hiçbir tanrının korumadığı, hasta ve bitap düşmüş halkından saklama."

"Kalk Gorim," dedi Ul. "Kalk ve burayı terk et. Şikâyet etmeyi bırak ve kendine başka bir tanrı ara. Beni rahat bırak."

Gorim gene kalkmadı. "Ulu tanrım," dedi, "burada bekleyeceğim. Halkın aç ve susuz. Senin rahmetini ve yaşayabilecekleri bir ülke istiyorlar."

"Bu konuşmadan sıkıldım," dedi Ul ve oradan ayrıldı.

Gorim dağda kaldı ve topraktaki hayvanlar ve havadaki kuşlar onu beslediler. Bir yıldan fazla orada bekledi. Sonra tanrıların yarattığı korkunç ve çirkin yaratıklar gelip ayaklarının dibine oturarak onu seyretmeye başladılar.

Ul'un Ruhu huzursuz oldu. Sonunda tekrar Gorim'e görünerek, "Hâlâ bekliyor musun?" diye sordu.

Gorim secde ederek dedi ki: "Ulu tanrım, halkın senin sevgini ve şefaatini bekliyor."

Ul'un Ruhu kaçtı. Fakat Gorim orada bir yıl daha kaldı. Ejderhalar et, tekboynuzlar su getirdiler ona. Ul tekrar gelerek, "Hâlâ burada mısın?" diye sordu.

Gorim secde ederek, "Ulu tanrım," diye haykırdı, "halkın senin şefkatinden yoksun kaldığı için bir bir ölüyor." Ul gene bu hakkaniyetli adamın huzurundan kaçtı.

Bir yıl daha geçti ve bir yıl boyunca isimsiz, görünmez yaratıklar Gorim'i beslediler. Ve Ul'un Ruhu dağa gelerek emretti: "Kalk Gorim."

Gorim secdeden kalkmayarak, "Ulu tanrım, acı bana," dedi.

"Kalk Gorim," dedi Ul. Eğilerek Gorim'i elleriyle tutup kaldırdı. "Ben senin tanrın Ul'um ve karşımda ayakta durmanı emrediyorum."

"Benim ve halkımın tanrısı olacaksın öyleyse," dedi Gorim.

"Ben senin ve halkının tanrısıyım," dedi Ul.

Gorim bulunduğu yüksek yerden, çilesi sırasında onu beslemiş olan çirkin yaratıklara baktı. "Ya bunlar ne olacak tanrım? Basiliskin ve minotorun, ejderhanın ve kimeranın, tekboynuzun ve isimsiz yaratığın, kanatlı sürüngenin ve görünmez yaratığın da tanrısı olacak mısın? Çünkü onları da kimse kabullenmemiş. Ama her birinin kendince güzelliği var. Yüzünü onlardan çevirme ulu tanrım, çünkü onlarda büyük kıymet var. Genç tanrılar onları sana yollamışlardı. Eğer sen de reddedersen tanrıları kim olacak?"

"Ben onların yaratılmasına karşı çıkmıştım," dedi Ul. "Bu yaratıklar genç tanrılar tarafından, onları azarladığım için nisbet olsun diye bana gönderildi. Canavarların tanrısı olmayacağım."

Gorim'in ayaklarının dibindeki yaratıklar sızlanmaya başladılar. Gorim yere oturarak, "Öyleyse bekleyeceğim ulu tanrım," dedi.

"İstediğin kadar bekle," dedi Ul ve oradan uzaklaştı.

Eskisi gibi, Gorim bekledi ve yaratıklar onu beslediler ve Ul huzursuz oldu. Ve ulu tanrı, Gorim'in kutsal kişiliği önünde pişman olarak yeniden yanına geldi. "Kalk Gorim," dedi. "Kalk ve tanrına hizmet et." Ul eğilip Gorim'i kaldırdı. "Yanında oturan yaratıkları bana getir ki onlara bakayım. Eğer dediğin gibi bir kıymet ve güzellik görürsem, onların da tanrısı olmayı kabul edeceğim."

O zaman Gorim yaratıkları bir bir Ul'un huzuruna getirdi. Yaratıklar Ul'un huzurunda yere kapanıp onun şefaati için yalvardılar. Ve Ul her bir yaratıktaki güzelliği daha önce nasıl görmemiş olduğuna şaştı. Ellerini kaldırıp onları kutsadı ve dedi ki: "Ben Ul'um ve hepinizde güzellik ve kıymet buldum. Tanrınız olacağım ve siz huzur içinde çoğalacaksınız."

Gorim mutlu oldu ve bütün bunların olduğu dağa Prolgu, yani "Kutsal Yer" adını verdi. Sonra halkını bırakmış olduğu ovaya, onları tanrılarının yanına getirmeye gitti. Fakat halkı onu tanımadı, çünkü Ul'un elleri ona dokunduğunda değişmişti; gövdesi ve saçları kar beyazıydı. Halkı ondan korktu ve taşlayarak kovaladı.

Gorim Ul'a yakararak dedi ki: "Ulu tanrım, dokunuşun beni değiştirmiş; halkım beni tanımıyor."

Ul elini kaldırdı ve Gorim'in halkı da kendisi gibi bembeyaz oldu. Ul'un ruhu gök gürültüsü gibi bir sesle konuştu ve dedi ki: "Tanrınızın sözünü dinleyin. Bu adam Gorim'dir; sizi halkım olarak kabul edeyim, koruyayım, gözeteyim ve sizin tanrınız olayım diye bana yalvardı. Bundan sonra sizin adınız Ulgo olacak; hem beni hem de onun kutsiyetini unutmayasınız diye. Onun dediklerini yapacak ve sizi nereye götürürse gideceksiniz. Ona itaat etmeyenleri ve izlemeyenleri kökünden koparacağım, kuruyup yok olacaklar."

Gorim insanlara eşyalarını ve sığırlarını alıp onun peşinden dağlara gelmelerini söyledi. Ama kavmin ihtiyarları ne ona, ne de duydukları sesin Ul'un sesi olduğuna inandılar. Gorimle alay ederek dediler ki: "Eğer tanrı Ul'un hizmetkârıysan bir mucize göster de görelim."

Gorim dedi ki: "Teninize ve saçlarınıza bakın. Bu yeterli bir mucize değil midir?"

İhtiyarlar huzursuz olup uzaklaştılar. Bir süre sonra geri dönüp dediler ki: "Bu Ul'un şefaatinin ispatı değil, senin gittiğin murdar yerlerden başımıza musallat ettiğin bir hastalıktır."

Gorim ellerini kaldırdı ve onu beslemiş olan yaratıklar, kuzuların bir çobanın etrafında toplanması gibi toplandılar. İhtiyarlar tekrar korkup uzaklaştılar. Ama az sonra gelip dediler ki: "Bu yaratıklar birer canavar; hepsi de çok çirkin. Sen ulu tanrı Ul'un hizmetkârı değil, bizi mahvetmek isteyen bir şeytansın. Biz hâlâ Ul'un şefaatinin bir ispatını göremedik.'"

Gorim sonunda onlardan bıktı. Müthiş bir sesle şöyle haykırdı: "Ben size duyduğunuz sesin Ul'un sesi olduğunu söyledim. Sizin namınıza yeteri kadar acı çektim. Şimdi Prolgu'ya, kutsal yere dönüyorum. Benimle gelen gelsin, kalan kalsın." Böyle diyerek dönüp dağlara doğru uzaklaştı.

Birtakım insanlar peşine takıldılar, ama çoğu kaldı ve Gorimle ve ona uyanlarla alay etti: "Hani Ul'un şefaatini gösteren mucize? Biz Gorim'e itaat etmedik, onun peşinden gitmedik, ama bakın, ne kuruyoruz, ne de yok oluyoruz."

Bunun üzerine Gorim büyük bir üzüntüyle onlara baktı ve son kez konuştu: "Benden bir mucize istediniz. İşte size mucize. Tıpkı Ul'un sesinin söylediği gibi, gövdesinden koparılmış bir dal gibi kuruyorsunuz. Artık yokoldunuz." Sonra kendisini izleyenlerle birlikte dağlara, Prolgu'ya doğru uzaklaştı.

Kavmin çoğunluğu çadırlarına döndü ve Gorim ile gidenlerle alay etti. Bir yıl boyunca alay edip güldüler. Sonra gülmeyi bıraktılar, çünkü kadınları kısırlaşmıştı, çocuk doğuramıyordu. Kavim kurudu ve zamanla yok oldu.

Gorim'i izleyenler Prolgu'ya vardılar ve orada bir şehir kurdular. Ul'un ruhu yanlarındaydı ve orada Gorim'i besleyen yaratıklarla barış içinde yaşadılar. Gorim birçok insan ömrü boyunca yaşadı; ondan sonraki bütün Ul Başrahiplerine Gorim dendi ve her Gorim çok uzun süre yaşadı. İki bin yıl boyunca Ul'un sağladığı barış içinde yaşadılar ve bunun ebediyen süreceğini sandılar.

Ama şer tanrısı Torak, tanrı Aldur'un yaptığı Taşı çaldı ve insanlarla tanrılar arasında savaş başladı. Torak, Taşı yeryüzünü ikiye ayırıp araya denizi

sokmak için kullandı; bunun üzerine Taş onun yüzünü korkunç bir şekilde yaktı. Torak Mallorya'ya kaçmak zorunda kaldı.

Yüzü yaralandığı için çıldırmıştı; Ulgo'nun kavmiyle barış içinde yaşayan yaratıklar da onunla birlikte çıldırdılar. Ul'un barışına karşı ayaklandılar ve şehirleri yıkıp insanları öldürdüler; geriye pek az insan kaldı.

Kurtulanlar Prolgu'ya kaçtı; yaratıklar Ul'un gazabından korktukları için onları izleyemedi. İnsanlar ağlayıp ağıtlar yaktılar. Ul onların haline üzüldü ve Prolgu'nun altındaki mağaraların yolunu gösterdi. İnsanlar Ul'un kutsal mağaralarına sığındılar ve orada yaşamaya başladılar.

Bir zaman sonra, Büyücü Belgarath Alornların kralını ve onun oğullarını yanına alarak Mallorya'ya, Taşı çalmaya gitti. Torak peşlerine takılmaya kalktığında ise Taşın gazabı ona engel oldu. Belgarath Taşı ilk Riva Kralına vererek, Taş onun soyunda kaldığı sürece Batının güvende olduğunu söyledi.

Zamanla Alornlar dağılarak güneye, yeni topraklara açıldılar. Diğer tanrıların kavimleri tanrıların ve insanların savaşından yılmışlardı; kaçıp başka toprakları istila ettiler ve bu ülkelere tuhaf isimler verdiler. Fakat Ul'un kavmi Prolgu'da kaldı ve onlarla ilişkiye girmedi. Ul onları korudu ve gizledi; yabancılar kavmin o dağda olduğunu öğrenemedi. Yüzyıllar boyuna Ul'un kavmi dış dünyayla hiç ilgilenmedi; dünya son Riva Kralına yapılan suikastle sarsıldığında bile.

Ancak Torak dev gibi bir orduyla Ul'un çocuklarının ülkesinden geçerek Batıya saldırdığında, Ul'un ruhu Gorim ile konuştu. Gorim kavmini gece vakti gizlice mağaralarından çıkardı. Uyuyan orduya saldırarak ağır zayiat verdirdiler. Böylece zayıf düşen Torak'ın ordusu, Vo Mimbre denilen yerde Batı ordularına yenildi.

O zaman Gorim hazırlanıp, galiplerle toplantı yapmaya gitti. Döndüğünde Torak'ın ağır yaralı olduğu haberini getirdi. Şer tanrısının vücudu, müridi Belzedar tarafından kaçırılıp saklanmıştı, ama Torak'ın Riva soyundan biri tekrar Riva tahtına oturana kadar ölü gibi uyuyacağı söyleniyordu. Bu da hiçbir zaman demekti, çünkü o soydan kimsenin hayatta olmadığı biliniyordu.

Gorim'in dış dünyayı ziyareti çok şaşırtıcı bir şey olmuştu, ama bundan bir zarar gelmedi. Ul'un çocukları tanrılarının gözetimi altında çoğaldılar ve hayat eskisi gibi devam etti. Ancak Gorim'in eskisi gibi Ulgo Kitabı'nı okuyarak vakit geçirmediği, eski, küflü kehanet parşömenleriyle uğraştığı da gözden kaçmadı. Ama Ul'un mağaralarından çıkıp başka kavimlerin dünyasına giden birinden de bu kadar tuhaflık beklenirdi zaten.

Derken bir gün mağaraların girişinde tuhaf bir ihtiyar belirerek Gorimle görüşmek istediğini söyledi. Sesinde öyle bir güç vardı ki, hemen Gorim'i çağırdılar. Sonra, kavim mağaralara sığındığından beri ilk defa, Ul'un kavminden olmayan biri içeri alındı. Gorim yabancıyı odasına götürerek günlerce onunla görüştü. Daha sonra beyaz sakallı ve hırpani kılıklı ihtiyar uzun aralıklarla mağaralara geldi ve her defasında Gorim tarafından buyur edildi.

Bir keresinde genç bir delikanlı Gorim'in yanında büyük boz bir kurt gördüğünü söyledi. Bu muhtemelen hastalık yüzünden görülmüş bir rüyaydı, ama çocuk sözünü geri almadı.

Kavim kendini Gorim'in bu tuhaf huylarına alıştırdı. Yıllar geçti ve büyük tanrı Ul'un seçilmiş kavmi olduklarından emin olan insanlar, Ul'a şükran duyguları içinde yaşayıp gittiler.

Birinci Kısım

Maragor

Birinci Bölüm

Tolnedra İmparatorluğunun çiçeği, Borune Hanedanının mücevheri, İmparatorluk Prensesi Hazretleri Ce'Nedra, Kaptan Greldik'in gemisindeki meşe kirişli bir kamarada, bir sandığın üstüne bağdaş kurmuş, bir yandan bakır rengi saçından bir tutamın ucunu kemirirken, bir yandan da Leydi Polgara'nın Büyücü Belgarath'ın kırık kolunu tedavi edişini izlemekteydi. Kısa, uçuk yeşil bir Orman Perisi tuniği giyiyordu ve yanağına biraz kül bulaşmıştı. Yukarıdaki güverteden, kürek çekerek onları akıntı yukarı, küle boğulmuş Sthiss Tor şehrinden uzaklaştıran Greldik'in gemicilerine tempo veren davulun düzenli sesi duyuluyordu.

Durumun çok feci olduğuna karar verdi kendi kendine, İmparator babasıyla kendini bildi bileli oynadığı otorite ve otoriteye karşı isyan oyununun bir parçası olarak başlayan bu olay, ölümcül bir ciddiyet kazanmıştı. Haftalar önce bir gece, Öğretmen Jeebers ile Tol Honeth'deki İmparatorluk Sarayından gizlice sıvıştıklarında, işlerin bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemişti. Jeebers kısa bir süre sonra kaçıp gitmişti –zaten geçici bir kolaylık sağlamaktan öteye bir anlamı yoktu adamcağızın; şimdi ise bu kuzeyli, asık yüzlü insanların yanında anlamadığı bir maceraya atılmıştı. Adı bile prensesin tüylerini ürperten Leydi Polgara, Perili Ormanda ona oyunun bittiğini, hiçbir numaranın, ağlayıp sızlanmanın ya da dolabın onun, Prenses Ce'Nedra'nın, on altıncı yaş gününde Riva Kralının taht salonunda hazır bulunmasını engelleyemeyeceğini kesin bir tavırla bildirmişti; gerekirse zincirlenmiş olarak gidecekti oraya. Ce'Nedra Leydi Polgara'nın dediğini yapacağından da kesinlikle emindi; bir an için yüzlerce sakallı Alornun kahkahaları arasında, şangırdayan zincirler içinde, aşağılanmış bir şekilde öylece durduğunu hayal etti. Her ne pahasına olursa olsun bunu engellemeliydi, işte o yüzden pek gönüllü bir şekilde olmasa da açıkça başkaldırmadan onları izlemişti. Leydi Polgara'nın gözlerindeki çelik ışıltısı daima kelepçeleri ve zincirleri çağrıştırıyordu ona; bu da prensesi İmparator babasının gücünden çok daha etkili bir biçimde itaate zorluyordu.

Bu insanların neyin peşinde olduğuna dair pek bir fikri yoktu Ce'Nedra'nın. Birinin ya da bir şeyin peşindeydiler ve bunun izi onları Nyissa'nın yılanlı

ormanlarına kadar getirmişti. Murgolar da bir şekilde işin içindeydiler ve yollarına bir sürü korkunç engel çıkarıyorlardı; Kraliçe Salmissra da bulaşmıştı işe, o kadar ki genç Garion'u kaçırtmıştı.

Ce'Nedra daldığı hayallerden sıyrılarak kamaranın öbür tarafındaki Garion'a baktı. Nyissa Kraliçesi ondan ne isteyebilirdi? O kadar sıradandı ki! Köylünün teki, bulaşıkçı yamağı, önemsiz biri işte, iyi bir delikanlıydı kuşkusuz; düz, kırçıl saçları alnına düşüp duruyordu ve Ce'Nedra'nın elleri uzanıp o saçları düzeltmek arzusuyla kaşınıyordu. Hoş bir yüzü vardı sıradan tabii, ama hoş ve kendini yalnız hissettiğinde ya da korktuğunda onunla sohbet edebiliyordu; ayrıca huysuz anlarında da onunla kavga edebiliyordu çünkü ondan biraz büyüktü sadece. Ama Garion ona asaletine yakışır saygıyı göstermeyi reddediyordu; herhalde bunun nasıl yapılacağını bile bilmiyordu. Peki neden bu kadar şiddetle ilgileniyordu bu çocukla? Düşünceli düşünceli ona bakarak kafasını buna yormaya başladı.

Gene aynı şeyi yapıyordu. Öfkeyle gözlerini yüzünden kaçırdı. Niye hep onu gözetliyordu sanki? Ne zaman dalsa, gözleri hep Garion'un yüzüne gidiyordu; ilginç bir yüzü de yoktu üstelik! Kendini onu gözetleyebileceği yerlere gitmek için bahaneler yaratırken bile yakalamıştı kaç kere. Aptallıktı bu!

Ce'Nedra saçının ucunu kemirdi, sonra biraz düşünüp tekrar kemirdi ve en sonunda gözleri yeniden Garion'un yüzünün ayrıntılarını incelemeye başladı.

"İyileşecek mi?" diye gürledi Trellheim Kontu Barak, koca kızıl sakalını çekiştirip Leydi Polgara'nın Belgarath'ın kolundaki askıyı yerleştirmesini izlerken.

"Basit bir kırık," dedi Polgara profesyonel bir tavırla, sargı bezlerini kaldırırken. "Zaten bizim ihtiyar aptal hızlı iyileşir."

Belgarath yeni sarılmış kolunu kıpırdatırken yüzünü buruşturarak, "Bu kadar canımı yakmak zorunda değildin Pol," dedi. Eski, pas rengi tuniğinde koyu çamur lekeleri ve üzerine devrilen ağacın eseri olduğu belli olan yeni bir yırtık vardı.

"Kemiği yerleştirmem gerekiyordu baba," dedi Pol. "Eğri kaynamasını istemezsin, değil mi?"

"Bence canımı yakmak hoşuna gidiyor," dedi Belgarath.

"Gelecek sefere kendin yaparsın," dedi Pol soğukkanlı bir tavırla, gri elbisesini düzelterek.

"İçki istiyorum," dedi Belgarath dev cüsseli Barak'a.

Trellheim Kontu dar kapıya yaklaşarak dışarıdaki gemiciye, "Belgarath'a bir kupa bira getirir misin?" diye sordu.

"İyi mi o?" dedi gemici.

"Asabı bozuk," dedi Barak. "Eğer hemen içmezse daha da beter olacak."

"Hemen gidiyorum," dedi gemici.

"Akıllıca bir karar."

Bu da Ce'Nedra'nın kafasını karıştırıyordu işte. Yanlarındaki soylular bu hırpani kılıklı ihtiyara müthiş saygı gösteriyorlardı; ama bildiği kadarıyla bir unvanı bile yoktu Belgarath'ın. Bir baronla bir lejyon generali arasındaki, bir Tolnedra grandükü ile bir Arendiya veliahtı arasındaki ya da Riva Vekilharcı ile Çerek Kralı arasındaki farkı bir bakışta anlayabilirdi; ama büyücüleri nereye koyacağını bilemiyordu. Materyalist Tolnedralı aklı, büyücülerin varlığını bile kabullenemiyordu bir türlü. Evet, Batı krallıklarının yarısında çeşitli unvanlara sahip olan Leydi Polgara'nın dünyanın en çok saygı gören kadını olduğundan şüphe yoktu, ama Belgarath serserinin biriydi, yersiz yurtsuz, çoğu zaman da insanların başına bela olan biri. Garion'un onun torunu olduğunu da unutmamak gerekir diye söylendi Ce'Nedra kendi kendine.

"Artık bize olup bitenleri anlatma vaktin geldi baba," diyordu Leydi Polgara hastasına.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye kestirip attı Belgarath.

Polgara, yüzünde küstah bir ifadeyle bir bankın üzerine uzanmış yatan, keskin hatlı, alaycı, ufak tefek bir Drasniyalı soylu olan Prens Kheldar'a dönerek, "Ya sen İpek?" diye sordu.

Prens büyük bir üzüntü numarasıyla Belgarath'a, "Durumumu görüyorsun eski dostum," dedi özür diler gibi. "Sır saklamaya kalksam, nasıl olsa zorla öğrenir; bu da benim için pek tatsız olabilir."

Belgarath ifadesiz bir suratla ona baktı, sonra öfkeyle pufladı.

"Konuşmaya gönüllü olduğumu sanma yani."

Belgarath arkasını döndü.

"Anlayacağını biliyordum."

"Anlat haydi İpek," dedi Barak sabırsızlıkla.

Drasniyalı uzandığı bankın üzerinde doğrulup oturarak, "Anlatacak pek bir şey yok aslında," dedi. "Üç hafta kadar öne Zedar'ın izini bulup Nyissa'ya kadar takip ettik. Birkaç Nyissa sınır muhafızıyla karşılaştık ama ciddi bir sorun çıkmadı. Her neyse, sınırı geçer geçmez, Taşın izi doğuya döndü. Buna şaşırdık, çünkü Zedar o kadar kararlı bir şekilde Nyissa'ya doğru ilerlemişti ki, ikimiz de Salmissra ile bir anlaşma yaptığını sanıyorduk. Belki de herkesin öyle sanmasını istemiştir. Zedar çok zeki bir adam; Salmissra da üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokmasıyla ünlüdür."

"O işin icabına bakıldı," dedi Leydi Polgara ciddi bir tavırla.

"Ne oldu?" diye sordu Belgarath.

"Sonra anlatırım baba. Sen devam et İpek."

İpek omuzlarını silkti. "Devamında bir şey yok. Zedar'ın izini eski Marag sınırının yakınındaki harabelerden birine kadar sürdük. Orada Belgarath'ın bir ziyaretçisi oldu ya da en azından bana öyle söyledi. Ben kimseyi göremedim. Her neyse, sonra bana planımızın değiştiğini, nehir aşağı dönüp Sthiss Tor'da sizi bulmamız gerektiğini söyledi. Daha fazla da açıklama yapamadı, çünkü birdenbire ormanda Murgo kaynamaya başlamıştı –bizi

mi arıyorlardı yoksa Zedar'ı mı anlayamadık. O günden beri Murgolardan da Nyissalılardan da saklanarak, geceleri yolculuk ederek buraya gelmeye çalışıyorduk. Bir haberci bile gönderdik önden. Size ulaşmadı mı?"

"Evvelki gün geldi," dedi Polgara. "Ateşi vardı, o yüzden mesajınızı almamız epey sürdü."

Kheldar başını sallayarak, "Her neyse," dedi. "Murgoların yanında Grolimler de vardı ve bizi zihinleriyle de arıyorlardı. Belgarath onların bizi bulmasını engellemek için bir şey yapıyordu. Herhalde bu zihnini fazla meşgul ediyordu ki, yürüdüğü yere bakmıyordu hiç. Bu sabah atlardan inmiş, bataklık içinden geçmeye çalışıyorduk. Belgarath da dalgın dalgın yürürken ağaç üstüne devrildi."

"Tahmin etmeliydim," dedi Polgara. "Biri yapmış olmasın?"

"Sanmıyorum," dedi İpek. "Tuzak olabilirdi tabii, ama bana öyle gelmedi. Ağaç içinden çürümüştü. Onu uyarmaya çalıştım, ama Belgarath tam altına yürüdü."

"Tamam, tamam," dedi Belgarath.

"Ama sahiden uyardım."

"Üstüme varma İpek."

"Seni uyarmaya çalışmadığımı sanmasınlar da," dedi İpek.

Polgara başını sallayarak, "Baba!" dedi, sesinde müthiş bir hayal kırıklığıyla.

"Beni rahat bırak Polgara," dedi Belgarath.

"Onu ağacın altından çıkarıp elimden geldiğince kolunu sardım," diye devam etti İpek. "Sonra da küçük bir kayık çaldım ve nehirden aşağı doğru yola çıktık. Bu kül yağmuru başlayana kadar her şey yolunda gidiyordu."

"Atları ne yaptın?" dedi Hettar. Ce'Nedra bu uzun boylu, sessiz, siyah deri elbiseli ve kazınmış kafasında tek bir tutam saç olan Algar beyinden biraz

çekiniyordu. Hettar hiç gülümsemiyordu ve "Murgo" lafı geçtiğinde atmacaya benzeyen yüzünde taş gibi bir ifade beliriveriyordu. Ona insanca bir hava veren tek şey, atlara duyduğu sonsuz ilgiydi.

"İyiler," dedi İpek. "Onları Nyissalıların bulamayacağı bir yere bağladım. Biz onları tekrar bulana kadar güvende olurlar."

"Gemiye bindiğinizde Taşın Ctuchik'te olduğunu söylemiştin," dedi Polgara Belgarath'a. "Nasıl oldu bu?"

İhtiyar omuzlarını silkerek, "Beltira ayrıntıya girmedi," dedi. "Bütün söylediği Zedar'ın Cthol Murgos'a girdiği an Ctuchik'in kurduğu pusuya düşmüş olduğu. Zedar kaçmayı başarmış, ama Taşı bırakmak zorunda kalmış."

"Beltira'yla mı konuştun?"

"Zihniyle," dedi Belgarath.

"Ustanın niye Vadiye gelmemizi istediğini söyledi mi?"

"Hayır. Sormak aklına bile gelmemiştir. Beltira'yı bilirsin."

"Oraya gitmemiz aylar alacak baba," dedi Polgara kaygıyla kaşlarını çatarak. "Buradan Vadi iki yüz elli fersah."

"Aldur oraya gitmemizi istiyor," dedi Belgarath. "Bunca yıldan sonra onun isteklerine karşı çıkmaya başlayamam."

"Bu arada da Taş Rak Cthol'da, Ctuchik'in elinde."

"Ona bir faydası olmaz ki Pol. Torak bile iki bin yıldır uğraşmasına rağmen Taş'a hükmedemiyor. Rak Cthol'un nerede olduğunu biliyorum; Ctuchik onu benden saklayamaz. Gidip elinden almaya karar verdiğim zaman o da Taş da orada olacaklar. O sihirbazla nasıl başa çıkacağımı biliyorum." Belgarath "sihirbaz" derken sesinde müthiş bir aşağılama ifadesi vardı.

"Peki bu arada Zedar ne yapacak?"

"Zedar'ın derdi başından aşkın. Beltira onun Torak'ın vücudunu sakladığı yerden alıp başka bir yere götürdüğünü söyledi. Torak'ın vücudunu Rak Cthol'dan mümkün olduğunca uzak tutacağından emin olabiliriz. Bence işler yoluna giriyor. Zaten Zedar'ı kovalamaktan sıkılmaya başlamıştım."

Ce'Nedra'ya çok karmaşık geliyordu bütün bunlar. Neden bu tuhaf isimli iki Angarak büyücüsünün davranışlarına ve herkesin hayran olduğu o esrarlı mücevhere takmışlardı ki kafalarını? Onun için şu mücevher, bu mücevher fark etmezdi. Çocukluğu etrafı mücevherlerle dolu geçtiği için süse takıya önem vermez olmuştu. Şu anda bile kullandığı tek takı, çam kozalağı şeklindeki altın küpeleriydi; onları da altın oldukları için değil, başını hareket ettirdikçe hoş bir ses çıkarmalarını sağlayan düzenekleri yüzünden seviyordu.

Bütün bunlar yıllar önce babasının sarayında bir masalcıdan dinlediği Alorn efsanelerinden birine benziyordu. O efsanede de büyülü bir mücevher vardı. Angarakların tanrısı Torak mücevheri çalmıştı ve bir büyücü ile bazı Alorn kralları onu geri alarak bir kılıcın kabzasına takmışlar ve Riva sarayındaki taht odasına gizlemişlerdi. Batıyı müthiş bir felaketten koruduğu söyleniyordu. Tuhaftır ki, efsanedeki büyücünün adı da Belgarath'tı, tıpkı bu ihtiyar gibi.

Ama o zaman Belgarath'ın binlerce yaşında olması gerekirdi ki bu saçmaydı tabii. Herhalde bu eski efsanevi kahramanın onuruna ona bu adı vermişlerdi ya da insanları etkilemek için kendisi seçmişti.

Gözleri yine Garion'un yüzüne kaydı. Delikanlı yüzünde ciddi bir ifadeyle odanın bir köşesinde oturuyordu. Belki de onun bu ciddiyetiydi merakını celbedip gözlerini yüzüne çeken. Tanıdığı başka delikanlılar soylular ve soylu çocukları cazip ve zeki görünmeye çalışırlardı, ama Garion hiç espriler yapıp onu eğlendirmeye çalışmamıştı. Bunu nasıl karşılaması gerektiğini bilmiyordu. Nasıl davranması gerektiğini bilemeyecek kadar odun muydu bu çocuk? Belki de ona hiç aldırmadığı için böyle yapıyordu. En azından deneyebilirdi, değil mi? Hiç olmazsa arada bir! Eğer Garion onun karşısında kendisini aptal yerine koyacak şeyler yapmazsa, onunla nasıl başa çıkabilirdi ki?

Ansızın ona kızgın olduğunu hatırladı. Garion Kraliçe Salmissra'nın hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu söylemişti; bu korkunç lafını affetmek için henüz çok erkendi. Bu terbiyesizce dil sürçmesi yüzünden onun canına okuyacaktı. Garion'un yüzüne dik dik bakarken, yeniden yüzüne düşen buklelerden biriyle oynamaya başladı dalgın dalgın.

Ertesi sabah, Cthol Murgos'ta bir yerlerdeki dev bir volkanik patlamanın sonucu olan kül yağmuru, yeniden güverteye çıkmaya imkân sağlayacak kadar azalmıştı. Nehir kıyısındaki orman hâlâ biraz pusluydu, ama hava solunabilecek kadar temizdi artık. Ce'Nedra aşağıdaki kamaranın boğucu havasından kaçarak güverteye fırladı.

Garion geminin pruvasında her zaman oturduğu korunaklı yerde Belgarath ile muhabbete dalmıştı. Ce'Nedra onunla pek ilgilenmiyordu tabii, ama sabah saçlarını taramamış olduğunu da fark etti. İçinden hemen koşup bir tarak almak ve bu durumu düzeltmek geldiyse de, bu isteğe direndi. Onun yerine, ilgilendiğini hiç belli etmeden güvertenin korkuluğuna dayanarak konuşmalarına kulak misafiri olmaya başladı.

"...Hep vardı zaten," diyordu Garion dedesine. "Eskiden yalnızca konuşurdu benimle; saçmaladığım ya da çocukça davrandığım zaman hemen söylerdi. Zihnimin bir köşesinde hep kendi başına duruyordu."

Belgarath sağlam eliyle dalgın dalgın sakalını kaşıyarak başını salladı. "Senden tamamen ayrı bir şeymiş gibi görünüyor. Peki bu içindeki ses herhangi bir şey yaptı mı hiç? Seninle konuşmak dışında yani?"

Garion biraz düşündü. "Sanmıyorum. Bana bazı şeyleri nasıl yapacağımı söylüyor, ama bunları yapması gereken benim yine. Galiba Salmissra'nın sarayında Pol Teyzeyi aramak için beni vücudumdan ayırdı bir kere." Kaşlarını çattı. "Hayır," dedi sonra. "Düşünüyorum da, sadece nasıl yapacağımı gösterdi; yapan bendim yine. Vücudumdan ayrılır ayrılmaz, onu yanımda hissettim; ilk kez birbirimizden ayrılmıştık. Ama göremedim onu. Birkaç dakikalığına kontrolü devraldı ama. Yaptıklarımızı gizlemek için Salmissra ile benim yerime o konuştu."

"İpekle ben gideli beri hiç boş durmamışsın bakıyorum."

Garion kasvetli kasvetli başını salladı. "Çoğu da berbat işlerdi. Aşarak'ı yaktığımı biliyor musun?"

"Teyzen söyledi."

"Pol Teyzeyi tokatladı," dedi Garion. "Bıçağımla üstüne yürüyecektim, ama ses başka türlü yapmamı söyledi. Ben de elimle vurup, 'Yan!' dedim. O kadar. Sadece 'Yan!' Alev aldı. Tam söndürmeye niyetlenmiştim ki, Pol Teyze annemle babamı öldürenin o olduğunu söyledi. O zaman ateşi daha da sıcak hale getirdim. Söndürmem için bana yalvardı, ama söndürmedim." Ürperdi.

"Seni uyarmaya çalışmıştım," dedi Belgarath yumuşak bir sesle. "Her şey bittikten sonra hiç hoşuna gitmeyeceğini söylemiştim."

Garion içini çekerek, "Seni dinlemeliymişim," dedi. "Pol Teyze diyor ki, bu... bu şeyi... bir kere kullanınca..."

"Gücü mü demek istiyorsun?" dedi Belgarath.

"Öyle diyelim," dedi Garion. "Bir kere kullanınca bir daha asla unutamayacağımı ve tekrar tekrar kullanacağımı söylüyor Pol Teyze. Keşke bıçağımı kullansaymışım. O zaman hiç başlamazdı."

"Aslında yanılıyorsun," dedi Belgarath sakin bir sesle. "Aylardır neredeyse kulaklarından fışkıracak haldeydin. Benim bildiğim kadarıyla, en az beş altı kere farkında olmadan kullanmıştın bile."

Garion hayretle ona bakakaldı.

"Tolnedra'ya girdikten sonra karşılaştığımız deli keşişi hatırlıyor musun? Ona dokunduğunda o kadar büyük bir gürültü kopardın ki adamcağızı öldürdün sandım."

"Ama onu Pol Teyzenin yaptığını söylemiştin."

"Yalan söyledim," dedi ihtiyar sıradan bir şey söyler gibi. "Sık sık yalan söylerim zaten. Önemli olan şu: Bu yetenek sende hep vardı. Er ya da geç ortaya çıkacaktı. Yerinde olsam Çamdar'ı yaktığım için kendimi kötü

hissetmezdim. Biraz abartılı olmuş belki; ben olsam başka türlü yapardım. Ama gene de adalet yerine geldi diyebiliriz."

"Demek bundan hiç kurtulamayacağım."

"Hiç. Maalesef durum bu."

Prenses Ce'Nedra bu durumdan pek hoşlanmıştı. İşte kendisinin bir zamanlar Garion'a söylediği şeyi Belgarath da onaylıyordu. Bu çocuk inatçılığı bir bıraksa, Pol Teyzesi, dedesi ve tabii Ce'Nedra'nın kendisi onun için neyin iyi ve doğru olduğunu kendisinden daha iyi bildikleri için hayatını hiç zorluk çekmeden biçimlendirebilirlerdi.

"Senin şu sese dönelim," dedi Belgarath. "Bir şeyler daha öğrensem iyi olur. Kafanın içinde bir düşman dolaştırmanı istemiyorum."

"Düşman değil o," dedi Garion. "Bizden yana."

"Öyle görünüyor olabilir," dedi Belgarath, "ama her şey göründüğü gibi değildir. Ne olduğunu tam olarak bilirsem daha rahat ederim. Sürprizlerden hiç hoşlanmam."

Prenses Ce'Nedra derin düşüncelere dalmıştı bile. Fesat ve karmaşık küçük kafasının derinliklerinde bir fikir canlanıyordu; ilginç olanakları olan bir fikir.

İkinci Bölüm

Yılan Nehrinin küçük şelalelerine yolculuk dört günlerini aldı. Sıcak hâlâ boğucuydu; ama iklime, en azından kısmen, alışmışlardı artık. Prenses Ce'Nedra vaktinin çoğunu güvertede Polgara ile oturarak geçiriyor ve Garionla hiç ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Tabii onun acı çekip çekmediğini kontrol etmek için sık sık o tarafa göz atmayı da ihmal etmiyordu.

Hayatı tamamen bu insanların elinde olduğu için onları tavlaması gerektiğini biliyordu Ce'Nedra. Belgarath sorun değildi. Birkaç küçük kız tebessümü, bir iki göz kırpıştırması ve içinden gelivermiş gibi görünen bir iki öpücük, onu parmağında oynatmaya yeterdi. Bu numarayı uygun herhangi bir zamanda yapabilirdi; ama Polgara apayrı bir sorundu. Bir kere, Ce'Nedra bu hanımın müthiş güzelliği karşısında dehşete kapılıyordu. Polgara kusursuzdu. Gece karası saçlarındaki beyaz tutam bile bir kusur değil bir vurgu, kişisel bir işaret gibiydi. Prensesi en çok huzursuz eden ise Polgara'nın gözleriydi. Ruh haline göre renkleri gri ile derin bir mavi arasında değişiyordu ve her şeyi görüyorlardı. O sakin, dimdik bakış karşısında numara yapmak mümkün değildi. Prenses o gözlere her baktığında, zincir şıngırtıları duyuyordu sanki. Polgara ile iyi geçinmesi şarttı.

Güvertede yan yana oturdukları bir sabah, ter içindeki gemiciler kürek çeker, dumanlı, mavi-yeşil orman yanlarından geçip giderken, "Leydi Polgara," dedi prenses.

"Ne var canım?" Garion'un tuniklerinden birinin düğmesini dikmekte olan Polgara başını kaldırdı. Sıcaktan açık mavi elbisesinin yakasını açmıştı.

"Büyücülük nedir aslında? Bana hep böyle bir şeyin olmadığı öğretilmişti." Tartışmaya başlamak için iyi bir nokta gibi görünüyordu bu.

Polgara gülümseyerek, "Tolnedra eğitimi biraz tek yanlıdır," dedi.

"Gözbağcılık gibi mi?" diye ısrar etti Ce'Nedra. "Yani bir elinle bir şey gösterirken öteki elinle bir şeyi alıvermek gibi mi?" Bir yandan da sandaletlerinin bağcıklarıyla oynuyordu.

"Hayır canım, hiç alakası yok."

"Peki büyücülükle neler yapılabilir?"

"Sınırlarını hiç araştırmadık," dedi Polgara, dikişine devam ederek. "Bir şey yapılması gerektiğinde yapıyoruz. Yapıp yapamayacağımızı düşünerek vakit kaybetmiyoruz. Farklı büyücüler farklı şeyleri daha iyi yapar, tıpkı bazı insanların marangozlukta, bazılarının ise taşçılıkta daha yetenekli olması gibi."

"Garion da büyücü, değil mi? O neler yapabilir?" Bunu da neden sormuştu şimdi?

"Lafı nereye getirmek istediğini merak ediyordum," dedi Polgara minik kıza dimdik bir bakış fırlatarak.

Ce'Nedra hafifçe kızardı.

"Saçını ısırma canım," dedi Polgara. "Uçlarını kıracaksın." Ce'Nedra telaşla ağzındaki bukleyi çıkardı. "Garion'un neler yapabileceğinden emin değiliz," diye devam etti Polgara. "Herhalde bunu anlayabilmek için daha erken. Yetenekli olduğu belli. Bir şey yaptığında müthiş bir gürültü çıkarıyor; bu da potansiyelinin fazla olduğunu gösterir."

"Öyleyse çok güçlü bir büyücü olacak."

Polgara'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Muhtemelen. Tabii kendini kontrol etmeyi öğrenirse."

"Öyleyse," dedi Ce'Nedra, "ona kendisini kontrol etmeyi öğretmemiz lazım, değil mi?"

Polgara bir an için kızın yüzüne baktı, sonra gülmeye başladı. Ce'Nedra kendini biraz sakil hissediyordu, ama o da güldü.

Yakınlarda bir yerde durmakta olan Garion onlara dönerek, "Neye gülüyorsunuz?" diye sordu.

"Sen anlamazsın canım," dedi Polgara. Garion alınmış bir tavırla döndü ve kaskatı yürüyerek uzaklaştı. Ce'Nedra ve Polgara tekrar güldüler.

Kaptan Greldik'in gemisi en sonunda kayaların ve çağlayan suların arasında ilerleyemez hale geldiğinde, kuzey kıyısındaki büyük bir ağaca bağlandılar ve kıyıya çıkmaya hazırlandılar. Barak örgü zırhının içinde sıcaktan terleyerek dostu Greldik'in yanında durmuş, Hettar'ın atları indirmesini izliyordu. "Eğer karıma rastlarsan, selamlarımı söyle," dedi kızıl sakallı adam Greldik'e.

Greldik başını sallayarak, "Muhtemelen gelecek kış gibi Trellheim yakınlarında olurum," dedi.

"Hamile olduğunu bildiğimi söyleme istersen. Eve döndüğümde oğlumu göstererek bana sürpriz yapmak istiyordur. Sürprizin tadını kaçırmayalım."

Greldik biraz şaşırmış gibiydi. "Merel'in yaptığı işlerin tadını kaçırmayı sevdiğini sanıyordum Barak."

"Belki de Merelle barışmamızın vakti geldi. Gençken bu küçük savaş ikimizi de eğlendiriyordu; ama artık bir yana bıraksak iyi olacak, en azından çocukların hatırı için."

Belgarath güverteye çıkarak sakallı Çereklerin yanına geldi. "Val Alorn'a git," dedi Kaptan Greldik'e. "Anheg'e nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı anlat. Diğer krallara da haber iletsin. Ona şu anda Angaraklarla savaşa girmesini kesin olarak yasakladığımı söyle. Ctuchik Taşı Rak Cthol'de tutuyor. Eğer savaş olursa Taur Ungas Cthol Murgos sınırlarını kapatır, işimiz zaten yeteri kadar zor, bir de bununla uğraşmayalım."

"Söylerim," dedi Greldik kuşkulu bir tavırla. "Ama bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

"Hoşlanması gerekmiyor," dedi Belgarath aldırmaz bir tavırla. "Dediğimi yapsın yeter."

Yakınlarda bir yerde duran Ce'Nedra, bu hırpani kılıklı ihtiyarın emirler yağdırmasını hayretle izliyordu. Egemen krallara nasıl böyle emir verebilirdi bu adam? Garion da bir büyücü olduğuna göre, ya bir gün o da böyle bir otoriteye sahip olursa? Dönüp Durnikle birlikte gemi azıya almış bir atı yatıştırmaya çalışan delikanlıya baktı. Hiç de otoriter bir hali yoktu. Dudaklarını büzüp düşünmeye başladı. Bir çeşit cüppe işe yarayabilirdi; belki elinde bir büyü kitabı olsa... Hafif bir sakal birde... Gözlerini kısıp Garion'u cüppeli, sakallı ve elinde kitapla hayal etmeye çalıştı.

Ce'Nedra'nın gözlerini üzerinde hisseden Garion hemen yüzünde soran bir ifadeyle o tarafa baktı. O kadar sıradandı ki! Bu basit, iddiasız delikanlının hayal ettiği o kılık içindeki hali birden komik geldi gözüne. Hiç niyeti olmadığı halde gülmeye başladı. Garion kızararak arkasını döndü.

Yılan Nehrinin şelalecikleri nehirde bu noktadan daha içeri girmeyi engellediği için bulundukları yerden tepelere doğru epeyce geniş bir patika uzanıyordu; belli ki çoğu yolcu da burada karaya çıkmayı tercih etmişti. Sabah güneşi altında vadiden yukarı doğru atlarını sürdüler; nehrin kıyısındaki karmakarışık ormanıı hızla geçip, Ce'Nedra'nın pek hoşuna giden bir ormana daldılar, ilk tepeye vardıklarında Nyissa'nın iğrenç bataklıklarının kokusunu alıp götüren bir meltem çıktı karşılarına. Ce'Nedra'nın morali hemen yerine geldi. Önce Prens Kheldar'ın yanında at sürmeyi düşündü, ama Drasniyalı eyerinin üstünde uyuklamaktaydı; ayrıca Ce'Nedra bu sivri burunlu adamdan korkuyordu da biraz. Bu sinik ve bilge adamın kendisini bir kitap gibi okuyabildiğinin farkındaydı ve bu hiç de hoşuna gitmiyordu. Atını grubun önüne sürerek, âdeti olduğu üzere başı çekmekte olan Baron Mandorallen'in yanına gitti. Bu hareketinin bir nedeni pis kokulu nehirden bir an önce uzaklaşmaktı, ama başka bir nedeni de vardı. Bu Arend soylusunu kendisini ilgilendiren bir konuda sorguya çekmek için eşsiz bir fırsat geçmişti eline.

"Prenses Hazretleri," dedi zırhlı şövalye saygıyla, Ce'Nedra atını kendi dev savaş atının yanına çektiğinde. "Böyle ileri koldan gitmeniz tedbirsiz bir hareket olmuyor mu?"

"Dünyanın en cesur şövalyesine saldırmaya kim cesaret edebilir ki?" dedi Ce'Nedra pek masum bir tavırla.

Baron yüzünde kasvetli bir ifadeyle içini çekti.

"Neden öyle içinizi çektiniz Şövalyem?" dedi Ce'Nedra.

"Ehemmiyeti yok Prensesim," dedi şövalye.

Patikanın iki yanında küçük hayvanlar koşuşturur, böcekler vızıldarken, ağaçların gölgesinde bir süre sessizce at sürdüler. "Şövalyem," dedi prenses sonunda, "Belgarath'ı uzun süredir tanır mısınız?"

"Doğduğumdan beri Prensesim."

"Arendiya'da ona değer verilir mi?"

"Değer vermek mi dediniz? Mukaddes Belgarath cihandaki en yüce kişidir. Bunu mutlaka biliyorsunuzdur Prensesim."

"Ben Tolnedralıyım Baron Mandorallen," dedi Ce'Nedra. "Biz büyücüleri pek tanımayız. Arendiya'da Belgarath soylu biri olarak kabul edilir mi peki?"

Mandorallen güldü. "Prenses Hazretleri, mukaddes Belgarath'ın doğum tarihi o kadar kadim çağlarda ki bu sorunuzun bir manası yok."

Ce'Nedra kaşlarını çattı. Kendisine gülünmesinden pek hoşlanmazdı. "Peki ama soylu mu, değil mi?" diye ısrar etti.

"O Belgarath," dedi Mandorallen, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Yüzlerce baron, binlerce kont, sayısız asil var, ama sadece bir Belgarath var. Bütün insanlar onun önünde eğilir."

Ce'Nedra gülümsedi. "Peki ya Leydi Polgara?"

Mandorallen gözlerini kırpıştırdı; o zaman Ce'nedra biraz fazla hızlı gittiğini fark etti. "Leydi Polgara'nın bütün kadınların üstünde bir yeri vardır," dedi Mandorallen biraz şaşkın bir tavırla. "Prensesim, eğer maksadınızın ne olduğunu bilseydim, size daha tatminkâr cevaplar verebilirdim."

Ce'Nedra gülerek, "Sevgili Baron," dedi. "Önemli ya da ciddi bir maksadım yok; sırf merak, biraz da vakit geçirmek için."

Patikanın sıkıştırılmış toprağında arkalarından gelen nal sesleri duydular; Demirci Durnik doğru atını hızla sürerek yanlarına geliyordu. "Pol Hanım biraz beklemenizi istiyor."

"Bir sorun mu var?" dedi Ce'Nedra.

"Hayır. Sadece patikanın kıyısında tanıdığı bir bitkiye rastladı. Yapraklarını toplamak istiyor; tıbbi açıdan faydalıymış. Çok zor bulunduğunu ve sadece Nyissa'nın bu bölgesinde görüldüğünü söylüyor." Demircinin sade, dürüst yüzü, Polgara'dan söz ettiği her zaman olduğu gibi saygılıydı. Ce'Nedra'nın Durnik'in duyguları hakkında bazı kuşkuları vardı, ama bunları kendine saklıyordu. "Bu arada," diye devam etti Durnik, "sizi uyarmamı söyledi. Etrafta bu bitkiden daha bulunabilirmiş. Otuz santim yüksekliğinde, çok parlak yeşil yapraklı, küçük mor çiçekli bir çalı. Zehiri öldürücüymüş; dokunulduğunda bile."

"Patikadan ayrılmayacağız Durnik Efendi," dedi Mandorallen. "Hanımefendi ilerlememize müsaade edene kadar burada bekleriz."

Durnik başını sallayarak geri döndü ve uzaklaştı.

Ce'Nedra ile Mandorallen atlarını büyük bir ağacın gölgesine çekerek beklemeye başladılar. "Arendiya'da Garion'u nasıl görüyorlar?" diye sordu Ce'Nedra aniden.

"Garion iyi bir delikanlı," dedi Mandorallen; biraz kafası karışmış gibiydi.

"Ama soylu değil," dedi Ce'Nedra.

"Prensesim," dedi Mandorallen dikkatle, "size verilen tedrisat kafanızı karıştırmış galiba. Garion Belgarath ile Polgara'nın kanından geliyor. Sizin ve benim gibi unvanları yok belki, ama kanı bu cihandaki en asil kan. Onun arzusu benim için herkesten önde gelir; ama o kadar mütevazı bir delikanlı ki bir şey istemez zaten. Vo Mimbre'de Kral Korodullin'in sarayındaki

maceramız esnasında genç bir kontes onunla evlenip mevki ve itibar kazanırım ümidiyle Garion'un peşine düşmüştü."

"Yaa?" dedi Ce'Nedra, biraz keskin bir sesle.

"Onu sık sık bir köşede yakalayıp, cilveyle ve tatlı sözlerle kendisiyle nişanlanması için kandırmaya çalışıyordu."

"Güzel miydi bari bu kontes?"

"Krallığın en güzel hanımlarından biri."

"Anlıyorum." Ce'Nedra'nın sesi buz gibiydi.

"Sizi müteessir edecek bir şey mi yaptım prensesim?"

"Önemli değil."

Mandorallen tekrar içini çekti.

"Gene ne var?" diye patladı Ce'Nedra.

"Kusurlarım çok fazla."

"Sizin kusursuz bir insan olduğunuzu sanıyordum."

Söz ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu.

"Heyhat, Prensesim. Aklınızın alamayacağı kadar kusurluyum ben."

"Pek diplomatik sayılmazsınız belki, ama bu da büyük bir kusur değil –bir Arend için tabii."

"Ama korkaklık büyük bir kusur Prensesim."

Ce'Nedra güldü. "Korkak mı? Siz mi?"

"Kendimde bu kusurun olduğunu fark ettim," dedi Mandorallen.

"Saçmalamayın," dedi Ce'Nedra; "kusurunuz olsa olsa bunun tam ters yönündedir."

"İnanması zor, biliyorum," dedi Mandorallen, "ama emin olunuz, büyük bir utançla korkunun elinin kalbimi sıktığını hissettim."

Ce'Nedra şövalyenin itirafından ötürü şaşkınlığa düşmüştü. Tam duruma uygun bir cevap arıyordu ki, birkaç metre ileride, çalıların arasından büyük bir gürültüyle bir şey fırladı. Atı paniğe kapılarak dönüp koşmaya başladı. Ce'Nedra çalıların arasından üzerine atılan iri ve sarımsı kahverengi yaratığı ancak göz ucuyla görebildi –iri, sarımsı kahverengi ve kocaman ağızlı bir yaratık. Bir eliyle eyere tutunurken, öteki eliyle de dehşet içindeki ata hâkim olmaya çalıştı, ama hayvan panik içinde koşarken alçak bir dalın altından geçince, Ce'Nedra törensiz bir biçimde yolun ortasına oturuverdi. Elleriyle dizlerinin üstünde doğrulurken, pusuya yattığı yerden beceriksiz bir şekilde fırlayan hayvanla yüz yüze gelerek dondu kaldı.

İlk fark ettiği, aslanın bir hayli genç olduğuydu. Vücudu tamamen gelişmişti, ama yelesi daha yeni uzuyordu. Belli ki av konusunda fazla tecrübeli olmayan bir ergendi bu. Aslan patika boyunca koşarak uzaklaşan atın arkasından hayal kırıklığıyla kükreyerek kuyruğunu sallamaya başladı. Prenses bir an için hayvanın haline acıdı: O kadar genç ve o kadar beceriksizdi ki. Sonra bu his yerini öfkeye bıraktı. Bu beceriksiz genç hayvan aşağılayıcı bir biçimde attan düşmesine sebep olmuştu. Ayağa kalkıp dizlerindeki tozları silkelerken, "Kışt!" dedi elini sallayarak. En nihayet o bir prensesti, karşısındaki ise sadece bir aslan; hem de çok genç ve aptal bir aslan!

Sarı gözler Ce'Nedra'ya dikilince kısıldılar. Sallanan kuyruk ansızın durdu. Genç aslanın gözleri müthiş bir dikkatle irileşti ve çömelerek karnını yere yapıştırdı. Üst dudağı kalkarak upuzun beyaz dişlerini ortaya çıkardı. Ce'Nedra'ya doğru yavaşça bir adım attı; koca pençesini hafifçe yere değdirdi.

"Sakın ha!" dedi prenses öfkeyle.

"Ses çıkarmayınız Prenses Hazretleri," dedi Mandorallen son derece hafif bir sesle. Ce'Nedra göz ucuyla onun atından yere yavaşça indiğini gördü.

Aslanın gözleri sinirli bir şekilde Mandorallen'e kaydı.

Mandorallen dikkatle, adım adım yürüyerek aradaki mesafeyi aştı ve zırhlı gövdesi aslanla prensesin arasına girdi. Aslan onu dikkatle izliyordu, ama son ana kadar ne yapmaya çalıştığını anlayamadı. Derken, bu yemeğinin de elinden alındığını anlayınca, koca kedinin gözleri hiddetle kısıldı. Mandorallen yavaşça kılıcını çekti, sonra Ce'Nedra'yı hayretler içinde bırakarak kılıcı ucundan tutup ona uzattı. "Eğer muvaffak olamazsam kendinizi savunmanız için," dedi açıklama kabilinden.

Ce'Nedra kuşkulu bir tavırla kılıcın kocaman kabzasını iki eliyle birden kavradı. Ancak Mandorallen kılıcı bırakınca, ucu anında yere düştü. Ce'Nedra ne kadar çabalarsa çabalasın, koca kılıcı yerden kaldıramıyordu bile.

Aslan hırlayarak iyice yere yapıştı. Kuyruğu hiddetle bir süre çırpındıktan sonra dimdik kesildi. "Mandorallen, dikkat!" diye haykırdı Ce'Nedra, hâlâ kılıçla başa çıkmaya çalışırken.

Aslan sıçradı. Mandorallen çelik zırhlı kollarını iki yana açarak ileri bir adım attı ve koca kedinin saldırısını karşıladı. Müthiş bir şangırtıyla çarpıştıklarında Mandorallen kollarıyla hayvanın gövdesini sardı. Aslan müthiş pençelerini Mandorallen'in omuzlarına geçirdi ve pençelerin şövalyenin zırhını tırmalamasından korkunç bir gıcırtı yükselmeye başladı. Bu arada da aslan dişlerini Mandorallen'in miğferine geçirmeye çalışıyordu. Mandorallen aslanın gövdesini sıkmaya devam etti.

Ce'Nedra kılıcı arkasından sürükleyerek ayak altından çekilmeye çalışırken müthiş mücadeleyi dehşet dolu gözlerle izliyordu.

Aslanın tırmalamaları giderek daha çaresiz bir hale gelirken Mandorallen'in zırhında derin çizikler oluşuyor, Mimbre şövalyesinin kolları ise amansızca sıkmaya devam ediyordu. Kükremeler giderek acı miyavlamalarına dönüştü; aslan artık dövüşmeye ya da öldürmeye değil, kaçmaya çalışıyordu. Debelenip çırpınarak şövalyeyi ısırmaya çalışıyor, arka ayaklarıyla Mandorallen'in zırhlı vücudunu dövüyordu. Panik içindeki miyavlamalar giderek tizleşti.

Mandorallen insanüstü bir çabayla kollarını kavuşturdu. Ce'Nedra kırılan kemiklerin sesini açıkça duydu; arkasından koca kedinin ağzından kan fışkırmaya başladı. Genç aslanın gövdesi titredi ve başı yana düştü. Mandorallen kollarını gevşetince, ölü hayvan kayarak ayaklarının dibine serildi.

Prenses donakalmış bir halde, karşısında duran zırhı kan ve çizik içindeki şövalyeye baktı. Gözlerinin önündü imkânsız bir şey gerçekleşmişti. Mandorallen ellerinden başka bir silah kullanmadan bir aslan öldürmüştü – hem de onun için! Sebebini anlamadığı halde keyifle "Mandorallen!" diye haykırdı. "Benim şövalyemsin sen!"

Nefes nefese kalmış olan Mandorallen miğferinin siperliğini kaldırdı. Mavi gözleri bu sözlerin etkisiyle irileşmişti sanki. Ce'Nedra'nın önünde yere diz çökerek, "Prenses Hazretleri," dedi boğuk bir sesle. "Nefes aldığım müddetçe sizin sadık şövalyeniz olacağıma bu hayvanın vücudu üzerine yemin ederim."

İçinde bir yerlerde derin bir "klik!" sesi duydu Ce'Nedra; sanki zamanın başlangıcından beri bir araya gelmeye yazgılı iki şey, sonunda kavuşmuştu. O güneşli ağaçlıkta çok önemli bir şey olmuştu, ama bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Bu arada dev cüsseli Barak yanında Hettar ile dörtnala yanlarına geldi; diğerleri de hemen onların peşindeydiler. "Ne oldu?" diye sordu dev Çerek atından atlarken.

Ce'Nedra duyurusunu yapmak için hepsinin toplanmasını bekledi. "Bu aslan bana saldırdı," dedi sonra, çok sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi görünmeye çalışarak. "Mandorallen de onu çıplak elleriyle öldürdü."

"Aslında elimde bunlar vardı Prenses," dedi Mandorallen diz çöktüğü yerden zırhlı eldivenlerini göstererek.

"Hayatımda gördüğüm en cesurca şeydi," diye konuşmayı sürdürdü Ce'Nedra.

"Niye diz çöktün?" diye sordu Barak Mandorallen'e. "Yaralı mısın?"

"Mandorallen'i şövalyem ilan ettim," dedi Ce'Nedra. "O da âdet olduğu üzere, bu şerefi benim elimden almak için diz çöktü." Göz ucuyla Garion'un atından inmesini izliyordu. Delikanlının yüzü bir fırtına bulutu gibi asılmıştı. Ce'Nedra için için kendini tebrik etti. Eğilerek Mandorallen'in anlına kardeşçe bir öpücük kondurdu. "Kalkınız Şövalyem," dedi sonra. Mandorallen gıcırdayarak ayağa kalktı.

Ce'Nedra kendisinden son derece hoşnut kalmıştı.

Günün geri kalanı olaysız geçti. Alçak tepelerden geçtiler ve güneş batıdaki bulut kümelerinin ardından yavaşça batarken, küçük bir vadiye vardılar. Vadinin içinden pırıl pırıl, serin, küçük bir dere akıyordu; gece burada konaklamaya karar verdiler. Koruyucu şövalye rolünü benimseyen Mandorallen, Ce'Nedra'nın her emrine koşuyordu; Ce'Nedra ise bu hizmeti zarafetle kabul edip, Garion'dan yana gizli bakışlar fırlatarak onun hiçbir ayrıntıyı kaçırmadığından emin olmaya çalışıyordu.

Bir süre sonra, Mandorallen atıyla ilgilenmeye gitmiş ve Garion da surat asarak uzaklaşmışken, Ce'Nedra o günkü başarılan için kendini kutlayarak yosun kaplı bir kütüğe ağırbaşlı bir tavırla oturdu.

"Çok zalimce bir oyun oynuyorsun Prenses," dedi az ileride ateş yakmaya çalışan Durnik hiç sözünü sakınmadan.

Ce'Nedra şaşırmıştı. Hatırladığı kadarıyla Durnik, o gruba katılalı beri kendisiyle hiç doğrudan doğruya konuşmaya kalkmamıştı. Belli ki demirci kraliyet ailesinden birinin varlığından huzursuz oluyor, sürekli ondan kaçıyordu. Ama şimdi dimdik yüzüne bakarak konuşmaya başlamıştı ve ses tonundan onu paylamaya niyetli olduğu belliydi.

"Neden bahsettiğini anlayamadım," dedi Ce'Nedra.

"Bence anladın." Sade, dürüst yüzü ciddiydi ve bakışlarını hiç kaçırmıyordu.

Ce'Nedra başını eğerek hafifçe kızardı.

"Köylü kızların bu oyunu oynadığını çok gördüm," dedi Durnik. "Kimseye bir faydası olduğu görülmemiştir."

"Kimseyi incitmeye çalışmıyorum Durnik. Mandorallen ile aramızda öyle bir şey yok; ikimiz de biliyoruz bunu."

"Garion bilmiyor ama."

Ce'Nedra hayretle, "Garion mu?" dedi.

"Zaten mesele de o değil mi?"

"Tabii ki değil!" dedi Ce'Nedra öfkeyle.

Durnik'in bakışlarından inanmadığı belliydi.

"Böyle bir şey aklıma bile gelmedi," diye telaşla devam etti Ce'Nedra. "Tamamen saçma."

"Yaa?"

Ce'Nedra'nın savunması çöküverdi. "O kadar inatçı ki," dedi sızlanarak. "Hiçbir şeyi gerektiği gibi yapmıyor."

"Dürüst bir çocuk o. Başka her ne olursa ya da olacaksa olsun, hâlâ Faldor'un çiftliğindeki sade basit delikanlı. Soyluların oyunlarının kurallarını bilmez. Sana yalan söylemez, pohpohlamaz ya da hissetmediği şeyleri söylemez. Bana öyle geliyor ki, çok geçmeden başına çok önemli bir şey gelecek; ne olduğunu bilmiyorum bunun, ama bütün gücünü ve cesaretini kullanması gerekecek. Bütün bu çocukluklarla onu zayıf düşürme."

"Ah Durnik," dedi Ce'Nedra içini çekerek. "Ne yapacağım ben?"

"Dürüst ol. Sadece kalbinde ne varsa onu söyle. Bir şey deyip başka bir şey kastetme. Garion'a işlemez böyle şeyler."

"Biliyorum, işleri zorlaştıran da bu ya zaten. O başka türlü yetiştirilmiş, ben başka türlü. Asla anlaşamayacağız." Tekrar içini çekti.

Durnik'in yüzünde yumuşak, neredeyse şakacı bir gülümseme belirdi, "İşler o kadar da kötü değil Prenses," dedi sonra. "Başta çok kavga edersiniz. Sen de onun kadar inatçısın, biliyorsun değil mi? Dünyanın farklı yerlerinde doğmuşsunuz, ama içiniz o kadar da farklı değil. Birbirinize bağırırsınız, birbirinizin suratına parmak sallarsınız, ama zamanla geçer. Ne için bağırdığınızı bile unutursunuz. Bildiğim en iyi evliliklerin bazıları böyle başlamıştır."

"Evlilik mi!"

"Niyetin bu değil miydi zaten?"

Ce'Nedra demircinin yüzüne hayretle baktı. Sonra aniden gülmeye başlayarak, "Sevgili Durnik," dedi. "Hiç anlamıyorsun değil mi?"

"Ben gördüğüm şeyi anlarım," dedi Durnik. "Gördüğüm de, genç bir adamı kafeslemek için elinden geleni yapan genç bir kız."

Ce'Nedra içini çekti. "Dediğin gibi hissetseydim bile, bu olanaksız olurdu – ki öyle hissetmiyorum tabii..."

"Tabii, tabii." Durnik'in pek eğleniyormuş gibi bir hali vardı.

"Sevgili Durnik," dedi Ce'Nedra. "Böyle bir şeyi düşünemem bile. Benim kim olduğumu unutuyorsun."

"Yok canım," dedi Durnik. "Bunu unutmayalım diye elinden geleni yapıyorsun."

"Peki bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun?"

Durnik biraz şaşırmıştı. "Pek anlayamadım."

"Ben İmparatorluk Prensesiyim, İmparatorluğun mücevheri; o yüzden de İmparatorluğa aitim. Kiminle evleneceğim konusunda fikrim bile sorulmayacak. Kararı babam ve Danışmanlar Kurulu verir. Kocam zengin ve iktidar sahibi biri olur –muhtemelen de benden çok yaşlı. Evliliğim İmparatorluğun ve Borune Hanedenının yararına bir iştir. Bana danışmazlar bile."

Durnik'in dili tutulacaktı neredeyse. "Ama rezalet bu!" diye patladı.

"Tam öyle değil," dedi Ce'Nedra. "Ailemin çıkarlarını korumaya hakkı var; bense onlar için değerli bir mülküm." Tekrar içini çekti, ümitsiz, çaresiz bir tavırla. "Seçme hakkı bende olsaydı iyi olurdu tabii. Eğer öyle olsaydı Garion'a senin sandığın gözle de bakabilirdim belki –tabii olacak iş değil, o başka. Ama bu durumda en fazla arkadaş olabiliriz."

"Bilmiyordum," dedi Durnik sade, pratik yüzünde derin bir kederle.

"Boş ver Durnik," dedi Ce'Nedra hafife almaya çalışarak. "Bunun böyle olacağını her zaman biliyordum zaten."

Ama gözünün kıyısında kocaman, parlak bir gözyaşı belirince, Durnik onu teselli etmek için çalışmaktan yıpranmış elini beceriksizce koluna koydu. Birdenbire Ce'Nedra Durnik'in boynuna sarılıp yüzünü göğsüne gömerek hıçkırmaya başladı.

"Hadi, ağlama," dedi Durnik beceriksizce kızın sarsılan omuzlarını okşayarak; "ağlama artık."

Üçüncü Bölüm

Garion o gece hiç de iyi uyuyamadı. Genç ve tecrübesizdi belki, ama salak değildi; Prenses Ce'Nedra'nın oynadığı oyun ise ortadaydı. Ce'Nedra onlara katıldığından beri geçen aylar boyunca kendisine karşı tavrı değişmiş, sonunda aralarında özel bir arkadaşlık doğmuştu. Garion Ce'Nedra'dan hoşlanıyordu, Ce'Nedra da ondan. Bu noktaya kadar her şey yolundaydı. Peki niye işi tadında bırakamıyordu Ce'Nedra? Garion bunun kadın zihninin işleyişiyle ilgili bir şey olduğuna karar verdi. Dostluk belli bir noktayı, muğlak ve esrarlı bir sınırı geçince, kadın otomatik olarak işleri karıştırmak için müthiş bir zorlama hissetmeye başlıyordu.

Ce'Nedra'nın Mandorallen ile oynadığı küçük oyunun gerçek hedefinin kendisi olduğundan kuşkusu yoktu; bir hayal kırıklığına daha uğramasın diye şövalyeyi uyarmasının iyi bir fikir olup olmayacağını düşündü. Ce'Nedra'nın bu koskoca adamın hisleriyle oynaması, şımarık bir çocuğun anlamsız zalimliğinden başka bir şey değildi. Mandorallen'i uyarması gerekiyordu. Arend kalın kafalılığı yüzünden apaçık karşısında duran şeyi göremeyebilirdi.

Ancak öte yandan, Mandorallen o aslanı da öldürmüştü. Böyle müthiş bir cesaret örneği, küçük ve havai prensesi derinden etkilemiş olabilirdi pekâlâ. Ya hayranlığı ve şükran duygusu saplantıya dönüşmüşse? Şafaktan hemen önceki karanlık saatlerde aklına gelen bu fikir, Garion'un uyumasını tamamen engelledi. Ertesi sabah kalktığında gözlerine kum atılmış gibiydi ve içinde müthiş bir kaygı vardı.

Güneşin yatık ışıklarının ağaç tepelerinde oynaştığı, mavimsi sabah vakti atlarını sürerlerken, Garion dedesinin yanına yanaşıp ihtiyarla muhabbet ederek huzur bulmayı umdu. Tabii neden yalnızca bu değildi; Ce'Nedra hemen önünde, Pol Teyzenin yanında mazbut bir tavırla at sürmekteydi ve Garion ona göz kulak olmasının iyi olacağını düşünüyordu.

Bay Kurt sessizdi; ters ve sinirli görünüyor, ikide bir de elini sol kolundaki sargının altına sokmaya çalışıyordu.

"Oynayıp durma şununla baba," dedi Pol Teyze arkasına bakmadan.

"Kaşınıyor ama."

"İyileşiyor da ondan. Kurcalama."

Bay Kurt ağzının içinden söylenerek elini çekti.

"Vadiye hangi yoldan gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Pol Teyze ihtiyara.

"Tol Rane üzerinden dolaşırız," dedi Kurt.

"Mevsim geçiyor baba," dedi Pol. "Eğer yolu çok uzatırsak, dağlarda kötü havayla karşılaşabiliriz."

"Biliyorum Pol. Maragor'dan geçmeyi mi tercih ederdin?"

"Saçmalama."

"Maragor bu kadar tehlikeli mi?" diye sordu Garion.

Prenses Ce'Nedra geriye dönüp aşağılayıcı bir bakış fırlatarak, "Sen hiçbir şey bilmez misin?" diye sordu aşağılayıcı bir tavırla.

Garion doğrulup aklına gelen bir düzine uygun cevaptan birini vermeye hazırlandı. Bay Kurt uyaran bir tavırla başını sallayarak, "Vazgeç," dedi ona. "Kavgaya başlamak için vakit çok erken." Garion dişlerini sıktı.

Sabah serinliğinde bir saat daha at sürdükten sonra Garion sinirlerinin biraz yatıştığını hissetti. Derken Hettar yanlarına yaklaşarak Bay Kurt'a, "Atlılar geliyor," dedi.

"Kaç kişiler?" dedi Kurt hemen.

"En az bir düzine. Batıdan geliyorlar."

"Tolnedralı da olabilirler."

"Bir bakayım," diye mırıldandı Pol Teyze. Başını kaldırıp bir an için gözlerini yumdu. "Hayır," dedi sonra. "Tolnedralı değiller. Murgo bunlar."

Hettar'ın gözleri kısıldı. "Dövüşecek miyiz?" diye sordu dehşet verici bir hevesle, elini kılıcına götürerek.

"Hayır," diye kestirip attı Kurt, "saklanacağız."

"Kalabalık değiller ki..."

"Tamam Hettar," dedi Kurt. Sonra, "İpek," diye seslendi ileriye doğru. "Batıdan Murgolar geliyor. Diğerlerini uyar ve saklanacak bir yer bul."

İpek hemen başını sallayarak dörtnala uzaklaştı. "Yanlarında Grolim var mı?" diye sordu Kurt Pol Teyzeye.

"Sanmıyorum," dedi Pol kaşlarını çatarak. "Aralarından birinin zihni biraz tuhaf, ama Grolim değil."

İpek geri döndüğünde, "Sağ tarafta küçük bir çalılık var," dedi. "Saklanabileceğimiz kadar büyük."

"Haydi gidelim öyleyse," dedi Kurt.

Çalılık büyük ağaçlardan elli metre kadar içerideydi. Küçük bir boşluğun çevresini sarmış sık çalılardan oluşuyordu. Ortadaki boşluk çamurluydu ve tam merkezinde küçük bir pınar vardı.

İpek atından atlamış yere yakın bir çalıyı kılıcıyla kesiyordu, "İçeride gizlenin," dedi onlara. "Ben gidip izlerimizi sileceğim." Çalıyı alıp sürünerek dışarı çıktı.

"Atların gürültü etmemesine dikkat et," dedi Kurt Hettar'a.

Hettar başını salladı, ama gözlerinde hâlâ hayal kırıklığı okunuyordu.

Garion diz çöküp emekleyerek sık çalılığın kıyısına vardı, sonra yerdeki yaprakların üstüne oturup boğum boğum gövdeli ağaçların arasından yolu gözlemeye başladı.

İpek geri geri yürüyerek elindeki çalıyı sallıyor, dal parçalarını ve yaprakları anayoldan çalılığa kadar geçtikleri yola süpürerek izlerini örtüyordu. Çok çabuk hareket ediyordu, ama izlerin tamamını örtmek için de çok dikkatli davranıyordu.

Garion arkasında kırılan dalların sesini ve bir yaprak hışırtısı duydu, sonra Ce'Nedra emekleyerek gelip yanına oturdu. "Çalılığın kıyısına bu kadar yakın oturma," dedi Garion alçak bir sesle.

"Sen de," dedi Ce'Nedra.

Garion bunu da sineye çekti. Prensesin ılık, çiçek kokusuna benzer bir kokusu vardı ve her nedense bu koku Garion'da gerginlik yaratıyordu.

"Ne kadar uzaktalar dersin?" diye fısıldadı Ce'Nedra.

"Nereden bileyim?"

"Büyücü değil misin?"

"O kadar iyi değilim daha."

İpek izleri silmeyi bitirdikten sonra bir an durup gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını kontrol etti. Sonra o da emekleyerek çalılığın içine girdi ve Garionla Ce'Nedra'nın birkaç metre ötesinde yere çömeldi.

"Lord Hettar Murgolarla dövüşmek istiyordu," diye fısıldadı Ce'Nedra.

"Hettar ne zaman Murgo görse dövüşmek ister."

"Neden?"

"Küçükken Murgolar annesiyle babasını öldürmüşler. Ona da seyrettirmişler."

Ce'Nedra nefesini tutarak, "Korkunç!" dedi.

"Çocuklar," dedi İpek alaycı bir tavırla, "müsaade ederseniz nal seslerini duymaya çalışıyorum."

Ayrıldıkları yolun ilerilerinde bir yerlerden tırısta gelen at seslerini duydu Garion. Yaprakların içine iyice gömülüp, nefes bile almadan gözlemeye koyuldu.

Yoldan gelen Murgolar on beş kişi kadardı; örgü zırhlar giymişlerdi ve kavimlerinde âdet olduğu üzere yanakları yaralıydı. Başlarındaki adam ise yamalı, pis bir tunik giyiyordu ve siyah saçlıydı. Traş olmamıştı, gözlerinden biri diğerinden başka bir tarafa bakıyordu. Garion onu hemen tanıdı.

İpek derin bir nefes aldı ve tıslayarak, "Brill," diye mırıldandı.

"Brill de kim?" diye fısıldadı Ce'Nedra.

"Sonra anlatırım," diye fısıldadı Garion. "Şşşt!"

"Bana şşşt deme!" diye parladı Ce'Nedra. İpek'in bakışı ikisini de susturdu.

Brill elleriyle kısa, sert hareketler yaparak Murgolara bir şeyler söylüyordu. Sonra parmaklarını açarak ellerini havaya kaldırdı ve söylediklerini vurgulamak istermiş gibi ileriye doğru salladı. Murgolar ifadesiz yüzlerle başlarını salladılar ve Garionla diğerlerinin saklandığı çalılığa dönerek yola dağıldılar. Brill yolda ilerlerken, "Gözünüzü açık tutun," diye haykırdı. "Haydi gidelim."

Murgolar gözleriyle çevreyi araştırarak ağır tempo ilerlemeye başladılar. İkisi çalılığın o kadar yakınından geçti ki, Garion atlarının ter kokusunu bile duyabiliyordu. "Bu heriften bıktım artık," dedi Murgolardan biri yanındakine.

"Yerinde olsam belli etmezdim," dedi öteki.

"Ben de her insan gibi emir almayı bilirim," dedi ilki, "ama bu herif canımı sıkmaya başladı. İki küreğinin arasına bir bıçak pek yakışır."

"O bundan pek hoşlanmaz ama, ayrıca bunu becermek de zor olabilir."

"Uyuyana kadar beklerim."

"Onun uyuduğunu hiç görmedim."

"Herkes uyur; er ya da geç."

"Sen bilirsin," dedi ikincisi omuz silkerek. "Ama yerinde olsam böyle bir işe kalkışmazdım; Rak Hagga'yı bir daha görmek istiyorsan tabii."

Uzaklaştıkça konuşmaları duyulmaz oldu.

Çömelmiş oturan İpek sinirle tırnaklarını yemeye başladı. Gözleri kısılmıştı ve yüzü gergindi. Sonra ağzının içinden küfretmeye başladı.

"Ne oldu İpek?" dedi Garion fısıldayarak.

"Bir hata yaptım," dedi İpek huysuz bir tavırla. "Haydi ötekilerin yanına gidelim." Dönerek çalıların arasından ortadaki pınara doğru emeklemeye başladı.

Bay Kurt bir kütüğün üstüne oturmuş, dalgın dalgın sarılı kolunu kaşıyordu. "Eee?" dedi başını kaldırarak.

"On beş Murgo," dedi İpek. "Bir de eski dost."

"Brill," dedi Garion. "Diğerlerine o komuta ediyordu."

"Brill mi?" İhtiyarın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Emirleri o veriyordu," dedi İpek. "Murgolar da itaat ediyorlardı. Bu durumdan pek hoşlanmıyorlardı ama denileni de yapıyorlardı. Ondan korkuyorlardı belli ki. Bence Brill sıradan bir kiralık katilden fazla bir şey."

"Rak Hagga nerede?" diye sordu Ce'Nedra.

Kurt hemen başını ona çevirdi.

"İki Murgonun konuşmasını dinledik," dedi prenses. "Rak Haggalı olduklarını söylediler. Cthol Murgos'taki bütün şehirleri bildiğimi sanırdım, ama bunu hiç duymamıştım."

"Rak Hagga dediklerinden emin misin?" dedi Kurt gergin bakışlarla.

"Ben de duydum," dedi Garion. "Söyledikleri isim buydu: Rak Hagga."

Bay Kurt ciddi bir suratla ayağa kalktı. "Öyleyse acele etmemiz lazım. Taur Urgas savaşa hazırlanıyor."

"Nereden anladın?" dedi Barak.

"Rak Hagga, Rak Goska'nın bin fersah güneyindedir; eğer Murgo kralı savaşa hazırlanmasaydı, asla buralara gelmezlerdi."

"Gelsinler," dedi Barak meşum bir sırıtışla.

"Senin hoşuna gidiyor tabii, ama benim bitirilmesi gereken bir işim var. Rak Cthol'a gitmem lazım; bunun için de Murgo ordularının arasından geçmemeyi tercih ederim." İhtiyar öfkeyle başını salladı. "Bu Taur Urgas ne yapıyor?" dedi sonra. "Henüz vakit gelmedi."

Barak omuzlarını silkti. "Şimdi olmuş, sonra olmuş ne fark eder."

"Bu savaş öyle değil. Daha önce bir sürü şeyin olması lazım. Ctuchik bu manyağı zaptedemiyor mu?"

"Taur Urgas'ın eşsiz cazibesinin sırrı, önceden kestirilemeyen işler yapmasındadır," dedi İpek kara bir alayla. "Yarın ne yapacağını kendisi bile bilmez."

"Murgoların kralını tanıyor musunuz?" diye sordu Mandorallen.

"Tanışmıştık," dedi İpek. "Birbirimizden pek hoşlanmayız."

"Brillle Murgoları gitmiştir artık," dedi Bay Kurt. "Yolumuz uzun, çok da vakit kaybettik." Telaşla atına koştu.

Gün batmadan az önce, iki dağ arasında uzanan yüksek bir geçitten geçtiler ve karşı taraftan birkaç mil mesafedeki küçük bir vadide konakladılar.

"Ateşi küçük tut Durnik," dedi Bay Kurt demirciye. "Güneyli Murgoların gözleri çok keskindir; ateşin ışığını birkaç mil öteden bile görebilirler. Gece yarısı misafir gelmesini istemem doğrusu."

Durnik ciddi bir tavırla başını sallayarak ateş çukurunu her zamankinden derin kazdı.

Gece yatmak için hazırlanırlarken, Mandorallen Prenses Ce'Nedra'nın hizmetine koşmakta kusur etmiyor, Garion da bu durumu ekşi bir suratla izliyordu. Pol Teyze ona Ce'Nedra'ya hizmet etmesini söylediği zamanlar şiddetle itiraz etmiş olmasına rağmen, şimdi küçük kızın şövalyesi onun her emrini yerine getirirken sanki hakkı olan bir şey elinden alınmış gibi hissediyordu Garion.

"Hızımızı artırmamız lazım," dedi Kurt, jambon, peynir ve ekmekten oluşan yemeklerini bitirdiklerinde, "ilk fırtınalar başlamadan dağları geçmiş olmalıyız; ayrıca Brill ile Murgolarına da yakalanmamamız gerek." Yeri ayağıyla temizleyip, bulduğu bir değnekle bir harita çizmeye başladı. "Buradayız," dedi. "Tam önümüzde Maragor var. Batıdan dolanıp Tol Rane'den geçecek ve sonra kuzeydoğuya, Vadiye yöneleceğiz."

"Maragor'dan geçsek daha kestirme olmaz mı?" dedi Mandorallen kabataslak haritayı göstererek.

"Belki," dedi ihtiyar. "Ama mecbur olmadıkça buna kalkışmayalım. Maragor hortlaklıdır; o yüzden uzak durmak daha iyidir."

"Gayri maddi gölgelerden korkacak çocuklar değiliz biz," dedi Mandorallen biraz kasılarak.

"Kimse cesaretinden kuşku duymuyor Mandorallen," dedi Pol Teyze; "ama Mara'nın ruhu Maragor'da ağlıyor. Onu incitmemek daha iyi olur."

"Aldur Vadisi'ne ne kadar yolumuz var?" diye sordu Durnik.

"İki yüz elli fersah," dedi Kurt. "En iyi şartlarda bile, bir aydan fazla bir süre dağlarda olacağız. Şimdi biraz uyuyalım. Yarın zor bir gün olacak."

Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah, güneşin ilk soluk ışıkları doğu ufkunda belirirken uyandıklarında, yerde gümüş rengi bir kırağı, vadinin dibindeki pınarın kıyılarında ise ince bir buz tabakası vardı. Pınara yüzünü yıkamaya giden Ce'Nedra, suyun yüzeyinden ince bir buz tabakasını eline alarak hayretle baktı.

"Dağlarda hava çabuk soğur," dedi Garion, kılıcını beline takarken.

"Biliyorum," dedi Ce'Nedra ters bir tavırla.

Garion, "Boş ver," deyip kendi kendine söylenerek uzaklaştı.

Parlak sabah güneşinde hızlı bir tırısla dağlardan inmeye başladılar, iri bir kaya çıkıntısının oluşturduğu köşeyi dönünce, bir zamanlar Maragor, Maraglar Ülkesi olan geniş yayla belirdi karşılarında. Çayırlar tozlu bir güz yeşiline dönmüştü, dereler ve göller güneş ışığında parlıyordu. Uzakta, yaylanın ilerilerinde, küçücük görünen bir harabenin pırıltıları vardı.

Garion Prenses Ce'Nedra'nın başını çevirip bakmamaya çalıştığını fark etti.

Biraz aşağılarında, köpürerek akan bir derenin kayaları oyarak oluşturduğu dik yamaçlı bir vadide, bir grup kaba saba kulübe ve yamuk çadırlar vardı. Vadinin yamaçları toprak yollar ve patikalarla kaplıydı ve on on beş hırpani kılıklı adam ellerinde kazmalarla dere kıyısını kazıyor, suları çamurlu bir kahverengiye çeviriyorlardı.

"Burada bir kasabanın ne işi var?" dedi Durnik.

"Kasaba sayılmaz," dedi Kurt. "O adamlar dere kıyılarını kazıp kumu eleyerek altın arıyorlar."

"Altın var mı peki?" dedi İpek gözleri parlayarak.

"Biraz," dedi Kurt. "İnsanın vaktini harcamasına değecek kadar yok."

"O zaman niye uğraşıyorlar?"

"Kim bilir?" diye omuzlarını silkti Kurt.

Mandorallen ve Barak başa geçtiler ve hep beraber bu yerleşim yerine giden kayalık patikadan inmeye koyuldular. Yaklaştıklarında, ellerinde paslı kılıçlar olan iki adam bir kulübeden fırlayıp yola çıktı. Adamlardan biri zayıf, traşsız ve geniş alınlıydı; üzerinde de yağlı, Tolnedra işi bir ceket vardı. Ondan çok daha uzun boylu ve iri yapılı olan diğer adamın parçalanmış tuniği ise onun bir Arendiya serfi olduğunu gösteriyordu.

"Durun bakalım," diye haykırdı Tolnedralı. "Silahlı insanların geçmesine izin vermiyoruz. Ne işiniz var burada?"

"Yolu tıkıyorsun arkadaş," dedi Barak. "Sağlığın için zararlı olabilir."

"Bir bağırırsam elli silahlı adam gelir hemen," dedi Tolnedralı.

"Geri zekâlılık etme Reldo," dedi iri yarı Arend. "Şu çelikler giymiş adam bir Mimbre şövalyesi. Eğer geçmeye kararlıysa, bu dağdaki bütün adamları toplasan bile onu durdurmaya yetmez." Endişeyle Mandorallen'e bakarak, "Maksadınız nedir Şövalyem?" diye sordu saygıyla.

"Yolu takip ediyoruz sadece," dedi Mandorallen. "Cemaatinizle bir alakamız yok."

Arend homurdanarak, "Bu bana yeter," dedi. "Bırak geçsinler Reldo." Kılıcını ip kemerine soktu.

"Ya yalan söylüyorsa?" dedi Reldo. "Ya altınımızı çalmaya gelmişlerse."

"Ne altını salak?" dedi Arend aşağılayarak. "Bütün kampta bir yüksüğü dolduracak kadar bile altın yok. Ayrıca Mimbre şövalyeleri yalan söylemez. Eğer dövüşmek istiyorsan ben sana engel olmayayım. İş bitince senden geriye kalanları toplar bir deliğe tıkarız."

"Doğru konuş Berig," dedi Reldo asık bir suratla.

"Konuşmazsam ne olacak?"

Tolnedralı iri yarı adama pis pis baktıktan sonra dönüp ağzının içinden lanetler okuyarak uzaklaştı.

Berig onun arkasından güldükten sonra Mandorallen'e dönerek "Buyrun geçin Şövalyem," dedi. "Reldo hep böyle konuşur. Çekinecek bir şey yok."

Mandorallen ağır ağır ilerlerken, "Evinizden pek uzağa düşmüşsünüz dostum," dedi Berig'e.

Berig omuzlarını silkti. "Arendiya'da beni tutacak hiçbir şey kalmamıştı. Lordumla aramda da bir domuz meselesinden anlaşmazlık çıktı. Asmaktan bahsetmeye başlayınca, şansımı başka bir ülkede denemeye karar verdim."

"Akıllıca bir karar gibi görünüyor," dedi Barak.

Berig ona göz kırptı. "Yol buradan doğruca dereye iner. Sonra da şu kulübelerin arkasına çıkar. Orada Nadraklar var. Size sorun çıkarabilecek tek adam Tarlek, ama o da dün gece o kadar sarhoş oldu ki, muhtemelen hâlâ uyuyordur"

Sendaryalı gibi giyinmiş, boş boş bakan bir adam çadırlardan birinden fırladı. Ansızın başını kaldırıp köpek gibi ulumaya başladı. Berig bir taş kaparak adama attı. Sendar eğilerek taştan kurtuldu, sonra köpek gibi havlayarak kulübelerden birinin arkasında gözden kayboldu. "Günün birinde şuna bir iyilik edip bıçaklayıvereceğim," dedi Berig ekşi bir suratla. "Her gece sabaha kadar aya bakarak uluyor."

"Derdi nedir?" dedi Barak.

Berig omuzlarını silkti. "Kaçık. Maragor'a girip hortlaklara yakalanmadan altın alıp kaçabileceğini sandı. Yanılıyordu tabii."

"Ne yaptılar ona?" diye sordu Durnik irileşmiş gözlerle.

"Kim bilir?" dedi Berig. "İkide bir, biri ya sarhoş olur ya da hırsına yenilir ve bu işi becerebileceğini zanneder. Halbuki hortlaklara yakalanmasan bile bir faydası yok. Elinde altınla Maragor'dan gelen adamı arkadaşları soyar. Kimse bulduğu altına sahip çıkamadıktan sonra niye uğraşasın ki?"

"Burada pek cazip bir topluluk kurmuşsunuz," dedi İpek alayla.

Berig gülerek, "Bana uyar," dedi. "Arendiya'daki lordumun elma bahçesinde bir ağaca süs olmaktan iyidir." Dalgın dalgın koltuk altını kaşıdı. "Gidip biraz kazayım bari," diye içini çekti sonra. "İyi şanslar." Dönerek çadırlardan birine doğru uzaklaştı.

"Haydi gidelim," dedi Kurt. "Böyle yerlerde gün ilerledikçe kargaşa artar."

"Buraları iyi biliyorsun galiba baba," dedi Pol Teyze.

"Saklanmak için iyidir buraları," dedi Kurt. "Kimse soru sormaz. Hayatımda birkaç kere saklanmam gerekti de."

"Acaba neden?"

Birbirine yaslanmış kulübeler ve yamalı çadırlar arasındaki tozlu sokaktan çağlayarak akan dereye doğru ilerlemeye başladılar.

"Hey, bekleyin!" diye seslendi biri arkalarından. Hırpani görünüş iri bir Drasniyalı, elindeki deri keseyi sallayarak arkalarından koşuyordu. Nefes nefese yanlarına vardığında, "Neden beklemiyorsunuz?" dedi ters bir tavırla.

"Ne istiyorsun," dedi İpek.

"Kıza elli dirhem saf altın veririm," dedi Drasniyalı nefes nefese, elindeki keseyi sallamaya devam ederek.

Mandorallen kaşlarını çatarak elini kılıcının kabzasına götürdü.

"Bırak ben halledeyim Mandorallen," dedi atından atlayan İpek yumuşak bir sesle.

Ce'Nedra önce şaşırmıştı, ama sonra öfkeden köpürmeye başladı. Garion onu sakinleştirmek için kolunu tuttuğunda patlamak üzereydi.

"Bekle," dedi Garion alçak sesle.

"Ne cesaretle..."

"Şşşt. Seyret. İpek halleder."

"Bu verdiğin komik bir fiyat," dedi İpek; bu arada dalgın dalgın parmaklarını oynatıp duruyordu.

"Çok genç ama," dedi öteki Drasniyalı. "Daha eğitim görmemiş. Sahibi hanginiz?"

"Bunu sonra konuşuruz," dedi İpek. "Daha iyi bir teklifin yok mu?"

"Bütün param bu," dedi hırpani kılıklı adam sızlanarak; o da parmaklarını sallıyordu. "Buradaki haydutlarla ortaklığa da giremem. Kârın yüzünü bile görmüyor insan o zaman."

İpek başını sallayarak, "Kusura bakma," dedi. "Söz konusu bile değil. Durumu anlıyorsundur herhalde."

Ce'Nedra boğulur gibi sesler çıkarıyordu. "Ses çıkarma," dedi Garion. "Sandığın gibi değil."

"Daha yaşlı olanına ne dersin?" dedi hırpani kılıklı adam. "Elli dirhem veririm ona da." İpek birdenbire adama bir yumruk patlatınca, hırpani adam geri çekilerek elini ağzına götürdü ve küfür etmeye başladı.

"Çiğne şunu Mandorallen," dedi İpek kayıtsız bir tavırla.

Asık yüzlü şövalye geniş ağızlı kılıcını çekerek atını hâlâ küfretmekte olan Drasniyalının üstüne sürdü. Bir korku çığlığı koyveren adam dönerek kaçmaya başladı.

"Ne dedi?" diye sordu Kurt İpek'e. "Önünde durduğun için göremedim."

"Bütün bu bölge Murgo kaynıyormuş," dedi İpek atına binerken.

"Kheran son bir hafta içinde en az bir düzine Murgo grubunun buraya uğradığını söyledi."

"Bu hayvanı tanıyor muydun?" dedi Ce'Nedra.

"Kheran'ı mı? Tabii. Okul arkadaşımdır."

"Drasniyalılar olayları yakından izlemeyi sever Prenses," dedi Kurt. "Kral Rpodar'ın her yanda casusları vardır."

"O korkunç adam Kral Rhodar'ın casusu muydu yani?"

İpek başıyla onaylayarak, "Kheran aslında bir Markidir," dedi. "Normal şartlar altında son derece kibar bir adamdır. Size saygılarını iletmemi söyledi Prenses."

Ce'Nedra hayretler içinde kalmıştı.

"Drasniyalılar birbirleriyle parmak işaretleriyle konuşur," dedi Garion. "Herkesin bunu bildiğini sanırdım."

Ce'Nedra'nın gözleri kısıldı.

"Kheran aslında, 'Kızıl saçlı pilice özür dilediğimi söyle,' dedi," dedi Garion pek kendinden hoşnut bir tavırla, "İpekle konuşmak için bir bahane bulması gerekiyordu."

"Piliç mi?"

"O söyledi, ben sadece aktardım," dedi Garion telaşla.

"Sen bu işaret dilini biliyor musun?"

"Tabii ki."

"Yeter Garion," dedi Pol Teyze sert bir sesle.

"Kheran hemen buradan uzaklaşmamız gerektiğini söylüyor," dedi İpek Bay Kurt'a. "Murgolar birilerini arıyorlarmış –muhtemelen de bizi."

Ansızın kampın öteki tarafından öfkeli haykırışlar yükseldi. Birkaç düzine Nadrak, kulübelerinden fırlayarak, vadiden gelen bir grup Murgonun

karşısına dikilmişlerdi. Murgoların başında insandan çok hayvana benzeyen dev gibi bir adam vardı. Sağ elinde korkunç görünüşlü bir gürz tutuyordu. "Kordoch!" diye haykırdı adam. "Bir daha buraya gelirsen seni öldüreceğimi söylemiştim."

Murgo atlılarının arasından çıkıp dev Nadrakın karşısına dikilen kişi, Brill'in ta kendisiydi. "Sen zaten hep çok konuşursun Tarlek," diye haykırdı o da.

"Bu defa layığını bulacaksın Kordoch," dedi Tarlek, gürzünü sallayarak ilerlerken.

"Geri çekil," dedi Brill diğer atlılardan ayrılarak. "Seninle uğraşacak vaktim yok."

"Artık hiçbir şeye vaktin olmayacak Kordoch."

Barak keyifle sırıtarak, "Bu fırsattan istifade ederek şuradaki arkadaşımızla vedalaşmak isteyen yok mu?" diye sordu. "Çok uzun bir yolculuğa çıkmak üzere gibi görünüyor."

Ama Brill'in sağ eli birden tuniğinin içine dalarak, ani bir hareketle tuhaf görünüşlü, üçgen şeklinde, on beş santim büyüklüğünde çelik bir nesne çıkardı. Adam aynı hareketle nesneyi Tarlek'e fırlattı. Çelik üçgen havada fini fırıl dönüp güneşte pırıltılar saçarak ilerledi ve mide bulandırıcı bir yırtılma sesiyle dev Nadrakın göğsüne gömüldü, İpek hayretle tısladı.

Ağzı açık kalan Tarlek aptal aptal Brill'in suratına bakarak elini göğsüne götürdü. Sonra gürzü elinden düştü, dizleri büküldü ve yüzükoyun yere kapaklandı.

"Gidiyoruz!" diye haykırdı Bay Kurt. "Dereden aşağı! Haydi!"

Taşlık dere yatağına dörtnala daldılar. Atlarının ayakları sağa sola çamurlu sular sıçratıyordu. Birkaç yüz metre ileride içeri dönerek çakıllı, dik bir yamacı tırmanmaya başladılar.

"Bu tarafa!" diye bağırdı Barak daha düz bir zemini göstererek. Garion düşünmeye vakit bile bulamamıştı; yalnızca atına sıkıca tutunup diğerlerinden kopmamaya çalışıyordu. Geriden zayıf bağırışlar duyuluyordu.

Alçak bir tepeyi aştıktan sonra Kurt'un işaretiyle durdular. "Hettar," dedi ihtiyar, "bak bakalım peşimizdeler mi?"

Hettar atını çevirip tepenin üstündeki bir ağaç kümesine doğru sürdü.

İpek mosmor bir suratla lanetler okuyup duruyordu.

"Sana ne oldu şimdi?" dedi Barak.

İpek küfretmeye devam etti.

"Nesi var bunun?" diye sordu Barak Bay Kurt'a.

"Dostumuz berbat bir sürprizle karşılaştı," dedi ihtiyar. "Yanlış bir hesap yaptı; aslında ben de aynı hatayı yaptım. Brill'in kullandığı o silahın adı 'engerek dişi'dir."

Barak omuzlarını silkti. "Bana tuhaf bir bıçak gibi göründü sadece."

"O kadar basit değil," dedi Kurt. "Üç yanı da ustura gibi keskindir ve uçları genellikle zehirlidir. Engerek dişi Dagaşilerin özel silahıdır, İpek'i o kadar sinirlendiren de bu."

"Tahmin etmeliydim," diye söyleniyordu İpek. "Brill öyle sıradan bir Sendaryalı kiralık katile göre fazla iyiydi."

"Bunlar neden bahsediyorlar Polgara?" dedi Barak.

"Dagaşi Cthol Murgos'taki gizli bir cemiyettir," dedi Polgara. "Eğitilmiş katiller, suikastçiler. Sadece Ctuchik'e ve kendi yaşlılarına karşı sorumludurlar. Ctuchik asırlardır onları yoluna çıkanları tasfiye etmek için kullanıyor. Çok etkilidirler."

"Murgo kültürünün tuhaflıklarıyla hiç ilgilenmedim," dedi Barak. "Eğer birbirlerini arkadan vurmak istyorlarsa hiç itirazım olmaz." Hettar'ın bir şey görüp görmediğini anlamak için tepeye bir göz attı. "Brill'in kullandığı ilginç bir oyuncak, ama zırh ve iyi bir kılıç karşısında hiçbir etkisi olmaz."

"Taşralı gibi konuşma Barak," dedi İpek, kendisini toplamaya başlayarak. "Düzgün atılmış bir engerek dişi örgü zırhı kesip geçer; eğer yöntemini biliyorsan, bu aletlere köşe bile döndürebilirsin. Bunun dışında, Dagaşiler seni çıplak elleri ve ayaklarıyla da öldürebilirler; zırh giymişsin giymemişsin fark etmez." Kaşlarını çatarak, "Düşünüyorum da Belgarath," dedi, "belki baştan beri hatalıydık biz. Aşarak'ın Brill'i kullandığını zannettik, ama tam tersi de olabilir. Brill'in çok iyi bir katil olması lazım, yoksa Ctuchik onu bizi gözlemek için batıya yollamazdı." Yüzünde korkunç bir gülümseme belirdi. "Acaba ne kadar iyi?" dedi parmaklarını gererek. "Birkaç Dagaşi ile karşılaştım, ama en iyilerinden biriyle kapışma fırsatım olmamıştı hiç. Çok ilginç olabilir."

"Dağılmayalım," dedi Kurt. İhtiyarın yüzü ciddileşmişti. Pol Teyzeye baktı; aralarında sessiz bir konuşma geçti sanki.

"Ciddi olamazsın," dedi Pol.

"Başka seçeneğimiz yok Pol. Her taraf Murgo dolu; çok fazlalar ve çok yakınımızdalar. Hareket edecek yerimiz kalmadı. Bizi Maragor sınırına sıkıştırdılar. Er geç ovaya kaçmak zorunda kalacağız. Bu kararı kendimiz verirsek tedbir alma şansımız olur."

"Hiç hoşuma gitmedi bu baba," dedi Pol Teyze.

"Benim de gitmiyor," dedi ihtiyar. "Ama peşimizdeki Murgolardan kurtulmazsak Vadiye kıştan önce asla varamayız."

Hettar tepeden inerken, "Geliyorlar," dedi alçak sesle. "Bir grup da batıdan yolumuzu kesmeye çalışıyor."

Kurt derin bir nefes alarak, "Bence bu tartışacak bir şey bırakmıyor Pol," dedi. "Haydi gidelim."

Ovanın kıyısındaki son alçak tepelere yayılmış ağaç kuşağına girdiklerinde, Garion bir kez geriye baktı. Gerilerinde kalan meyilden aşağı en az yarım düzine toz bulutu yaklaşıyordu. Murgolar dağların dört bir yanından onları kıstırmaya geliyorlardı.

Dörtnala ağaçların arasına daldılar ve hızla küçük bir vadiden geçtiler. En önde giden Barak birdenbire elini kaldırarak, "İleride birileri var," dedi.

"Murgolar mı?" dedi Hettar elini kılıcına uzatarak.

"Sanmam," dedi Barak. "Gördüğüm adam daha ziyade o altın arayıcılarına benziyordu."

İpek gözleri parlayarak öne çıktı. "Bir fikrim var," dedi diğerlerine. "Bırakın şu adamlarla ben konuşayım." Atını dörtnala kaldırarak, pusu kurmuş adamların arasına daldı. "Yoldaşlar!" diye haykırdı sonra. "Hazır olun! Geliyorlar; atları altın yüklü!"

Paslı kılıç ve baltalarla silahlanmış hırpani kılıklı adamlar çalıların ve ağaçların arasından çıkarak ufak tefek adamın etrafını sardı, İpek el kol hareketleri yaparak hızlı hızlı konuşuyor ve arkalarındaki tepeyi işaret ediyordu.

"Ne yapıyor bu?" dedi Barak.

"Hınzırca bir şey herhalde," dedi Kurt.

İpek'in çevresindeki adamlar önce kuşkulu bir tavırla onu izliyorlardı, ama o heyecanla konuştukça adamların yüz ifadesi de değişti. Sonunda İpek geri dönerek arkadaşlarına baktı ve abartılı bir kol hareketiyle, "Haydi gidiyoruz!" diye haykırdı. "Bunlar bizden!" Atının başını çevirip vadinin taşlık yamacını tırmanmaya başladı.

"Dağılmayalım," dedi Barak, örgü zırhının altında omuzlarını kıpırdatarak. "Numarasının ne olduğunu bilmiyorum ama bazen bu planlar geri teper."

Asık suratlı serserilerin arasından hızla geçip İpek'in peşinden yamacı tırmandılar. "Ne dedin onlara?" diye seslendi Barak hızla at sürerken.

"On beş Murgonun Maragor'a girip üç çuval altın kaptıklarını söyledim," diye güldü ufak tefek adam. "Yerleşim yerindeki adamların Murgoların yolunu kestiğini, onların da altınla birlikte buradan dolaşmaya çalıştıklarını söyledim. Eğer siz bu vadiyi tutarsanız, biz de bir ilerideki vadiyi tutarız dedim."

"Bu serseriler Brillle adamlarının tepesine üşüşecekler yani," dedi Barak.

"Yaa," dedi İpek gülerek. "Ne feci değil mi?"

Yollarına dörtnala devam ettiler. Yarım mil kadar sonra Bay Kurt kolunu kaldırınca herkes durdu. "Yeteri kadar uzaklaştık," dedi Kurt. "Şimdi hepiniz beni dikkatle dinleyin. Bu tepeler Murgo kaynıyor, o yüzden mecburen Maragor'dan geçeceğiz."

Prenses Ce'Nedra nefesini tuttu ve yüzü bembeyaz oldu. "Korkma canım," diye onu sakinleştirmeye çalıştı Pol Teyze.

Kurt'un yüzü çok ciddiydi. "Ovaya çıkar çıkmaz birtakım sesler duymaya başlayacaksınız. İlgilenmeyin ve atınızı sürmeye devam edin. Ben önde olacağım; hepiniz beni dikkatle izleyin. Elimi kaldırır kaldırmaz hemen durup atlarınızdan inmenizi istiyorum. Gözlerinizi yerden ayırmayın ve ne duyarsanız duyun, sakın başınızı kaldırmayın. Orada asla görmek istemeyeceğiniz şeyler var. Polgara ve ben sizi bir tür uykuya daldıracağız. Bize direnmeyin. Gevşeyin ve size ne dersek onu yapın."

"Uyku mu?" dedi Mandorallen. "Ya saldırıya uğrarsak? Uykuda olursak kendimizi nasıl savunuruz?"

"Orada sana saldıracak hiçbir canlı yok Mandorallen," dedi Kurt. "Koruman gereken vücudun değil, aklın."

"Ya atlar?" dedi Hettar.

"Atlara bir şey olmaz. Onlar hortlakları görmezler bile."

"Yapamam," dedi Ce'Nedra. Sesinden bir histeri krizinin eşiğinde olduğu anlaşılıyordu. "Maragor'a giremem."

"Girebilirsin canım," dedi Pol Teyze aynı sakin, yatıştırıcı sesle. "Yanımdan ayrılma. Sana bir şey olmasına izin vermem ben."

Garion'un içi, korkmuş küçük kız için derin bir acıma duygusuyla doldu. Atını onunkinin yanına çekerek, "Ben de yanında olacağım," dedi.

Ce'Nedra ona şükran duygusuyla baktı, ama alt dudağı hâlâ titriyordu ve yüzünün rengi uçmuştu.

Bay Kurt derin bir nefes alıp arkadaki tepeye baktı. Gelen Murgoların kaldırdığı toz bulutları iyice yaklaşmıştı. "Peki," dedi sonra; "haydi gidelim." Atını çevirip hafif bir tırısla vadinin ağzına, önlerinde açılan ovaya doğru ilerlemeye başladı.

Ses başta çok hafif ve çok uzaktaymış gibiydi; neredeyse ormandaki dalların arasındaki rüzgârın, taşların arasından akan suyun sesine benziyordu. Ama ovanın içine girdikçe şiddeti arttı ve daha anlaşılır olmaya başladı. Garion gerilerinde kalan tepelere neredeyse özlemle baktı, sonra atını Ce'Nedra'nın yanına çekip, kulaklarını kapamaya çalışarak gözlerini Bay Kurt'un sırtına dikti.

Ses arada bir çığlıklarla bölünen sürekli bir ağlama halini almıştı. Bunların hepsinin gerisinde ise, diğer sesleri taşıyan müthiş bir figan vardı; tek bir sesti bu belli ki, ama o kadar güçlü ve kapsayıcıydı ki, Garion'un beyninin içinde çınlıyor, düşünmesine bile imkân tanımıyordu.

Bay Kurt ansızın elini kaldırdı ve Garion hemen attan atlayıp gözlerini çaresiz bir şekilde yere dikti. Göz ucuyla kıpırdayan bir şey gördü ama oraya bakmayı reddetti.

Pol Teyze sakin, güven verici bir sesle konuşmaya başladı. "Bir çember oluşturmanızı istiyorum," dedi onlara. "Birbirinizin elini tutun. Bu çembere hiçbir şey giremeyecek ve siz de güvende olacaksınız."

Elinde olmadan titreyen Garion ellerini uzattı. Sol elini kimin tuttuğunu bilmiyordu, ama sağ elini çaresizlikle yakalayan küçücük elin Ce'Nedra'nın eli olduğunu anladı.

Pol Teyze çemberin ortasında durdu ve Garion onun mevcudiyetinin hepsini kapladığını hissetti. Çemberin dışında bir yerde de Kurt'un durduğunun farkındaydı, ihtiyar Garion'un damarlarında hafif hafif atan ve küçük patlamalar halinde o tanıdık gürleme sesini çıkaran bir şey yapıyordu.

O müthiş tek sesin figanı giderek arttı ve yoğunlaştı. Garion paniğe kapılmanın eşiğinde olduğunu hissetti, işe yaramayacaktı. Hepsi çıldıracaktı.

"Sus," dedi Pol Teyze; Garion onun kafasının içinde konuşmakta olduğunu fark etti. Panik duygusu söndü ve tuhaf, huzur dolu bir halsizlik hissetti. Gözleri ağırlaştı; ağlama sesi zayıfladı. Sonra rahatlatıcı bir sıcaklık içinde derin bir uykuya daldı.

Beşinci Bölüm

Garion zihninin Pol Teyzenin yarattığı o koruyucu bilinçsizlik halinden ne zaman sıyrıldığını bilemiyordu, ama bu çok önce olmuş olamazdı. Tereddütle, sanki suyun derinliklerinden yüzeye çıkıyormuş gibi, uyku halinden çıktı ve diğerleriyle birlikte kazık gibi adımlarla atlara doğru yürümekte olduğunu fark etti. Ötekilerin yüzleri ifadesizdi, hiçbir şeyin farkında değildiler. Pol Teyzenin, "Uyu, uyu, uyu," komutunu hâlâ duyuyordu, ama artık onu itaat etmeye zorlayacak kadar güçlü değil gibiydi.

Ancak bilincinde hafif bir farklılık vardı. Zihni uyanık olmasına rağmen duyguları hâlâ uykudaydı. Etrafındaki nesnelere sakin, sağduyulu bir mesafeyle bakmakta olduğunu fark etti; düşüncelerini sık sık karmakarışık eden duygular artık onu engellemiyordu. Pol Teyzeye uyanık olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu, ama belirsiz bir nedenden ötürü bunu yapmadı. Sabırla bu kararını çevreleyen kavramları ve fikirleri incelemeye; konuşmama tercihinin altında yatan esas düşünceyi araştırmaya başladı. Bunu yaparken, kafasının içinde o öteki zihnin bulunduğu sessiz köşeye rastladı. Onun alaycı bir keyifle kendisini izlediğini hissetti sanki.

"Eee?" dedi sessizce.

"En nihayet uyandın bakıyorum," dedi öteki zihin.

"Hayır," diye düzeltti Garion titizlikle, "aslında bir yanım hâlâ uyuyor."

"O yanın zaten ayak altında dolaşıp duruyordu. Artık konuşabiliriz. Tartışacağımız çok şey var."

"Kimsin sen?" diye sordu Garion; bir yandan da Pol Teyzenin atına binmesi yolunda verdiği talimata uyuyordu.

"Aslında bir adım yok."

"Benden ayrı bir varlıksın ama, değil mi? Yani benim bir parçam değilsin?"

"Hayır," dedi ses. "Ayrıyız."

Atlar Pol Teyze ile Bay Kurt'u izleyerek çayırlıkta yürümeye başlamışlardı.

"Ne istiyorsun?" dedi Garion.

"İşlerin olması gerektiği gibi olmalarını sağlamaya çalışıyorum. Çok uzun bir süredir bununla uğraşıyorum."

Garion sesin söylediklerini düşünmeye başladı. Çevresinde feryat ve figan sesleri gittikçe artmış, iniltiler ve çığlıklar korosu iyice belirginleşmişti. Bulanık, yarı oluşmuş bazı şekiller belirmeye başlayarak çayırlıktan atlara doğru süzüldü. "Çıldırıyorum, değil mi?" diye sordu Garion üzgün bir tavırla. "Diğerleri gibi uyumadığım için hortlaklar beni delirtecek, değil mi?"

"Sanmam," dedi ses. "Görmek istemeyeceğin bazı şeyler göreceksin, ama bunun aklını başından alacağını zannetmiyorum. Hatta kendin hakkında daha ileride faydalı olacak bazı şeyler bile öğrenebilirsin."

"Sen çok yaşlısın, değil mi?" dedi Garion, kafasında bu soru belirir belirmez.

"O kelime benim durumumda bir şey ifade etmiyor."

"Dedemden de yaşlı mısın?" diye ısrar etti Garion.

"Çocukluğunu bilirim. Onun senden bile inatçı bir çocuk olduğunu bilmek içini rahatlatır belki. Gitmesi gereken yöne çevirmek çok vaktimi aldı."

"Kafasının içinden mi yaptın bunu?"

"Tabii."

Garion atının, önünde şekillenmekte olan bulanık görüntülerden birinin içinden hiç farkına varmadan geçtiğini gördü. "Öyleyse o seni tanıyor, değil mi? Eğer kafasının içinde idiysen yani."

"Orada olduğumu bilmiyordu."

"Ben burada olduğunu hep biliyordum ama."

"Sen farklısın. Konuşmamız gereken de bu zaten."

Aniden tam Garion'un gözlerinin önünde bir kadın kafası belirdi. Gözleri yuvalarından uğramıştı ve ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açıktı. Kesilmiş olan boynundan sel gibi kan akıyor ve boşlukta kaybolup gidiyordu. "Öp beni," dedi kadın çatlak bir sesle. Garion gözlerini kapatınca yüz kafanın içinden geçip gitti.

"Gördün mü," dedi ses havadan sudan konuşur gibi. "Korktuğun kadar kötü değilmiş."

"Nasıl farklıyım yani?" diye sordu Garion.

"Yapılması gereken bir şey var; yapacak olan da sensin. Tüm diğerleri sadece senin için bir hazırlıktı."

"Yapmam gereken şey nedir?"

"Vakti gelince bileceksin. Eğer çok erken öğrenirsen korkabilirsin." Ses alaycı bir tona büründü. "Zaten seninle uğraşmak yeteri kadar zor..."

"Öyleyse neden konuşuyoruz?"

"Çünkü yapmanın neden şart olduğunu bilmen lazım. Vakti geldiğinde yardımı olur."

"Pekâlâ," dedi Garion.

"Çok zaman önce, olmaması gereken bir şey oldu," diye söze başladı kafasının içindeki ses. "Evren belirli bir nedenle varoldu; amacına doğru da hiç sapmadan ilerliyordu. Her şey olması gerektiği gibi oluyordu; derken bir şey ters gitti. Çok büyük bir şey değildi, ama tam doğru anda ve doğru yerde oldu –ya da belki yanlış anda ve yanlış yerde oldu demek lazım. Her neyse, bu olay evrenin gidişatını değiştirdi. Anlayabiliyor musun?"

"Galiba," dedi Garion kaşlarını çatarak. "Hani bir şeye taş atarsın da, bir yerden sekip bambaşka bir yere gider. Bir keresinde Doroon bir kargaya taş

atmıştı, ama taş ağacın gövdesinden sekip Faldor'un camını kırmıştı... Böyle bir şey, değil mi?"

"Aynen öyle," dedi ses Garion'u kutlayarak. "O ana kadar yalnızca bir tek olasılık vardı; esas ihtimal. Birdenbire iki olasılık oluverdi. Biraz daha ileri gidelim. Doroon ya da sen hemen bir taş daha atsanız, ilk taşı Faldor'un camına ulaşmadan önce vurup yönünü yeniden kargaya çevirmek mümkündür."

"Belki," dedi Garion kuşkuyla. "Doroon pek iyi nişancı değildir."

"Ben Doroon'dan çok daha iyi nişancıyım," dedi ses. "Zaten varolmamın bütün nedeni de buydu. Çok özel bir anlamda, sen benim attığım taşsın. Eğer öteki taşa tam doğru şekilde vurursan, onun yönünü değiştirip, başta amaçlandığı yöne dönmesini sağlayacaksın."

"Ya vuramazsam?"

"O zaman Faldor'un camı kırılır."

Kolları kesilmiş ve vücuduna bir kılıç saplı bir kadın fırladı ansızın Garion'un önüne. Çığlıklar atıp inleyerek kollarının kalıntılarını ona uzattı ve fışkıran kanlar doğruca yüzüne geldi. Garion kanı silmek için elini yüzüne götürünce kupkuru olduğunu gördü. Atı hiç aldırmadan, söylenip duran hortlağın içinden geçti.

"Olayları doğru akışına geri döndürmemiz lazım," dedi ses. "Yapman gereken şey bütün bunların anahtarı. Uzun bir süre boyunca olması gereken ile olmakta olan iki ayrı yöne gittiler. Şimdi tekrar birbirlerine yaklaşıyorlar. Buluştukları nokta, senin davranman gereken nokta olacak. Başarırsan her şey yoluna girecek; başaramazsan her şey yanlış yönde ilerlemeye devam edecek ve evrenin varolmasının amacı başarısızlığa uğrayacak."

"Ne zaman başladı bu?" diye sordu Garion.

"Dünya yaratılmadan önce. Tanrılardan bile önce."

"Başaracak mıyım?" diye sordu Garion.

"Bilmiyorum," dedi ses. "Neyin olması gerektiğini bilirim ben, neyin olacağını değil. Bilmen gereken başka bir şey daha var. Bu hata olduğu zaman, iki olasılık belirdi; bir olasılığın daima bir amacı vardır. Bir amacın olması için o amacın bir farkındalığı olması gerekir. Basitçe söyleyecek olursak, ben buyum işte: evrenin esas amacının farkındalığı."

"Ama şimdi bir farkındalık daha var değil mi?" dedi Garion. "Başka bir farkındalık yani, diğer olasılığa ait olan."

"Sen sandığımdan da zekiymişsin."

"O da işlerin ters gitmeye devam etmesi için çalışmayacak mı?"

"Korkarım öyle. Şimdi önemli kısmına geldik işin. Zaman içinde hangi yöne gidileceğinin kararının verileceği nokta çok yaklaştı; senin de buna hazır olman gerek."

"Niye ben?" diye sordu Garion, boğazına sarılmaya çalışan gövdesiz bir eli iterek. "Başkası yapamaz mı?"

"Hayır," dedi ses. "İşler öyle yürümüyor. Evren hayal edemeyeceğin kadar çok milyon yıldır seni bekliyor. Zamanın başlangıcından beri bu olaya doğru ilerliyorsun sen. Bu olay yalnızca sana ait. Yapılması gerekeni yapabilecek olan tek varlık sensin; evrende olup olacak en önemli olay bu – yalnızca bu dünyada değil, evrenin bütünündeki tüm dünyalarda. Buraya ışığı bile asla ulaşamayacak olan dünyalarda yaşayan insan ırkları var ve sen başaramazsan yok olacaklar. Seni asla tanımayacak, asla teşekkür edemeyecekler, ama varoluşları sana bağlı. Öteki olasılık hattı mutlak kaosa ve evrenin yokoluşuna gidiyor, sen ve ben ise başka bir şeye doğru gidiyoruz."

"Neye?"

"Başarırsan yaşayıp göreceksin."

"Pekâlâ," dedi Garion. "Ne yapmam gerekiyor –şimdi yani?"

"Müthiş bir gücün var. Yapman gerekeni yapabilesin diye sana verildi bu güç, ama onu kullanmayı öğrenmen lazım. Belgarath ve Polgara öğrenmene yardımcı olmaya çalışıyorlar, o yüzden onlara direnmekten vazgeç. Vakit geldiğinde hazır olman gerek; vakit ise sandığından çok daha yakın."

Yollarının üstünde kopuk kafasını saçlarından tutmuş bir hortlak duruyordu. Garion yaklaşırken hortlak kafayı havaya kaldırdı; ağzından çığlık çığlığa lanetler dökülmeye başladı.

Hortlağın içinden geçtikten sonra Garion yeniden kafasının içindeki sesle konuşmaya çalıştı, ama gitmişti sanki. Yıkılmış bir çiftliğin taşlarının yanından geçtiler. Hortlaklar taşlara üşüşmüş geçenleri baştan çıkarıcı tavırlarla yanlarına çağırıyorlardı.

"Kadın oranı çok fazla," dedi Pol Teyze Bay Kurt'a sakin bir sesle.

"Irkın bir özelliği," dedi Kurt. "Dokuz doğumdan sekizi kız olurdu. Bu da kadın erkek ilişkilerinde bazı düzenlemeler yapmayı gerektiriyordu."

"Herhalde pek hoşuna gitmiştir," dedi Pol alayla.

"Maraglar olaylara diğer ırklar gibi bakmazlardı. Evlilik onlar için hiçbir zaman pek saygıdeğer bir kurum olmamıştır. Bazı konularda çok liberaldiler."

"Yaa? O olayın terimi bu demek, ha?"

"Dar kafalı olma Pol. İşleyen bir toplumdu, önemli olan da bu."

"O kadarcık mı baba?" dedi Pol. "Ya yamyamlıkları?"

"O bir hataydı. Biri kutsal kitaplarındaki bir bölümü yanlış yorumlamış. İştahtan değil dinsel nedenlerle yamyamlık yapıyorlardı. Aslına bakarsan Maragları severdim. Cömert ve arkadaş canlısıydılar, birbirlerine de çok dürüst davranırlardı. Hayatın tadını çıkarırlardı. Burada altın olmasaydı, o küçük kusurlarını da çoktan halletmiş olurlardı."

Garion altını unutmuştu. Küçük bir dereden geçerlerken ışıldayan suya baktığında, dipteki çakılların arasında parlayan sarı noktacıkları gördü.

Birden karşısına çıplak bir hortlak çıkarak, "Beni güzel bulmuyor musun?" diye haykırdı. Sonra karnındaki kocaman yarayı tutarak iki yana açtı ve bağırsaklarını derenin kıyısına döktü.

Garion öğürerek dişlerini sıktı.

"Sakın altını düşünme!" dedi içindeki ses hemen. "Hortlaklar hırsa gelirler. Altını düşünürsen çıldırırsın."

Yola devam ederken Garion altın fikrini kafasından atmaya çalıştı.

Ama Bay Kurt konuyu değiştirmiyordu bir türlü. "Altının sorunu hep bu olmuştur. En kötüleri çeker kendisine. Bu vakada da Tolnedralıları çekti."

"Onlar yamyamlığı yok etmeye çalışıyorlardı baba," dedi Pol Teyze. "Çoğu insan bu alışkanlığı iğrenç bulur."

"Maragor'daki bütün dere yatakları altın dolu olmasa buna kalkışırlar mıydı acaba?" Pol Teyze bir Tolnedra mızrağıyla şişlenmiş çocuk hayaletinden gözlerini kaçırarak, "Altın şimdi kimsenin değil," dedi. "Mara o işin icabına baktı."

"Evet," dedi Kurt, başını kaldırıp dört bir yandan geliyormuş gibi duran müthiş figanı dinleyerek. Çok tiz bir nota duyunca yüzünü buruşturarak, "Bu kadar çok bağırmasa keşke," dedi.

Tapınağa benzer bir yerin yıkıntılarının yanından geçtiler. Beyaz taşlar devrilmiş, aralarında otlar bitmişti. Yakındaki bir ağaçta bir sürü ceset asılmış, iplerinin ucunda döne döne sallanıyorlardı, "İndirin bizi," diye söyleniyordu cesetler, "indirin bizi buradan."

"Baba!" dedi Pol Teyze birden, yıkık tapınağın ilerisindeki çayın göstererek. "Şuraya bak! Bu insanlar gerçek."

Cüppeli ve kukuletalı bir sıra insan, yavaş yavaş çayırdan geçiyor ve omuzlarındaki sırığa asılı çanın acıklı sesi eşliğinde ilahi söylüyorlardı.

"Mar Terrin keşişleri," dedi Kurt. "Tolnedra'nın vicdanı. Korkacak bir şey yok."

Kukuletalı adamlardan biri başını kaldırıp onları görünce, "Geri dönün!" diye haykırdı. Diğerlerinden ayrılıp onlara doğru koşmaya başladı. Koşarken Garion'un görmediği bazı şeylerden sakınmak için yolunu değiştirip duruyordu. "Geri dönün!" diye haykırdı tekrar. "Canınızı kurtarın. Dehşetin kalbine gidiyorsunuz. Şu tepenin ötesi Mar Amon. Sokaklarında Mara'nın ta kendisi dolaşıyor!"

Altıncı Bölüm

Sira halinde yürüyen keşişler yollarına devam ettiler ve ağır ağır çalan çanın sesi çayırın öte yanına geçtikçe azalarak kayboldu. Bay Kurt derin düşüncelere dalmış, sağlam eliyle sakalını kaşıyordu. Sonunda içini çekerek, "Onunla şimdi burada hesaplaşsak daha iyi olacak galiba Pol," dedi. "Yoksa o bizi takip edecek."

"Vaktini boşa harcıyorsun baba," dedi Pol Teyze. "Ona laf anlatmak mümkün değildir. Daha önce de denedik."

"Haklı olabilirsin," dedi Kurt. "Ama en azından denemeliyiz. Yoksa Aldur bize kırılır. Belki nelerin olup bittiğini öğrenince en azından laf dinlemeye başlar."

Güneşli çayırda kulak tırmalayan bir çığlık yankılanınca Bay Kurt yüzünü ekşitti, "İnsan bu kadar zamanda bağırmaktan yorulacağını düşünür. Pekâlâ, haydi Mar Amon'a gidelim." Atını dehşet içindeki keşişin gösterdiği tepeye çevirdi. Suratının tam önünde bir hortlak söylenip duruyordu. "Kes be!" dedi sinirle. Hortlak şaşkınlıkla titreşerek kayboldu.

Ta eskilerde bu tepeyi aşan bir yol vardı belki de. Çimlerin arasında izi belli belirsiz görülebiliyordu; ama hiçbir canlı ayağının değmediği otuz iki yüzyıl, neredeyse silip yok etmişti yolu. Dolana dolana tepeye çıkıp Mar Amon harabelerine baktılar. Hâlâ duygusuz ve mesafeli olan Garion, normalde görmeyeceği ve fark etmeyeceği şeyler gördü şehirde. Yıkım eksiksiz olmasına rağmen, şehrin biçimi açıkça belli oluyordu. Şehrin tek caddesi helezon şeklinde dolaşarak tam ortadaki yuvarlak meydana çıkıyordu. Garion tuhaf bir içgörüyle bu şehrin bir kadın tarafından tasarlanmış olduğunu fark etti hemen. Erkeklerin kafaları düz çizgiler halinde çalışıyordu, oysa kadınlar daha ziyade yuvarlaklarla düşünüyorlardı.

Başta Pol Teyze ve Bay Kurt, diğerleri de bilinçsiz yüzlerinde boş ifadelerle, şehre doğru tepeden inmeye başladılar. Garion en arkadan geliyor ve yerden bitip çıplak ve yaralı vücutlarıyla aklını çelmeye çalışan

hortlaklara bakmamaya çalışıyordu. Maragor'a girdiklerinden beri işittikleri figan, daha şiddetle, daha yakından duyulmaya başladı. Zaman zaman yankılarla karışarak bir korodan geliyormuş gibi duyulan bu yırtınırcasına ağlayışın tek ve müthiş güçlü bir ses olduğunu anladı Garion; o kadar müthiş bir acıyla doluydu ki, krallığın dört bir yanında yankılanıyordu.

Şehre yaklaştıklarında buz gibi ve çürümüş ceset kokusu taşıyan müthiş bir rüzgâr çıktı. Garion otomatik olarak pelerinine sarınmaya davrandıysa da, rüzgârın ne pelerinini, ne de yerdeki uzun çimenleri kıpırdatmadığını fark etti. Bu durumu zihninde evirip çevirerek değerlendirdi; bir yandan da hayalet rüzgârın getirdiği çürümüş ceset kokularına burnunu kapatmaya çalışıyordu. Eğer rüzgâr çimenleri kıpırdatmıyorsa, gerçek bir rüzgâr olamazdı. Ayrıca atlar ağlamaları duymadığına göre, bunlar da gerçek ağlamalar olamazdı. Soğuğun tıpkı rüzgâr ve acı dolu figan gibi, gerçek değil ruhsal olduğunu kendi kendine tekrarlamasına rağmen buz kesilip titremeye devam etti.

Tepeden bakıldığında Mar Amon baştan aşağı yıkılmış gibi göründüyse de, şehre girdiklerinde Garion sağlam kalmış duvarların ve büyük kamu binalarının etrafını sardığını hayretle fark etti. Pek uzak olmayan bir yerlerden de çocuk kahkahaları geliyordu. Daha uzaklarda da birileri şarkı söylüyordu.

"Niye bunu yapıyor?" dedi Pol Teyze üzüntüyle. "Bir işe yaradığı yok ki..."

"Sahip olduğu tek şey bu Pol," dedi Bay Kurt.

"Sonu hep aynı ama."

"Biliyorum, ama kısa bir süre için de olsa unutmasına yardımcı oluyor."

"Hepimizin unutmak istediği şeyler var baba. Ama yolu bu değil."

Kurt etraflarındaki sağlam görünüşlü binalara hayranlıkla bakarak, "Çok iyi ama," dedi.

"Tabii öyle olacak," dedi Pol. "O bir tanrı ne de olsa. Gene de bir yararı yok."

Barak'ın atı farkında olmadan doğruca bir duvarın içine yürüyerek taşın içinde kaybolup birkaç metre ötede yeniden belirene kadar, Garion teyzesiyle dedesinin neden bahsettiklerini anlayamamıştı. Duvarlar, binalar, tüm şehir bir hayaldi –bir anıydı. Çürüme kokusu getiren soğuk rüzgâr bir de duman kokusu taşımaya başlamıştı şimdi. Garion çimlerin üzerinde parlayan güneş ışığını görmesine rağmen, bir nedenle karanlık artıyordu. Çocuk kahkahaları ve uzaktaki şarkı sesi zayıfladı; onların yerini çığlıklar aldı.

Çevresindeki duvarlar kadar gerçek görünen parlak zırhlı, miğferi tüylü bir Tolnedra lejyoneri sokaktan koşarak yaklaştı. Kılıcından kan damlıyordu; yüzünde iğrenç bir sırıtış vardı ve gözleri deli gözleriydi.

Sokak yaralı ve parçalanmış gövdelerle doldu birden. Her yer kana bulandı. Hayal korkunç bir zirveye yaklaştıkça, figan da kulak tırmalayan bir çığlığa dönüştü.

Helezon şeklindeki cadde sonunda Mar Amon'un merkezindeki geniş, yuvarlak alana çıktı. Buz gibi rüzgâr yanan şehrin duvarlarında uğulduyordu ve insan etini parçalayan kılıçların korkunç sesi Garion'un tüm kafasını doldurdu. Hava daha da karardı.

Yoğun duman bulutları arasında sayısız ölü Maragın hayali anıları, meydanın taşlarına serilmişti. Ancak meydanın tam ortasında ne hayal ne de hortlak olan bir şey duruyordu. Dev gibi, panldayan müthiş bir mevcudiyet; varolmak için gözlemcinin zihnine ihtiyaç duymayan bir gerçeklik. Kollarında, lanetlenmiş Maragor'un tüm ölülerinin özeti gibi görünen bir çocuk cesedi vardı. Çocuğa çevrilmiş yüzü, insanlık dışı bir acıyla kasılmıştı. Varlık figan ediyordu ve Garion aklını koruyan bu yarı uyku durumunda bile tüylerinin dehşetle diken diken olduğunu hissetti.

Bay Kurt yüzünü buruşturarak atından indi. Meydanı dolduran ceset hayallerinin üzerinden dikkatle atlayarak o müthiş varlığa yaklaştı. Saygıyla eğilerek, "Mara Efendimiz," dedi.

Mara uludu.

"Mara Efendimiz," dedi Kurt yeniden. "Önemli bir sebep olmasa acınız içinde sizi rahatsız etmezdim, ancak sizinle konuşmam lazım."

Korkunç yüz kasıldı, Tanrının yanaklarından kocaman gözyaşları süzüldü. Mara hiç konuşmadan kollarındaki çocuk cesedini uzatarak başını kaldırdı ve yeniden figana başladı.

"Mara Efendimiz!" dedi Kurt tekrar, ısrarla.

Mara gözlerini kapatıp başını eğdi ve çocuğun cesedine sarılarak hıçkırmaya devam etti. "Faydasız baba," dedi Pol Teyze ihtiyara. "Böyle olduğu zaman ona ulaşmak mümkün değildir."

"Rahat bırak beni Belgarath," dedi Mara ağlayarak. Müthiş sesi Garion'un kafasının içinde bir nabız gibi atıyordu. "Beni elemimle baş başa bırak."

"Mara Efendimiz, kehanetin gerçekleşme günü geldi," dedi Kurt.

"Bana ne?" dedi Mara hıçkırıp çocuğun cesedini bağnna basarak. "Kehanet ölü çocuklarımı bana geri verecek mi? Ben kehanetin ulaşamayacağı bir yerdeyim artık. Beni rahat bırakın."

"Dünyanın kaderi çok yakında olacak şeylere bağlı Mara Efendimiz," diye ısrar etti Kurt. "Doğunun ve Batının krallıkları son savaşa hazırlanıyorlar ve lanetli kardeşiniz Tekgöz Torak uykusunda kıpırdanmaya başladı bile; yakında uyanacak."

"Uyansın," dedi Mara kollarındaki cesede eğilip yeniden gözyaşlarına boğularak.

"Onun hükümranlığına boyun mu eğeceksiniz Mara Efendimiz?" diye sordu Pol Teyze.

"Ben onun hükmünün ötesindeyim Polgara," dedi Mara. "Katledilmiş çocuklarımın toprağını terk etmeyeceğim; buraya ne insan ne de tanrı girebilir, istiyorsa dünyayı alsın Torak."

"Gitsek iyi olacak baba," dedi Pol Teyze. "Onu etkilemek mümkün değil."

"Mara Efendimiz," dedi Bay Kurt hâlâ ağlayan tanrıya. "Kehanetin araçlarını getirdik huzurunuza. Gitmeden önce onlara inayetinizi bağışlamaz mısınız?"

"Artık inayetim yok Belgarath," dedi Mara. "Sadece Nedra'nın katil çocukları için lanetim var. Al bu yabancıları ve git buradan."

"Mara Efendimiz," dedi Pol Teyze sert bir sesle. "Kehanetin yerine gelmesinde sizin de payınız var. Bizi yönlendiren çelikten yazgı sizi de yönlendiriyor. Herkes günlerin başlangıcında payına yazılmış olanı yerine getirmeli; çünkü kehanet yolundan saparsa dünya yok olur."

"Yok olsun," diye inledi Mara. "Artık bana hiçbir mutluluk vermiyor, yok olsun gitsin. Elemim ebedi, ondan vazgeçmeyeceğim; bunun bedeli varolan her şeyin yok olması olsa bile. Alın kehanetin çocuklarını ve gidin buradan."

Bay Kurt kabullenerek eğilip selam verdi, sonra dönerek diğerlerinin yanına gitti. Yüzünden ümitsiz bir öfke okunuyordu.

"Durun!" diye gürledi Mara aniden. Şehrin ve cesetlerin hayalleri titreşerek kayboldu. "Nedir bu?" diye gürledi Tanrı.

Bay Kurt hemen ona döndü.

"Ne yaptın sen Belgarath?" dedi Mara suçlayarak. Ansızın irileşerek dev gibi olmuştu. "Ya sen Polgara? Benim elemim sizin eğlenceniz midir? Acımı yüzüme mi çarpmak istiyorsunuz?"

"Efendimiz?" dedi Pol Teyze. Tanrının bu ani gazabına bir anlam verememişti.

"Bu ucube!" diye gürledi Mara. "Bu ucube!" Dev suratı öfkeyle kasılmıştı. Müthiş bir hiddetle onlara doğru yürüyerek Prenses Ce'Nedra'nın atının tam önünde durdu. "Seni paramparça edeceğim!" diye haykırdı prensese. "Beynini deliliğin solucanlarıyla dolduracağım Nedra'nın kızı. Hayatının sonuna kadar işkence ve dehşete boğacağım seni."

"Onu rahat bırakın!" diye haykırdı Pol Teyze.

"Hayır Polgara," dedi Mara çılgın gibi. "Gazabım onun üzerine olacak." Korkunç, kasılmış elleri boş boş bakan prensesin yüzüne doğru uzandı, ama Ce'Nedra ne geri çekildi, ne de olanların farkına vardı.

Tanrı hayal kırıklığıyla tıslayarak dönüp Bay Kurt'un karşısına dikildi. "Aldatıldım!" diye haykırdı. "Zihni uykuda."

"Hepsi uyuyor Mara Efendimiz," dedi Kurt. "Tehditleriniz ve korkutmanız onları etkilemez. Gökyüzü başımıza çökene kadar haykırsanız da sizi duyamaz."

"Seni cezalandıracağım Belgarath," diye tısladı Mara. "Polgara'yı da. Bu küstahlığınız için acıyı ve dehşeti tadacaksınız. Bu saldırganların zihninden uykuyu çekip alacağım; o zaman üzerlerine saldığım acıyı ve deliliği bilecekler." Daha da büyüyerek bir deve dönüştü.

"Yeter artık! Mara! Dur!" Ses Garion'un sesiydi, ama Garion konuşanın kendisi olmadığını biliyordu.

Mara'nın ruhu ona dönerek dev kolunu vurmak ister gibi kaldırdı; ama Garion atından inerek bu tehditkâr deve yaklaştığını fark etti. "İntikamın burada sona eriyor Mara," dedi Garion'un ağzından çıkan ses. "O kız benim amacım için gerekli. Ona dokunmayacaksın." Garion çılgın Tanrı ile uyuyan prensesin arasına girmiş olduğunu korkuyla fark etti.

"Çekil yolumdan çocuk, yoksa seni öldürürüm," dedi Mara.

"Kafanı kullan Mara," dedi ses, "tabii bugüne kadar ulumaktan kafa diye bir şey kalmışsa sende. Kim olduğumu biliyorsun."

"O benim!" diye uludu Mara. "Ona binlerce yaşam verip hepsini tek tek kopararak alacağım."

"Hayır," dedi ses, "Yapmayacaksın."

Tanrı Mara yeniden doğrulup kollarını kaldırdı; ama aynı zamanda gözleriyle Garion'u inceliyordu –yalnızca gözleriyle değil, zihniyle de.

Garion Kraliçe Salmissra'nın taht salonunda İssa'nın Ruhu ona dokunduğu zaman hissettiği o müthiş dokunuşu hissetti gene. Mara'nın yaşlı gözlerinde onu tanıdığını gösteren korkulu bir ifade belirdi. "Onu bana ver," diye yalvardı Tanrı. "Diğerlerini al, ama Tolnedralıyı bana ver. Yalvarıyorum."

"Hayır."

Bundan sonra olan şeyin büyü olmadığını Garion hemen anladı. Büyü yapıldığı zaman hep olan o gürültü ya da o tuhaf çağıldama hissi yoktu. Onun yerinde Mara'nın zihnini onu ezercesine üstüne yönelttiği korkunç bir baskı vardı. Sonra kafasının içindeki zihin Mara'ya karşılık verdi. Ortadaki güç o kadar büyüktü ki, dünya içeremezdi o kadar gücü. Mara'ya vurmaya kalkışmadı; öyle bir şey yapsa bu çarpışmayla dünya bile çatlayabilirdi. Yalnızca direndi; kıpırdamadan ve kıpırdatılamaz olarak Mara'nın çılgın gazabının karşısında durdu öylece. Bir an için Garion kafasının içindeki zihnin farkındalığını paylaştı ve onun ihtişamından ürkerek geri çekildi. O kısacık anda, dev helezonlar halinde boşluğun kadife siyahlığı içinde dönen sayısız güneşin doğuşunun, galaksiler halinde bir araya gelişlerinin ve fırıl fırıl dönen nebulaların ancak bir saniye sürdüğünü hissetti. Bunların da ötesinde, zamanın kendisiyle yüz yüze geldi –bir bakışta başlangıcı ve sonu görüverdi.

Mara geri çekilerek, "Boyun eğiyorum," dedi çatlak bir sesle. Sonra eğilerek Garion'un önünde selam verdi. Acılar içindeki yüzünde tuhaf bir alçakgönüllülük seziliyordu. Dönerek yüzünü ellerinin arasına aldı ve sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

"Elemin sona erecek," dedi ses yumuşak bir tavırla. "Bir gün yeniden mutluluğu bulacaksın."

"Asla," diye hıçkırdı Tanrı. "Benim elemim ebediyen sürecek."

"Ebediyet çok uzun bir zamandır Mara," dedi ses. "Ve onun sonunu ancak ben görebilirim."

Ağlayan Tanrı cevap vermeden uzaklaştı ve Mar Amon yıkıntılarında figanı yeniden yankılanmaya başladı

Bay Kurt da Pol Teyze de Garion'a bakakalmışiardı, ihtiyar ağzını açtığında sesi huşu içindeydi. "Mümkün mü bu?"

"Her şeyin mümkün olduğunu ikide bir söyleyen sen değil misin Belgarath?"

"Doğrudan doğruya müdahale edebileceğini bilmiyorduk," dedi Pol Teyze.

"Arada sırada şöyle bir iteklememem, bazı öneriler yapmam gerekiyor. Eğer hafızanızı zorlarsanız, bunlardan bazılarını hatırlayabilirsiniz bile."

"Çocuk farkında mı bunun?" diye sordu Pol.

"Tabii. Bu konuda biraz konuştuk."

"Ne kadarını anlattın ona?"

"Anlayabileceği kadarını. Merak etme Polgara, ona zarar vermem. Bu olup bitenlerin ne kadar önemli olduğunu anladı. Hazırlanması gerektiğini ve bunun için çok az vakti olduğunu da biliyor artık. Artık buradan gitseniz iyi olacak. Tolnedralı kızın varlığı Mara'ya çok acı veriyor."

Pol Teyze bir şey söyleyecekmiş gibi oldu, sonra uzaklardaki ağlayan Tanrının gölgesine gözü ilişince, başını sallayarak vazgeçti. Atının başını çevirerek herkesi yıkıntılardan uzaklaştırdı.

Atlarına binip Pol Teyzeyi izlemeye başladıklarında, Bay Kurt Garion'un yanına yaklaşarak, "Belki yolda biraz sohbet edebiliriz," dedi. "Soracak bir sürü sorum var."

"Gitti dede," dedi Garion.

"Yaa," dedi Kurt hayal kırıklığıyla.

Güneş batmaya başlamıştı artık. Mar Amon'dan bir mil kadar mesafede bir korulukta gecelediler. Yıkıntılardan ayrılalı beri hiç hortlak görmemişlerdi. Uyuyanlara yemek yedirilip yatırıldıktan sonra, Pol Teyze, Garion ve Bay Kurt küçük ateşin başında oturdular. Zihnindeki varlık gideli beri Garion

kendini giderek daha fazla uykulu hissediyordu. Artık hiç duygusu kalmamıştı ve bağımsız düşünemiyordu sanki.

"Ötekiyle konuşabilir miyiz?" dedi Bay Kurt ümitle.

"Burada değil," dedi Garion.

"Hep yanında değil miydi?"

"Her zaman değil. Bazen aylarca yok olur. Bazen daha da fazla. Bu defa uzun süredir buradaydı; Aşarak yanalı beri."

"Yanındayken tam nerede oluyor?" dedi ihtiyar merakla.

"Burada," dedi Garion kafasına dokunarak.

"Maragor'a girdiğimizden beni uyanık mıydın?" dedi Pol Teyze.

"Tam uyanık değildim," dedi Garion. "Bir yanım uyuyordu."

"Hortlakları görüyor muydun?"

"Evet."

"Ama hiç korkmadın ha?"

"Hayır. Bazıları beni şaşırttı, biri de midemi bulandırdı."

Kurt telaşla ona baktı. "Şimdi de miden bulanmaz değil mi?"

"Hayır, sanmam. En başta bazı şeyler hissedebiliyordum. Şimdi ise hiçbir şey hissetmiyorum."

Kurt bir sonraki sorusu için doğru kelimeleri seçmeye çalışıyormuş gibi ateşe baktı bir süre. "Konuştuğunuz zaman kafandaki o öteki varlık sana ne söyledi?"

"Çok zaman önce olmaması gereken bir şeyin olduğunu ve benim işleri düzeltmem gerektiğini söyledi."

Kurt gülerek, "Az ama öz konuşmuş," dedi. "Sonucun ne olacağını da söyledi mi?"

"Bilmiyor."

Kurt içini çekerek, "Bir yerlerde avantajı ele geçirmiş olduğumuzu umuyordum, ama yanılmışım galiba, İki kehanet de hâlâ geçerli demek ki."

Pol Teyze gözlerini kırpmadan Garion'a bakıyordu. "Uyandığında bütün bunları hatırlayabilecek misin?"

"Sanırım."

"Öyleyse dikkatle dinle, ikisi de aynı olayı öngören iki kehanet var. Grolimler ve bütün Angaraklar bunlardan birini izliyor, biz ötekini izliyoruz. Kehanetlerin her biri, olay için başka bir sonuç öngörüyor."

"Anladım."

"İki kehanet de, aynı olayda buluşmalarına kadar olacaklarda hiçbir şeyi atlamıyor," diye devam etti Pol. "Daha sonra olacak her şeyin yönünü, o olayın nasıl sonuçlanacağı belirleyecek. Kehanetlerden biri kazanacak, öbürü kaybedecek. Olmuş olan ve olacak olan her şey, o noktada birleşecek. Hata silinecek ve evren bir yönde ya da öteki yönde yoluna devam edecek, sanki en baştan beri zaten o yönde gidiyormuş gibi. Tek fark şu ki, eğer başaramazsak çok önemli bir şey hiç olmayacak."

Garion müthiş bir yorgunlukla başını salladı.

"Beldin buna kesişen yazgılar teorisi diyor," dedi Bay Kurt. "Eşit derecede olası iki olasılık. Beldin bazen çok yüksekten atar."

"Bu tanıdık bir kusur baba," dedi Pol Teyze.

"Uyusam iyi olacak galiba," dedi Garion.

Kurt ve Pol Teyze bakıştılar. Sonra Pol Teyze, "Pekâlâ," diyerek onu battaniyesine doğru götürdü.

Üstünü örtüp battaniyesini düzelttikten sonra, serin elini alnına koyarak, "Uyu Belgarionum," diye mırıldandı.

Garion uyudu.

İkinci Kısım

Aldor'un Elvedası

Yedinci Bölüm

Uyandıklarında birbirlerinin elini tutmuş, bir halka halinde duruyorlardı yine. Ce'Nedra Garion'un sol elini tutmuştu, Durnik de sağındaydı. Uyku dağılırken Garion'un bilinci hızla yerine geldi. Rüzgâr serin ve dirilticiydi; sabah güneşi ise pırıl pırıldı. Tam önlerinde sarı-kahverengi tepeler yükselmeye başlıyordu; lanetli Maragor ovası ise gerilerinde kalmıştı.

İpek uyanır uyanmaz ihtiyatlı gözlerle etrafına bakınarak, "Neredeyiz?" diye sordu hemen.

"Maragor'un kuzey sınırında," dedi Kurt; "Tol Rane'nin seksen fersah doğusunda."

"Ne kadar uyuduk?"

"Bir hafta kadar."

İpek etrafına bakınmaya devam ederek kendini zaman ve mesafe farkına alıştırmaya çalıştı. "Gerekli olmasa yapmazdınız herhalde," dedi sonunda.

Hettar hemen atlara bakmaya gitti. Barak ise elleriyle ensesini ovuşturuyordu. "Bir taş yığını üstünde uyumuş gibiyim," dedi sızlanarak.

"Biraz yürü," dedi Pol Teyze. "Adalelerin açılır."

Ce'Nedra elini Garion'un elinden çekmemişti. Garion bunu ona hatırlatsam mı diye düşündü. Kızın eli elinin içinde pek sıcak ve minik duruyordu; hiç de fena bir his değildi. Sonunda bu konuyu hiç açmamaya karar verdi.

Hettar geri döndüğünde kaşları çatılmıştı. "Dişilerden biri yavrulamak üzere Belgarath," dedi.

"Ne kadar vakti var?" diye sordu Kurt hemen başını kaldırarak.

"Kesin olarak bilemem, ama bir aydan fazla değil, ilk yavrusu olacak."

"Yükünü indirip diğer atlara dağıtabiliriz," dedi Durnik. "Yük taşımazsa bir şey olmaz."

"Olabilir," dedi Hettar pek ikna olmadan.

Mandorallen dikkatle önlerindeki sararmış tepelerin eteklerini izliyordu. "Gözetleniyoruz Belgarath," dedi sonra ciddi bir suratla, mavi gökyüzüne yükselen birkaç duman sütununu göstererek.

Bay Kurt gözlerini kısarak dumanlara baktı ve yüzünü ekşitti. "Altın avcılarıdır herhalde. Hasta bir öküzün üstüne üşüşen akbabalar gibi, Maragor sınırlarından hiç ayrılmazlar zaten. Bir baksana Pol."

Pol Teyzenin gözlerinde o uzak bakış belirmişti bile. Önlerindeki tepeleri taradıktan sonra, "Arendler," dedi. "Sendarlar, Tolnedralılar, iki de Drasniyalı var. Pek akıllı değiller."

"Murgo yok mu?"

"Yok."

"Sıradan serseriler demek ki," dedi Mandorallen. "Böyle haydutların bize büyük bir zararı dokunamaz."

"Mümkün olduğu kadar kavgadan kaçmak istiyorum," dedi Kurt. "Bu tür tesadüfi çatışmalar tehlikelidir ve kimseye de bir faydası olmaz." Bıkkınlıkla başını salladı. "Ama Maragor'dan elimizde altın olmadan çıktığımıza inandıramayız onları, o yüzden çatışma kaçınılmaz galiba."

"Eğer istedikleri altınsa, biz de onlara altın verelim," dedi İpek.

"Yanıma o kadar altın almadım İpek," dedi ihtiyar.

"Gerçek olması gerekmiyor ki," dedi İpek gözleri parlayarak. Yük atlarından birine giderek büyük çadır bezi parçaları aldı ve otuzar santimlik kareler halinde kesti. Karelerden birinin içine iki avuç çakıl doldurduktan sonra çıkın yapıp ağzını sağlam bir iple bağladı. Avucunda tartarak, "Bir kese altına benzemiyor mu?" dedi sonra.

"Gene bir uyanıklık peşinde," dedi Barak.

İpek Barak'a bakarak yüzünü buruşturdu, sonra hemen birkaç kese daha yaptı. "Ben önden gideyim," dedi keseleri eyerlerine asarlarken. "Siz arkadan gelin; bırakın ben konuşayım. Kaç kişiler Polgara?"

"Yirmi kadar."

"Çok iyi," dedi İpek kendinden emin bir tavırla. "Gidelim mi?"

Atlarına atlayıp ovaya açılan geniş kuru nehir yatağına doğru ilerlemeye başladılar, İpek önden gidiyor ve dört yanı kolluyordu. Yatağın ağzına geldiklerinde Garion tiz bir ıslık sesi duydu ve ileride gizlenmeye çalışarak yer değiştiren gölgeler gördü. Nehir yatağının iki yanında yükselen dik duvarları rahatsız ediciydi.

"Biraz açıklığa ihtiyacım var," dedi İpek. Kıyıların eğiminin daha yumuşak olduğu bir yeri işaret ederek, "Şurası," dedi. Oraya vardıklarında, "Haydi!" dedi atını hemen çevirerek. "Yukarı!"

Sağa sola çakıllar saçarak İpek'in peşinden yukarı tırmandılar. Onlar tırmanırken atlarının nallarından boğucu, sarı bir toz yükseliyordu.

Yatağın ilerisindeki çalıların arkasından öfkeli sesler yükseldi; bir grup serseri kılıklı adam ortaya fırlayıp diz boyu otların arasında yollarını kesmek için koşmaya başladılar. Diğerlerinden daha yakında olan ve canını dişine takıp koşan kara sakallı bir adam önlerine sıçrayıp paslı kılıcını çekti. Mandorallen hiç tereddüt etmeden atını adamın üstüne sürdü. Kara sakallı adam bir çığlık atıp yuvarlanarak dev savaş atının nallarının altından zor kurtuldu.

Yatağın üzerindeki tepeye vardıklarında durup yakın düzen toplandılar. "Burası iyi," dedi İpek, etrafındaki araziye bakarak. "Şu kalabalığın kayıplarını düşünecek kadar yeri olsun istiyorum. Mutlaka kayıplarını düşünmeliler."

Bir ok ıslık çalarak geldi, ama Mandorallen aşağılayan bir ifadeyle daha ok havadayken kalkanıyla çeldi.

"Durun!" diye bağırdı serserilerden biri. Zayıf, çiçek bozuğu suratlı bir Sendardı adam; yeşil, pis bir tunik giymişti ve bir bacağında da kirli bir sargı vardı.

"Kimsin sen?" diye haykırdı İpek aldırmaz bir tavırla.

"Adım Kroldor," dedi sargılı adam kendini pek önemseyen bir tavırla. "Eşkıya Kroldor. Adımı duymuşsunuzdur."

"Pek duydum diyemem," dedi İpek sevimli bir tavırla.

"Altınlarınızı ve kadınlarınızı bırakıp gidin," dedi Kroldor; "belki canınızı bağışlarım o zaman."

"Eğer yolumuzdan çekilirsen belki biz senin canını bağışlarız."

"Elli adamım var," dedi Kroldor; "hepsinin de benim gibi gözü dönmüş halde."

"Yirmi adamın var," diye düzeltti İpek. "Kaçak serfler, korkak köylüler, sinsi hırsızlar. Benim adamlarım ise eğitimli savaşçılar. Üstelik biz atlıyız, siz yayasınız."

"Altınlarınızı bırakın," dedi şöhreti kendinden menkul eşkıya.

"Gelip kendin al."

Kroldor adamlarına, "Haydi yürüyün!" diye haykırarak öne atıldı. Arkasındaki kanun kaçaklarından ikisi sararmış otlar arasında onu izledilerse de ayakları geri geri gidiyordu. Diğerleri ise oldukları yerde durup Mandorallen, Hettar ve Barak'ı ürkek bir tavırla seyretmeye başladılar. Birkaç adım sonra Kroldor adamlarının peşinde olmadığını fark etti. Durup hırsla arkasına dönerek, "Korkaklar!" diye haykırdı. "Acele etmezsek diğerleri de gelecek. O zaman bize hiç altın kalmaz."

"Bak ne diyeceğim Kroldor," dedi İpek. "Bizim acelemiz var; taşıyamayacağımız kadar da altınımız." Eyerine asılı çakıl keselerinden birini eline alarak manalı manalı salladı. "Al." Keseyi otların üstüne fırlattı. Sonra bir kese daha alıp ötekinin yanına attı. Onun işaretiyle herkes

eyerlerindeki keseleri yerdeki yığına ekledi. "Al bakalım Kroldor," dedi İpek. "Sana on kese iyi, sarı altın, hem de hiç dövüşmeden. Fazlasını istiyorsan, kanını dökmek zorundasın."

Kroldor'un arkasındaki serseri kılıklılar birbirlerine baktılar, sonra gözlerini iştahla uzun otların üstündeki kese yığınına dikerek yanlara doğru açılmaya başladılar.

"Adamların ölümlü olduklarını düşünmeye başladılar Kroldor," dedi İpek alayla. "Burada hepsini zengin edecek kadar altın var; zengin insanlar ise gereksiz risklere atılmak istemez."

Kroldor ona öfkeyle bakarak, "Bunu unutmayacağım," dedi.

"Eminim unutmazsın," dedi İpek. "Şimdi biz gidiyoruz. Yolumuzdan çekilmenizi tavsiye ederim."

Mandorallen başta, Barak ve Hettar onun iki yanında, yavaş, tehditkâr bir tempoyla ilerlemeye başladılar.

Eşkıya Kroldor son ana kadar yollarında durdu, sonra lanetler okuyarak yana kaçtı.

"Haydi gidelim," dedi İpek.

Atlarını mahmuzlayarak dörtnala kaldırdılar. Arkalarında kanun kaçakları biraz dolanıp sonra ansızın kese yığınına doğru koşmaya başladı. Anında küçük, pis kavgalar çıkmaya başladı; daha keselerden biri bile açılamadan üç adam yere serilmişti. Uzaktan bile öfke çığlıkları duyulabiliyordu.

İki mil kadar dört nala gittikten sonra atlarını dizginlediklerinde, Barak kahkahalarla gülüyordu. "Zavallı Kroldor," diye güldü. "Sen habis bir adamsın İpek."

"İnsan tabiatının aşağılık yönleri üzerine bir araştırma yaptım," dedi İpek masum bir tavırla. "Daima işime yarayan bir yanını bulabiliyorum."

"Bu olanlardan ötürü Kroldor'u suçlayacaklar," dedi Hettar.

"Biliyorum, ama bu da liderliğin risklerinden biri işte."

"Onu öldürebilirler bile."

"Umarım öyle olur. Eğer öldürmezlerse bayağı hayal kırıklığına uğrarım."

Günün geri kalanında sararmış tepenin eteklerinde yollarına devam edip, ateşlerinin ışığının bölgede sürüyle dolaşan haydutlara yerlerini belli etmeyeceği korunaklı bir kanyonda gecelediler. Ertesi sabah erkenden kalkıp öğle vakti dağlara vardılar. Kayalık uçurumlar arasından geçip serin ve sert havalı, sık bir ladin ve köknar ormanına girdiler. Aşağılarda hâlâ yaz sürüyor olmasına rağmen, yükseklerde sonbaharın ilk belirtileri görülmeye başlamıştı. Çalılarda yapraklar sararıyordu, havada da hafif, dumanlı bir pus vardı. Her sabah uyandıklarında yerde kırağı görüyorlardı. Ama hava kuruydu, o yüzden hızlı ilerleyebiliyorlardı.

Derken, dağlık alana girdiklerinden bir hafta kadar sonra bir akşam vakti, batıdan kalın bir bulut tabakası yaklaşarak beraberinde rutubetli bir soğuk getirdi. Garion eyerinin arkasından pelerinini alarak omuzlarına attı; hızla soğuyan hava onu ürpertmeye başlamıştı.

Durnik başını kaldırıp havayı kokladıktan sonra, "Sabah olmadan kar yağar, "dedi.

Garion da karın serin, tozlu kokusunu alabiliyordu havada. Asık yüzle başını salladı.

Bay Kurt homurdanarak, "İşlerin bu kadar uzun süre yolunda gitmeyeceğini biliyordum," dedi. "Ne yapalım," diye ekledi sonra, "daha önce de kış gördük."

Ertesi sabah Garion kafasını çadırdan çıkardığında, kara köknarların altındaki zeminin iki üç santim karla kaplı olduğunu gördü. Yumuşak kar taneleri süzülerek sessizce yerleşiyor ve yüz metreden ötesini yarı şeffaf bir pus ardında gizliyordu. Hava soğuk ve griydi; kar örtüsünün altında kapkara görünen atlar ayaklarını yere vurup kar taneleri üzerlerine kondukça kulaklarını titretiyorlardı. Nefesleri rutubetli soğukta buhar gibiydi.

Ce'Nedra Pol Teyze ile paylaştığı çadırdan çıktığında bir sevinç çığlığı attı. Garion onun Tol Honeth'te pek fazla kar görmemiş olduğunu düşündü; küçük kız bir çocuk rahatlığıyla, yağan kar tanelerinin arasında koşturup duruyordu. Kafasına iyi nişanlanmış bir kartopu yediğinde anlayışla gülümsedi. Sonra da kızın peşine takılıp onu kartopu yağmuruna tuttu; Ce'Nedra da ağaçların arasında koşuşturup çığlıklar ve kahkahalar atıyordu. Sonunda onu yakaladığında suratını karla yıkamaya karar vermişti, ama kirpikleri karla kaplanan Ce'Nedra boynuna sarılıp buz gibi olmuş burnunu yanağına dayayarak onu öptü. Garion ensesinden aşağı bir avuç kar atılana kadar aldatılmakta olduğunu fark edemedi. Sonra Ce'Nedra elinden kurtulup kahkahadan kırılarak çadırlara doğru kaçtı; Garion ise kar erimeden tuniğinin içinden çıkarabilmek için tepinip duruyordu.

Öğle vakti yerdeki kar cıvıklaştı ve yağış kesintisiz, tatsız bir sulu kara döndü. Dallarından sular damlayan ladinler arasından, içinde bir derenin kayalardan çağlayarak aktığı bir koyağa vardılar.

Bay Kurt sonunda herkesi durdurup, "Cthol Murgos'un batı sınırına yaklaştık," dedi. "Biraz tedbir alma vaktidir."

"Ben önden gideyim," dedi Hettar hemen.

"Bence bu iyi bir fikir değil," dedi Kurt. "Sen Murgo görürsen ne yapacağın belli olmaz."

"Ben giderim," dedi İpek. Kukuletasını kaldırmıştı, ama uzun burnunun ucundan hâlâ sular damlıyordu. "Yarım mil kadar önden gider etrafı kollarım."

"Bir şey görürsen ıslık çal," dedi Kurt.

"Tamam." İpek atını tırısa kaldırarak koyaktan yukarı doğru uzaklaştı.

Akşama doğru yağmur donmaya ve ağaçlarla kayaları gri bir buz tabakasıyla kaplamaya başladı, iri bir kaya çıkıntısını döndüklerinde İpek'i kendilerini bekler buldular. Bu noktada dere küçülmüş, koyak dağın sarp yamaçlarına doğru açılmıştı. "Karanlığın basmasına bir saat var," dedi ufak

tefek adam. "Ne dersiniz, yola devam mı edelim, yoksa koyağın içine doğru inip geceleyelim mi?"

Bay Kurt gözlerini kısıp önce gökyüzüne, sonra dağ yamacına baktı. Dik yamaç bodur ağaçlarla kaplıydı, orman sınırı ise pek uzakta değildi. "Bunun etrafından dolanıp öbür taraftan aşağı inmemiz lazım. En fazla iki millik yol var. Haydi gidelim."

İpek başıyla onaylayarak uzaklaştı.

Dağın yamacından dolaştıklarında, iki gün önce geçtikleri zirve ile aralarında duran derin bir yarla karşı karşıya buldular kendilerini. Akşam yaklaştıkça yağmur da azalmıştı; Garion yarın öbür tarafını açık bir şekilde görebiliyordu. Yarım millik açıklığın öteki kıyısında bir hareket çarptı gözüne. "Bu da nedir?" dedi parmağıyla göstererek.

Bay Kurt sakalındaki buzları silkeleyerek, "Ben de bundan korkuyordum," dedi.

"Neden korkuyorsun?"

"Algrothlar."

Garion iğrenme duygusuyla ürperdi ve onlara Arendiya'da saldıran pullu derili, keçi suratlı maymunları hatırlayarak, "Kaçsak iyi olmaz mı?" diye sordu.

"Bize ulaşamaz," dedi Kurt. "Yarın derinliği en az bir mil. Ama Grolimlerin vahşi hayvanlarını üstümüze saldığını da anlamış olduk. Bundan sonra gözümüzü açık tutalım." Elini yola devam edelim anlamında salladı.

Uçurumun ağzında aralıksız esen rüzgârın etkisiyle kulağına iyice zayıflamış olarak gelse de, Garion yarın öteki tarafındaki Algrothun sürüsüne haber vermek için çıkardığı havlama seslerini duyuyordu. Az sonra yarın karşı tarafında iğrenç yaratıklardan bir düzinesi birbirlerine havlaya havlaya koşturmaya başlamıştı; bu tarafta dağın dik yamacından ilerideki geçide doğru at süren gruba ayak uydurmaya çalışıyorlardı. Geçit

yardan uzağa götürdü onları; bir mil kadar sonra küçük bir köknar koruluğunda gecelemek için durdular.

Ertesi sabah daha da soğuktu hava; ama bulutlu olmasına rağmen yağmur yağmıyordu. Tekrar yarın kıyısına geri dönerek yollarına devam ettiler. Algrothlar hâlâ aynı hizada koşuyor, havlayıp çığlıklar atarak aç gözlerle onları izliyorlardı. Karşı taraftaki ağaçların arasında belli belirsiz görünen başka gölgeler de vardı, içlerinden birinin dev cüssesi insana benziyordu, ama kafası bir hayvan kafasıydı. Hızla koşan bir hayvan sürüsü, yelelerini ve kuyruklarını rüzgârda dalgalandırarak dörtnala yarın kıyısına yaklaştı.

"Bakın!" dedi Ce'Nedra. "Vahşi atlar."

"Onlar at değil," dedi Hettar ciddi bir yüzle.

"Ata benziyorlar ama."

"Benziyorlar; ama değiller."

"Hrulgin," dedi Bay Kurt.

"Hrulgalar at gibi dört bacaklı hayvanlardır, ama sivri dişleri ve toynak yerine de pençeleri vardır."

"Ama öyleyse..." Prensesin gözleri irileşti.

"Evet, etoburlar."

Prenses ürpererek, "Ne feci!" dedi.

"Yar daralıyor Belgarath," diye homurdandı Barak. "Bunlardan birinin benimle aynı tarafta olmasını istemem doğrusu."

"Merak etme. Hatırladığım kadarıyla yar yüz metreye kadar daralacak, sonra tekrar genişleyecek. Bu tarafa geçemezler."

"Umarım hafızan seni yanıltmıyordur."

Gökyüzü parçalı bulutluydu ve sert bir rüzgâr bulutları karıştırıp duruyordu. Süzülen akbabalar yarın üstünde daireler çiziyorlardı; kuzgunlar da ağaçtan ağaca uçarak ötüşüyorlardı. Pol Teyze kuşları onaylamayan bir tavırla izledi ama sesini çıkarmadı.

Yollarına devam ettiler. Yar gittikçe daraldı. Sonunda karşı taraftaki Algrothların vahşi suratlarını görebilir oldular. Yeleleri rüzgârda dalgalanan Hrulgin kişnemek için ağızlarını açtıklarında uzun, sivri dişleri bile görülebiliyordu.

Yarın en dar noktasında, örgü zırhlı bir grup Murgo karşı taraftaki kıyıya dörtnala yaklaştı. Atları yorgunluktan ter içindeydi; Murgolar da yorgun ve asık suratlıydılar. Durup Garionla dostlarının tam karşılarına gelmelerini beklediler. Tam kıyıda, bir onlara, bir ta aşağılarda akan nehre bakan Brill duruyordu.

"Nerede kaldınız?" diye seslendi İpek; sesi dalgacıydı, ama yüzeyin hemen altında bir çelik sertliği vardı. "Kayboldunuz sandık."

"Merak etme, kaybolmayız Kheldar," dedi Brill. "Karşıya nasıl geçtiniz?"

"Dört günlük yola kadar geri dönün," diye haykırdı İpek geldikleri yönü göstererek. "Çok dikkatli ararsanız bu tarafa geçen kanyonu bulabilirsiniz. Bulmak bir iki günden fazla vaktinizi almaz."

Murgolardan biri sol bacağının altından kısa bir yay çıkararak okunu taktı; yayı İpek'e yönelterek gerdi ve oku attı; İpek ok yardan aşağı geniş bir helezon çizerek düşerken sakin bir ifadeyle izledi, sonra, "İyi atış," dedi.

"Salaklık etme," diye haykırdı Brill oku atan Murgoya. Sonra tekrar İpek'e dönerek, "Hakkında çok şey duydum Kheldar," diye seslendi.

"Belli bir ünümüz var tabii," dedi İpek mütevazı bir tavırla.

"Dedikleri kadar iyi misin bir görmek istiyorum bugünlerde."

"Bu merak ölümcül bir hastalığın ilk belirtisi olabilir."

"En azından birimiz için."

"Öyleyse bir sonraki karşılaşmamızı iple çekeceğim," dedi İpek. "Ama şimdi iznini rica edeyim sevgili dostum; acil bir işimiz var da..."

"Bir gözün arkanda olsun Kheldar," dedi Brill tehditkâr bir tavırla. "Bir gün orada olabilirim."

"Bir gözüm hep arkamdadır zaten Kordoch," diye seslendi İpek; "o yüzden beni seni bekler bulursan şaşırma. Seninle konuşmaktan pek mutlu oldum. Yakınlarda gene görüşelim."

Elinde yay olan Murgo bir ok daha attı. O da ilkinin peşinden yara düştü gitti, İpek gülerek grubun başına geçti, uçurumun kıyısından uzaklaştılar. Yolda, "Ne hoş bir adam," dedi kendi kendine. Sonra başını kaldırıp çamur gibi gökyüzüne baktı. "Ne kadar harika bir gün."

Gün ilerledikçe bulutlar yoğunlaşıp karardılar. Rüzgâr artarak ağaçların arasında uğuldamaya başladı. Bay Kurt'un önderliğinde onları Brill ile Murgolardan ayıran uçurumdan uzaklaşarak kuzeydoğuya ilerlemeye başladılar.

Gece olunca ağaçların başladığı sınırın hemen altında kayalık bir açıklıkta durdular. Pol Teyze yemek yaptı. Yemek biter bitmez de ateşlerini söndürdüler.

"İşaret fişekleri yakmamıza gerek yok," dedi Kurt.

"Yarı aşamazlar ki," dedi Durnik.

"Gene de risk almayalım," dedi Kurt. Sönen ateşin korlarından uzaklaşıp karanlığı seyretmeye başladı. Garion da ani bir kararla peşine takıldı.

"Vadiye daha ne kadar var dede?" diye sordu.

"Yetmiş fersah," dedi ihtiyar. "Dağlarda hızlı gidemiyoruz tabii."

"Hava da kötüleşiyor."

"Yaa, ben de fark ettim."

"Ya büyük bir kar fırtınası çıkarsa?"

"Geçene kadar bir yere sığınırız."

"Ya..."

"Garion, bunun doğal olduğunu biliyorum, ama giderek teyzene benziyorsun. On yedi yaşından beri o da bana hep, 'Ya şöyle olursa, ya böyle olursa,' deyip durur. Yıllardır bunu dinlemekten bıktım usandım."

"Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Yapma yeter."

Yukarıda, kapkaranlık gökyüzünde aniden dev kanatların çırpıntısı duyuldu.

"Bu da ne?" dedi Garion şaşkınlıkla.

"Sus bakayım!" Kurt başını yukarı kaldırarak bekledi. Dev bir kanat çırpma sesi daha duyuldu. "Çok acıklı."

"Ne bu?"

"Adı yok. Büyük, aptal ve çirkin bir yaratık. Tanrılar bunlardan yalnızca üç tane yarattılar, ilk çiftleşme mevsiminde iki erkek birbirini öldürdü. Ben kendimi bildim bileli yalnız yaşıyor bu zavallı."

"Çok büyük galiba," dedi Garion karanlığa doğru bakıp üstlerindeki dev kanatların sesini dinleyerek. "Neye benziyor?"

"Bir ev kadar büyük. Görmek istemezdin."

"Tehlikeli mi?"

"Çok tehlikeli, ama karanlıkta iyi göremez." Kurt içini çekti. "Grolimler onu mağarasından çıkarıp peşimize takmış olmalılar. Bazen çok ileri gidiyorlar."

"Ötekilere de söyleyelim mi?"

"Canlarını sıkmaktan başka işe yaramaz. Bazen hiç konuşmamak en iyisidir."

Dev kanatların sesi yeniden geldi ve karanlıktan uzun, acı dolu bir çığlık duyuldu; çığlıkta o kadar acıklı bir yalnızlık ifadesi vardı ki, Garion'un içinde müthiş bir acıma hissi belirdi.

Kurt yeniden içini çekti. "Yapabileceğimiz bir şey yok. Haydi çadırlara dönelim."

Sekizinci Bölüm

Dağların karla kaplı zirvelerine doğru dik ve uzun yollarına devam ederlerken, hava da giderek daha soğuk ve değişken olmaya başladı. Yükseldikçe ağaçlar giderek seyreldi ve küçüldü; sonunda tamamen yok oldular. Tırmandıkları sırt yassılaşarak dağlardan birine yaslandı. Dik bir meyili çıkarak rüzgâra tamamen açık kaya ve buz kütlelerinden oluşan bir alanda yol almaya başladılar.

Bay Kurt durup soluk akşam ışığında etrafına bakınarak yönünü tayin etmeye çalıştı. "Bu taraftan," diye işaret etti sonunda. İki zirve arasında düz bir alan uzanıyordu ve onun ötesinde gökyüzü rüzgârla karmakarışık olmuştu. Pelerinlerine sımsıkı sarınıp yokuş yukarı yola koyuldular.

Hettar atmaca yüzünde dertli bir ifadeyle atını Kurt'un yanına sürerek, "Gebe kısrak zor durumda," dedi. "Galiba vakti yaklaşıyor."

Pol Teyze hiçbir şey söylemeden ata bakmaya gitti. Döndüğünde asık suratla, "En fazla birkaç saati kalmış baba," dedi.

"Bu tarafta hiç korunaklı bir yer yok," dedi Kurt etrafına bakınarak.

"Belki geçidin öbür tarafında vardır," dedi Barak sakalı rüzgârda dalgalanarak.

Kurt başını sallayarak, "Farklı olacağını sanmıyorum," dedi. "Acele etmemiz lazım. Geceyi burada geçiremeyiz."

Yükseğe çıktıkça arada sırada yüzlerini yakan bir sulusepkene yakalanıyorlardı. Rüzgâr daha da şiddetlenip kayaların arasında uğuldamaya başladı. Tepeye varıp düzlüğe çıkınca, fırtına bütün şiddetiyle yüzlerine çarptı. Sulusepken sağanak halinde iniyordu artık.

"Bu taraf daha da beter Belgarath," diye haykırdı Barak rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak. "Ağaçlara ne kadar yolumuz var?"

"Daha millerce yol var," dedi Kurt, uçuşan pelerinine sarınmaya çabalayarak.

"Kısrak bu yola dayanamaz," dedi Hettar. "Sığınak bulmalıyız."

"Yok," dedi Kurt. "Ağaçlara varana kadar çıplak kaya ve buzdan başka bir şey yok."

Hiç farkına varmadan, hatta ağzını açana kadar ne diyeceğini bile bilmeden haykırdı Garion: "Mağara olmaz mı?"

Bay Kurt dönüp ona dikkatle bakarak, "Hangi mağara?" dedi. "Nerede?"

"Dağın yamacındaki mağara. Pek uzak değil." Garion mağaranın orada olduğunu biliyordu, ama nereden bildiğini bilmiyordu.

"Emin misin?"

"Tabii. Bu taraftan." Garion atını çevirip sol taraflarındaki dev, sarp zirveye doğru tırmanmaya başladı. Rüzgâr onları savurmaya çalışıyor, sulusepken yarı yarıya kör ediyordu. Ama Garion kendinden emindi. Bilmediği bir nedenle, etraflarındaki her kaya tamamen tanıdık geliyordu. Diğerlerinin biraz önünden gidiyordu, çünkü hepsinin sorular soracağını biliyordu; onunsa verecek cevabı yoktu. Zirvenin bir köşesini dolanıp, yamaç boyunca uzanan geniş bir çıkıntıya vardılar. Çıkıntı yamaç boyunca dolanarak gidiyor, ilerilerde, yağan sulusepkenin içinde kayboluyordu.

"Nereye götürüyorsunuz bizi delikanlı?" diye haykırdı Mandorallen.

"Az kaldı," diye bağırdı Garion geriye doğru.

Dağın sarp granit yamacını dolandıkça çıkıntı daraldı. Sivri bir dönemeci döndüklerinde, ancak yürüyecek genişlikte kalmıştı artık. Garion atından inip dönemeci döndü. Döner dönmez de rüzgâr doğrudan doğruya yüzüne esmeye başladı. Kör olmamak için eliyle gözlerini koruyarak yoluna devam etti. Böylece yürürken, dokunacak kadar yakınına geldiği halde kapıyı göremedi.

Yamaçtaki kapı demirden yapılmıştı, pas ve zaman yüzeyini delik deşik etmişti. Faldor'un çiftliğindeki kapıdan daha genişti; tepesi ise yukarılarda, sulusepken içinde kaybolup gidiyordu.

Garion'un hemen arkasından gelen Barak, elini uzatıp demir kapıya dokundu. Sonra dev gibi yumruğuyla kapıya vurdu. Kapının içinden yankılı bir ses duyuldu. "Gerçekten de mağara varmış," diye seslendi geriye. "Ben de rüzgârın aklını başından aldığını sanmıştım."

"İçeri nasıl gireceğiz," diye bağırdı Hettar rüzgârdan zor duyulan bir sesle.

"Kapı dağ kadar sağlam," dedi Barak kapıyı tekrar yumruklayarak.

"Bu rüzgârdan kurtulmamız lazım," dedi Pol Teyze; bir kolunu koruyucu bir tavırla Ce'Nedra'nın omuzuna atmıştı.

"Eee, Garion?" dedi Bay Kurt.

"Kolay," dedi Garion. "Doğru noktayı bulmam lazım." Ne aradığını kendisi de bilmeden, parmaklarını buz gibi demirin üstünde gezdirdi. Farklı bir noktaya rastgelince, "Burası," dedi. Sağ elini noktaya dayayarak hafifçe itti. Kapı müthiş bir gıcırtıyla hareket etmeye başladı. Delik deşik demir yüzeyin tam ortasında, daha önce görünmeyen ustura kesiği gibi bir çizgi belirdi aniden; aralıktan pas tanecikleri yağdı ve rüzgâra karışıp gitti.

Garion kapıya değdirdiği sağ avucundaki gümüşsü lekede tuhaf bir sıcaklık hissetti. Merakla itmeyi bıraktı, ama kapı hareket etmeye devam etti. Sanki avucundaki lekenin varlığına tepki göstererek açılıyordu. Elini çektiğinde bile hareket ediyordu hâlâ. Elini kapatınca kapı durdu.

Elini açtı ve kapı gıcırdayarak daha da açıldı.

"Oynama canım," dedi Pol Teyze. "Aç şunu."

Dev kapının ardında mağara karanlıktı, fakat kapalı bir mağarada olması gereken rutubetli hava yoktu içeride. Ayaklarıyla zemini dikkatle yoklayarak içeri girdiler.

"Bir dakika," diye fısıldadı Durnik; tuhaf bir şekilde alçak sesle konuşmak zorunda hissediyordu kendini. Eyer torbalarından birini açtığını duydular; ardından çeliğe çarpan çakmaktaşının sesi geldi. Birkaç kıvılcım uçuştu, sonra demircinin kava üflemesiyle küçük bir alev göründü. Kav iyice alev alınca Durnik torbadan aldığı meşaleyi tutuşturdu. Meşalenin alevi bir iki titreştikten sonra yükseldi. Durnik meşaleyi kaldırınca herkes mağaraya bakmaya başladı.

Mağaranın doğal olmadığı hemen belli oluyordu. Duvarlar ve zemin dümdüzdü, neredeyse cilalı gibiydi; meşalenin alevi parlak yüzeylerden yansıyordu. Mağara tam bir daire şeklindeydi, çapı da otuz beş metre kadardı. Duvarlar yükseldikçe içe doğru kavisleniyordu; yüksekteki tavan da daire şeklindeydi. Zeminin tam ortasında yedi metre kadar çapında, yuvarlak bir taş masa vardı. Masanın yüksekliği Barak'ın boyundan da fazlaydı; taş bir bank masayı çepeçevre sarıyordu. Kapının tam karşısındaki duvarda, yuvarlak bir kemer şeklinde şömine vardı. Mağara serindi, ama bekledikleri gibi müthiş bir soğuk da yoktu içeride.

"Atları getireyim mi?" diye sordu Hettar alçak sesle.

Bay Kurt başıyla onayladı. Titreşen meşalenin ışığında yüzü şaşkın görünüyordu, gözleri ise düşüncelere dalmış gibiydi. İçeri giren atların nalları düz taş zeminde şakırdadı; atlar etraflarına bakarak sinirle kulaklarını oynattılar.

"Şöminede hazırlanmış bir ateş var," dedi Durnik. "Yakayım mı?"

Kurt başını kaldırdı. "Ne? Ha, evet. Yak tabii."

Durnik meşalesini şömineye uzatınca dizili odunlar hemen alev aldı. Ateş çabucacık yükseldi; alevler alışılmadık ölçüde parlaktı.

Ce'Nedra hayretle, "Duvarlar!" dedi. "Duvarlara bakın!"

Ateşin ışığı kayaların kristal yapısında bir şekilde kırılarak bütün kubbeyi gökkuşağı renklerine boyuyor, mağarayı yumuşak, rengârenk bir ışıkla dolduruyordu.

Hettar duvar boyunca dolaşırken bulduğu başka bir kemerli açıklığa bakarak, "Burada bir pınar var," dedi. "Fırtınada sığınmak için iyi bir yer."

Durnik meşalesini söndürüp pelerinini çıkardı. Daha ateş yanar yanmaz mağara ısınıvermişti. Bay Kurt'a bakarak, "Burayı biliyordun, değil mi?" diye sordu.

"Daha önce hiçbirimiz burayı bulamamıştık," dedi ihtiyar düşünceli gözlerle. "Hâlâ varolduğundan bile emin değildik."

"Bu acayip mağara neyin nesidir Belgarath?" dedi Mandorallen.

Bay Kurt derin bir nefes aldı. "Tanrılar dünyayı yaratırken, herbirinin yaptıklarını, yapacaklarını, yani dağların, rüzgârları, mevsimleri birbirine nasıl uydurup uyum içinde işlemelerini sağlayacaklarını tartışmak için arada bir toplanmaları gerekiyordu. Etrafına bakındı. "Buluştukları yer burası."

Burun kanatları merakla titreyen İpek, dev masayı çevreleyen banka tırmanmıştı. "Burada çanaklar var," dedi.

"Yedi tane; yedi de bardak. Çanaklarda bir çeşit meyve var galiba." Elini uzatmaya hazırlandı.

"İpek," dedi Bay Kurt sert bir sesle. "Hiçbir şeye dokunma."

İpek'in eli havada dondu kaldı; ufak tefek adam hayretle Bay Kurt'a baktı.

"Oradan insen iyi olacak," dedi Kurt ciddi bir tavırla.

"Kapı!" diye haykırdı Ce'Nedra.

Hep birden o tarafa döndüklerinde dev kapının yavaşça kapanmakta olduğunu gördüler. Barak bir lanet savurarak kapıya atıldı, ama geç kalmıştı. Daha o dokunamadan, dev kanatlar mağarada yankılanan bir sesle kapandı. İri yarı adam yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle diğerlerine döndü.

"Merak etme Barak," dedi Garion. "Tekrar açabilirim."

Kurt yüzünde sorgulayan bir ifadeyle dönüp Garion'a baktı o zaman. "Mağarayı nereden biliyordun?"

Garion çaresizce kekeleyerek, "Bilmiyorum," dedi. "Biliyordum işte. Son bir gündür mağaraya yaklaşmakta olduğumuzu hissediyordum hep."

"Bunun Mara ile konuşan sesle bir ilgisi var mı?"

"Sanmıyorum. Şimdi burada değil zaten. Mağarayı bilmem çok farklı bir şey gibi geliyor bana. Ondan değil de benden gelen bir bilgi gibi, ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Sanki bu mağaranın burada olduğunu hep biliyormuşum, ama bugüne kadar düşünmemişim gibi. Açıklaması çok zor."

Pol Teyzeyle Bay Kurt uzun uzun bakıştılar. Kurt tam başka bir soru soracakmış gibi görünüyordu ki, mağaranın öte yanından bir inilti geldi.

"Biri yardım etsin," dedi Hettar telaşla. Karnı şiş ve sık nefes alan bir at, sanki yere yıkılacakmış gibi sallanıyordu. Hettar yanında durup ona destek olarak, "Doğurmak üzere," dedi.

Hepsi dönüp doğum sancısı çeken kısrağın yanına gittiler. Pol Teyze hemen komutayı eline alıp emirler yağdırmaya başladı. Kısrağı yere yatırdılar. Hettar ve Durnik hemen ona yardım etmeye başladılar; bu arada Pol Teyze de küçük bir tencereyi suyla doldurup ateşin üstüne koydu. "Biraz yer açın bana," dedi diğerlerine dik dik bakarak; bu arada da şifalı otlarını taşıdığı çantayı açıyordu.

"Hepimiz ayak altından çekilsek iyi olacak," dedi Barak, nefes almaya çalışan ata huzursuz bir tavırla bakarak.

"Harika bir fikir," dedi Pol. "Ce'Nedra, sen burada kal. Yardımına ihtiyacım var." Garion, Barak ve Mandorallen birkaç metre uzağa çekilip sırtlarını parlayan duvara dayayarak oturdular. Bu arada İpekle Bay Kurt da mağaranın diğer bölümlerini keşfe çıkmışlardı. Kısrağın başında duran Durnik ile Hettar'ı ve ateşin başındaki Pol Teyze ile Ce'Nedra'yı seyrederken, Garion düşüncelere daldı. Onu çeken mağaraydı, bundan kuşkusu yoktu. Şimdi bile üzerinde tuhaf bir etkisi olduğunu fark ediyordu. Kısrağın durumu acil olmasına rağmen, onunla ilgilenemiyordu bir türlü.

Mağarayı bulmasının olup bitenlerin yalnızca ilk kısmı olduğundan emindi nedense. Yapması gereken başka bir şey daha vardı ve bu dalgınlığı da ona hazırlıktı sanki.

"İtiraf etmesi çok zor," diyordu Mandorallen ciddi bir edayla. "Fakat vazifemizin acil olması sebebiyle, bu kusurumu açıkça ifade etmeliyim. Olur ya, bu kusurum büyük bir tehlike anında bir korkak gibi dönüp kaçmama ve sizi hayati tehlike içinde bırakmama sebep olur."

"Çok büyütüyorsun," dedi Barak.

"Hayır Lordum. Benim bu vazife için uygun olup olmadığımı kararlaştırmak için bu mevzuyu düşünmenizi rica ediyorum sizden." Gıcırdayarak ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Barak.

"Bu mevzuyu rahatça münazara etmeniz için yanınızdan ayrılıyorum.

"Otur yerine Mandorallen," dedi Barak sinirle. "Yüzüne söyleyemeyeceğim hiçbir şeyi arkandan söylemem."

Ateşin yakınında, başı Hettar'ın kucağında yatmakta olan kısrak yeniden inledi, "İlacın daha hazır değil mi Polgara?" diye sordu Hettar endişeyle.

"Daha değil," dedi Pol Teyze. Sonra birtakım kuru yaprakları öğütüp toz haline getirmeye çalışan Ce'Nedra'ya dönerek, "Biraz daha iyi ez canım," diye talimat verdi.

Durnik kısrağın üstünde durmuş elleriyle karnını yoklayarak, "Yavruyu çevirmemiz gerekebilir," dedi. "Galiba ters geliyor."

"İlaç etkisini gösterene kadar bir şey yapma," dedi Pol Teyze. Bir yandan da kaynayan suya toprak bir kavanozdan gri bir toz döküyordu. Ce'Nedra'nın elinden yaprakların durduğu kabı alıp onları da suya katarak karıştırmaya devam etti.

"Kanaatimce," dedi Mandorallen, "söylediklerimin ehemmiyetini anlamıyorsunuz Lord Barak."

"Ne dediğini anladım. Bir kere korkmuşsun. Dertlenecek bir şey yok. Herkesin başına gelir bu."

"Fakat ben bununla yaşayamıyorum. Korkunun ne zaman geri gelip beni erkek gibi davranmaktan alıkoyacağını düşünerek dehşete kapılıyorum."

Durnik kısraktan başını kaldırarak, "Korkmaktan mı korkuyorsun?" diye sordu hayretle.

"Nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz dostum," dedi Mandorallen.

"Karnın kasılıp taş gibi oluyor," dedi Durnik. "Ağzın kuruyor, kalbin de sanki biri eline almış da sıkıyormuş gibi oluyor, değil mi?"

Mandorallen gözlerini kırpıştırdı.

"O kadar çok başıma geldi ki, nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum."

"Sizin başınıza mı geldi? Siz ki tanıdığım en cesur insanlardan birisiniz."

Durnik ekşi bir gülümsemeyle, "Ben sıradan bir insanım Mandorallen," dedi. "Sıradan insanlar sürekli korku içinde yaşarlar. Bunu bilmiyor muydun? Havadan korkarız, güçlü insanlardan korkarız, geceden korkarız, karanlıkta dolaşan canavarlardan korkarız, yaşlanıp ölmekten korkarız, yaşamaktan bile korkarız. Sıradan insanlar hayatlarının her anında korkarlar."

"Nasıl dayanıyorsunuz peki buna?"

"Başka seçeneğimiz var mı? Korku hayatın bir parçasıdır Mandorallen. Bizim de bir tek hayatımız var. Alışırsın. Her sabah eski bir elbise gibi üstüne giye giye, artık fark etmezsin bile. Bazen gülmek işe yarar, biraz da olsa."

"Gülmek mi?"

"Korkuya onun varlığını bildiğin, ama gene de yapman gerekeni yapacağını gösterir." Durnik kısrağın karnına masaj yapmakta olan ellerine baktı. "Bazı insanlar lanet okurlar, küfrederler ya da nara atarlar. Etkisi aynı oluyor

herhalde. Herkes korkuyla mücadele etmek için kendi yöntemini bulmalı. Şahsen ben gülmeyi tercih ederim. Nedense daha uygun gibi geliyor."

Durnik'in sözleri aklına yattıkça, Mandorallen'in yüzü giderek daha düşünceli bir hal aldı. "Bunu düşüneceğim," dedi sonunda. "Dostum, bu tavsiyeleriniz yüzünden size hayatımdan daha da fazlasını borçlanmış olabilirim."

Kısrak yeniden inledi; derin, acı dolu bir iniltiydi bu. Durnik doğrulup kollarını sıvamaya başladı. "Yavrunun çevrilmesi lazım Pol Hanım," dedi kesin bir tavırla. "Hemen yapmazsak anneyi de yavruyu da kaybederiz."

"Önce şunu içireyim," dedi Pol Teyze kaynayan tencereye biraz soğuk su ekleyip ılıtarak. "Başını tut," dedi Hettar'a. Hettar başını sallayarak kollarını doğum sancısıyla kıvranan kısrağın başına doladı.

"Garion," dedi Pol Teyze kısrağın dişlerinin arasından kaşıkla ilacını dökerken, "haydi Ce'Nedra'yla sen dedenle İpek'in yanına gidin."

"Daha önce hiç tay çevirmiş miydin Durnik?" diye sordu Hettar kaygıyla.

"Tay çevirmedim, ama buzağı çevirdim. Atlar ineklerden çok farklı değildir."

Barak ayağa fırladı. Yüzünde yeşilimsi bir renk belirmişti. "Ben de Garion ve Prensesle gideyim," diye gürledi. "Herhalde size bir faydam dokunmaz."

"Ben de sizinle geleyim," dedi Mandorallen. Onun yüzü de bembeyaz olmuştu. "Kanaatimce dostlarımıza ebelik edebilmeleri için yer açsak iyi olacak."

Pol Teyze iki savaşçıya hafif bir gülümsemeyle baktı, ama bir şey söylemedi. Garion ve diğerleri telaşla uzaklaştılar.

İpekle Bay Kurt dev masanın öteki tarafında, parlak duvardaki başka bir açıklığın önünde durmuşlardı. "Hayatımda hiç buna benzeyen meyve görmemiştim," diyordu ufak tefek adam.

"Görmüş olsan şaşardım," diye cevap verdi Kurt.

"Yeni toplanmış gibi taze görünüyorlar." İpek'in eli kendiliğinden meyveye doğru uzandı.

"Ben olsam yapmazdım," diye uyardı Kurt.

"Tatlarını merak ediyorum."

"Meraktan zarar gelmez, ama tatmaktan gelebilir."

"Merakta kalmaktan nefret ederim."

"Geçer." Kurt Garionla diğerlerine dönerek, "At nasıl?" diye sordu.

"Durnik tayı çevirmeleri gerektiğini söylüyor," dedi Barak. "Ayaklarının altından çekilsek iyi olur diye düşündük."

Kurt başını salladı. Sonra başını çevirmeden, "İpek!" diye bağırdı.

"Pardon," dedi İpek elini çekerken.

"Oradan uzaklaşsana sen. Başını belaya sokacaksın yoksa."

İpek omuzlarını silkerek, "Zaten hep yaptığım şeydir," dedi.

"Haydi İpek," dedi Kurt sert bir sesle. "Her dakika sana göz kulak olamam ki." Parmaklarını kolundaki pis ve parçalanmaya başlamış sargının altına sokarak kaşındı. Sonra, "Yeter artık," dedi. "Garion, şu nesneyi kolumdan çıkar." Kolunu uzattı.

Garion geri çekilerek, "Yok canım," dedi. "Ondan izin almadan böyle bir şey yaparsam Pol Teyze bana ne der biliyor musun?"

"Saçmalama, İpek, sen yap şu işi öyleyse."

"Önce başını belaya sokma diyorsun, sonra da Polgara'yı kızdırmamı öneriyorsun. Tutarsızsın Belgarath."

"Peki, peki," dedi Ce'Nedra. İhtiyarın kolunu tutarak minik parmaklarıyla sargının düğümlerini çözmeye başladı. "Bunun senin fikrin olduğunu

unutma ama. Garion bana bıçağını ver."

Garion isteksiz bir tavırla hançerini uzattı. Prenses sargıyı keserek açmaya başladı. Sonunda destek tahtaları yere düştü.

"Ne iyi bir çocuksun sen öyle," diye gülümsedi Bay Kurt rahatlamış bir halde kolunu kaşıyarak

"Bana bir kıyak borçlu olduğunu unutma," dedi Ce'Nedra.

"Halis muhlis Tolnedralı," dedi İpek.

Bir saat kadar sonra Pol Teyze yüzünde karanlık bir ifadeyle yanlarına geldi.

"Kısrak nasıl?" diye sordu Ce'Nedra hemen.

"Çok zayıf, ama iyileşecek."

"Ya bebek at?"

Pol Teyze içini çekti. "Çok geç kaldık. Elimizden geleni yaptık, ama bir türlü nefes aldıramadık."

Ce'Nedra yüzü bembeyaz kesilerek içini çekti. "Vazgeçmiyorsunuz değil mi?" dedi suçlarcasına.

"Yapabileceğimiz bir şey yok canım," dedi Pol Teyze üzüntüyle. "Çok uzun sürdü. Doğduğunda gücü kalmamıştı."

Ce'Nedra inanamayarak ona bakakaldı. "Bir şey yapın!" dedi sonra. "Siz büyücü değil misiniz? Bir şeyler yapın!"

"Üzgünüm Ce'Nedra, ama bu bizim gücümüzün ötesinde. O engelin ötesine geçemeyiz."

Küçük prensesin gözleri doldu, sonra acı acı ağlamaya başladı. Pol Teyze hıçkıran küçük kızı kucakladı.

Ama Garion harekete geçmişti bile. Mağaranın ondan ne beklediğini açıkça biliyordu artık; hiç düşünmeden bu çağrıya uydu. Koşmadan, acele bile etmeden taş masanın etrafından dolanıp ateşin başına gitti.

Hettar kucağında kıpırtısız duran tayla, yere bağdaş kurmuş oturuyordu. Başı üzüntüyle öne eğilmişti, uzun tek tutam saçı da çöp gibi bacakları olan hayvancağızın yüzüne düşüyordu. "Onu bana ver Hettar," dedi Garion.

"Garion! Yapma!" Pol Teyzenin arkadan gelen sesi korku doluydu. Hettar atmaca yüzünde keder dolu bir ifadeyle başını kaldırdı. "Ver onu bana Hettar," dedi Garion çok alçak bir sesle.

Hettar ağzını açmadan, ateş ışığında hâlâ ıslak ıslak parlayan cansız, küçük gövdeyi kaldırarak Garion'a uzattı.

Garion diz çökerek tayı yere uzattı ve ellerini minicik göğüs kafesine dayayarak "Nefes al!" dedi fısıldayarak.

"Denedik Garion," dedi Hettar. "Her şeyi denedik."

Garion iradesini toplamaya başladı.

"Yapma Garion," dedi Pol Teyze sert bir sesle. "Mümkün değil bu; kendine zarar vereceksin."

Garion onu dinlemiyordu. Mağara o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki, başka bir şeyi duyması kabil değildi. Bütün düşüncesini tayın ıslak, cansız gövdesi üzerinde yoğunlaştırdı. Sonra sağ elini uzatıp avucunu ölü hayvanın lekesiz kestane rengi omuzuna değdirdi. Önünde boş bir duvar vardı sanki –siyah ve dünyadaki her şeyden daha yüksek, aşılmaz ve akıl almayacak kadar sessiz. Dener gibi duvarı itti, ama duvar kıpırdamadı. Derin bir nefes alarak kendini tamamen mücadeleye verdi.

"Yaşa," dedi.

"Garion, dur."

"Yaşa," dedi Garion yeniden, siyahlığa karşı çabasını derinleştirerek.

Bay Kurt'un, "Artık çok geç Pol," dediğini duydu bir yerlerde. "Artık geri dönüşü yok."

"Yaşa," diye tekrarladı Garion; içinden yükselen dalga o kadar büyüktü ki, bütün gücünü tüketti. Parlak duvarlar titreşti, sonra sanki dağın içlerinde bir çana vurulmuş gibi çınlamaya başladı. Ses titredi, tınlayıp yükselerek kubbeli mağaranın içini doldurdu. Duvarlardaki ışık ansızın parlaklaştı, mağaranın içi gündüz gibi aydınlandı.

Garion'un elinin altındaki minik gövde titredi, tay derin bir nefes aldı ürpererek.

Çöp gibi bacaklar kıpırdamaya başlayınca, Garion diğerlerinin huşu içinde içlerini çektiğini duydu. Tay bir kez daha nefes aldı ve gözleri açıldı.

"Mucize," dedi Mandorallen boğuk bir sesle.

"Belki daha da büyük bir şey," dedi Bay Kurt gözlerini Garion'un yüzünden ayırmadan.

Başı boynunun ucunda dik duramayan tay debelendi. Bacaklarını altında toplayıp çabalayarak ayağa kalktı, sonra içgüdüsel olarak, tökezleyerek annesine doğru gitti. Garion ona dokunmadan önce lekesiz, koyu kahverengiydi tay; şimdi ise omuzunda parlak beyaz bir leke vardı, tam Garion'un avucundaki leke kadar.

Garion zorla ayağa kalktı ve diğerlerinin yanından geçip sendeleyerek uzaklaştı. Duvardaki pınara giderek yüzüne ve boynuna buz gibi suyu çarptı. Sonra pınarın yanına diz çökerek uzun bir süre nefesinin normale dönmesini bekledi. Derken dirseğinde utangaç, hafif bir dokunuş hissetti. Bitkin bir halde başını kaldırınca, artık yere sağlam basan tayın yanında durmuş, ıslak gözlerinde büyük bir hayranlıkla kendisine bakmakta olduğunu gördü.

Dokuzuncu Bölüm

Eertesi sabah fırtına dindi, ama kısrağın iyileşmesi ve tayın gücünü toplaması için bir gün daha mağarada kaldılar. Garion küçük tayın ilgisinden biraz huzursuz olmuştu. Mağarada nereye giderse gitsin, o yumuşacık gözleri üstünde hissediyordu; tay da durmadan yanına koşup burnunu sürtüyordu. Diğer atlar da onu sessiz bir saygı ile gözlüyorlardı. Mahcubiyet verici bir durumdu kısacası.

Yola çıkacakları gün, orada kalmış olduklarını gösterecek bütün izleri dikkatle temizlediler. Bunu ne kimse önerdi, ne de bir tartışma oldu, hepsi birden hiçbir şey söylemeden, kendiliklerinden giriştiler işe.

Tam çıkarlarken Durnik kapıdan pırıl pırıl kubbeye bakarak, "Ateş hâlâ yanıyor," diye söylendi."

"Biz çıkınca kendiliğinden söner," dedi Kurt. "Zaten ne yaparsan yap söndüremezdin herhalde."

Durnik başını sallayarak, "Haklısın galiba," dedi.

"Kapıyı kapa Garion," dedi Pol Teyze atları mağaranın önündeki balkon gibi çıkıntıya getirdiklerinde.

Garion biraz utanarak dev demir kapının kenarından tutup çekti. Az önce Barak bütün gücüyle çekmesine rağmen kapıyı kıpırdatamamıştı, ama Garion dokunduğu anda hareket etmeye başladı. Hafif bir itiş kapının yavaşça kapanmaya başlamasına yetti, iki kanat, müthiş, yankılanan bir gümbürtüyle birleşti; kavuşma noktasında yalnızca incecik, zor görülen bir çizgi kaldı.

Bay Kurt elini delik deşik olmuş demire dayadı; gözleri uzaklara daldı. Sonra içini çekerek döndü ve başa geçerek iki gün önce geçtikleri çıkıntıdan geriye doğru yola koyuldu.

Kaya dönemecini döner dönmez atlarına binip devrik kayalar ve erimeye başlamış buz kütleleri arasından, geçidin birkaç mil aşağısındaki ilk çalılıklara ve bodur ağaçlara doğru ilerlediler. Rüzgâr hâlâ sertti, ama gökyüzü maviydi ve çok yakın görünen birkaç dağınık buluttan başka bir şey yoktu yukarıda.

Garion atını Bay Kurt'un yanına sürdü. Mağarada olup bitenler kafasını karıştırmıştı; düşüncelerine bir çeki düzen vermesi gerekiyordu. "Dede," dedi.

"Ne var Garion?" dedi ihtiyar dalgınlığından sıyrılarak.

"Pol Teyze niye beni durdurmaya çalıştı? Tayla ilgilenirken yani?"

"Çünkü tehlikeli bir şey yapıyordun," dedi ihtiyar. "Çok tehlikeli."

"Neden tehlikeli?"

"İmkânsız bir şey yapmaya çalışırken fazla güç harcarsın; eğer ısrar edersen ölümcül olabilir."

"Ölümcül mü?"

Kurt başını salladı. "Kendini tüketirsin ve sonunda kendi kalbinin çarpmasını sağlayacak kadar bile gücün kalmayabilir."

"Bunu bilmiyordum," dedi Garion müthiş bir şaşkınlık ve korkuyla.

Alçak bir dalın altından geçmekte olan Kurt eğildi. "Belli oluyordu."

"Sen hiçbir şey imkânsız değildir demez misin hep?"

"Mantık sınırları dahilinde Garion, mantık sınırları dahilinde."

Birkaç dakika, atlarının nallarının yosun kaplı orman zemininde çıkardığı sesleri dinleyerek, sessizce yollarına devam ettiler."

"Bu mesele hakkında bir şeyler öğrenmem gerekiyor belki," dedi Garion sonunda.

"Fena fikir değil. Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Her şeyi galiba."

Bay Kurt gülerek, "Bu çok uzun bir zaman alabilir korkarım," dedi.

Garion hayal kırıklığına uğramıştı. "O kadar karmaşık mı?"

"Hayır. Aslında çok basit, ama basit şeyleri açıklamak daima daha zordur."

"Bu bana mantıklı gelmedi," dedi Garion biraz öfkeyle.

"Ya?" dedi Kurt neşeyle ona bakarak. "Basit bir soru sorayım sana o zaman, iki iki daha ne eder?"

"Dört," dedi Garion hemen.

"Neden?"

Garion bir an için bocaladı. "Çünkü öyledir de ondan," dedi sonra güvensiz bir sesle.

"Ama neden?"

"Nedeni yok. Öyledir işte."

"Her şeyin bir nedeni vardır Garion."

"Pekâlâ, iki iki daha niye dört eder?"

"Bilmiyorum," dedi Kurt. "Belki sen bilirsin diye düşünmüştüm."

Mavi gökyüzünün önünde bembeyaz duran yamrı yumru ölü bir ağacın yanından geçtiler.

"Böyle bir yere varabilecek miyiz?" dedi Garion. Kafası daha da karışmıştı.

"Aslında bayağı mesafe katettik," dedi Kurt. "Bilmek istediğin tam olarak nedir?"

Garion becebildiği kadar açık sözlü davranarak, "Büyücülük nedir?" diye sordu.

"Daha önce söylemiştim ya. İrade ve Söz."

"Bunun pek bir anlamı yok ama."

"Peki, bir de şöyle düşün. Büyücülük ellerin yerine zihninle bir şey yapmaktır. Çoğu insan bunu yapmaz, çünkü el ile yapmanın daha kolay olduğunu zanneder."

Garion kaşlarını çatarak, "Pek zor görünmüyor," dedi.

"Çünkü sen şu ana kadar yaptıklarını içgüdüsel olarak yaptın. Oturup nasıl yapacağını düşünmedin, sadece yaptın."

"Böylesi daha kolay değil mi? Neden içinden geldiği gibi yapmayasın da düşünesin?"

"Çünkü doğaçlama büyücülük üçüncü sınıf büyüler yapabilir; tamamıyla kontrolsüzdür. Zihninin gücünü serbest bırakırsan her şey olabilir. Bir ahlâkı yoktur, iyi ve kötü büyüden gelmez, senden gelir."

"Yani Aşarak'ı yaktığımda, sorumlu büyü değil de ben miydim?" Garion bu fikirden huzursuz olmuştu.

Bay Kurt ciddi bir tavırla başını salladı. "Ama o taya da can verenin sen olduğunu unutmasan iyi olur. Bunlar birbirini dengeliyor."

Garion başını çevirip, bir köpek yavrusu gibi hoplayıp zıplayarak kendisini izlemekte olan taya baktı. "Yani diyorsun ki, iyi de olabilir, kötü de."

"Hayır," dedi Kurt. "Kendi başına büyünün iyi veya kötüyle bir ilgisi yoktur. Onu nasıl kullanacağına karar vermene de bir katkısı olmaz, istediğini yapabilirsin –yani hemen hemen her şeyi. Dağların tepelerini devirip, ağaçları tersine çevirebilirsin ya da canın isterse bulutları yeşil yapabilirsin. Karar vermen gereken, bir şeyi yapıp yapamayacağın değil: önemli olan şu: yapmalı mısın?"

"Hemen hemen her şeyi dedin," dedi Garion.

"Ona geliyordum," dedi Kurt alçaktan geçen bir buluta bakarak. Pas rengi bir tunik giymiş, gri kukuletalı, gökyüzüne bakan sıradan bir adamdan hiçbir farkı yoktu. "Kesinlikle yasaklanmış olan tek bir şey vardır. Hiçbir şeyi asla yok edemezsin."

Garion bunu pek anlayamamıştı. "Aşarak'ı yok ettim ama, değil mi?"

"Hayır. Sen onu öldürdün. Bu ikisi farklı şeyler. Sen onu ateşe verdin, o da yanarak öldü. Bir şeyi yok etmek, onun yaradılışını geri çevirmeye çalışmaktır. Yasak olan bu."

"Peki eğer bunu denersem ne olur?"

"Gücün sana geri döner ve anında yok olursun."

Garion gözlerini kırpıştırıp, Aşarakla karşılaşmasında bu yasak sınıra ne kadar yaklaşmış olduğunu hatırlayarak buz gibi oldu. "Aradaki farkı nasıl anlayabilirim?" diye sordu alçak bir sesle. "Yani birini sadece öldürmek istediğimi, yok etmek istemediğimi nasıl belli edeceğim?"

"Deney yapmak için iyi bir alan değil bu," dedi Kurt. "Birini ille de öldürmek istiyorsan kılıç kullan. Umarım sık sık böyle bir şey yapmak zorunda kalmazsın."

Yosunlu kayalardan akan küçük bir dere başında durup atlarını suladılar.

"Bak Garion," dedi Kurt. "Evrenin nihai amacı yaratmaktır. Onun arkasından dolaşıp yaratmak için o kadar uğraştığı şeyleri yok etmene izin vermez her şeyden önce. Birini öldürdüğünde bütün yaptığın onu biraz değiştirmektir sadece. Canlı halden ölü hale değiştirirsin. Hâlâ oradadır. Onu yok etmek için iradeni kullanıp bütün varoluşunu ortadan kaldırmalısın. O yüzden "kaybol", "yok ol" gibi şeyler söylemek üzere olduğunda, kendini yok etmenin sınırına gelmiş olacağını unutma. Bu yüzden duygularımızı daima kontrol altında tutmamız gerek."

"Bunu bilmiyordum," dedi Garion.

"Öğrendin artık. Bir çakıl taşını bile yok etmeye çalışma."

"Çakıl taşını bile mi?"

"Evren çakıl taşı ile insan arasında fark gözetmez." İhtiyar adam Garion'a biraz ters bir tavırla baktı. "Teyzen aylardır sana kendini kontrol altında tutmanın gerekliliğini anlatmaya çalışıyordu; sense ona durmadan karşı koydun."

Garion başını önüne eğerek, "Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım," dedi özür dilercesine.

"Çünkü onu dinlemiyordun. Dinlememek senin en büyük kusurun Garion."

Garion kızardı. "Sen ilk kez böyle şeyler yapabildiğini keşfettiğinde ne olmuştu?" dedi sonra lafı değiştirme gayretiyle.

Kurt omuzlarını silkti. "Büyük bir taşı yerinden oynatmaya çalışıyordum. Kollarım ve sırtım yeterince güçlü değildi, ama zihnim güçlüydü. Sonra da bu güçle birlikte yaşamayı öğrenmekten başka çarem kalmadı; çünkü bir kere ortaya çıktıktan sonra, artık ortadan kaldırılamaz. O noktada hayatın değişir ve kendini kontrol etmeyi öğrenmek zorunda kalırsın."

"İşler hep buraya varıyor galiba."

"Daima," dedi Kurt. "Aslında göründüğü kadar da güç değil. Mandorallen'e bak." Durnik'in yanında at sürmekte olan şövalyeyi işaret etti. "Mandorallen çok iyi bir dost; dürüst, içten, son derece soylu. Ama dürüst olalım; hayatı boyunca zihni özgün bir fikir tarafından bir kere bile rahatsız edilmemiş – bugüne kadar. Şimdi korkuyla başa çıkmaya çalışıyor ve bu çaba da onu düşünmeye zorluyor; belki de hayatında ilk kez. Acı çekiyor ama gene de yapıyor bunu. Eğer Mandorallen o sınırlı aklıyla korkuyu kontrol etmeyi öğrenebiliyorsa, sen de diğer duygularını kontrol etmeyi öğrenebilirsin. Ondan çok daha akıllı olduğunu biliyoruz."

Önden gitmekte olan İpek yanlarına gelerek, "Belgarath," dedi, "bir mil kadar ileride görmeni istediğim bir şey var."

"Tamam," dedi Kurt. "Söylediklerimi düşün Garion. Daha sonra gene konuşuruz." Sonra İpekle birlikte atlarını dörtnala kaldırıp ağaçların arasında kayboldular.

Garion ihtiyarın kendisine söylediklerini düşünmeye başladı. Onu en çok rahatsız eden, hiç istemediği bu yeteneğin sırtına yüklediği ezici sorumluluktu.

Tay hep yanında gidiyordu. Bazen ağaçların arasına koşuyor, sonra dörtnala, küçük toynakları ıslak zeminde sular saçarak tekrar geri dönüyordu, ikide bir de durup gözleri sevgi ve güvenle dolu, Garion'u seyrediyordu.

"Yapma şunu," dedi Garion taya.

Hayvancağız tekrar uzaklaştı.

Prenses Ce'Nedra Garion'un yanına gelmişti. "Belgarathla ne konuşuyordunuz?" diye sordu.

Garion omuzlarını silkerek, "Bir sürü şey," dedi.

Prensesin yüz ifadesi derhal hafifçe gerildi. Tanıştıklarından bu yana geçen aylar boyunca Garion bu tür tehlike işaretlerini okumayı öğrenmişti. İçinden bir ses, prensesin kavga çıkarmak için yanıp tutuştuğunu söylüyordu. Kendini bile şaşırtan bir içgörüyle, bu sözsüz öfkenin kaynağını anladı. Mağarada olup bitenler Ce'Nedra'yı çok sarsmıştı ve o sarsılmayı sevmiyordu. Daha da kötüsü, prenses tayı tavlamak ve sahiplenmek için girişimlerde bulunmuş, ama tay onu tamamen görmezden gelmişti. Hayvancağızın tüm ilgisi Garion'aydı; o kadar ki acıktığı anlar dışında annesini bile ihmal ediyordu. Ce'Nedra sarsılmaktan hoşlanmadığı gibi, görmezden gelinmekten de nefret ederdi. Garion acı acı kavgayı engelleme şansının ne kadar az olduğunu düşündü.

"Özel konuşmanıza burnumu sokmak istemem tabii," dedi prenses burnu havada.

"Özel değildi. Büyüden ve olabilecek kazaları nasıl engelleyebileceğimizden bahsediyorduk. Başka hatalar yapmak istemiyorum."

Ce'Nedra bu sözleri kafasında evirip çevirdi, ama kızacak bir şey bulamadı. Bu yumuşak cevap onu daha da huzursuz etmişti. "Büyüye inanmıyorum," dedi sonunda. Son zamanlarda olanların ışığında bunun saçma sapan bir ifade olduğu ortadaydı; laf ağzından çıkar çıkmaz bunu fark eden Ce'Nedra'nın yüzü daha da gerildi.

Garion içini çekerek, "Pekâlâ," dedi. "Kavga etmek istediğin özel bir konu var mı, yoksa hemen ciyaklamaya başlayıp konuyu sonradan mı uydurmak istiyorsun?"

"Ciyaklamak mı?" Ce'Nedra'nın sesi birkaç oktav birden tizleşti. "Ciyaklamak ha!"

"Ulumak diyelim istersen," dedi Garion elinden geldiğince öfkelendirmeye çalışarak. Kavga kaçınılmaz olduğuna göre, Ce'Nedra'nın kendi gürültüsünden onu duyamaz hale gelmesinden önce birkaç laf sokuşturmak istiyordu.

"UlUMAK HA!" diye uludu Ce'Nedra.

Kavga Barakla Pol Teyze gelip onları ayırana kadar, on beş dakika sürdü. Pek tatminkâr bir kavga değildi aslında. Garion küçük kıza pek de içinden gelmeden hakaret ediyordu; Ce'Nedra ise o kadar öfkeliydi ki, laflarında hiçbir incelik kalmamıştı. Sona doğru kavga, "şımarık velet" ve "salak köylü" sözlerinin sıkıcı bir biçimde çevredeki dağlardan yankılanmasına dönüşmüştü.

Bay Kurtla İpek geri döndüler. "Neydi o çığlıklar?" diye sordu Kurt.

"Çocuklar oyun oynuyorlardı," dedi Pol Teyze Garion'a dik dik bakarak.

İpek, "Hettar nerede?" diye sordu.

"Arkamızda," dedi Barak. Ama yük atlarına doğru döndüğünde uzun boylu Algarı göremedi. Kaşlarını çatarak, "Şimdi buradaydı," dedi. "Belki de atını dinlendirmek için birkaç dakikalığına durmuştur."

"Kimseye bir şey söylemeden mi?" dedi İpek. "Onun yapacağı iş değil. Ayrıca yük atlarını da hiç kendi başlarına bırakmazdı."

"Bir sebebi vardır mutlaka," dedi Durnik. "Dönüp arayayım," dedi Barak.

"Hayır," dedi Bay Kurt. "Biraz bekleyelim. Dağların orasına burasına dağılmanın âlemi yok. Eğer dönülecekse, beraber döneriz."

Beklediler. Rüzgâr çevredeki çamların dallarını sallayarak acıklı, iç çeker gibi bir ses çıkarıyordu. Pol Teyze sonunda derin bir nefes vererek, "Geliyor," dedi. Sesinde çok sert bir tını vardı. "Eğleniyormuş meğerse."

Yolun gerilerinde siyah deri elbiseleri içinde Hettar belirdi. Tek tutam saçı rüzgârda dalgalanarak, rahat bir tırısla ilerliyordu. Elinde iki boş, ama eyerli atın dizginlerini tutuyordu. Yaklaştığında kendi kendine ıslık çalmakta olduğunu duydular.

"Neler yapıyordun?" diye sordu Barak.

"Peşimizde iki Murgo vardı," dedi Hettar, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Beni de çağırabilirdin," dedi Barak kırılmış bir tavırla.

Hettar omuzlarını silkerek, "Yalnızca iki taneydiler," dedi. "Ayrıca altlarında Algar atları vardı, ben de üstüme alındım bu durumu."

"Zaten Murgolor konusunda daima üstüne alınacak bir sebep bulursun," dedi Pol Teyze.

" Yaa, hep öyle oluyor, değil mi?"

"Bize haber vermek hiç aklına gelmedi mi?"

"Sadece iki taneydiler," dedi Hettar yeniden. "Fazla uzun sürmeyecekti ki."

Pol Teyze gözlerinde tehlikeli bir pırıltıyla ağzını açmaya hazırlandı.

"Boş ver Pol," dedi Bay Kurt.

"Ama..."

"Ne de olsa onu değiştiremezsin; ne diye kendini yoruyorsun ki? Ayrıca peşimize takılanların hevesini kırmak da fena olmaz." Pol Teyzenin tehditkâr bakışlarına aldırmayan Hettar'a döndü. "Bu Murgolar Brill'in yanındakilerden miydi?"

Hettar başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Brill'inkiler güneyliydi ve Murgo atlarına biniyorlardı. Bunlar kuzey Murgolarındandı."

"Gözle görünür bir farkları var mıdır?" dedi Mandorallen merakla.

"Zırhları biraz farklı oluyor; güneyliler biraz daha yassı suratlı ve kısa boyludurlar."

"Algar atlarını nereden bulmuşlar?" diye sordu Garion.

"Sürülere baskın yapıyorlar," dedi Hettar asık suratla. "Algar atları Cthol Murgos'ta çok para eder; bu yüzden de bazı Murgolar Algarya'ya at çalmaya gelir. Elimizden geldiğince heveslerini kırmaya çalışıyoruz."

"Bu atlar iyi halde değil," dedi Durnik, Hettar'ın getirdiği atlara bakarak. "Hem çok yorulmuşlar hem de üstlerinde kamçı izleri var."

Hettar karanlık bir suratla başını salladı. "Murgolardan nefret etmek için bir neden daha."

"Gömdün mü onları?" diye sordu Barak.

"Hayır, peşlerinden gelen başka Murgo varsa bulsun diye ortada bıraktım. Takip etmek isteyenlere bir ders olur."

"Başkalarının da izlerini buldum," dedi İpek. "İleride bir düzine kadar Murgonun nal izi var."

"Şaşmamak gerek," dedi Bay Kurt sakalını kaşıyarak. "Ctuchik bütün Grolimlerini salmış; Taur Urgas da bölgeye devriyeler koymuştur. Bizi durdurmak isteyeceklerdir. Bence mümkün olduğunca hızla Vadiye gitmeliyiz. Bir kere Vadiye varırsak bizi rahatsız edemezler.

"Bizi Vadiye kadar izleyemezler mi?" diye sordu Durnik gergin bir halde etrafına bakınarak.

"Hayır, Murgolar Vadiye giremez, her ne sebeple olursa olsun. Orada Aldur'un Ruhu var; Murgolar da ondan ölesiye korkar."

"Vadiye kaç günlük yolumuz kaldı?" diye sordu İpek.

"Hızlı gidersek dört ya da beş," dedi Kurt.

"Yola koyulalım öyleyse."

Onuncu Bölüm

Dağların yükseklerinde kışa çevirmekte olan hava, tepelerden indikçe yumuşayarak sonbahara döndü. Maragor'un üstündeki ormanlar ladin ve kayın ağaçlarıyla doluydu; ağaçların altında ise sık çalılıklar vardı. Öte tarafa geçince ise çalılıklar iyice azalıyor, en çok görülen ağaç ise çam haline geliyordu. Hava daha kuru gibiydi, tepeler de uzun, sarı otlarla kaplıydı.

Seyrek çalılıkların kırmızı yapraklarla kaplı olduğu bir alandan geçtiler; biraz daha aşağılara indiklerinde bitki örtüsü önce sarıya sonra tekrar yeşile döndü. Bu mevsim değişimi Garion'a çok tuhaf gelmişti. Doğadaki düzen anlayışını altüst ediyordu bu. Aldur Vadisi'nin hemen üstündeki yamaçlara vardıklarında altın rengi, hafifçe tozlu bir yaz sonu olmuştu gene. Bölgede dolaşan Murgo devriyelerinin izlerine sık sık rastlasalar da, hiçbiriyle karşılaşmadılar. Tanımsız bir sınırı geçtikleri andan itibaren ise Murgo atlarının izleri görülmez oldu.

Düz, yuvarlak taşlardan çağlayarak ve gürüldeyerek akan bir dere boyunca ilerlediler. Dere, Algar yaylası boyunca akıp, sekiz yüz fersah kuzey batılarında Çerek körfezine dökülen Aldur Nehri'ni oluşturan kollardan biriydi

Aldur Vadisi, kıtanın belkemiğini oluşturan iki sıradağın kesiştiği yerdeydi tam. Yemyeşildi; uzun çimenler ve yer yer, tek başına duran dev ağaçlarla kaplıydı. Etrafta adeta sığır kadar evcil görünüşlü geyikler ve vahşi atlar otluyordu. Tarlakuşları havada dönüp duruyorlar, ortalığı şarkılarıyla dolduruyorlardı. Vadiye girerlerken Garion kuşların Pol Teyze nereye giderse orada kümelendiklerini fark etti. Bazı cesur kuşlar omuzlarına bile konuyor, şarkılarıyla ona hayranlıklarını belirtip, hoş geldin diyorlardı.

"Bunu unutmuştum," dedi Bay Kurt Garion'a. "Birkaç gün boyunca onunla konuşmak zor olacak."

"Yaa?"

"Vadideki her kuş uğrayıp bir hoş geldin der şimdi ona. Ne zaman buraya gelse öyle olur. Kuşlar Polgara'yı görünce deliye dönüyorlar."

Karmamanşık kuş seslerinin arasında şakıyan seslerin bir fısıltı gibi, "Polgara. Polgara. Polgara," dediklerini duyar gibi oldu Garion.

"Hayal mi görüyorum, yoksa gerçekten konuşuyorlar mı?" diye sordu.

"Daha önce fark etmemiş olmana şaştım," dedi Kurt. "On fersahtır yanından geçtiğimiz her kuş, onun adını söylüyordu."

"Bana bak Polgara, bana bak," diyordu sanki başının etrafında yükselip yükselip dalışa geçen bir kırlangıç. Polgara ona gülümseyince çabalarını artırdı.

"Daha önce konuştuklarını hiç duymamıştım," dedi Garion hayretler içinde.

"Onunla hep konuşurlar," dedi Kurt. "Bazen saatlerce susmazlar. Pol'ün zaman zaman çok dalgın görünmesinin sebebi de budur. Kuşları dinliyordur. Teyzen konuşmalarla dolu bir dünyada yaşıyor."

"Bilmiyordum bunu."

"Çoğu kişi bilmez zaten."

Tepelerden inerken uysal uysal Garion'un yanından yürümekte olan tay, Vadinin sık otlarının arasına girince keyiften deliye döndü. Müthiş bir hızla çayırlarda koşmaya, ince bacaklarıyla zıplayarak otların arasında yuvarlanmaya başladı. Geniş kavisler çizerek çimen kaplı alçak tepeleri dörtnala katediyor, kasten otlayan geyik sürülerinin arasına dalıp onları çil yavrusu gibi dağıtıyor, sonra da peşlerinden koşuyordu. "Buraya gel!" diye haykırdı Garion.

"Seni duymaz şimdi," dedi Hettar küçük atın numaralarını gülümseyerek izlerken. "En azından duymuyormuş gibi yapar. Çok eğleniyor."

"Hemen buraya gel!" Garion bu emri zihniyle taya gönderdi, ama tonu istediğinden biraz daha sert olmuştu. Tayın ön ayakları kasıldı ve kayarak

durdu. Sonra dönüp itaatkâr bir şekilde, gözlerinde özür dileyen bir ifadeyle Garion'un yanına geldi. "Kötü at seni!" diye azarladı onu Garion.

Tay boynunu büktü.

"Azarlama," dedi Kurt. "Sen de bir zamanlar genç olmuştun."

Garion anında ağzından çıkan söze pişman olarak uzandı ve minik hayvanın omuzunu okşadı. "Tamam, tamam," dedi özür diler gibi. Tay ona şükran dolu gözlerle bakarak tekrar otların arasında koşmaya başladı; ama bu defa pek uzaklaşmıyordu.

Prenses Ce'Nedra Garion'u izliyordu. Her nedense ne zaman ondan yana baksa kendisini izlediğini görüyordu Garion. Dalgın gözlerle, bakır rengi saçlarından bir tutamı ağzına götürmüş çiğneyerek kendisine bakarken buluyordu. Sanki gözleri hiç üstünden ayrılmıyormuş gibi geliyordu Garion'a. Tam anlayamadığı bir nedenle bu onu son derece geriyordu. "O tay benim olsaydı ona bu kadar zalimce davranmazdım," dedi Ce'Nedra çiğnediği saçı ağzından çıkararak.

Garion buna cevap vermemeyi tercih etti.

Vadiden aşağı doğru inerken, birbirinden epeyce ayrık duran, son derece eski görünümlü üç yıkık kulenin yanından geçtiler. Zamanla ve havanın etkisiyle büyük ölçüde aşınmış olsalar da, her birinin yirmi metre yükseklikte olduğu anlaşılıyordu. Sonuncusu çok sıcak bir ateşte yanmış gibi kapkara olmuştu.

"Burada savaş mı oldu dede?" diye sordu Garion.

"Hayır," dedi Kurt hüzünle. "Bu kuleler kardaşlerime aitti. Şu Belsambar'ındı, onun yakınındaki de Belmakor'un. Çok uzun bir süre önce öldüler."

"Büyücülerin hiç ölmediğini sanıyordum."

"Yaşamaktan bıktılar –belki de umutsuzluğa kapılmışlardır. Kendilerini yok ettiler."

"İntihar mı ettiler?"

"Bir anlamda evet. Ama bundan daha eksiksiz bir yokoluştu onlarınki."

İhtiyar ayrıntılara girmek istemediği için Garion da fazla üstüne varmadı. "Ya o yanmış olan kule?" diye sordu sonra. "O kimindi?"

"Belzedar'ın."

"Belzedar Torak'ın safına geçtiğinde siz mi yaktınız onu?"

"Hayır. Kendi yaktı. Herhalde bize artık kardeşliğin bir üyesi olmadığını göstermek istiyordu. Belzedar dramatik hareketleri hep severdi zaten."

"Senin kulen nerede peki?"

"Vadinin daha içinde."

"Bana gösterir misin?"

"İstersen tabii."

"Pol Teyzenin de kendi kulesi var mı?"

"Hayır. Büyürken benim kulemde yaşıyordu. Sonra da Vadiden ayrılıp dünya işlerine karıştı. Ona hiçbir zaman bir kule yapamadık."

Akşama kadar at sürdüler, sonra muazzam genişlikteki bir çayırın ortasında tek başına duran bir ağacın altında konakladılar. Ağacın dalları neredeyse birkaç dönümlük bir alanı kaplıyordu. Ce'Nedra hemen atından atlayıp kızıl saçları rüzgârda uçuşarak ağaca koştu. "Çok güzel!" diye haykırdı ellerini saygıyla ağacın gövdesine değdirerek.

Bay Kurt başını sallayarak, "Orman Perileri böyledir," dedi. "Bir ağaç görür görmez çılgına dönerler."

Durnik kaşlarını çatarak, "Ne cins olduğunu çıkaramadım," dedi. "Meşe değil."

"Belki güneye özgü bir türdür," dedi Barak. "Ben de böylesini hiç görmemiştim."

"Çok yaşlı," dedi Ce'Nedra yanağını ağacın gövdesine dayayarak. "Üstelik bir tuhaf konuşuyor. Ama beni sevdi."

"Peki ama cinsi ne?" dedi Durnik. Ağaç her şeyi kategorize etme huyuna meydan okuduğu için hâlâ kaşları çatıktı.

"Dünyada türünün tek örneğidir o," dedi Bay Kurt. "Hiçbir zaman isim vermedik ona. Bizim için hep ağaçtı. Bazen burada toplanırdık."

"Ne meyvesi, ne yemişi ne de tohumu var," dedi Durnik, dört bir yana yayılmış dallarına altındaki zemini inceleyerek.

"Öyle şeylere ihtiyacı yok," dedi Kurt. "Dedim ya, türünün tek örneği. Hep buradaydı, hep burada kalacak. Çoğalmak gibi bir arzusu yok."

Durnik kaygılanmıştı: "Hiç tohumsuz ağaç duymamıştım."

"Bu özel bir ağaç Durnik," dedi Pol Teyze. "Dünya yaratıldığı gün filizlenmiş. Dünya varoldukça da burada duracak. Çoğalmaktan başka bir amacı var."

"Ne o amaç?"

"Bilmiyoruz," dedi Kurt. "Tek bildiğimiz dünyadaki en yaşlı canlı olduğu. Belki de amacı budur. Belki yaşamın sürekliliğini göstermektir amacı."

Ce'Nedra ayakkabılarını çıkarmış, keyifli, sevgi dolu sesler çıkararak kalın dallara tırmanmaya başlamıştı.

"Acaba Orman Perilerinin sincaplarla bir akrabalığı var mıdır?" dedi İpek.

Kurt gülümsedi. "Eğer bize ihtiyacınız yoksa, Garionla benim biraz işimiz var."

Pol Teyze soru sorarcasına baktı ihtiyara.

"Eğitim vakti Pol," dedi Kurt.

"İdare ederiz baba," dedi Pol. "Akşam yemeğine döner misiniz?"

"Bize yemek ayırın. Haydi bakalım Garion."

Tüm Vadiyi ısıtıp güzelleştiren altın rengi akşam ışığında, yeşil çayırlardan geçerek sessizce atlarını sürdüler. Bay Kurt'un ruh halindeki tuhaf değişiklik Garion'u şaşırtmıştı. Daha önce ihtiyarda hep kendiliğinden, hesapsız bir hal vardı. Sanki hayatını, yaşadıkça kuruyor, zorda kaldığı zamanlar da şansa, zekâsına ve gücüne güveniyordu. Burada, Vadide ise huzurlu gibiydi, dış dünyadaki olaylardan etkilenmiyordu.

Ağaçtan iki mil kadar içeride başka bir kule vardı. Kaba taşlardan yapılmış, tıknaz ve yuvarlak bir kuleydi bu. Tepesine yakın bir yerde dört rüzgâra bakan dört kemerli penceresi vardı, ama kapısı yoktu.

"Kulemi görmek istemiştin," dedi Kurt atından inerken, "işte."

"Diğerleri gibi yıkık değil bu."

"Arada bir elden geçiriyorum. Yukarı çıkalım mı?"

Garion atından inerken, "Kapısı nerede?" diye sordu.

"Tam şurada," dedi Kurt kavisli duvardaki iri bir kayayı göstererek.

Garion kuşkuyla taşa baktı.

Bay Kurt taşın önüne giderek, "Benim," dedi. "Açıl."

Garion'un ihtiyarın sözüyle birlikte hissettiği uğultu çok sıradandı, her gün yapıla yapıla alışılmış, gündelik bir şey. Kaya itaatkâr bir şekilde dönerek, dar, eğri büğrü bir kapı ağzını ortaya çıkardı. Kurt Garion'a kendisini izlemesini işaret ederek kapının ardındaki loş odaya girdi.

Garion kulenin içinin sandığı gibi boş olmadığını, ortasında yalnızca helezon şeklinde bir merdiven bulunan yekpare bir kaide olduğunu fark etti.

"Gel bakalım," dedi Kurt yıpranmış taş basamakları tırmanmaya başlayarak. Yatı yolda basamaklardan birini göstererek, "Buna dikkat et," dedi. "Gevşektir."

"Niye tamir etmiyorsun?" dedi Garion gevşek basamağı atlayarak.

"Hep niyet ediyorum da bir türlü fırsat bulamıyorum. Çok uzun süredir böyle gevşek. O kadar alıştım ki, eve döndüğümde aklıma bile gelmiyor tamir etmek."

Kulenin tepesindeki oda çok büyük ve çok dağınıktı. Her şey kalın bir toz tabakasının altındaydı. Odanın sağına soluna dağılmış masalar, parşömen parçaları ve rulolarıyla, tuhaf görünüşlü modeller ve aletlerle, kaya ve cam parçalarıyla doluydu; iki tane de kuş kafesi vardı. Masanın birinde tuhaf bir çubuk vardı; o kadar tuhaf bir biçimde kıvrılıp bükülmüş ve düğümlenmişti ki, Garion gözüyle kıvrımlarını izleyemiyordu. "Nedir bu dede?" diye sordu.

"Polgara'nın oyuncağı," dedi ihtiyar dalgın dalgın tozlu odaya bakarken.

"Ne işe yarıyor?"

"Bebekken Polgara'nın sesini kesmeye yarıyordu. O çubuğun tek bir ucu vardır. Öteki ucunu bulmak için tam beş yılını harcadı."

Garion gözlerini büyüleyici tahta parçasından zorlukla ayırarak, "Çok zalimce bir şey yapmışsın çocuğa," dedi.

"Bir şey yapmak zorundaydım," dedi Kurt. "Çocukken kulak tırmalayan bir sesi vardı. Beldaran sessiz, mutlu bir küçük kızdı, ama teyzen bir türlü tatmin olmak bilmezdi."

"Beldaran kim?"

"Teyzenin ikiz kardeşi." İhtiyar sessizleşti ve gözleri hüzünle pencereden görünen manzaraya daldı. Sonra içini çekerek yuvarlak odaya döndü. "Burayı biraz temizlemem gerek galiba," dedi toza ve dağınıklığa bakarak.

"Ben de yardım edeyim," dedi Garion.

"Aman dikkat et de bir şey kırma," dedi ihtiyar. "Bunların bazılarını yapmak yüzyıllar aldı. Masaların üzerindeki ıvır zıvın eline alıp sonra tekrar aynı yere koyarak odada dolaşmaya başladı; bazıların üstündeki tozu üflüyordu sadece. Böyle bir yere varamayacağı belliydi.

Sonunda durdu ve alçak, kaba bir sandalyeyi seyretmeye başladı; sandalyenin arkalığı sanki uzun süre güçlü pençelerle kavranmış gibi çizikler içindeydi. Yeniden içini çekti.

"Neyin var?" dedi Garion.

"Poledra'nın sandalyesi," dedi Kurt. "Karımın. Buraya tüner beni seyrederdi, bazen yıllar boyu."

"Tüner miydi?"

"Baykuş suretini çok severdi de."

"Yaa." Garion nedense ihtiyar adamın evlenmiş olabileceğini hiç düşünmemişti; tabii Pol Teyzeyle ikiz kardeşi onun kızı olduğuna göre bir zaman evlenmiş olması gerekiyordu aslında. Bu bilinmeyen eşin baykuş suretini sevmesi, Pol Teyzenin de aynı sureti tercih etmesini açıklıyordu bir bakıma. Poledra ve Beldaran adlı bu iki kadının kendi geçmişiyle yakından ilintili olduğunu anlıyordu, ama gene de içinde onlara karşı manasız bir öfke vardı. Teyzesiyle dedesinin hayatlarında kendisinin asla bilemeyeceği bir zamanı paylaşmışlardı onlar.

İhtiyar bir parşömeni yana itip, altından bir ucunda mercek olan tuhaf bir alet çıkardı. "Kayboldun sanmıştım," dedi alete sevgiyle. "O kadar zamandır bu parşömenin altında saklanıyormuşsun demek ki."

"Nedir o?" dedi Garion.

"Dağların nedenini araştırdığım sıralarda yaptığım bir alet."

"Dağların nedeni mi?"

"Her şeyin bir nedeni vardır," dedi Kurt aleti havaya kaldırarak. "Bak, şöyle çalışıyor..." Lafını yanda keserek aleti masaya bıraktı. "Açıklaması çok zor.

Zaten ben de tam olarak hatırlamıyorum. Belzedar Vadiye geldiğinden beridir elimi sürmemiştim. O vakitler bütün çalışmalarımı yanda kesip onu eğitmek zorunda kalmıştım. Etrafındaki toza ve dağınıklığa baktı. "Boşuna uğraşıyorum. Ne de olsa her şey yeniden tozlanacak."

"Belzedar geldiğinde yalnız miydin?"

"Ustam buradaydı. Bak, şuradaki onun kulesi." Bay Kurt kuzeydeki pencereden, bir mil kadar uzaktaki uzun ince bir kuleyi gösterdi.

"Gerçekten burada mıydı?" diye sordu Garion. "Ruhu değil de kendisi yani?"

"Evet. Gerçekten buradaydı. Tanrılar dünyayı terk etmeden önceydi."

"Sen hep burada mı yaşıyordun?"

"Hayır. En başta hırsız gibi gelmiştim, çalacak bir şeyler arıyordum... Yok, bu tam doğru olmadı. Geldiğimde senin yaşındaydım ve ölmek üzereydim."

"Ölmek üzere mi?" Garion şaşırmıştı.

"Donuyordum. Bir yıl önce, annem öldükten sonra, doğduğum köyü terk etmiştim. İlk kışı Tanrısızların kampında geçirmiştim. O sıralarda çok ihtiyardılar."

"Tanrısızlarım?"

"Ulgolar, daha doğrusu Gorimle Prolgu'ya gitmeyenler. Gorim'i izlememeye karar vermelerinden sonra bir daha çocukları olmadı; bu yüzden beni aralarına aldıklarına çok sevindiler. Ama o zamanlar dillerini anlamıyordum; bana fazla ihtimam göstermeleri de sinirime dokunmuştu. Baharda kaçtım. Sonbaharda tekrar yanlarına dönüyordum ki, buralarda bir yerde erkenci bir kar fırtınasına yakalandım. Ustamın kulesine sırtımı yaslayıp ölmeyi bekledim onun kule olduğunun farkında bile değildim. Kar yüzünden bir taş yığını gibi görünüyordu. Hatırladığım kadarıyla kendime bayağı acıyordum o sırada."

"Tahmin ederim," dedi Garion tek başına ölümü beklemenin nasıl bir şey olduğunu düşünerek.

"İnleyip duruyordum. Bu ses ustamı rahatsız etmiş olmalı ki beni içeri aldı. Herhalde sızlanmamı kesmekten başka bir amacı yoktu. Daha içeri girer girmez, çalacak bir şeyler aranmaya başladım."

"Ama sonunda seni büyücü yapmış."

"Hayır, önce hizmetçi yaptı, köle gibi bir şey. Kim olduğunu bile öğrenemeden beş yıl yanında çalıştım. Bazen ondan nefret bile ettim galiba, ama sebebini bilmesem de, onun her istediğini yapıyordum. Bardağı taşıran son damla, koca bir kayayı yolundan çekmemi emretmesi oldu. Bütün gücümle uğraşmama rağmen kıpırdatamadım bile. En sonunda o kadar öfkelendim ki, zihnimle kıpırdatmayı denedim. Zaten onun da beklediği buymuş. Ondan sonra daha iyi anlaşır olduk. Adımı Garath iken Belgarath diye değiştirdi ve beni öğrencisi yaptı."

"Müridi yapmadı mı?"

"O biraz daha sonra oldu. Öğrenecek çok şeyim vardı daha. Bana ilk kez 'müridim' dediğinde, bazı yıldızların neden kaydığını inceliyordum; o ise nehir kıyısında bulduğu gri, yuvarlak bir taş üzerinde çalışıyordu."

"Peki keşfedebildin mi? Yıldızların neden kaydığını yani?"

"Evet; o kadar karmaşık bir şey değil. Dengeyle ilgili. Dünyanın dönmeye devam etmesi için belli bir ağırlıkta olması gerekiyor. Yavaşlamaya başlayınca, yakındaki birkaç yıldız düşerek aradaki ağırlık farkını kapatıyor."

"Hiç aklıma gelmezdi."

"Benim de gelmedi çok uzun bir süre boyunca."

"O sözünü ettiğin taş..."

"Aldur Taşı," dedi Kurt. "Ustam ona dokunana kadar sıradan bir taştı. Neyse, İrade ve Sözün sırrını öğrendim. Pek de sır değil aslında. Hepimizde

olan bir şey; daha önce söylemiş miydim bunu?"

"Galiba."

"Söylemişimdir. Bazen kendimi tekrarlıyorum." İhtiyar bir parşömen alıp göz attı, sonra tekrar yerine bıraktı. "Başlayıp da bitiremediğim o kadar çok şey var ki," dedi içini çekerek.

"Dede?"

"Ne var Garion?"

"Bu şey... Sahip olduğumuz şey... Bununla neler yapabiliriz?"

"Bu zihnine bağlı Garion. Büyünün karmaşıklığı, onu kullanan zihnin karmaşaklığına bağlı bir şeydir. Şurası açık ki, onu yoğunlaştıran zihnin hayal edemeyeceği bir şeyi yapamaz. Zaten çalışmalarımızın amacı da bu; gücümüzü daha iyi kullanabilmek için zihnimizin ufkunu genişletmek."

"Ama herkesin zihni farklı aslında." Garion'un kafasında bir fikir belirmeye başlıyordu.

"Evet."

"Yani o zaman bu şey..."

"Güç" kelimesini kullanmamak için elinden geleni yapıyordu. "Yani, herkeste farklı farklı mı? Bazen sen bir şey yapıyorsun, bazense Pol Teyzeye yapmasını söylüyorsun."

Kurt başıyla onayladı. "Her birimizde farklıdır. Hepimizin yapabileceği şeyler var tabii. Mesela hepimiz nesneleri hareket ettirebiliriz."

"Pol Teyze ona bir şey diyordu..." Garion bir an için hatırlayamayarak tereddüt etti.

"Yer değiştirme," dedi Kurt. "Bir şeyi bir yerden başka bir yere taşıma. Yapabileceğin en basit şeydir; genellikle de ilk yaptığın şey. Ama en çok gürültüyü de o çıkarır."

"Pol Teyze de öyle demişti." Garion Sthiss Tor'da sudan çıkardığı köleyi hatırladı; ölmüş olan köleyi.

"Polgara benim yapamadığım bazı şeyleri yapabilir," dedi Kurt. "Daha güçlü olduğu için değil, farklı düşündüğü için. Senin neler yapabileceğinden emin değiliz, çünkü zihninin nasıl çalıştığını bilmiyoruz. Benim yapmaya asla kalkışmayacağım şeyleri kolayca yapabiliyorsun. Belki de ne kadar zor olduklarını anlamadığın için."

"Bunu anlayamadım."

İhtiyar Garion'un yüzüne baktı. "Gerçekten de anlamıyorsun galiba. Kuzey Tolnedra'daki köyde, hani Arendiya'dan ayrıldıktan hemen sonra karşımıza çıkan çılgın keşişi hatırlıyor musun?"

Garion başını salladı.

"Onun deliliğini tedavi ettin. Önemli gibi görünmüyor belki, ama onu tedavi ettiğin anda, deliliğinin doğasını da anlamış olman gerekiyor. Bu çok zor bir şeydir, ama sen bunu yaparken düşünmedin bile. Tabii bir de tay meselesi var."

Garion pencereden kulenin çevresindeki kırlarda neşeyle koşan küçük ata baktı.

"Tay ölmüştü, ama sen ona soluk aldırdın yeniden. Bunu yapabilmen için ölümü anlaman gerekir."

"Bir duvar işte, o kadar," dedi Garion. "Bütün yaptığım öte tarafına uzanmaktı."

"Bence bundan ibaret değil. Senin yaptığın son derece güç kavranılan çok basit terimlerle görselleştirebilmek. Bu çok az bulunan bir yetenek, ama öğrenmen gereken tehlikeler de içeriyor."

"Tehlike mi? Nasıl yani?"

"Aşırı basitleştirme. Biri ölmüşse, ölmüş olması için iyi bir neden vardır çoğu kez, kalbine saplanmış bir kılıç gibi mesela. Eğer onu diriltirsen, aynı

nedenle tekrar ölür. Daha önce de söylediğim gibi, bir şeyi yapabiliyor olman, onu yapman gerektiği anlamına gelmez."

Garion içini çekerek, "Korkarım bu iş çok vaktimizi alacak dede," dedi. "Kendimi kontrol altında tutmayı öğrenmem gerek; neleri yapamayacağımı öğrenmem gerek ki imkânsız bir şeyi yapmaya kalkışıp kendimi öldürmeyeyim; neleri yapabileceğimi ve neleri yapmam gerektiğini de öğrenmem gerek. Keşke bunlar hiç gelmeseydi başıma."

"Zaman zaman hepimiz isteriz bunu," dedi ihtiyar. "Ama kararı veren biz değiliz. Teyzen de ben de, zaman zaman yapmak zorunda kaldığımız şeylerden hoşlanmamışızdır; ama yaptığımız şeyler kim olduğumuzdan daha önemli, o yüzden sevelim sevmeyelim, bizden beklenenleri yapıyoruz."

"Peki ya, 'Hayır, yapmayacağım,' dersem?"

"Diyebilirsin herhalde; ama demeyeceksin, değil mi?"

Garion tekrar içini çekerek, "Hayır," dedi, "demeyeceğim galiba."

İhtiyar büyücü kolunu delikanlının omuzuna atarak, "Senin de böyle düşüneceğini biliyordum Belgarion," dedi. "Senin de yazgın bizimki gibi."

Öteki, gizli adını duyunca Garion her zamanki gibi ürpererek, "Niye beni o adla çağırıyorsun?" diye sordu.

"Belgarion mu?" dedi Kurt yumuşak bir sesle. "Düşün bir evlat. Ne anlama geldiğini düşün. Sana yıllardır niye hikâyeler anlatıp duruyorum sanıyorsun, konuşmayı sevdiğim için mi?"

Garion dikkatle düşünmeye başladı. "Senin adın Garath'tı," dedi sonra düşünceli bir tavırla. "Ama Tanrı Aldur, adını Belgarath olarak değiştirdi. Zedar önce Zedar'dı, sonra Belzedar oldu, sonra tekrar Zedar'a döndü."

"Benim köyümde olsa, Polgara'nın adı sadece Gara olurdu. Pol da Bel gibi bir takı. Yalnızca kadınlar için olanı. Adı benim adımdan geliyor, çünkü kızım. Senin adın da öyle."

"Garion - Garath," dedi delikanlı. "Belgarath - Belgarion. Evet, birbirine uyuyor."

"Tabii uyacak," dedi ihtiyar. "Fark ettiğine sevindim."

Garion sırıttı. Sonra birden aklına bir şey geldi. "Ama daha gerçekten Belgarion değilim, değil mi?"

"Tam değil. Daha yapman gereken şeyler var."

"O zaman işe başlasam iyi olacak," dedi Garion biraz esefle. "Madem başka seçeneğim yok."

"Her nedense sonunda buraya geleceğini biliyordum," dedi Bay Kurt.

"Bazen benim Garion, senin de Faldor'un çiftliğine arada bir ziyarete gelen ihtiyar masalcı olduğumuz günleri özlemiyor musun? Hani Pol Teyze mutfakta yemek hazırlardı, ben mutfaktan sana içki çalardım da samanlıkta saklanırdık?" Garion içinin sıla hasretiyle yandığını hissetti.

"Bazen Garion, bazen." Kurt'un gözleri uzaklara dalmıştı.

"Bir daha o günlere dönemeyeceğiz, değil mi?"

"Hayır, aynı şekilde dönemeyiz."

"Ben Belgarion olacağım, sen de Belgarath. Aynı kişiler bile olmayacağız artık."

"Her şey değişir Garion," dedi Belgarath.

"Bana kayayı göster," dedi Garion ansızın.

"Hangi kayayı?"

"Gücünü keşfettiğin gün, Aldur'un sana yolundan çekmeni söylediği kayayı."

"Ha," dedi Belgarath, "o kaya. Bak işte oradaki beyaz kaya. Senin tayın toynaklarını bilediği kaya hani."

"Çok büyükmüş."

"Teşekkür ederim," dedi Belgarath tevazuyla. "Bana da öyle gelmişti."

"Ben de yerinden oynatabilir miyim dersin?"

"Deneyene kadar bilemezsin Garion," dedi Belgarath.

On Birinci Bölüm

Garion ertesi sabah uyandığında, yalnız olmadığını fark etti hemen. "Nerelerdeydin?" diye sordu sessizce.

"İzliyordum," dedi zihninin içindeki öteki bilinç. "Bakıyorum sonunda yola geldin."

"Başka seçeneğim mi vardı?"

"Yoktu. Kalksan iyi olacak. Aldur geliyor."

Garion hemen yataktan fırladı. "Buraya mı? Emin misin?"

Kafasının içindeki ses cevap vermedi.

Garion temiz bir tunikle pantolon giydi ve yarım çizmelerini dikkatle temizledi. Sonra İpek ve Durnikle paylaştığı çadırdan çıktı.

Güneş doğudaki yüksek dağların tepesinden yeni belirmeye başlamıştı ve ışıkla gölgeyi ayıran çizgi, Vadinin çiğle kaplı çayırları üzerinde acelesiz bir ihtişamla hareket ediyordu. Pol Teyzeyle Belgarath, üzerinde küçük bir tencerenin kaynadığı ateşin başında alçak sesle konuşuyorlardı. Garion da onlara katıldı.

"Erkencisin," dedi Pol Teyze uzanıp Garion'un saçlarını düzelterek.

"Uyanmıştım zaten," dedi Garion. Aldur'un ne taraftan geleceğini merak ederek etrafına bakındı.

"Deden dün uzun uzun konuştuğunuzu söyledi."

Garion başını sallayarak, "Bazı şeyleri daha iyi anlıyorum şimdi," dedi. "Zorluk çıkardığım için özür dilerim.

Pol onu bağrına basarak, "Önemli değil canım," dedi. "Birtakım zor kararlar vermen gerekiyordu."

"Bana kızgın değil misin?"

"Tabii ki değilim canım."

Diğerleri de uyanmış, sabah mahmurluğu içinde esneyip gerinerek çadırlarından çıkmaya başlamışlardı.

İpek ateşin başına yanaşıp gözlerini ovuşturarak, "Bugün ne yapıyoruz?" dedi.

"Bekliyoruz," dedi Belgarath. "Ustam bizimle burada buluşacağını söyledi."

"Çok merak ediyorum. Daha önce hiç bir tanrı ile karşılaşmamıştım."

"Merakınız yakında tatmin olacak Prens Kheldar," dedi Mandorallen. "Bakınız."

Altına çadırlarını kurdukları büyük ağacın yakınlarında, çayırlar arasından mavi cüppeli biri yaklaşıyordu. Çevresinde yumuşak mavi ışıktan bir hare vardı; etrafına yaydığı mevcudiyet duygusu gelenin bir insan olmadığını hemen belli ediyordu. Garion bu mevcudiyet karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Kraliçe Salmissra'nın taht salonunda İssa'nın ruhuyla karşılaştığında, zihni Yılan Kraliçenin içirdiği uyuşturucuların etkisiyle dumanlanmıştı. Keza, Mar Amon yıkıntılarında Mara ile karşılaştığında da zihni yarı yarıya uykudaydı. Ama şimdi, sabahın ilk ışıklarında, tümüyle uyanık olarak bir tanrı ile karşı karşıyaydı.

Aldur'un yüzünde yumuşak ve son derece bilge bir ifade vardı. Uzun saçı ve sakalı bembeyazdı; Garion bu beyazlığın yaşlılıktan değil, bilinçli bir tercih olduğunu hissetti. Yüzü ona çok tanıdık geliyordu. Belgarath'a benziyordu, ama Garion hemen bu düşüncenin tersine döndüğünü hissetti; esas Belgarath Aldur'a benziyordu, sanki yüzyıllardır süren ilişkileri, Aldur'un hatlarını Belgarath'ın yüzüne çizmişti. Farklar da vardı tabii. Belgarath'ın yüzündeki hınzır ve aylak ifade, Aldur'un sakin yüzünde yoktu. O Belgarath'a ait bir özellikti, belki de yedi bin yıl önce karlı bir gün Aldur'un kulesine aldığı hırsız delikanlının son kalıntısıydı o ifade.

"Usta," dedi Belgarath, yaklaşan Aldur'a saygıyla eğilip selam vererek.

"Belgarath," dedi tanrı. Sesi çok yumuşaktı. "Görüşmeyeli çok oldu. Yıllar sana acımasız davranmamış."

Belgarath ekşi bir suratla omuzlarını silkti. "Bazen yılların ağırlığını hissediyorum Usta. Sırtımda çok yıl taşıyorum, biliyorsun."

Aldur gülümseyerek Pol Teyzeye döndü. "Sevgili kızım," dedi şefkatle uzanıp saçındaki beyaz tutama dokunarak. "Her zamanki gibi güzelsin."

"Siz de her zamanki gibi naziksiniz Usta," dedi Pol gülümseyerek selam verirken.

Üçünün arasında çok yoğun, özel bir bağ oluşu vermişti; yeniden buluşmalarını kutlayan bir zihinsel birleşme sanki. Garion zihniyle bu birliğin ancak sınırlarına dokunabiliyordu ve kendisi dışarıda kaldığı için biraz da kıskanıyordu; ama hemen onu dışlamak gibi bir niyetleri olmadığını anladı. Yalnızca binlerce yıllık bir yoldaşlığı, ta antik çağlardan kalma bir tecrübe paylaşımını tazeliyorlardı, o kadar.

Sonra Aldur dönerek diğerlerine baktı. "Nihayet günlerin başlangıcından beri öngörüldüğü üzere bir araya gelmişsiniz. Kaderin aletlerisiniz siz, kâinatın yeniden bir olacağı o müthiş güne kadar şefaatim her birinizin üzerine olsun."

Aldur'un bu bilmece gibi kutsaması, Garion'un arkadaşlarında huşu ve merak karışımı bir duygu uyandırmıştı. Gene de derin bir saygı ve tevazuyla eğilerek selam verdiler.

Derken Ce'Nedra Pol Teyze ile paylaştıkları çadırdan çıktı. Minik kız alabildiğine gerinerek, parmaklarıyla karmakarışık, alev rengi saçlarını taramaya çalışıyordu. Üzerinde bir Orman Perisi tuniği ve sandaletleri vardı yalnızca.

"Ce'Nedra," dedi Pol Teyze. "Buraya gel."

"Peki Leydi Polgara," dedi prenses itaatkâr bir tavırla. Ayakları yere basmıyormuş gibi yürüyerek ateşin yanına gelirken, diğerleriyle birlikte durmakta olan Aldur'u gördü ve gözleri faltaşı gibi açılarak durdu.

"Bu Ustamız, Ce'Nedra," dedi Pol Teyze. "Seninle tanışmak istiyor."

Prenses kafası karışmış halde bu panldayan mevcudiyete bakakaldı. Hayatında onu böyle bir karşılaşmaya hazırlayacak hiçbir şey yoktu. Başını eğerek utangaç bir tavırla, kirpiklerinin arasından Aldur'a baktı; küçük yüzü otomatik olarak ve sanatkârane bir biçimde en çekici ifadesini takınmıştı.

Aldur yumuşak bir tavırla gülümsedi. "Bilmeden cezbeden bir çiçeğe benziyor." Sonra prensesin gözlerinin ta içine baktı. "Ama bu çiçeğin mayasında çelik var. Görevi için uygun. Şefaatim üzerine olsun çocuğum."

Ce'Nedra buna içgüdüsel olarak zarif bir reveransla karşılık verdi. Garion onun eğildiğini ilk kez görüyordu.

Derken Aldur dönerek Garion'a baktı. Garion'un düşüncelerini paylaşan bilinçle Tanrı arasında bir anlık bir karşılaşma oldu. O bir anda karşılıklı saygı ve paylaşılan bir sorumluluk duygusu vardı. Sonra Garion zihninde Aldur'un zihninin devasa dokunuşunu hissetti ve Tanrının o anda bütün ve duygu ve düşüncelerini bilip anladığını fark etti.

"Selam Belgarion," dedi Aldur ciddi bir tavırla.

"Usta," dedi Garion, sebebini bilmeden tek dizinin üstüne çökerek.

"Zamanın başlangıcından beri senin gelişini bekliyorduk. Bütün umutlarımızın kaynağı sensin." Aldur elini kaldırdı. "Seni kutsuyorum Belgarion. Senden memnunum."

"Sevgili Polgara," dedi Aldur Pol Teyzeye. "Bize paha biçilmez bir hediye verdin. Belgarion sonunda geldi ve dünya onun gelişiyle sarsıldı."

Pol Teyze tekrar eğildi.

"Şimdi ayrı bir yere gidelim," dedi Aldur Belgarathla Pol Teyzeye. "Göreviniz başladı ve sizi bu yola yöneltiğim zaman vadettiğim bilgileri vermem gerek. Önceleri bulanık olan şimdi aydınlandı, artık önümüzü görebiliyoruz. Hepimizin beklediği güne bakarak hazırlıklarımızı yapalım."

Üçü ateşten uzaklaştı ve Garion Aldur'u çevreleyen ışıklı harenin şimdi Pol Teyzeyle dedesini de kapladığını gördü. Bir an duyduğu bir gürültü yüzünden başını çevirdi; tekrar döndüğünde üçü de yok olmuştu.

Barak derin bir nefes vererek, "Belar!" dedi. "İnsan yaşadıkça neler de görüyor!"

"Cümle beşerin fevkinde bir şerefe mazhar olduk," dedi Mandorallen.

Gördükleri şeyin o kadar etkisinde kalmışlardı ki, öylece durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Büyüyü bozan Ce'Nedra oldu. "Pekâlâ," dedi prenses, "öyle kazık gibi durmayın. Ateşin başından çekilin bakalım."

"Ne yapacaksın?" dedi Garion.

"Leydi Polgara meşgul olduğuna göre," dedi küçük kız havalı bir tavırla, "kahvaltıyı ben hazırlayacağım." İşbilir bir şekilde ateşe yaklaştı.

Pastırma çok fena yanmamıştı, ama Ce'Nedra'nın açık ateşte ekmek kızartma girişimi felaketle sonuçlandı; lapanın içinde ise uzun süre güneşte kalmış toprak sertliğinde yumrular vardı. Ama Garion ve diğerleri onun verdiklerini hiç ses çıkarmadan yediler; bu arada da Ce'Nedra'nın "Sıkıysa ağzınızdan bir eleştiri sözcüğü çıksın," bakışlarından gözlerini kaçırmaya çalışıyorlardı.

"Konuşmaları ne kadar sürer acaba?" dedi İpek kahvaltıdan sonra.

"Tanrılarda pek zaman kavramı yoktur," dedi Barak, bilge bir tavırla sakalını sıvazlayarak. "Akşamdan önce döneceklerini sanmam."

"Vakit varken atlara bir bakayım öyleyse," dedi Hettar. "Yolda çoğunun orasına burasına çalı çırpı takıldı. Bir de nallarını kontrol edeyim; ihtiyatlı olmakta fayda vardır."

"Ben de sana yardım edeyim," dedi Durnik ayağa kalkarken.

Hettar başıyla onayladı ve birlikte atların bağlandığı yere doğru uzaklaştılar.

"Benim de kılıcımın ağzında bir iki çentik var," dedi Barak, kemerinden bir biley taşı çıkarıp ağır kılıcını kucağına uzatarak.

Mandorallen çadırından zırhını getirerek yere serdi ve dikkatle üzerinde bere ve pas lekeleri aramaya başladı.

İpek elindeki zarları ümitle havaya atıp tutarak Barak'a baktı.

"Eğer seni çok üzmeyecekse," dedi iri yarı adam, "paramın biraz daha cebimde kalması beni mutlu edecek."

"Burası mutlu aile yuvası kokusundan geçilmiyor," diye sızlandı İpek. Sonra içini çekerek zarlarını cebine attı ve iğne iplik alarak, dağlardan geçerken yırtılan tuniğini tamire koyuldu.

Ce'Nedra yeniden dev ağaçla muhabbetine dönmüştü; dallar arasında dolanıyor, bir daldan diğerine kedi çevikliğiyle atlarken gereksiz riskler alıyordu Garion'a göre. Onu birkaç dakika seyrettikten sonra, sabahki müthiş karşılaşmayı düşünmeye daldı Garion. İssa ve Mara ile de karşılaşmıştı, ama Aldur farklıydı. İnsanlardan her zaman için ayrı kalmayı seçen bu Tanrıya Belgarathla Pol Teyzenin gösterdikleri bağlılık, Garion'a çok şey söylüyordu. Büyüdüğü Sendarya'da dinsel törenler yalnızca bir tanrıya yönelik değildi, İyi bir Sendar, bütün tanrılara dua ederdi, Torak'a bile. Ama Garion şimdi Aldur'a özel bir bağlılık ve saygı hissetmeye başlamıştı; bu yüzden teolojik sorunlarını çözmek için epeyce düşünmesi gerekecekti.

Ağaçtan kafasına küçük bir dal düşünce, öfkeyle başını kaldırdı.

Ce'Nedra tam tepesinde, yüzünde hınzırca bir gülümsemeyle duruyordu. "Çocuk," dedi en yukarıdan ve aşağılayıcı ses tonuyla, "kahvaltı tabakları soğuyor. Eğer yağları kurursa, yıkaması zor olur."

"Ben senin bulaşıkçın değilim," dedi Garion.

"Bulaşıkları yıka Garion," diye emretti Ce'Nedra, saçının ucunu kemirerek.

"Kendin yıka."

Zavallı saç tutamını daha da vahşice ısırarak kötü kötü baktı kız.

"Niye saçını çiğneyip duruyorsun?" diye sordu Garion sinirle.

"Ne diyorsun sen?" dedi Ce'Nedra saçını ağzından çekerek.

"Ne zaman sana baksam ağzında bir tutam saç var."

"Yok öyle bir şey," dedi Ce'Nedra öfkeyle. "Bulaşıkları yıkayacak mısın?"

"Hayır." Gözlerini kısarak yukarı baktı. Kısa Orman Perisi tuniği kızın bacaklarını yakışıksız ölçüde fazlaca gösteriyordu. "Niye gidip giyinmiyorsun?" diye sordu sonra. "Bazılarımız yarı çıplak dolaşmandan hiç hoşlanmıyoruz."

Bu laftan sonra kavga hemen rotasına oturdu.

Sonunda Garion son sözü söyleme gayretinden vazgeçip öfkeyle uzaklaştı.

"Garion!" diye haykırdı Ce'Nedra. "Sakın kaçıp bu kirli bulaşıkları bana bırakayım deme."

Garion kulak asmayarak yürümeye devam etti.

Biraz yürüdükten sonra dirseğinde tanıdık bir dokunuş hissederek dalgın dalgın tayın kulaklarını okşadı. Minik hayvan keyifle titreyerek, sevgiyle Garion'a süründü, sonra artık kendini tutamayarak dörtnala çayıra koşup sakin sakin bir şeyler kemirmekte olan bir tavşan ailesini kovalamaya başladı. Garion gülümsedi. Sabah, prensesle kavganın keyfini kaçırmasına izin veremeyeceği kadar güzeldi.

Vadide özel bir şeyler vardı sanki. Çevrelerindeki dünya yaklaşan kışla soğuyor, fırtınalar ve tehlikelerle dolu hale geliyordu; ama burada Aldur'un koruyucu eli üzerlerindeydi sanki, bu özel mekânı sıcaklıkla, huzurla ve ebedi, büyülü bir sükûnetle dolduruyordu. Hayatının bu zor döneminde, mümkün olduğunca çok sıcaklık ve huzura ihtiyacı vardı. Halletmesi gereken bir sürü sorun duruyordu karşısında; o yüzden de kısa da olsa fırtınasız, tehlikesiz bir dönem gerekiyordu ona.

Belgarath'ın kulesine giden yolu yarılamıştı ki, daha baştan beri ayaklarının onu o tarafa götürdüğünü fark etti. Uzun çimenler çiğle ıslanmıştı ve çizmeleri sırılsıklamdı, ama bu bile bu güzel günün keyfini kaçıramadı.

Kuleye bakarak çevresinde birkaç tur attı. Kapı yerine geçen taşı kolayca buldu, ama açmamaya karar verdi, ihtiyarın kulesine davetsiz girmek yakışık almazdı; zaten kapının Belgarath'ın sesinden başkasına cevap vereceğinden de emin değildi.

Bu son düşünceyle birden durdu ve dedesini ne zamandan beri Bay Kurt olarak düşünmekten vazgeçip, en sonunda Belgarath olduğunu kabul ettiğini hatırlamaya çalıştı. Bu önemli bir değişimdi, bir dönüm noktasıydı.

Düşüncelere dalmış bir halde, dönüp ihtiyarın kulenin penceresinden gösterdiği beyaz kayaya doğru yürümeye başladı kırlar arasından. Dalgın dalgın elini kayaya dayayıp itti. Kaya kıpırdamadı.

Garion iki elini dayayıp tekrar itti, ama kaya gene hareketsiz kaldı. Geriye çekilip durumu değerlendirdi. Çok da büyük bir kaya değildi. Yuvarlak ve beyazdı, ancak beline kadar geliyordu. Ağır olduğu belliydi, ama bu kadar da kıpırdatılamaz bir şey olmamalıydı. Eğilip altına bakınca meseleyi kavradı. Taşın alt tarafı düzdü, yani yuvarlanması mümkün değildi. Kıpırdatmanın tek yolu, bir tarafını havaya kaldırıp devirmekti. Taşın etrafını dolaşıp her açıdan inceledi. Sonunda belki de kıpırdatılabileceğine karar verdi. Eğer bütün gücüyle yüklenirse, bir ucunu kaldırabilirdi belki. Oturup kara kara düşünerek taşı seyretmeye başladı. Zaman zaman yaptığı gibi kendi kendine konuşarak sorunu anlaşılır hale getirmeye çalışıyordu.

"İlk yapmam gereken şey, kıpırdatmaya çalışmak," dedi sonunda. "O kadar da imkânsız görünmüyor. Kıpırdamazsa, başka yoldan deneriz."

Kalkıp kararlı adımlarla kayaya yaklaştı, parmaklarını altına sokup yüklendi. Hiçbir şey olmadı.

"Biraz daha kuvvetle denemeli," dedi kendi kendine. Bacaklarını açıp tekrar yüklendi. Kaldırmaya çalışırken boynundaki kirişler geriliyor, bütün vücudu kasılıyordu. On kalp atışı boyunca bütün gücüyle inatçı kayayı kıpırdatmaya çalıştı; yuvarlamayı denemiyordu artık, ondan vazgeçmişti,

yalnızca kıpırdatmak, onu varlığını kabule zorlamak istiyordu. Zemin çok yumuşak olmamasına rağmen, taşın ağırlığına karşı direnirken ayakları bir santim kadar yere gömüldü.

Taşı bırakıp nefes nefese yere çöktüğünde başı dönüyor, gözlerinin önünde küçük ışıklar uçuşuyordu. Taşın soğuk, pürüzlü yüzeyine dayanarak birkaç dakika kadar kendine gelmeye çalıştı.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Artık bu yolun işe yaramadığını öğrenmiş olduk." Geriye çekilip yere oturdu.

Daha önce ne zaman zihniyle bir şey yaptıysa, hep içgüdüsel olmuştu bu; hepsi bir kriz anında tepki gösterme şeklindeydi. Hiç oturup kasıtlı bir biçimde buna hazırlanmamıştı. Daha en baştan, bütün koşulların farklı olduğunu keşfetti. Tüm dünya dikkatini dağıtacak şeylerle doluydu. Kuşlar ötüyordu. Rüzgâr yüzünü okşuyordu. Elinde bir karınca yürüyordu. Ne zaman iradesini toplamaya çalışsa, bir şey dikkatini çekiveriyordu.

Bu işi yapmanın belli bir hissi olduğunu biliyordu; sanki alnıyla bir şeyi öne doğru itiyormuş gibi, başının arka tarafında bir gerginlik. Gözlerini kapattı; bunun bir faydası oldu sanki. Geliyordu. Yavaş yavaş oluyordu, ama iradesinin toplanmakta olduğunu hissedebiliyordu. Aklına bir şey geldi ve elini tuniğinin içine sokarak avucundaki lekeyi tılsımına değdirdi. Bu dokunuşla büyüyen gücü, şiddetle gürüldeyerek arttı. Gözlerini açmadan ayağa kalktı. Sonra gözlerini açarak inatçı beyaz kayaya sert sert bakarak, "Kıpırdayacaksın," diye mırıldandı. Sağ elini tılsımından ayırmadan, sol elini avucu yukarı gelecek şekilde ileri uzattı.

"Haydi!" dedi sert bir sesle, sonra sol elini bir şeyi kaldırır gibi yukarı doğru hareket ettirdi, içindeki güç çağlayarak aktı sanki, gürleme sesi kulaklarını sağır edecek ölçüye ulaştı.

Kayanın kenarı yavaş yavaş otlardan ayrıldı. Altındaki güvenli, rahat karanlıkta yaşamakta olan kurtlar ve böcekler, güneş ışığıyla karşılaşınca huzursuzca kıpırdanmaya başladılar. Kaya, Garion'un karşı konulmaz bir şekilde kaldıran eline itaat ederek yavaş yavaş havalandı. Bir an için kenarı üzerinde dengede durmaya çalıştı, sonra yavaşça devrildi.

Kayayı elleriyle kaldırmaya çalıştığı zaman duyduğu yorgunluk, iradesini gevşettiği an duyduğu bu iliklerine kadar işleyen bitkinlik hissi karşısında hiç kalırdı. Kollarını otların üzerinde kavuşturarak başını kollarına dayadı.

Bir iki dakika sonra bu tuhaf duruma aydı. Hâlâ ayakta duruyordu ama kollarını otların üzerinde kavuşturmuştu. Kafasını kaldırıp şaşkınlıkla etrafına bakındı. Kayayı kıpırdatmasına kıpırdatmıştı, burası kesindi; çünkü kaya şu anda yuvarlak tepesi üstünde duruyordu ve ıslak tabanı havadaydı. Ama bu arada başka bir şey daha olmuştu. Kayaya dokunmamış olmasına rağmen, onu kaldırırken ağırlığı üstüne binmiş, ona yönelttiği güç sadece kayayı etkilememişti.

Garion dehşetle koltuk atlarına kadar vadinin sert toprağına gömülmüş olduğunu fark etti.

"Ne yapacağım şimdi?" dedi kendi kendine çaresizce. Kendini çakıldığı yerden kurtarmak için tekrar iradesini kullanma fikrini hemen kafasından attı. Bunu aklına bile getiremeyecek kadar bitkindi. Çevresindeki toprağı biraz gevşetip ağır ağır yukarı tırmanmak için debelenmeyi denedi, ama kıpırdayamadı bile.

"Bak senin yüzünden başıma ne geldi," dedi kayaya. Kaya aldırış etmedi.

Aklına bir fikir geldi. "Orada mısın?" diye sordu hep yanında olan bilince. Zihninde derin bir sessizlik vardı, "İmdat!" diye haykırdı.

Kayanın altındaki kurtçuklar ve böceklere gelmiş olan bir kuş tek gözüyle ona baktı, sonra tekrar kahvaltısına döndü.

Garion arkasında hafif bir ayak sesi duydu ve dönüp bakmaya çalıştı. Tay dehşetle ona bakıyordu. Minik at tereddütle burnunu uzattı ve Garion'un yüzüne sürdü.

"Cici at," dedi Garion, yalnız olmadığı için biraz rahatlayarak. Aklına yeni bir fikir geldi. "Gidip Hettar'ı getir," dedi ata.

Tay biraz sıçrayıp oynadıktan sonra gene yüzünü okşadı.

"Yapma," dedi Garion. "Bu iş ciddi." Dikkatle, zihnini tayın düşünceleri arasına sokmayı denedi. En az on yol denedikten sonra, tesadüf eseri doğru yöntemi buldu. Tayın zihni amaçsız ve düzensiz bir şekilde oradan oraya sıçrıyordu. Bir bebek zihniydi bu; düşünce yoktu, yalnızca duyu izlenimleri vardı. Garion yeşil çimen, koşma, gökteki bulutlar ve sıcak süt imgeleriyle karşılaştı. Sonra küçük zihindeki o müthiş merak duygusunu ve tayın ona duyduğu eşsiz sevgiyi gördü.

Ağır ağır, zorlana zorlana, tayın dağınık düşünceleri arasında Hettar'ın bir resmini oluşturdu Garion. Neredeyse sonsuza kadar sürdü bu uğraş.

"Hettar," dedi Garion tekrar tekrar. "Git Hettar'ı getir. Başımın dertte olduğunu söyle." Tay etrafta biraz koşuşturduktan sonra dönüp burnunu Garion'un kulağına soktu. "Lütfen dinle beni," diye haykırdı Garion. "Lütfen!"

Sonunda, neredeyse saatler sonra, tay anladı galiba. Birkaç adım uzaklaştı, sonra tekrar dönüp burnunu Garion'un suratına sürtmeye başladı.

"Hettar Git Getir!" diye emretti Garion her kelimeyi vurgulayarak.

Tay eşindi, sonra dönüp dörtnala uzaklaştı –ama ters yöne doğru. Garion küfretmeye başladı. Bir yıldan beridir Barak'ın kelime hazinesinin oldukça renkli bir bölümüne maruz kalmıştı. Hatırladığı tüm küfürleri altışar yedişer kere tekrarladıktan sonra doğaçlamaya başvurdu.

Ortadan kaybolmuş olan taydan bir düşünce kıpırtısı geldi. Hayvancağız kelebek kovalamakla meşguldü. Garion ulumak isteğiyle yanıp tutuşarak yeri yumruklamaya başladı.

Güneş yükseldi ve hava ısındı.

Hettar ve İpek, hoplayıp zıplayan tayın peşinden gelip onu bulduklarında, vakit öğleyi çoktan geçmişti.

"Nasıl becerdin bunu?" dedi İpek merakla.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı Garion, rahatlama ile utanç arası bir duygu içinde.

"Bizim yapamadığımız birçok şeyi yapabiliyor tabii," dedi Hettar, atından atlayıp Durnik'in küreğini eyerinden alırken. "Anlayamadığım şey, insan niye böyle bir şey yapmak ister."

"Eminim çok haklı bir sebebi vardır," dedi İpek.

"Sorsak mı dersin?"

"Çok karmaşık bir şeydir herhalde," dedi İpek. "Bizim gibi basit insanlar anlayamaz mutlaka."

"Sence işi bitmiş midir?"

"Soralım istersen."

"Rahatsız etmeyelim derim ben," dedi Hettar. "Çok önemli bir şeydir belki de."

"Mutlaka öyledir," dedi İpek.

"Lütfen beni buradan çıkarır mısınız?" diye yalvardı Garion.

"İşini bitirdiğinden emin misin?" dedi İpek kibar bir tavırla. "Bitmediyse bekleyebiliriz."

"Lütfen!" dedi Garion. Neredeyse ağlayacaktı.

On İkinci Bölüm

Neden kaldırmaya çalıştın?" diye sordu Belgarath Garion'a, ertesi sabah Pol Teyze ile birlikte dönüp de İpek ve Hettar'dan, delikanlının önceki gün öğleden sonra ne halde bulunduğunu öğrendiğinde.

"Devirmenin başka yolu yok gibi gelmişti," dedi Garion. "Yani altından tutup yuvarlamak gibi..."

"Niye tepesine yakın bir yerden itmedin? Öyle yapsan yuvarlanıverirdi."

"Aklıma gelmedi."

"Yumuşak toprağın öyle bir basınca dayanamayacağını bilmiyor musun?" diye sordu Pol Teyze.

"Şimdi öğrendim," dedi Garion. "Ama o zaman da beni geri fırlatmaz mıydı?"

"Kendini sağlama almalısın," dedi Belgarath. "Zaten işin önemli bir kısmı da bu. İradenin bir kısmı itmeye, bir kısmı da kendini sabit tutmaya gidecek. Yoksa kendini itmiş olursun."

"Bilmiyordum. Acil bir durum olmadan ilk kez deniyorum böyle bir şeyi... Keser misin lütfen!" dedi Garion, İpek kırdığı potu anlattığından beri kahkahadan kırılmakta olan Ce'Nedra'ya ters bir sesle.

Ce'Nedra daha da fazla gülmeye başladı.

"Ona bazı şeyleri anlatmalısın baba," dedi Pol Teyze. "Güçlerin birbirlerine nasıl tepki gösterdiği konusunda en ufak bir fikri bile yok." Eleştiren bir tavırla Garion'a bakarak, "Fırlatmaya kalkmadığın için şanslısın," dedi. "Kendini Maragor yolunun yarısına kadar geri fırlatırdın yoksa."

"Gülecek bir şey yok bunda," dedi Garion açık açık sırıtmakta olan dostlarına. "Sandığınız kadar kolay değil." Kendini küçük düşürmüş

olduğunun farkındaydı, ama dostlarının alaylarının kırgınlığa mı yoksa utanca mı daha fazla yol açtığından emin değildi.

"Gel bakalım delikanlı," dedi Belgarath. "Galiba baştan başlamamız lazım."

"Bilmiyorsam benim kabahatim değil," diye itiraz etti Garion. "Daha önce söyleseydin."

"Hemen deneylere başlayacağını bilmiyordum," dedi ihtiyar. "Çoğumuz yerel coğrafyayı değiştirmeye başlamadan önce birinin kılavuzluk etmesini bekleriz."

"Hiç olmazsa yerinden oynattım ya," dedi Garion kendini savunarak. Çayırların arasından ihtiyarın kulesine doğru yürümeye başlamışlardı.

"Harika. Peki kayayı eski yerine koydun mu?"

"Niye? Ne fark eder ki?"

"Vadide hiçbir şeyin yerini değiştirmeyiz. Burada bulunan her şeyin bir sebebi vardır, hepsinin tam da kendi yerlerinde durması gerekir."

"Bilmiyordum," dedi Garion özür dilercesine.

"Artık biliyorsun. Haydi gidip kayayı yerine koyalım."

Sessizce yürümeye devam ettiler.

"Dede?" dedi Garion sonunda.

"Evet?"

"Kayayı kıpırdattığımda sanki gücümü tüm çevremden alıyordum. Sanki her yandan bana doğru akıyordu. Bunun bir anlamı var mı?"

"Büyü böyle yapılır," dedi Belgarath. "Bir şey yaptığımızda gücümüzü çevremizden alırız. Mesela sen Çamdar'ı yaktığında ısıyı çevrenden topladın; havadan, topraktan, o civarda bulunan herkesten. O ateşi yakmak

için herkesten biraz ısı aldın. Kayayı devirdiğinde de yakınındaki her şeyden topladın gücü."

"Ben içimden geldiğini sanıyordum."

"O ancak bir şey yarattığında olur," dedi ihtiyar. "O gücün içimizden gelmesi gerekir. Başka her şey için ödünç alırız. Oradan buradan azar azar güç toplar, sonra hepsini tek noktaya yöneltiriz. Hiç kimse en küçük şeyi yapacak kadar gücü bile kendisinde taşıyamaz."

"Demek bir şeyi yok etmek istediğimizde de olan bu," dedi Garion, birden içine doğarak. "Bütün gücü topluyor, ama serbest bırakamıyor. O zaman da..." Ellerini hızla iki yana açtı.

Belgarath gözlerini kısıp ona bakarak, "Senin aklın bir tuhaf çalışıyor evlat," dedi. "En zor şeyleri kolaycacık anlayıveriyorsun, ama basit şeyleri kavrayamıyorsun, işte kaya." Başını salladı. "Böyle duramaz. Onu yerine koy; ama bu defa o kadar gürültü yapma. Dün kopardığın gürültü tüm Vadide yankılandı."

"Ne yapacağım?" dedi Garion.

"Gücü topla," dedi Belgarath. "Etrafındaki her şeyden."

Garion gücü toplamaya çalıştı.

"Benden değil yahu!" diye haykırdı ihtiyar.

Garion çevresine uzanıp gücü toplama alanının dışında bıraktı dedesini. Bir iki saniye sonra tüm vücudu kanncalanıyor, saçları diken diken oluyordu. "Şimdi ne yapıyorum?" dedi dişlerini sıkıp gücü denetim altında tutmaya çalışarak.

"Kayayı iterken bir yandan da arkana güç ver."

"Arkamda neye dayanacağım ki?"

"Her şeye –kayaya da. Hepsi aynı anda olmalı."

"Arada ezilmez miyim?"

"Vücudunu ger."

"Acele edelim dede," dedi Garion. "Patlayacak gibiyim."

"Daha bırakma. Şimdi iradeni taşa yönelt ve sözü söyle."

Garion kollarını öne uzatıp gerdi, "İt!" dedi sonra. İçinden çağlayarak akan gücü hissetti.

Taş yankılanan bir gümbürtüyle yuvarlandı ve önceki sabahki yerine oturdu. Garion birden bütün vücudunu berelenmiş gibi hissederek bitkin bir halde dizlerinin üstüne çöktü.

"'İt' mi dedin?" dedi Belgarath şaşkınlık içinde.

"'İt de,' dedin."

"'İt' de, demedim, 'İt' dedim."

"Devrildi işte. Ne dediğimin ne önemi var?"

"Bu bir üslup meselesi," dedi ihtiyar sıkıntılı bir suratla, "'İt' çok bebeksi oluyor."

Garion halsiz halsiz gülmeye başladı.

"Yani bizim de bir haysiyetimiz var Garion," dedi ihtiyar havalı bir tavırla. "Öyle 'İt', 'Zıpla', 'Hopla' gibi laflar edip durursak bizi kimse ciddiye almaz."

Garion kahkahalarını durdurmaya çalıştıysa da beceremedi. Belgarath öfkeli bir tavırla kendi kendine söylenerek uzaklaştı. Diğerlerinin yanına döndüklerinde çadırların toplanmış ve atların yüklenmiş olduğunu gördüler.

"Burada kalmamızın bir anlamı yok artık," dedi Pol Teyze. "Ötekiler de bizi bekliyor. Bir şeyler öğretmeyi başarabildin mi bari baba?"

Belgarath yüzünde onaylamayan bir ifadeyle homurdandı.

"İşler yolunda gitmedi galiba."

"Sonra açıklarım," diye kestirip attı ihtiyar.

Garion'un yokluğunda Ce'Nedra aşırı ilgi göstererek ve stoklarından bir kucak dolusu elmanın da yardımıyla, küçük tayı hâkimiyeti altına almayı başarmıştı. Tay hiç utanmadan sürekli küçük kızın peşinde geziyordu, Garion'a uzaktan baktığında da hiçbir suçluluk hissi duymadığı belli oluyordu.

"Hayvanı hasta edeceksin," dedi Garion suçlayarak.

"Elma atlara iyi gelir," dedi Ce'Nedra burnu havada.

"Bari sen bir şey söyle Hettar," dedi Garion.

"Bir zararı olmaz," dedi karga burunlu Algar. "Atların güvenini kazanmak için böyle şeyler yapmak âdettendir."

Garion başka bir itiraz bulmak için kafasının patlattıysa da bulamadı. Her nedense hayvancağızın Ce'Nedra'nın peşinde dolaşması kanına dokunuyordu, ama bunun nedenini de tam olarak anlayamıyordu.

Atlarını sürerlerken, "Bu Polgara'nın sözünü ettiği ötekiler de kim Belgarath?" diye sordu İpek.

"Kardeşlerim," diye cevap verdi ihtiyar büyücü. "Ustamız geldiğimizi haber vermiş onlara."

"Büyücüler Kardeşliği hakkında bir sürü hikâye duymuştum. Söylenildiği kadar etkileyici kişiler mi bari?"

"Biraz hayal kırıklığına uğrayacaksın bence," dedi Pol Teyze resmi bir tavırla. "Büyücüler çoğunlukla bir sürü kötü alışkanlığı olan huysuz ihtiyarlardır. Aralarında büyüdüğüm için onları iyi tanırım." Omuzuna konmuş hayranlıkla şakıyan ardıçkuşuna dönerek, "Evet," dedi, "biliyorum."

Garion atını teyzesinin atına yaklaştırarak kuşların şakımalarını dikkatle dinlemeye başladı. Başta bu ses sadece gürültü gibi geliyordu ona; güzel ama anlamsız. Sonra yavaş yavaş anlam kırıntıları bulmaya başladı –biraz şundan, biraz bundan. Kuş yuvasının, benekli küçük yumurtalarının, gündoğumlarının ve uçmanın engin keyfinin şarkısını söylüyordu. Derken, sanki kulakları birdenbire açılmış gibi, Garion anlamaya başladı. Tarlakuşları uçmaktan ve şarkı söylemekten, serçeler gizli yemliklerden bahsediyorlardı şarkılarında. Gökte uçan bir atmaca, tek başına rüzgârda süzülmenin ve vahşi bir av keyfinin yalnız şarkısını söylüyordu. Etrafındaki hava ansızın sözlerle doluverince, Garion huşu içinde kaldı öylece.

Pol Teyze ciddi bir tavırla ona bakarak, "Bu da bir başlangıç," dedi, ama ne kastettiğini açıklamak zahmetine katlanmadı.

Garion önünde yeni açılan dünyaya öylesine dalmıştı ki, iki gümüş saçlı adamı görmedi önce. Yüksek bir ağacın altında yan yana durmuş, atlı grubun yaklaşmasını bekliyorlardı. Birbirinin aynı mavi elbiseler giymişlerdi; saçları çok uzundu, ama sakalları yoktu. Garion yüzlerine baktığında gözlerinin kendisine oyun oynadığını sandı. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, ayırmak olanaksızdı.

"Belgarath, kardeşimiz," dedi biri. "O kadar..."

"...Uzun zaman oldu ki görüşmeydi," diye tamamladı öteki.

"Beltira," dedi Belgarath. "Belkira." Atından atlayıp ikizleri kucakladı.

"Sevgili küçük Polgara," dedi biri sonra. "Vadi sensiz..." diye başladı öteki.

"...Çok ıssız." diye tamamladı ilki. Ardından kardeşine dönüp hayranlıkla, "Çok şairane oldu bu," dedi.

"Sağol," dedi öteki tevazuyla.

"Bunlar kardeşlerim Beltira ve Belkira," dedi Belgarath atlarından inmekte olan arkadaşlarına. "Hiç uğraşmayın. Kimse onları birbirlerinden ayırt edemez."

"Biz ayırabiliyoruz," dedi ikizler bir ağızdan.

"Ondan bile emin değilim," dedi Belgarath gülümseyerek. "Zihinleriniz birbirine o kadar yakın ki, düşünceleriniz birinde başlayıp ötekinde bitiyor."

"Sen de hep işleri karmaşıklaştırırsın baba," dedi Pol Teyze. "Bu Beltira," diyerek tatlı yüzlü ihtiyarlardan birini öptü. Ötekini öperken, "Bu da Belkira," dedi. "Çocukluğumdan beri onları ayırt edebiliyorum."

"Polgara bütün..."

"...Sırlarımızı bilir." İkizler gülümsediler. "Peki ya..."

"...Arkadaşlarınız kim?"

"Onları tanıyacaksınız herhalde," dedi Belgarath. "Bu Mandorallen, Vo Mandor Baronu."

"Koruyucu Şövalye," dedi ikizler selam vererek.

"Drasniyalı Prens Kheldar."

"Kılavuz," dediler.

"Trellheim Kontu Barak."

"Korkunç Ayı." İri yarı Çerek'e dikkatle baktılar.

Barak'ın yüzü biraz karardı, ama bir şey demedi.

"Algaryalı Ço-Hag'ın oğlu Hettar."

"Atların Efendisi."

"Bu da Sendaryalı Durnik."

"İki Kere Yaşayan Adam," diye mırıldandılar derin bir saygıyla.

Durnik şaşkınlıkla bakakaldı.

"Ce'Nedra, Tolnedra İmparatorluğu Prensesi."

"Dünyanın Kraliçesi," dediler yerlere kadar eğilerek.

Ce'Nedra sinirli bir tavırla güldü.

"Bu da..."

"...Ancak Belgarion olabilir," dedi ikizler yüzlerinde mutluluk ifadesiyle. "Seçilmiş Kişi." İkizler beraberce ellerini uzatıp başına dokununca, sesleri Garion'un kafasının içinde çınladı: "Selam Belgarion, Hükümdarlar Hükümdarı, dünyanın umudu."

Garion bu selama o kadar şaşırmıştı ki, başını sallamakan başka bir şey gelmedi elinden.

"Biraz daha yalakalık ederseniz kusacağım," dedi yeni, ters ve boğuk bir ses. Konuşan bir ağacın arkasından çıkmıştı. Çok kısa boylu, biçimsiz ve tıknaz bir adamdı bu; pislik içindeydi ve son derece çirkindi. Eğri bacakları, ağaç gövdesi gibi boğum boğumdu. Omuzları çok genişti, elleri ise dizlerinin altına kadar iniyordu. Sırtında koca bir kambur vardı; buruşuk yüzü ise bir insan yüzünün şekilsiz bir karikatürü gibiydi. Yoluk, demir grisi saçları ve sakalı yapış yapıştı; aralarına yapraklar ve dal parçaları karışmıştı. Korkunç yüzünde ise sürakli olarak aşağılama ile öfke karışımı bir ifade vardı.

"Beldin," dedi Belgarath yumuşak bir tavırla. "Geleceğinden emin değildik."

"Zaten gelmemem gerekiyordu beceriksiz herif," dedi çirkin adam. "Her zamanki gibi işleri yüzüne gözüne bulaştırdın Belgarath." İkizlere dönerek, "Bana yemek getirin," diye emretti.

İkizler, "Tabii Beldin," diyerek hemen dönüp uzaklaştılar. "Çok gecikmesin," diye haykırdı arkalarından.

"Bugün keyfin yerinde galiba Beldin," dedi Belgarath, ama sesinde hiç de alaycı bir ton yoktu. "Niye bu kadar neşelisin?"

Çirkin cüce yüzünü buruşturarak baktı, sonra havlar gibi güldü. "Belzedar'ı gördüm. Dağınık bir yatağa benziyordu. Başına çok kötü bir şey gelmiş olmalı; böyle şeyler pek hoşuma gider."

"Sevgili Beldin Amca," dedi Pol Teyze pis, ufacık adamı sevgiyle kucaklayarak. "Seni çok özledim."

"Beni tavlamaya çalışma Polgara," dedi Beldin, ama gözleri biraz yumuşamıştı. "Babanın olduğu kadar senin de kabahatin var bu işte. Hani Belzedar'a göz kulak olacaktınız? Ustanın Taşını ele geçirmeyi nasıl başardı?"

"Bir çocuk kullanmış galiba," dedi Belgarath ciddi bir tavırla. "Taş masumlara bir şey yapmaz."

"Masum diye bir şey yoktur," diye homurdandı cüce. "Bütün insanlar üçkâğıtçı doğar." Tekrar Pol Teyzeye dönerek yukarıdan aşağıya süzdü. "Şişmanlıyorsun," dedi sonra. "Kalçaların kağnı dingiline dönmüş."

Durnik derhal yumruklarını sıkarak korkunç cücenin üstüne yürüdü. Cüce gülerek kocaman ellerinden birini uzatıp demirciyi yakasından yakaladı. Sonra hiç güç harcamadan şaşkın Durnik'i kaldırıp birkaç metre öteye fırlattı, "İstersen ikinci hayatına hemen başlayabilirsin," diye homurdandı tehditkâr bir sesle.

"Bana bırak Durnik," dedi Pol Teyze demirciye. "Beldin," dedi ardından, "en son ne zaman yıkanmıştın?"

Cüce omuzlarını silkerek, "İki ay önce yağmur yağmıştı," dedi.

"Çiselemiş herhalde. Temizlenmemiş domuz ağılı gibi kokuyorsun."

Beldin sırıtarak, "Hah, şimdi oldu," dedi. Sonra kıkırdadı. "Yıllar dilini torpilledi diye korkmuştum."

Bunun üzerine ikisi, Garion'un hayatta duyduğu en tüyler ürpertici hakaretlerle atışmaya başladılar. Havada o kadar çirkin kelimeler ve tasvirler uçuşuyordu ki, Barak'ın bile gözleri yuvalarından uğradı,

Mandorallen bembeyaz kesildi. Ce'Nedra ise kıpkırmızı kesilerek duyamayacağı bir yere kaçtı.

Ama hakaretler ne kadar beter olursa, korkunç Beldin o kadar keyifleniyordu. Sonunda Pol Teyze o kadar aşağılık bir laf etti ki, Garion iki büklüm oldu; ama çirkin küçük adam kahkahadan kırılarak yere yuvarlandı ve toprağı yumruklamaya başladı. "Tanrılar aşkına, seni çok özlemişim Pol," dedi soluk soluğa. "Gel de bir öpücük ver bakalım."

Pol gülümseyerek adamın pis suratını öptü. "Sefil Köpek."

"Koca inek." Beldin gülümseyerek Pol Teyzeyi sımsıkı kucakladı.

"Kaburgalarım sağlam kalsa iyi olur amca."

"Hiç bir yerini kırdım mı senin yavrucuğum?"

"İyi ya, böyle devam edelim."

İkizler ellerinde dumanı tüten koca bir tabak yahni ve dev bir bira maşrapasıyla Beldin'in yanına geldiler. Çirkin adam merakla tabağa baktı, sonra yahniyi yere döküp tabağı fırlattı attı. "Fena kokmuyor," diyerek başına çömeldi ve iki eliyle yahniyi yerden alıp ağzına tıkmaya başladı; arada bir durup, etlere yapışan irice çakıl taşlarını tükürüyordu. Yemeği bittiği zaman maşrapadaki birayı bir dikişte içti ve gök gürültüsü gibi bir sesle geğirdi. Sonra oturup yağlı parmaklarıyla kafasını kaşımaya başlayarak, "İşimize bakalım," dedi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Belgarath.

"Cthol Murgos'un ortalarında bir yerde. Vo Mimbre savaşından bu yana bir tepede oturmuş, Belzedar'ın Torak'ı sakladığı mağarayı gözlüyordum."

"Beş yüz yıldan beri ha?" dedi İpek hayretle.

Beldin omuzlarını silkerek, "Aşağı yukarı," dedi kayıtsız bir tavırla. "Birisinin bizim Yanık Surat'a göz kulak olması gerekiyordu. Eh, benim de önemli bir işim yoktu o sıralar."

"Belzedar'ı gördüğünü söyledin," dedi Pol Teyze.

"Bir ay kadar önceydi. Peşinden şeytan kovalıyormuş gibi mağaraya gelip Torak'ı çıkardı. Sonra bir akbabaya dönüşerek Torak'ın vücuduyla uçtu gitti."

"Herhalde Ctuchik Nyissa sınırında Taşı elinden aldıktan sonradır bu," dedi Belgarath.

"Onu bilemem. O senin sorumluluğundu, benim değil. Benim işim Torak'a gözcülük etmekti. Küller size kadar geldi mi?"

"Hangi küller?" diye sordu ikizlerden biri.

"Belzedar Torak'ı mağaradan çıkardığında dağ patladı; içi dışına çıktı. Herhalde Tekgöz'ün vücudunu çevreleyen güç yüzündendir. Ben ayrıldığımda patlamalar hâlâ devam ediyordu.

"Biz de patlamanın sebebini merak etmiştik," dedi Pol Teyze. Bütün Nyissa en az iki santim kül altında kaldı.

"İyi. Keşke daha derin olsaymış."

"Peki bu arada..."

"...Torak hiç kıpırdadı mı?" diye sordu ikizler.

"Siz ikiniz doğru konuşamaz mısınız?" dedi Beldin.

"Kusura bakma..."

"...Tabiatımız böyle."

Çirkin küçük adam öfkeyle kafasını salladı. "Her neyse. Hayır. Torak beş yüz yıl boyunca hiç kıpırdamadı. Belzedar onu mağaradan çıkardığında üstü yosun tutmuştu."

"Belzedar'ı izledin mi?"

"Tabii"

"Torak'ı nereye götürdü?"

"Nereye olacak geri zekâlı! Mallorya'daki Cthol Mishrak harabelerine tabii ki. Dünyada Torak'ın ağırlığını kaldırabilecek birkaç yer var zaten; Cthol Mishrak da onlardan biri. Belzedar'ın Torak'ı Ctuchik'ten ve Taş'tan uzak tutması lazım; o yüzden gidebileceği tek yer orası. Malloryalı Grolimler Cthucik'in otoritesini kabul etmiyorlar, o yüzden onların yanında emniyette olur. Ödeyeceği bedel çok yüksek olur mutlaka, ama onlar da Cthucik'i Mallorya'ya sokmazlar –tabii Ctuchik bir Murgo ordusu toplayıp işgale kalkmazsa."

"Ne de iyi olur ama," dedi Barak.

"Senin ayı olman gerek, eşek değil," dedi Beldin. "Boş yere ümitlenme. Ne Ctuchik, ne de Belzedar tam da şu anda böyle bir savaşa kalkışmazlar, hele Belgarion dünya yüzünde bir zelzele gibi dolaşırken asla." Pol Teyzeye bakarak yüzünü buruşturdu. "Şuna biraz daha sessiz olmayı öğretemez misin? Yoksa kafan da kıçın gibi hantallaştı mı?"

"Terbiyeni takın amca," dedi Pol. "Çocuk gücünü yeni tanıyor. Hepimiz başlarda biraz sakarlık etmiştik."

"Onun bebeklik etmeye vakti yok Pol. Güney Cthol Murgos'a zehirli hamamböceği gibi yıldızlar yağıyor; Rak Cthol'dan Rak Hagga' ya kadar bütün ölü Grolimler mezarlarında inleyip duruyorlar. Vakit geldi, hazır olması gerek."

"Hazır olacak amca."

"Umarım," dedi pis adam ekşi bir suratla.

"Cthol Mishrak'a dönecek misin?" diye sordu Belgarath.

"Hayır. Ustamız burada kalmamı söyledi, ikizlerle yapacak işlerimiz var ve vaktimiz de çok az."

"Bizimle de..."

"...Konuştu."

"Kesin yahu!" diye haykırdı Beldin. Sonra Belgarath'a dönerek, "Rak Cthol'a gidiyor musun?" diye sordu.

"Daha değil. Önce Prolgu'ya gidip Gorimle konuşmam lazım. Ayrıca oradan birini daha alacağız."

"Grubun tamam olmadığını fark etmiştim zaten. Peki sonuncu sırf ne olacak?"

Belgarath ellerim iki yana açtı. "Ben de o konuda dertliyim zaten. Henüz izini bulabilmiş değilim –üstelik üç bin yıldır arıyorum."

"Birahanelerde aramışsındır da ondan."

"Ben de aynı şeyi fark ettim amca," dedi Pol Teyze tatlı bir tebessümle.

"Prolgu'dan sonra nereye gidiyoruz?" diye sordu Barak.

"Ondan sonra Rak Cthol'a gideriz herhalde," dedi Belgarath ciddi bir tavırla. "Taşı Ctuchik'ten geri almamız lazım; ayrıca Murgo sihirbazıyla keskin bir tartışma yapmaya niyetliyim çok uzun bir zamandan beri."

Üçüncü Kısım

Ulgo

On Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah kuzeybatıya dönüp, sabah güneşinde Vadinin yemyeşil çayırları üzerinde parlayan Ulgo dağlarının dik, beyaz tepelerine doğru yola koyuldular.

"Kar var," dedi Barak. "Zor bir yolculuk olabilir."

"Hep karlıdır," dedi Hettar.

"Daha önce hiç Prolgu'ya gittin mi?" diye sordu Durnik.

"Birkaç kere. Ulgolarla iletişimi koparmamaya çalışırız. Ziyaretlerimiz çoğunlukla törenseldir."

Prenses Ce'Nedra minik yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle Pol Teyzenin yanında at sürüyordu. Sonunda, "Ona nasıl tahammül edebiliyorsunuz Leydi Polgara?" diye patladı. "O kadar çirkin ki."

"Kimden bahsediyorsun canım?"

"O korkunç cüceden."

"Beldin amca mı?" dedi Pol Teyze yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesiyle. "O hep böyledir. Yakından tanımadan anlayamazsın."

"Ama size çok korkunç şeyler söyledi."

"Gerçek duygularını böyle saklıyor," dedi Pol Teyze. "Aslında çok iyi kalpli bir insandır, ama insanlar dış görünüşüne bakıp ondan başka türlü olmasını bekliyorlar. Çocukken vücudu biçimsiz ve korkunç olduğu için ailesi onu aralarından atmış. Sonunda Vadiye geldiğinde, Ustamız dış görünüşündeki çirkinliğin ardında saklanan zihinsel güzelliği görmüş ama."

"O kadar pis olması şart mı?"

Pol Teyze hafifçe omuzlarını silkti. "Biçimsiz vücudundan nefret eder, o yüzden de hiç bakmaz." Sonra prensese sakin bir ifadeyle bakarak, "Dünyadaki en kolay şey, dış görünüşe bakarak yargıda bulunmaktır Ce'Nedra," dedi. "Çoğu kez yanlış olur bu yargılar. Beldin amcayla ben birbirimizi çok severiz, o yüzden de böyle karmakarışık hakaretler icat ederiz, iltifat etsek sahtekârlık olurdu; sonuç olarak gerçekten de çok çirkin biri."

"Anlamıyorum," dedi Ce'Nedra kafası karışmış bir halde.

"Sevgi kendini çok tuhaf yollarla gösterebilir," dedi Pol Teyze. Ses tonu önemsemez gibiydi, ama bakışları deliciydi.

Ce'Nedra Garion'a çabucak bir göz attı, sonra hafifçe kızararak gözlerini kaçırdı.

Garion atını sürerken, Pol Teyzesiyle prenses arasındaki bu konuşmanın ne anlama geldiğini düşündü. Pol Teyzenin küçük kıza önemli bir şey söylemeye çalıştığı belliydi, ama bunun ne olduğunu anlayamamıştı.

Birkaç gün Vadinin içinde yol aldılar, sonra da Ulgoların yurdu olan sivri tepelerin eteklerine vararak tırmanmaya başladılar. Onlar ilerledikçe, mevsim yeniden değişti. Tırmanmaya başladıklarında sonbahar başlarıydı ve aşağıdaki vadiler kızıl yapraklarla alev almış gibiydi. Bir kademe yükseldiklerinde, ağaçlar çıplaktı artık, doruklardan uğuldayarak gelen rüzgâr ise, kış rüzgârı gibi ısırıcıydı. Gökyüzü giderek karardı ve üstlerindeki kayalıklardan bulutlar süzülmeye başladı. Kayalık yamaçları tırmandıkça, arada bir yağmur çiselemeye, kar serpiştirmeye başladı.

Karlı bir akşamüstü, "Artık Brill'i kollamaya başlasak iyi olur," dedi İpek umutla. "Görünme vakti geldi."

"Pek sanmam," dedi Belgarath. "Murgolar Vadiye olduğu kadar Ulgoland'a da girmekten çekinirler. Ulgolar Angaraklardan nefret eder."

"Alornlar da eder."

"Ama Ulgolar karanlıkta görebiliyor," dedi ihtiyar. "Bu dağlara gelen Murgoların ilk gecelerinin sabahına çıkamama gibi bir eğilimi oluyor. Brill'i düşünmemiz gerekmez."

"Yazık," dedi İpek hayal kırıklığıyla.

"Ama gene de gözlerimizi açık tutmanın zararı olmaz. Ulgo dağlarında Murgolardan beter şeyler vardır."

İpek küçümseyerek, "O hikâyeler biraz abartılı değil mi?" dedi.

"Hayır. Hiç değil."

"Bu havali canavarlarla doludur Prens Kheldar," dedi Mandorallen ufak tefek adama. "Birkaç sene kadar evvel, tanıdığım bir düzine kadar akılsız şövalye, cesaret ve kahramanlıklarını tecrübe etmek için bu dağlara doğru yola koyulmuşlardı. Hiçbiri dönmedi."

Bir sonraki sırta vardıklarında, bir kış fırtınası bütün gücüyle yüzlerine çarptı. Tırmandıkça giderek artmış olan kar, uğuldayan rüzgârla neredeyse yatay olarak yağıyordu.

"Bu fırtına geçene kadar bir yere sığınmamız lazım Belgarath," diye seslendi Barak, rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak. Fırtınadan neredeyse uçmak üzere olan ayı postundan pelerinini tutmaya çalışıyordu.

"Önümüzdeki vadiye inelim," dedi Belgarath kendi peleriniyle boğuşarak. "Aşağıdaki ağaçlar rüzgârı biraz kırar."

Sırtı aşıp vadinin dibinde kümelenmiş olan çamlara yöneldiler. Garion pelerinine iyice sarınıp başını eğdi rüzgâra karşı.

Vadinin dibindeki sık çamlar fırtınanın şiddetini kesiyordu, ama durduklarında kar şiddetini iyice artırmıştı.

"Bugün daha fazla ilerleyemeyiz Belgarath," dedi Barak, sakallarında biriken karları süpürmeye çalışarak. "Buraya sığınıp sabahı beklesek daha iyi olacak."

"Bu da ne?" dedi Durnik ansızın, başını yana yatırıp dinlemeye çalışarak.

"Rüzgâr," dedi Barak pek aldırmadan.

"Hayır. Dinleyin."

Rüzgârın uğultusunu bastıran tiz bir kişneme sesi duydular.

"Şuraya bakın," diye işaret etti Hettar.

Bir düzine kadar ata benzer hayvanın peşlerinden sırtı aşarak gelmekte olduğunu gördüler hayal meyal. Tipiden şekilleri iyi seçilmiyordu, ama birer hayalet gibi süzüldüklerini fark edebiliyorlardı. Tam üstlerindeki yükseltide ise, yelesi ve kuyruğu rüzgârda savrulan dev gibi bir aygır duruyordu. Kişnemesi ise tiz bir çığlığı andırıyordu.

"Hrulgin!" dedi Belgarath.

"Kaçamaz mıyız?" diye sordu İpek umutla.

"Sanmam," dedi Belgarath. "Zaten kokumuzu aldılar. Kaçmaya kalkarsak, Prolgu'ya kadar peşimizi bırakmazlar."

"Öyleyse onlara kokumuzdan korkmayı ve duydukları yerden kaçmayı öğretmemiz lazım," dedi Mandorallen, kalkanının tutamaklarını sıkıştırarak. Gözleri parlıyordu.

"Eski alışkanlıklarına geri dönüyorsun Mandorallen," dedi Barak huysuz bir sesle.

Hettar'ın yüzü atlarıyla iletişim kurduğu zamanki ifadesiz haline geçmişti. Sonunda ürperdi ve yüzünde bir iğrenme ifadesi belirdi.

"Eee?" dedi Pol Teyze.

"Bunlar at değil," diye söze başladı Hettar.

"Onu biliyoruz Hettar," dedi Pol Teyze. "Bir şey yapabilir misin? Korkutup kaçırabilir misin mesela?"

Hettar başını sallayarak, "Açlar Polgara," dedi. "Kokumuzu da almışlar. Sürü başı, normal bir at sürüsünde olduğundan çok daha güçlü bunların arasında. Eğer o olmasaydı güçsüz olanlarından bir iki tanesini korkutabilirdim."

"Öyleyse hepsiyle dövüşeceğiz," dedi Barak ciddi bir suratla kalkanını koluna takarak.

"Sanmam," dedi Hettar gözlerini kısarak. "Burada her şey sürü başı olan aygırda düğümleniyor. Bütün sürü onun etkisi altında. Eğer onu öldürürsek diğerleri kaçar."

"Pekâlâ," dedi Barak. "Öyleyse aygıra saldıralım."

"Bir gürültü çıkarmalıyız," dedi Hettar. "Meydan okuma gibi bir şey. O zaman aygır öne çıkıp meydan okumaya cevap verir. Yoksa ona ulaşmak için bütün sürüyle savaşmak zorunda kalırız."

"Belki bu onu tahrik eder," dedi Mandorallen. Sonra borusunu kaldırarak fırtınayla uzaklara kadar yayılan bir ses çıkardı.

Aygır hemen tiz bir çığlıkla cevap verdi.

"Oluyor galiba," dedi Barak. "Bir daha çal Mandorallen."

Mandorallen borusunu tekrar öttürdü ve aygır ona yine cevap verdi. Sonra dev hayvan sırttan dörtnala inerek sürünün içinden onlara doğru koşmaya başladı. En öne geçtiğinde tekrar bir çığlık atıp şaha kalkarak pençeleriyle havayı dövdü.

"Oldu," diye haykırdı Barak. "Haydi!" Atını mahmuzlayınca koca kır at karlar saçarak ileri fırladı. Hettar ve Mandorallen de iki yanına geçtiler ve üçü lapa lapa yağan kar altında burnundan buharlar fışkıran Hrulga aygırına saldırdılar. Mandorallen mızrağını doğrulttu; dörtnala Hrulganın üzerine doğru giderken tuhaf bir ses yayıldı rüzgârla. Mandorallen gülüyordu.

Garion kılıcını çekerek atını Pol Teyzeyle Ce'Nedra'nın önüne sürdü. Bunun muhtemelen bir işe yaramayacağını biliyordu, ama olsun.

İki Hrulga, belki de sürü başının sessiz bir emriyle öne atılıp Barak ve Mandorallen'in yolunu kesti; aygırsa Algarın sürü için en büyük tehlikeyi oluşturduğunu anlamış gibi Hettar'ı karşıladı. İlk Hrulga bir kedi gibi pençelerini açıp dişlerini göstererek şaha kalktığında, Mandorallen mızrağını eğerek hırlayan canavarın göğsüne sapladı.

Hrulga ağzından kanlı köpükler saçarak ve Mandorallen'in kırılan mızrağını pençeleriyle paramparça ederek geriye devrildi.

Barak karşısındaki ikinci Hrulganın pençe darbesini kalkanıyla karşılayarak, ağır kılıcını savurduğu gibi kafasını parçaladı. Hayvan debelenerek karlar arasına yığıldı.

Hettar ve sürü başı, yağan karda birbirlerini tartmaya başladılar. Gözlerini müthiş bir dikkatle birbirlerine dikmiş, usul usul birbirlerinin etrafında dolanıyorlardı. Ansızın aygır tek bir hareketle şaha kalkıp pençelerini iki yana açarak sıçradı. Ama zihni sürücüsünün zihniyle kenetlenmiş olan Hettar'ın atı, bu müthiş saldırıdan yana kaçarak kurtuldu. Hrulga dönüp yeniden saldırdı, ama Hettar'ın atı tekrar yana kaçtı. Öfkeden çılgına dönen aygır bir çığlık daha atıp pençelerini açarak tekrar saldırdı. Hettar'ın atı yana bir adım attı, sonra yaklaştı ve Hettar eyerinden sıçrayıp aygırın sırtına oturuverdi. Uzun, güçlü bacaklarını Hrulganın göğsünde kenetleyerek sağ eliyle de hayvanın yelesine yapıştı.

Aygır türünün tarihinde ilk kez sırtında bir binicinin ağırlığını hissedince çıldırdı. Sıçrayıp şaha kalkarak ve çığlıklar atarak Hettar'ı sırtından atmaya çalıştı. Saldırmaya hazırlanan sürünün diğer üyeleri duraklayıp, neler olup bittiğini anlayamayarak dehşetle aygırın binicisinden kurtulma gayretlerini izlemeye başladılar. Mandorallen ve Barak da atlarını dizginleyip şaşkın şaşkın Hettarla kudurmuş aygırın tipinin içinde daireler çizerek koşmalarını izlediler. Sonra Hettar sol elini çizmesine sokarak uzun, geniş bir hançer çıkardı. Atları tanıyordu ve nereye vuracağını biliyordu.

İlk darbesi öldürücü oldu. Hrulganın koşusundan altüst olmuş olan kar, birden kızıla boyandı. Aygır son bir kez çığlıklar atarak ve ağzından kan boşanarak şaha kalktı, ardından bir an için titreyen bacakları üzerinde ayakta durmaya çalıştı. Sonra yavaş yavaş dizleri boşandı ve yana devrildi. Hettar aygır tam düşerken yere atladı.

Hrulga sürüsü dönüp çığlıklar atarak tipinin içine doğru kaçmaya başladı.

Hettar ciddi bir yüzle hançerini karda temizleyip tekrar çizmesine soktu. Bir an için elini ölü aygırın boynuna değdirdi, sonra dönüp çiğnenmiş karlar arasında, aygırın sırtına atlarken fırlatıp attığı kılıcını aramaya koyuldu.

Üç savaşçı ağaçların arasına döndüklerinde, Mandorallen ve Barak, Hettar'a derin bir saygıyla bakıyorlardı.

"Deli olmaları çok yazık," dedi Algar dalgın dalgın. "Bir an için sadece bir an için ona ulaşır gibi oldum ve beraberce hareket ettik. Sonra deliliği geri geldi, o zaman da öldürmek zorunda kaldım. Eğer eğitilebilselerdi..." Sözünü yarıda kesip başını salladı. "Neyse." Omuzlarını silkti üzüntüyle.

"Böyle bir yaratığa binmek istemezdin herhalde," dedi Durnik şaşkın bir tavırla.

"Hayatımda hiç böyle bir ata binmemiştim," dedi Hettar alçak bir sesle. "Asla unutamayacağım." Uzun boylu adam dönüp biraz uzaklaştı ve durup rüzgârla savrulan karı seyretmeye başladı.

Gece çamların altında kamp kurdular. Ertesi sabah rüzgâr azalmıştı, ama yola çıktıklarında hâlâ lapa lapa kar yağıyordu. Yerde diz boyu kar vardı ve atlar tırmanırken tökezliyorlardı.

Bir sırt daha aşarak bir sonraki vadiye doğru inmeye başladılar. İpek kuşkuyla sessizce yağan kara bakarak, "Böyle giderse gömülüp kalacağız Belgarath," dedi. "Hele tırmanmaya devam edersek."

"Bir şey olmaz," dedi ihtiyar. "Bundan sonra bir dizi vadi var; doğruca Prolgu'ya çıkıyorlar. Zirveye çıkmamız gerekmeyecek."

"Belgarath," dedi önde gitmekte olan Barak, geriye bakarak. "Burada taze izler var." Gösterdiği yerde, yollarının üzerindeki taze karda yeni olduğu belli olan izler vardı.

İhtiyar biraz ilerleyerek durdu ve izleri inceledi. "Algroth izi," dedi sonra. "Aman dikkatli olalım."

Sağlarını sollarını kollayarak vadiye indiklerinde Mandorallen biraz duraklayıp kendisine yeni bir mızrak kesti.

"Durmadan kırılan bir silaha pek güvenmezdim ben olsam," dedi Barak, şövalye atına binerken.

Mandorallen zırhını gıcırdatarak omuz silkti. "Her yanımız ağaç dolu Lordum."

Vadinin dibini örten çamların arasından tanıdık bir havlama sesi duyan Garion, "Dede," diye uyardı.

"Duydum," dedi Belgarath.

"Kaç taneler dersiniz?" diye sordu İpek.

"Bir düzine kadar," dedi Belgarath. "Sekiz," diye düzeltti Pol Teyze.

"Sekiz taneyseler saldırmaya cesaret ederler mi?" dedi Mandorallen. "Arendiya'da tesadüf ettiklerimiz kalabalıktan cesaret alıyorlardı."

"Bence inleri bu vadide," dedi ihtiyar. "Her hayvan inini korur. Mutlaka saldıracaklardır."

"Öyleyse onları biz bulalım," dedi şövalye kendinden emin bir tavırla. "Daha sonra pusuya düşmektense, kendi istediğimiz zaman saldırıp imha etmek daha doğru olur."

"Kesinlikle eski günlere dönüyor," dedi Barak Hettar'a, ekşi bir suratla.

"Bu defa haklı ama," dedi Hettar.

"Sen içtin mi?" dedi Barak şüpheyle.

"Geliniz Lordlarım," dedi Mandorallen neşeyle. "Şu hayvanları imha edelim ki yolumuza huzur içinde devam edebilelim." Karlar arasından, havlayan Algrothların sesine doğru uzaklaştı.

"Geliyor musun Barak," dedi Hettar kılıcını çekerken.

Barak içini çekerek, "Ne yapayım, geleyim bari," dedi acıklı bir sesle. Belgarath'a dönerek, "Uzun sürmez," diye ekledi. "Kana susamış arkadaşlarımızın başlarını belaya sokmalarını engellemeye çalışacağım."

Hettar güldü.

"Mandorallen'den beter oluyorsun yani," dedi Barak Hettar'a, şövalyenin peşinden giderlerken.

Garionla diğerleri, yağan kar altında gergin bir şekilde beklemeye başladılar. Derken, ağaçların arasından gelen havlama sesleri, şaşkınlık çığlıklarına dönüştü. Darbe sesleri, yaralanan hayvanların çığlıkları ve savaşçıların birbirlerine seslenişleri duyuldu bir süre. On beş dakika kadar sonra üçü, atlarının nallarından karlar saçılarak, dörtnala geri döndüler.

"İkisi kaçtı," dedi Hettar esefle.

"Çok yazık," dedi İpek.

"Mandorallen," dedi Barak sıkıntılı bir suratla, "kötü bir alışkanlık edinmişsin. Dövüşmek ciddi bir iştir; senin ikide bir kıkırdayıp kahkahalar atman ise işin ciddiyetini kaçırıyor."

"Sizi rahatsız mı ediyor Lordum?"

"Rahatsızlık değil de... Konsantrasyonumu bozuyor."

"İleride miktarını azaltmaya gayret ederim."

"Çok sevinirim."

"Nasıl gitti?" dedi İpek.

"Dövüş bile sayılmaz," dedi Barak. "Gafil avladık hepsini. Kabul etmesi zor ama, şu kıkırdayan arkadaşımız bu defa haklıymış."

Vadide atlarını sürerlerken, Garion Mandorallen'in bu tavır değişikliğini düşünmeye koyuldu. Tayın doğduğu mağarada Durnik Mandorallen'e korkunun ona gülerek yenilebileceğini söylemişti. Durnik tam olarak bunu

kastetmemişti mutlaka, ama Mandorallen onun söylediklerini kelime anlamıyla almıştı demek ki. Barak'ı rahatsız eden kahkahalar, karşılarındaki düşmana değil, içindeki düşmana yönelikti. Saldırıya geçerken kendi korkusuna gülüyordu Mandorallen.

"Doğal değil bir kere," diyordu Barak İpek'e alçak sesle. "Ondan rahatsız oluyorum. Ayrıca nezaket kurallarına da aykırı. Ciddi bir dövüşe girecek olsak onun böyle kıkırdayıp durması hepimizi mahcup eder. İnsanlar ne düşünür sonra?"

"Amma da büyüttün Barak," dedi İpek. "Bana çok hoş görünüyor doğrusu."

"Neresi hoş bunun?"

"Mizah duygusuna sahip bir Aren, dünya yüzünde bir yenilik sayılır. Konuşan köpek gibi bir şey..."

Barak öfkeyle kafasını salladı. "Biliyor musun İpek, seninle ciddi bir şey tartışmaya çalışmanın hiçbir anlamı yok. Laf sokuşturma gayretin yüzünden her şeyi sulandırıyorsun."

"Hepimizin küçük kusurları vardır," dedi İpek yumuşak bir tavırla.

On Dördüncü Bölüm

Gün boyunca kar giderek azaldı. Akşamüstü, sık bir ladin koruluğunda geceyi geçirmek için durakladıklarında, havada birkaç tembel kar tanesi kalmıştı sadece. Ancak gece sıcaklık iyice azaldı; ertesi sabah uyandıklarında ise buz gibiydi.

"Prolgu'ya ne kadar kaldı?" diye sordu İpek, titreyen ellerini ateşe uzatmış ısınmaya çalışırken.

"İki gün," dedi Belgarath.

"Havayı düzeltmek için bir şey yapamazsın değil mi?" diye sordu İpek umutla.

"Mecbur kalmadıkça böyle şeyler yapmayı sevmem," dedi ihtiyar. "Çok geniş bir bölgede birçok şeyi altüst eder. Ayrıca Gorim kendi dağlarında böyle müdahalelerde bulunmamızdan hoşlanmaz. Ulgolar böyle şeylere biraz mesafeli yaklaşırlar."

"Ben de böyle diyeceğinden korkuyordum."

O sabahki yolları o kadar dolambaçlıydı ki, öğle vakti Garion yönünü tamamen kaybetmişti. Isırıcı soğuğa rağmen, gökyüzü kapalı, kurşun grisiydi. Sanki dünyanın tüm rengi donarak kaybolmuştu. Gökyüzü griydi, kar dümdüz bir beyazdı, ağaç gövdeleri ise kapkaraydı, izledikleri derenin suyu bile kar kaplı kıyıların arasından siyah akıyordu. Belgarath kendinden emin bir tavırla ilerliyor, geçtikleri her vadide, bir sonrakinin yolunu gösteriyordu.

"Emin misin?" diye sordu tir tir titreyen İpek bir noktada. "Sabahtan beri akıntı yukarı gidiyorduk, şimdi aşağı dönüyoruz."

"Bir iki mil sonra başka bir vadiye çıkacağız. Güven bana İpek. Daha önce de buradan geçtim."

İpek kalın pelerinine daha sıkı sarınıp, "Tanımadığım arazide biraz sinirli oluyorum," dedi izledikleri derenin karanlık sularına bakarak.

Derenin yukarılarından tuhaf bir ses yankılandı; kahkahaya benzeyen garip bir uluma. Pol Teyzeyle Belgarath hemen birbirlerine baktılar.

"Bu da ne?" dedi Garion.

"Kaya kurdu," dedi Belgarath.

"Kurt sesine benzemiyor."

"Değil zaten, ihtiyar kuşkuyla etrafına bakındı. "Bunlar çoğunlukla leş yerler; eğer vahşi bir sürüyseler muhtemelen saldırmazlar bize. Daha kışın başları; çok aç değillerdir. Ama bir Eldrak tarafından güdülen bir sürüyse, başımız dertte demektir." Üzengileri üzerinde doğrulup etrafa bakınarak, "Biraz hızlanalım," diye seslendi Mandorallen'e. "Gözlerini de açık tut."

Arkalarında tiz, kahkahaya benzer uluma sesi şiddetlendi.

"Bizi izliyorlar baba," dedi Pol Teyze.

"Duyuyorum," dedi ihtiyar. Vadinin iki yanını kaygılı bakışlarla incelemeye başladı. "Bir göz atsan iyi olacak Pol. Sürprizleri sevmem."

Pol Teyzenin bakışları uzaklara daldı ve zihniyle vadinin ormanlık kıyılarını taramaya başladı. "Bir Eldrak var baba. Bizi izliyor. Kafasının içi lağım çukuru gibi."

"Hep öyledir zaten," dedi ihtiyar. "Adını yakalayabildin mi?"

"Grul."

"İşte bundan korkuyordum. Onun bölgesine yaklaştığımızı biliyordum zaten." Parmaklarını ağzına sokarak ıslık çaldı.

Barakla Mandorallen durup diğerlerinin kendilerine yetişmelerini beklediler. "Başımız dertte," dedi Belgarath ciddi bir tavırla." Yakınlarda bir

yerlerde yanında bir kaya kurdu sürüsü olan bir Eldrak var. Bizi izliyor. Her an saldırabilir."

"Eldrak nedir?" diye sordu İpek.

"Eldraklar Algrothlar ve Trollerle akrabadır, ama daha zeki ve daha haindirler."

"Sadece bir tane mi?" diye sordu Mandorallen.

"Yeter de artar bile. Bununla karşılaşmıştım. Adı Grul iri, hızlı ve zalimdir. Hareket eden her şeyi yer ve yemeye başlamadan önce ölü mü diri mi olduğuna da aldırmaz."

Kaya kurtlarının kahkahaya benzeyen uluma sesleri yaklaştı.

"Bir yer bulup ateş yakalım," dedi ihtiyar. "Kaya kurtları ateşten korkar; mecbur kalmadıkça hem onlarla hem de Grulla dövüşmenin âlemi yok."

"Burası olur mu?" dedi Dumik, nehrin karanlık sularına doğru uzanan geniş, karla kaplı bir düzlüğü göstererek. Çıkıntı kıyıya kum ve çakıldan oluşan dar bir yolla bağlanıyordu.

Barak, "Burayı savunabiliriz Belgarath," dedi gözlerini kısıp çıkıntıya bakarak. "Nehir arkamızı korur; bu dar geçitten de ancak teker teker gelebilirler."

"Olur," dedi Belgarath. "Haydi."

Atlarını karla kaplı düzlüğe sürüp ayaklarıyla genişçe bir alanı temizlediler; bu arada Durnik de çıkıntıyı kıyıya bağlayan yolu yarı yarıya kapatan iri bir ağaç kökünün altında ateş yakmaya çalışıyordu. Birkaç dakika içinde, kökün çevresinde turuncu alevler yükselmeye başlamıştı. Durnik kök tamamen tutuşana kadar ateşi kuru dal parçalarıyla besledi. "Yardım edin," diye seslendi diğerlerine, ateşin üstüne daha iri dalları yığarken. Barak ve Mandorallen akıntının çatallığın kıyısına yığdığı dal parçaları yığınına koşup irice kütükleri toplamaya başladılar. On beş dakika sonra dar geçidi

tamamen kaplayan koca bir kamp ateşleri olmuştu; ateş onları kıyıdan tamamen ayırıyordu.

"Sabahtan beri ilk defa biraz ısınabildim," diye sırıttı İpek ateşe yaklaşarak.

"Geliyorlar," dedi Garion. Ağaç gövdeleri arasında hareket eden şekiller ilişmişti gözüne.

Barak alevlerin arasından sahile bakarak, "Bayağı iri hayvanlar, değil mi?" dedi asık suratla.

"Eşek büyüklüğündedirler," dedi Belgarath.

"Ateşten korktuklarından emin misin?" diye sordu İpek gergin bir tavırla.

"Çoğu zaman."

"Çoğu zaman mı?"

"Arada sırada çaresiz kalabilirler –ya da Grul onları saldırmaya zorlayabilir. Ondan da ateşten korktukları kadar korkabilirler."

"Belgarath," dedi sansar suratlı Drasniyalı isyan ederek, "bazı bilgileri kendine saklamak gibi çok kötü bir huyun var."

Kaya kurtlarından biri tam nehir kıyısına gelip havayı koklayarak gergin bir tavırla ateşe bakmaya başladı. Ön bacakları arka bacaklarından bir hayli daha uzundu; bu da ona yarı ayakta duruyormuş gibi bir görünüm veriyordu. Sırtında ise, adaleli bir kambur vardı. Burnu kısaydı ve yüzü neredeyse bir kedininki gibi düzdü. Çizgiyle benek arası desenli kürkü siyah-beyazdı. Sinirle bir aşağı bir yukarı yürüyerek ve arada bir kahkaha gibi bir uluma sesi çıkararak, müthiş bir dikkatle onları izlemeye koyuldu. Az sonra yanına bir kaya kurdu daha geldi, sonra bir tane daha. Nehir kıyısına yayılıp dolanarak ve uluyarak beklemeye başladılar; ancak hiçbiri ateşe yaklaşmıyordu.

"Köpeğe hiç benzemiyorlar," dedi Durnik.

"Benzemezler," dedi Belgarath. "Köpeklerle kurtlar akrabadır; kaya kurtları ise tamamen başka bir aileye mensup."

Kıyıdaki çirkin yaratıkların sayısı ona ulaşmıştı; ulumaları da bir koro gibiydi artık. Derken Ce'Nedra bembeyaz bir suratla ve dehşetten irileşmiş gözlerle bir çığlık kopardı.

Eldrak ağaçların arasından çıkarak uluyan sürünün tam ortasına geldi. Boyu iki buçuk metreydi ve siyah bir kürkü vardı. Farklı örgü zırh parçalarını birbirine ince deri parçalarıyla tutturarak yapılmış bir zırhlı elbise vardı üstünde. Kaya parçalarıyla dövülerek açılmış ve yaratığın dev göğsüne uydurulmuş bir göğüs zırhı da gene köselelerle hepsinin üstüne tutturulmuştu. Koni şeklinde çelik bir miğferin arkası yarılarak açılmış ve yaratığın koca kafasına uydurulmuştu. Eldrakın elinde dev gibi, çelik kaplı ve çivili bir sopa vardı. Ancak Ce'Nedra'nın çığlık atmasına sebep olan, yaratığın yüzüydü. Eldrakın hiç burnu yok gibiydi; alt çenesi iyice öne çıkıktı ve iki tane dev gibi diş çıkıyordu bu çeneden. Çıkık kaşlarının altında yuvalarına gömülmüş olan gözleri müthiş bir açlıkla parlıyordu.

"Daha fazla yaklaşma Grul," dedi Belgarath soğuk, ölümcül bir sesle.

"Grat Grul'un dağına mı geldi gene?" diye homurdandı canavar. Sesi kalın, yankılı ve kan dondurucuydu.

"Konuşuyor mu?" dedi İpek hayretler içinde.

"Niye peşimizdesin Grul?" dedi Belgarath.

Yaratık ateş gibi gözleriyle onlara bakarak, "Açım Grat," diye hırladı.

"Git başka yerde avlan," dedi ihtiyar, canavara.

"Niye? At var, insan var, çok yemek var burada."

"Ama kolay yemek değil Grul," dedi Belgarath.

Grul'un yüzüne korkunç bir gülümseme yayıldı. "Önce dövüş," dedi, "sonra yemek. Gel Grat, gel gene dövüşelim."

"Grat mı?" dedi İpek.

"Beni kastediyor. Adımı telaffuz edemiyor, çenesinin şekli yüzünden."

"Sen bu yaratıkla dövüştün mü?" dedi Barak hayretle.

Belgarath omuzlarını silkti. "Kolumda saklı bir bıçağım vardı; beni yakaladığında karnını deştim. Pek dövüş sayılmazdı."

"Dövüş!" diye gürledi Grul koca yumruğuyla göğüs zırhını döverek. "Demir," dedi sonra. "Gel Grat. Bakalım Grul'un karnını kesebilir misin şimdi. Grul demir giydi, insanlar gibi." Donmuş toprağı çelik kaplı sopasıyla dövmeye başlayarak, "Dövüş!" diye haykırdı. "Gel, Grat. Dövüş!"

"Belki hep birden saldırırsak birimiz şanslı bir darbe indirmeyi başarabiliriz," dedi Barak, canavara düşünceli düşünceli bakarak.

"Planınız kusurlu Lordum," dedi Mandorallen. "O sopanın menziline girersek, birçok yoldaşımızı kaybederiz."

Barak hayretle ona bakarak, "Sen ihtiyatlı davranmayı öneriyorsun ha Mandorallen?" dedi.

"Sen?"

"En doğrusu bu işi benim tek başıma yapmam olacaktır," dedi şövalye ciddi bir tavırla. "Mızrağım uzaktan bu canavarın canını alabilecek tek silah."

"Haklı olduğu bir yan var tabii," dedi Hettar.

"Gel, dövüş!" diye gürledi Grul sopasıyla toprağı dövmeye devam ederek.

"Pekâlâ," dedi Barak pek ikna olmadan. "Öyleyse biz iki yandan saldırarak dikkatini dağıtalım. O zaman Mandorallen saldırabilir."

"Kaya kurtları ne olacak?" dedi Garion.

"Bir şey denemek istiyorum," dedi Durnik. Yanan dallardan birini alarak canavarın çevresindeki sürüye doğru attı. Kaya kurtları havlayarak telaşla

dalın çevresinden kaçıştılar. "Ateşten korkuyorlar gerçekten," dedi demirci. "Hep beraber durmadan ateş atarsak cesaretleri kırılır ve kaçarlar bence."

Hepsi ateşe yaklaştılar.

"Haydi!" diye haykırdı Durnik. Ellerinden geldiğince hızla yanan dalları fırlatmaya başladılar. Kaya kurtları havlayarak kaçıştılar, bazıları ise yanarak çığlıklar atmaya başladı.

Çevresindeki sürü bu ani ateş yağmuru altında panik halinde koşuşturmaya başlayınca, Grul öfkeyle gürledi. Yanan hayvanlardan biri can acısı ve korkuyla çılgına dönerek Grul'a saldırmaya kalkıştı. Eldrak müthiş bir çeviklikle kaya kurdunun önünden çekilip sopasıyla hayvanı yere yapıştırdı.

"Sandığımdan hızlıymış," dedi Barak. "Dikkatli olmamız gerek."

"Kaçıyorlar!" diye bağırdı Durnik yanan bir dal daha fırlatarak.

Yanan dal yağmuru altında sürü paniğe kapılmış ve uluyarak ormana doğru kaçmaya başlamıştı. Öfkeden deliye dönen Grul nehir kıyısında tek başına kalmış, sopasıyla karla kaplı toprağı dövüyordu. "Gelin dövüşün!" diye gürledi yeniden. "Gelin dövüşün!" Dev bir adım atarak sopasını bir daha yere indirdi.

"Ne yapacaksak şimdi yapmalıyız," dedi İpek gergin bir sesle. "İyice kudurdu. Birkaç dakika daha beklersek yanımıza gelecek."

Mandorallen başıyla onaylayarak atına binmeye hazırlandı.

"Önce dikkatini dağıtalım," dedi Barak ağır kılıcını çekerken. "Haydi!" diye haykırarak ateşin üstünden atladı. Diğerleri de onu izleyerek, dev Grul'un karşısında bir yarım daire şeklinde dizildiler.

Garion da kılıcına davrandı.

"Sen dur," dedi Pol Teyze. "Burada kal."

"Ama..."

"Dediğimi yap."

İpek'in birkaç metre öteden ustaca fırlattığı bir bıçak, Grul tam Barakla Durnik'in üzerine yürürken canavarın omuzuna saplandı. Grul uluyarak dönüp, koca sopasını sallayarak İpekle Hettar'a saldırdı. Hettar eğilerek saldırıyı savuşturdu, İpek ise hemen sıçrayarak sopanın menzilinin dışına çıktı. O sırada Durnik nehir kıyısından topladığı yumruk büyüklüğünde kaya parçalarıyla canavarı taşa tuttu. Grul iyice kudurarak arkasına döndü, sivri dişlerinden köpükler damlıyordu.

"Haydi Mandorallen!" diye haykırdı Barak.

Mandorallen mızrağını doğrultup savaş atını mahmuzladı. Dev, zırhlı hayvan, nalları çakıllar saçarak ileri atıldı, ateşin üstünden sıçradı ve şaşkın Grul'un üstüne doğru koşmaya başladı. Bir an için planları başarılı olacakmış gibi göründü. Ölümcül, çelik uçlu mızrak Grul'un göğsüne doğrulmuştu ve onu delip geçmesini hiçbir şey engelleyemezmiş gibi görünüyordu. Ama canavarın çevikliği hepsini şaşırttı yine. Grul yana sıçrayarak çivili sopasını Mandorallen'in mızrağına indirerek tahtayı paramparça etti.

Ancak Mandorallen'in şiddetli saldırısını durdurmak mümkün değildi. Atıyla birlikte dev yaratığa kulakları sağır eden bir gürültüyle çarptı. Grul sopasını düşürerek yere devrildi; Mandorallenle atı da onun üstüne.

"Hücum!" diye gürledi Barak; hepsi birden yerdeki Grul'un üstüne kılıç ve baltalarıyla saldırdılar. Ama canavar Mandorallen'in atının karnına ayaklarını dayayarak koskoca hayvanı fırlatıp attı. Dev bir yumruk Mandorallen'in böğrüne inip şövalyeyi birkaç metre savurdu. Barak, Hettar ve İpek tam yetişmişlerdi ki, Durnik kafasına inen bir yumrukla olduğu yerde dönüp yere devrildi.

"Baba!" diye haykırdı Pol Teyze çınlayan bir sesle.

Ansızın Garion'un arkasından yeni bir ses yükseldi –önce derinden bir hırlama, hemen ardından da tüyleri diken diken eden bir uluma. Garion arkasına dönünce, daha önce bir kere de kuzey Arendiya ormanlarında

görmüş olduğu kocaman kurtla karşılaştı. İhtiyar boz kurt ateşin üstünden atlayıp müthiş dişlerini göstererek kavgaya katıldı.

"Garion sana ihtiyacım var!" Pol Teyze koluna yapışmış olan panik içindeki prensesten kurtulmaya çalışarak, göğsünden tılsımını çıkarıyordu. "Tılsımını çıkar –hemen!"

Garion anlamamıştı ama tuniğinin altından tılsımını çıkardı. Pol Teyze sağ elini tutup, avucundaki lekeyi kendi tılsımındaki baykuş resmine dokundurdu; kendisi de Garion'un tılsımını öteki eliyle kavradı. "İradeni yoğunlaştır," dedi sonra.

"Neye?"

"Tılsımlara. Çabuk!"

Garion iradesini topladı ve gücün bir biçimde Pol Teyzenin ve tılsımların da etkisiyle son derece artmış olarak içinde biriktiğini hissetti. Pol Teyze gözlerini kapatıp başını kurşuni gökyüzüne doğru kaldırarak, "Anne!" diye haykırdı. Sesi o kadar güçlüydü ki, dar vadide bir boru sesi gibi yankılandı.

Güç Garion'un içinden o kadar büyük bir dalgayla boşaldı ki, ayakta duramayarak dizlerinin üstüne çöktü. Pol Teyze de yanında yere yığıldı.

Ce'Nedra şaşkınlıkla bağırdı.

Garion güç bela kafasını kaldırdığında, kudurmuş Grul'a saldırmakta olan bir değil iki kurt olduğunu gördü: Dedesi olduğunu bildiği büyük boz kurt ve ondan biraz daha küçük, tuhaf, titreşen mavi bir ışıkla çevrili başka bir kurt.

Grul uğraşarak ayağa kalkmış, boşu boşuna zırhlı vücuduna darbeler indirmekte olan adamlara dev yumruklarını sallamaya başlamıştı. Barak yediği bir yumrukla öteye savrularak dizlerinin üstüne devrilmiş, sersemlemiş bir halde başını sallıyordu. Grul Hettar'ı bir yana itip, gözlerinde müthiş bir keyif pırıltısıyla kollarını iki yana açarak Barak'ın üstüne yürüdü. Ancak mavi kurt üstüne atılıp yüzüne doğru hırladı. Grul yumruğunu salladı, ama şaşkınlıkla yumruğun kurdun titreşen gövdesinin

içinden geçtiğini gördü. Sonra, arkasına dolaşan Belgarath'ın, kurtların kadim taktiğini kullanarak korkunç dişleriyle bacağının liflerini koparmasıyla birlikte, bir çığlık atıp geri devrilmeye başladı. Dev Grul, koca bir ağaç gövdesi gibi uluyarak yere serildi.

"Kalkmasına izin vermeyin!" diye gürledi Barak sendeleyerek ayağa kalkıp oraya koşarken.

Kurtlar Grul'un suratına saldırıyor, o da kollarını sallayarak onları kovalamaya çabalıyordu. Elleri her defasında titreşen mavi kurdun içinden geçiyordu. Mandorallen bacaklarını iki yana açmış, geniş kılıcının kabzasını iki eliyle kavramış, canavarın vücuduna birbiri ardına darbeler indiriyor, Grul'un göğüs zırhında uzun oluklar oluşuyordu. Barak kafasına müthiş darbeler indirerek kılıcıyla paslı miğferden kıvılcımlar çıkarıyordu. Hettar ise bir yanda kılıç elde hazır bekliyordu. Grul Barak'ın bir darbesini çelmek üzere kolunu kaldırınca, Hettar atılıp kılıcını canavarın açığa çıkan koltukaltından geniş göğsüne sapladı. Kılıç ciğerini deşince Grul'un ağzından kanlı köpükler boşandı. Canavar debelenerek yarı oturur bir duruma geçti.

Tam o anda, bir kenarda beklemekte olan İpek atılarak Grul'un arkasına geçti, hançerinin sivri ucunu ensesine dayayarak kabzasına iri bir kayayla vurdu. Hançer mide bulandırıcı bir çatırtıyla kemiği delip geçerek canavarın beynine saplandı. Grul titremeye başladı, sonra olduğu yere devrildi.

Bunu izleyen sessizlik anında iki kurt, canavarın ölü gövdesi üzerinden birbirlerine baktılar. Mavi kurt göz kırptı sanki. Sonra Garion'un açık seçik duyabildiği bir kadın sesiyle, "Çok ilginç," dedi.

Sonra da son bir kez titreşerek ortadan yok oldu. Garion'a bu son anda yüzünde bir gülümseme varmış gibi geldi.

İhtiyar boz kurt başını havaya kaldırarak uludu; bu seste o kadar müthiş bir acı ve kayıp hissi vardı ki, Garion'un yüreği yerinden sökülüyormuş gibi oldu. Sonra ihtiyar kurt bulanıklaştı; bir an sonra yerinde diz çökmüş Belgarath duruyordu. Ayağa kalktı ve beyaz sakallarından gözyaşları süzülerek ateşe doğru yürüdü.

On Beşinci Bölüm

"İyileşecek mi?" diye sordu Barak endişeyle, Durnik'in şakağındaki kocaman mor şişi inceleyen Pol Teyzenin tepesinde dikilerek.

"Ciddi bir şey değil," dedi Pol Teyze; sesi müthiş bir bitkinliğin etkisiyle zayıf çıkıyordu.

Garion yanlarında başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Bütün gücü vücudundan koparılıp alınmıştı sanki.

Hızla sönmekte olan ateşin korlarının öbür yanında, İpekle Hettar Mandorallen'in ezilmiş göğüs zırhını çıkarmaya çalışıyorlardı. Bir omuzdan öteki kalçaya kadar çaprazlamasına uzanan ezik, Grul'un darbesinin kuvvetinin sessiz tanığıydı; darbe kürek kemiklerinin arasındaki kayışları öylesine germişti ki, çözmek imkânsızdı neredeyse.

"Kesmek gerekecek galiba," dedi İpek.

"Lütfen Prens Kheldar," dedi Mandorallen, onlar kayışlarla uğraşırken acıyla yüzünü buruşturarak; "mümkünse bunu yapmayınız. O kayışlar, zırhın üstüme oturması için çok lüzumlu. Yerlerine yenisini bulmak zor olur."

"Bu açılıyor," dedi, kayışı kısa bir demir çubukla zorlamakta olan Hettar homurdanarak. Toka ansızın yerinden fırlayınca zırh çan gibi öttü.

"Şimdi bu da gevşedi," dedi İpek, öteki omuz tokasını da açarak.

Onlar ezik göğüs zırhını çıkarınca, Mandorallen rahat bir nefes aldı, sonra tekrar acıyla yüzünü buruşturdu.

"Burası acıyor mu?" diye sordu İpek, şövalyenin göğsünün sağ yanını eliyle yoklayarak. Mandorallen acıyla homurdandı ve yüzü sarardı. "Bir iki kaburgan çatlamış galiba sevgili dostum," dedi İpek. "Polgara bir baksa iyi olur."

"Biraz sonra," dedi Mandorallen. "Atım nasıl?"

"İyileşecek," dedi Hettar. "Sağ ön bacağında bir lif incinmiş, o kadar."

Mandorallen rahatladı. "Onun için endişelenmişim."

"Ben bir ara hepimiz için endişelendim," dedi İpek. "Şu bizim iri oyun arkadaşımızla başa çıkamıyorduk az kalsın."

"İyi dövüştü ama," dedi Hettar.

İpek ona pis pis baktı, sonra üzerlerinde birikmeye başlayan gri bulutlara bir göz attı. Korların üzerinden atlayıp, gözlerini buzlu nehre dikmiş oturan Belgarath'ın yanına giderek, "Buradan ayrılmamız lazım Belgarath," dedi. "Hava tekrar kötüleşiyor; bu gece nehrin ortasında kalırsak hepimiz donarız."

"Beni rahat bırak," diye mırıldandı Belgarath gözlerini nehirden ayırmadan.

"Polgara?" dedi İpek, Pol Teyzeye dönerek.

"Bir süre ona bulaşma," dedi Pol Teyze. "Git, birkaç gün kalabileceğimiz korunaklı bir yer bul."

"Ben de geleyim," dedi Barak topallayarak atına doğru yürürken.

"Sen yerinde kal bakalım," dedi Pol Teyze sert bir sesle. "Dingili kırık kağnı gibi gıcırdıyorsun. Kendine kalıcı bir zarar vermeden yaralarına bakacağım."

"Ben bir yer biliyorum," dedi Ce'Nedra, ayağa kalkıp pelerinine sarınarak. "Nehir aşağı gelirken görmüştüm. Sana göstereyim."

İpek sorar gibi Pol Teyzeye baktı.

"Haydi gidin," dedi Pol Teyze. "Burası güvenlidir artık. Hiçbir hayvan bir Eldrakla aynı vadide yaşayamaz."

İpek gülerek, "Neden acaba?" dedi. "Geliyor musun Prenses?" Atlarına binip karların içinde uzaklaştılar.

"Durnik'in kendine gelmesi gerekmez mi?" diye sordu Garion teyzesine.

"Bırak uyusun," dedi Pol Teyze. "Uyanınca başı ağrıdan çatlayacak."

"Pol Teyze?"

"Evet?"

"Öteki kurt kimdi?"

"Annem Poledra."

"Ama o..."

"Evet öyle. Bu ruhuydu."

"Bunu yapabiliyor musun?" Garion yaptıkları şeyin büyüklüğü karşısında donakalmıştı.

"Tek başıma yapamam. Bana yardım etmen gerekiyordu."

"O yüzden mi böyle..." Konuşmak bile zor geliyordu yorgunluktan.

"Bunu yapmak ikimizin de bütün gücünü tüketti. Çok soru sorma Garion. Çok yorgunum ve yapacağım bir sürü iş var."

"Dedem iyi mi?"

"Kendine gelir zamanla. Mandorallen, buraya gel."

Şövalye ateşin kömürlerinin üstünden adayarak yavaşça Pol Teyzeye doğru yürüdü; bir yandan da elini göğsüne bastırıyordu.

"Gömleğini çıkarman lazım," dedi Pol Teyze. "Ayrıca, lütfen otur."

Yarım saat kadar sonra İpekle prenses döndüler, "İyi yer," dedi İpek. "Dere kıyısında küçük bir koruluk. Su var, korunak var, bize gereken her şey var orada. Yarası ciddi olan var mı?"

"Kalıcı bir şey yok," dedi Pol Teyze Barak'ın kıllı bacağına merhem sürerken.

"Acele edebilir misin Polgara?" dedi Barak. "Bu soğukta yarı çıplak durmak iyi olmuyor."

"Mızmızlanıp durma," dedi Pol kalpsiz bir tavırla.

İpekle Ce'Nedra'nın onları götürdüğü yer, nehrin biraz yukarısında küçük bir vadicikti. Dağdan gelen minik bir çay buradan nehre dökülüyordu; içi ise boydan boya genç çamlarla doluydu. Çayı izleyerek içeri girdiler ve birkaç yüz metre sonra, çamların ortasında küçük bir açıklığa vardılar. Açıklığın kıyısındaki çamlar, arkalarındaki ağaçların baskısıyla öne doğru eğilip, açıklığın üstünü çatı gibi örtmüştü neredeyse.

"İyi yer," dedi Hettar onaylayan bir tavırla etrafına bakınarak. "Nasıl buldun?"

"Ben bulmadım, o buldu," dedi İpek, Ce'Nedra yi göstererek.

"Ağaçlar söyledi," dedi prenses. "Genç çamlar çok gevezedir." Düşünceli düşünceli etrafına bakındı, sonra, "Ateşi şurada yakalım," dedi açıklığın yukarısında, çayın kıyısında bir yeri göstererek. "Çadırları da hemen yakınına, ağaçların yanına kurarız. Ateşin etrafını taşlarla çevirin, yakınındaki dallarıda temizleyin. Ağaçlar ateşten çok rahatsız olur. Eğer ateşimizi kontrol altında tutarsak bizi rüzgârdan koruyacaklarını söylediler. Ben de söz verdim."

Hettar'ın atmaca suratında bir tebessüm belirdi.

"Çok ciddiyim!" diye bağırdı Ce'Nedra minik ayağını yere vurarak.

"Tabii Haşmetmeap," dedi Hettar eğilerek.

Diğerlerinin çalışacak hali olmadığından, çadırları kurup ateşi yakma işi İpekle Hettar'a düştü. Ce'Nedra bir general gibi, sert bir sesle emirler yağdırıyordu onlar çalışırken. Her halinden de pek eğlendiği belli oluyordu.

Garion bunun zayıflayan ışığın bir oyunu olduğundan emindi, ama ateş ilk yakıldığında ağaçlar geri çekildiler sanki; bir süre sonra yeniden, onları korumak istercesine küçük açıklığın üstünü örttüler. Garion yorgun argın kalkarak kuru dal parçaları aramaya çıktı.

"Eveet," dedi Ce'Nedra işbilir bir tavırla ateşin etrafında dolanarak; "yemek için ne istersiniz?"

Tam üç gün, Eldrakla karşılaşma sırasında hırpalanan savaşçılarla Mandorallen'in atı iyileşinceye kadar o açıklıkta kaldılar. Garion'un bütün gücü, Pol Teyze Poledra'nın ruhunu çağırırken tükenmişti; ama o gece iyi bir uykudan sonra biraz kendine geldi. Gene de ertesi gün kolayca yoruluveriyordu. Ce'Nedra'nın ateşin başındaki işbilir tavırlarına dayanamadığı için zamanının çoğunu Durnik'e Mandorallen'in zırhını düzeltirken yardım ederek geçirdi. O iş bittikten sonra da elinden geldiğince atlarla oyalandı. Daha önce hiç hayvan eğitme tecrübesi olmamasına rağmen, küçük taya birtakım numaralar öğretmeye başladı. Dikkati sık sık dağılmasına rağmen hayvancağız bundan hoşlanıyor gibiydi.

Durnik, Barak ve Mandorallen'in sakatlıkları anlaşılır bir şeydi, ama Belgarath'ın sessizliği ve etrafında olup bitenlere hiç aldırmaması Garion'u kaygılandırıyordu. İhtiyar içine düştüğü melankoliden kurtulamıyor ya da kurtulmak istemiyordu sanki.

Sonunda, "Pol Teyze," dedi Garion üçüncü günün akşamı, "bir şeyler yapsan iyi olacak. Gitmeye hazırız, ama yolu gösterecek olan dedem. Şu anda ise nerede olduğuna aldırmıyor bile."

Pol Teyze bir kayanın üstüne oturup ateşi seyre dalmış olan ihtiyar büyücüye bakarak, "Haklısın galiba," dedi. "Gel benimle." Ateşin yanından geçip ihtiyarın tam karşısına dikilerek, "Pekâlâ baba," dedi sert bir sesle, "bu kadar yeter."

"Git başımdan Polgara," dedi Belgarath.

"Hayır baba," diye cevap verdi Pol, "dünyaya geri dönme vaktin geldi."

"Çok zalimce bir şeydi yaptığın," diye sızlandı ihtiyar.

"Anneme mi? Onun bir şikâyeti yok."

"Nereden biliyorsun? Anneni hiç tanımadın ki sen. Sen doğarken öldü o."

"Ne alakası var şimdi bunun?" Dik dik babasının yüzüne baktı. "Baba," dedi sonra, "annemin ne kadar inatçı olduğunu senin herkesten iyi bilmen lazım. Annem ben doğduğumdan beri yanımdaydı; birbirimizi de gayet iyi tanıyoruz."

Belgarath'ın bakışları kuşkuluydu.

"Onun da bu işte hepimiz kadar rolü var. Eğer bunca yıldır biraz dikkat etseydin, aslında hiç aramızdan ayrılmamış olduğunu görürdün."

İhtiyar suçlu bir tavırla etrafına bakındı.

"Yaa," dedi Pol Teyze iğneli bir sesle. "Aslında biraz dikkatli davranman gerekirdi. Annem çok hoşgörülüdür, ama onu bile çileden çıkardığın zamanlar oldu."

Belgarath huzursuz bir tavırla boğazını temizledi.

"O yüzden artık aklını başına topla ve kendine acımaktan da vazgeç."

Belgarath gözlerini kısarak, "Haksızlık ediyorsun ama Pol," dedi.

"Adaletli davranacak kadar vaktim yok baba."

"Neden o sureti seçtin?" diye sordu Belgarath acılı bir sesle.

"Ben seçmedim baba, kendi seçti. Zaten kurt onun doğal sureti değil mi?"

"Neredeyse unutuyordum."

"O unutmamış."

İhtiyar doğrulup omuzlarını dikleştirerek, "Etrafta yiyecek bir şeyler var mı?" diye sordu birden.

"Yemekleri prenses pişiriyor," diye uyardı Garion. "Onun hazırladığı şeyleri yemeden önce bir kere daha düşün istersen."

Ertesi sabah, tehditkâr görüntüsü hiç değişmeyen gökyüzü altında çadırlarını söktüler, eşyalarını topladılar ve çay boyunca nehir vadisine doğru ilerlediler.

"Ağaçlara teşekkür ettin mi canım?" diye sordu Pol Teyze prensese.

"Evet Leydi Polgara," dedi Ce'Nedra. "Ayrılmadan hemen önce."

"Aferin," dedi Pol Teyze.

Hava sonraki iki gün boyunca da fırtına gelecekmiş gibiydi. Sonunda, tuhaf bir piramide benzeyen bir tepeye yaklaştıklarında, tipi bütün şiddetiyle patladı. Zirvenin yamaçları dikti ve yağmakta olan karların arasında, yukarı doğru yükselip gidiyordu. Bu yamaçlarda çevredeki tepelere benzeyen düzensizliklerin hiçbiri yoktu. Garion bu fikri hemen reddetmesine rağmen, bu tuhaf, köşeli zirvenin bir şekilde yapılmış olduğunu, bilinçli bir tasarımın eseri olduğunu düşünmeden edemedi.

"Prolgu," dedi Belgarath, bir eliyle pelerinini tutmaya çalışıp diğer eliyle tepeyi göstererek.

"Oraya nasıl çıkacağız?" diye sordu İpek, kar fırtınası içinde hayal meyal görünen dimdik yamaca bakarak.

"Yol var," dedi ihtiyar. "Şuradan başlıyor." Tepenin bir yanındaki dev bir kaya yığınını işaret etti.

"Öyleyse acele edelim Belgarath," dedi Barak. "Bu fırtına daha da kötüleşecek."

İhtiyar başıyla onaylayarak öne geçti. "Oraya vardığımızda," diye bağırdı uğuldayan rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak, "bir şehir göreceksiniz. Terk edilmiş bir şehir. Ama sağda solda bazı şeyler bulabilirsiniz. Sakın bir

şeye dokunmayın. Ulgoların Prolgu hakkında tuhaf inançları vardır. Burasının kutsal bir yer olduğuna inanırlar; her şeyin de olduğu yerde kalmasını isterler."

"Mağaralara nasıl gireceğiz?" diye sordu Barak.

"Ulgolar bizi içeri alır," dedi Belgarath. "Geldiğimizi çoktan fark etmişlerdir zaten."

Dağın tepesine çıkan dimdik yol daracıktı ve bir yanı uçurumdu, inip atlarını yedeğe aldılar. Tırmanırken rüzgâr onları savuruyor, tipi kar tanesinden çok taş parçasına benzeyen tanelerle yüzlerini dövüyordu.

Dolana dolana tepeye ulaşmak iki saatlerini aldı. Vardıklarında Garion soğuktan uyuşmuştu. Rüzgâr sanki onu uçuruma atmak ister gibi esiyordu, o da uçurumun kıyısından uzakta durmak için elinden geleni yapıyordu.

Yamaçlarda rüzgâr berbattı, ama tepede daha da beter oldu; artık aralıksız bir şekilde, çığlıklar atarak esiyordu. Geniş, kemerli bir kapıdan geçip, kar fırtınasının ve kulaklarında çılgınca uğuldayan rüzgârın ortasında, terk edilmiş Prolgu şehrine girdiler.

Boş caddelerin iki yanında kalın, uzun sütunlar kar fırtınasının içine doğru yükseliyordu. Zaman içinde mevsimlerin etkisiyle çatılarını kaybetmiş olan binaların tuhaf, yabancı bir görünüşü vardı.

Gördüğü başka şehirlerdeki yapıların keskin köşeli üslubuna alışmış olan Garion, Ulgo mimarisinin eğimli köşelerine şaşkınlıkla bakıyordu. Hiçbir şey dik açı yapmıyordu. Bu açılar karmaşası Garion'un kafasını karıştırıyor, anlayamadığı bir inceliğin ipuçlarını veriyordu sanki. Yapıların zamana meydan okuyan bir devasalığı vardı; zaman içinde aşınan taşlar, binyıllar önce nasıl yerleştirilmişlerse öylece sapasağlam duruyorlardı birbirleri üstünde.

Durnik de yapıların bu tuhaf özelliğini fark etmişti ve yüzünde bunu onaylamayan bir ifade vardı. Rüzgârdan korunmak ve tırmanışın yorgunluğunu atmak için bir binanın arkasına dolaşırlarken, eğimli

köşelerden birinde elini gezdirip, "Bunlar hiç çekül diye bir şeyden bahsedildiğini duymamışlar mı?" diye söylendi eleştirel bir tavırla.

"Ulgoları nerede bulacağız?" diye sordu Barak ayı derisi pelerinine daha da sarınarak.

"Az kaldı," diye cevap verdi Belgarath.

Atlarını yeniden tepeye çıkardılar ve tuhaf, piramit gibi binaların arasında ilerlemeye koyuldular.

"Dehşetengiz bir yer," dedi Mandorallen. "Ne zamandır böyle terk edilmiş?"

"Torak dünyayı parçaladığından beri," diye cevap verdi Belgarath. "Beş bin yıldır."

Kalınlaşmaya başlayan kar örtüsünde, geniş bir caddeyi geçerek etrafındakilerden daha büyükçe bir binaya vardılar ve üstünde dev bir taş blok bulunan geniş bir kapıdan geçerek içeri girdiler, içeride hava sakindi. Birkaç kar tanesi sessizce açık çatıdan süzülüyor, yerde incecik bir örtü oluşturuyordu.

Belgarath zeminin tam ortasındaki iri, kara taşa doğru yürüdü. Taş şehirdeki binaların tepesi kesik piramit biçiminin aynıydı; yerden bir metre kadar yüksekte düz bir yüzey oluşturuyordu. "Sakın dokunmayın buna," dedi taşın etrafından dolanırken.

"Tehlikeli mi?" diye sordu Barak.

"Hayır," dedi Belgarath. "Kutsal. Ulgolar onun kirletilmesini istemezler. Ul'un ta kendisinin o taşı oraya yerleştirdiğine inanırlar." Ayağıyla kar örtüsünü temizleyerek zemini dikkatle inceledi. Kaşlarını hafifçe çatarak, "Neredeydi bakalım," dedi kendi kendine. Sonra diğerlerinden biraz farklı renkte bir taşın üstünü temizleyerek, "Hah işte," diye homurdandı. "Bir türlü yerini ezberleyemiyorum. Kılıcını ver Barak."

İri yarı adam hiç ses çıkarmadan kılıcını çekip ihtiyar büyücüye uzattı.

Belgarath üstünü temizlediği taşın yanına diz çökerek Barak'ın ağır kılıcının kabzasıyla üç kere vurdu. Darbeler taşın altı boşmuş gibi yankılandı, ihtiyar biraz bekleyip sinyali tekrarladı. Hiçbir şey olmadı.

Belgarath üçüncü kez taşa eşit aralıklı üç darbe indirince, devasa salonun köşesinden bir gıcırtı yükseldi.

"Bu da ne?" dedi İpek gergin bir sesle.

"Ulgolar," dedi Belgarath ayağa kalkıp dizlerini temizleyerek. "Mağaraların kapısını açıyorlar."

Gıcırtı sesi devam etti ve birden salonun doğu duvarının dibinde, altı yedi metre kadar ötelerinde soluk bir ışık çizgisi belirdi. Çizgi bir aralığa dönüştü ve zemindeki dev bir taş ağır ağır kalkmaya başladı, içeriden gelen ışık çok zayıftı.

"Belgarath," dedi yankılanan kalın bir ses içeriden. "Yad ho, groja Ul."

"Yad ho, groja Ul Vad mar Ishum," diye cevap verdi Belgarath resmi bir tavırla.

"Veedmo, Belgarath. Mar Ishum Ulgo," dedi sahibini göremedikleri ses.

"Bu da ne?" dedi Garion şaşkınlıkla.

"Bizi mağaralara davet etti," dedi ihtiyar. "Gidelim mi?"

On Altıncı Bölüm

Atları Ulgo mağaralarının karanlığına inen dimdik açıklığa girmeye ikna etmek için bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı Hettar. Dik koridordan aşağı adım adım yürürken korkudan gözleri yuvalarından uğramıştı zavallı hayvanların. Taş kapak tepelerinde gümbürtüyle kapanınca hepsi yerlerinden sıçradı. Tay Garion'a o kadar yakın yürüyordu ki, ikide bir birbirlerine çarpıyorlardı; Garion hayvancağızın her adımda titrediğini hissedebiliyordu.

Koridorun sonunda, yüzleri tül gibi bir kumaşla örtülü iki kişi duruyordu. İpek'ten bile kısa boyluydular, ama kara cüppelerinin altında omuzlarının çok geniş olduğu belli oluyordu. Hemen arkalarında, kırmızımsı zayıf bir ışıkla aydınlanan, düzensiz şekilli bir salon vardı.

Belgarath iki adama yaklaşınca, saygıyla eğildiler. Aralarında kısa bir konuşma geçti, sonra adamlar tekrar eğilerek, salonun öteki ucundaki bir açıklığı işaret ettiler. Garion huzursuz bir şekilde ışık kaynağını aradı, ama tavandan sarkan tuhaf, sivri kayaların arasında bir yerlerde kaybolmuş gibiydi.

"Bu taraftan gidiyoruz," dedi Belgarath alçak sesle, peçeli adamların gösterdiği mağara ağzına doğru yürürken.

"Yüzleri niye örtülü?" diye sordu Durnik fısıldayarak.

"Gözlerini kapı açıldığında içeri giren ışıktan korumak için."

"Ama binanın içi neredeyse karanlıktı," diye itiraz etti Durnik.

"Ulgolar için aydınlık sayılır," dedi ihtiyar.

"Dilimizi konuşamıyorlar mı?"

"Birkaç kişi, fazla değil. Dışarısıyla fazla temasları yok. Acele edelim; Gorim bizi bekliyor."

Girdikleri koridor kısa bir süre sonra ansızın o kadar büyük bir mağaraya açıldı ki, Garion mağaraların her yanını kaplıyormuş gibi görünen o soluk ışıkta karşı tarafı göremedi.

"Bu mağaralar nereye kadar gidiyor Belgarath?" diye sordu Mandorallen; belli ki girdikleri yerin ihtişamından etkilenmişti.

"Kimse bilmiyor. Ulgolar buraya indiklerinden beri her yanı keşfettiler, ama onlar da hâlâ yeni mağaralar buluyorlar."

Girişteki salondan sonra izledikleri tünel onları mağaranın kubbeli tavanının yakınında, yüksek bir yere çıkarmıştı. Buradan mağaranın zeminine doğru duvara bitişik, geniş bir yol iniyordu. Garion kıyıdan aşağı bir göz attı. Aşağıdaki karanlığın içinde bir yerlerde olan zemini görmek mümkün değildi. Ürpererek duvara yaslandı ve bir daha da hiç ayrılmadı.

Aşağı indikçe dev mağaranın sessiz olmadığını fark ettiler. Son derece uzak bir yerden, kalın erkek seslerinden oluşan bir koronun şarkısı duyuluyordu. Sözler taş duvarlardan gelen yankılar yüzünden anlaşılmıyordu, şarkı yankılana yankılana sonsuza kadar tekrarlanıyor gibiydi sanki. Sonra, tam son yankılar da biterken koro yeniden şarkısına başladı; şarkı hüzünlü, minör bir tondaydı ve içinde uyumsuz gibi duyulan sesler vardı. Tuhaf bir biçimde, ilk cümlelerdeki uyumsuz sesler yankılanarak sonraki cümlelerle üst üste biniyor, onlarla karışarak Garion'un tüm varlığını etkileyen çok derin bir armonik finale ulaşıyordu. Koro şarkıyı bitirince yankılar birbirine karışıyor ve Ulgo mağaraları o son akoru tek başına, tekrar tekrar söylüyordu.

"Hayatımda hiç böyle bir şey duymamıştım," diye fısıldadı Ce'Nedra Pol Teyzeye.

"Çok az insan duymuştur bunu," dedi Polgara; "ses bazı tünellerde günler boyu yankılanır."

"Söyledikleri neydi?"

"Ul için bir ilahi. Her saat başı tekrarlanır, yankılar da onu bir saat boyunca sürdürür. Bu mağaralar aynı ilahiyi beş bin yıldır söylüyor."

Başka sesler de vardı: metalin metale sürtünme sesi, Ulgoların genizden gelen diliyle bölük pörçük konuşmalar ve aynı anda bir düzine yönden birden gelen sonsuz bir yontma sesi.

"Burada çok insan yaşıyor olmalı," dedi Barak, kıyıdan aşağı bakarak.

"Şart değil," dedi Belgarath. "Ses bu mağaralarda hiç ölmez, aynı şeyler tekrar tekrar yankılanır durur."

"Işık nereden geliyor?" diye sordu Dumik kafası karışmış bir tavırla. "Hiç meşale görmüyorum."

"Ulgolar iki değişik kayanın tozunu birbirine karıştırırlar," diye cevap verdi Belgarath. "Bunlar karışınca parıldar."

"Çok zayıf bir ışık," dedi Durnik mağaranın zeminine doğru bakarak.

"Ulgoların fazla ışığa ihtiyacı yoktur."

Mağaranın zeminine varmak yarım saatlerini aldı. Dipteki duvarlarda düzenli aralıklarla dağın içine doğru giden mağara ve tünel açıklıkları vardı. Garion önünden geçerken tünellerden birine baktı. Tünel çok uzundu ve soluk bir ışıkla aydınlatılmıştı; birçok başka tünel ve koridor ağzı vardı üstünde. Uzaklarda birkaç Ulgonun bir yerden bir yere gitmekte olduğu görülebiliyordu.

Mağaranın tam ortasında kocaman, sessiz bir göl vardı. Başta, nereye gittiğini bilen Belgarath olmak üzere gölün kıyısından dolaştılar. Garion hafif bir su şıpırtısı duydu; bir balıktı belki ya da yukarılarda bir yerlerden kopup gelen bir çakıl taşı. Mağaraya girdiklerinde duydukları şarkının sesi hâlâ yankılanıyordu; kimi yerlerde hafif, kimi yerlerde daha şiddetli.

Tünellerden birinin ağzında iki Ulgo onları bekliyordu. Belgarath'a eğilerek selam verip bir şeyler söylediler. Onları girişte karşılayanlar gibi bunlar da kısa boylu ve geniş omuzluydular. Saçları uçuk renkliydi, gözleri ise çok iri ve simsiyahtı.

"Atları burada bırakacağız," dedi Belgarath. "Merdiven inmemiz lazım. Bu adamlar atlara bakacak."

Hâlâ titremekte olan tayı annesiyle kalmaya ikna etmek için Garion'un epey laf etmesi gerekti, ama hayvancağız sonunda anladı. Sonra Garion tünellerden birine girmekte olan diğerlerine yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

Girdikleri tünele açılan bir sürü kapı vardı, kapıların arkasında da küçük odacıklar. Bunların bazıları işlikti belli ki, bazıları da yaşama mekânlarıydı. Odalardaki Ulgolar tünelden geçenlere aldırmadan işlerine devam ettiler. Bu açık renk saçlı insanların bazıları metal, bazdan da taş işliyordu, birkaç tanesi da tahta ya da kumaş. Bir Ulgo kadının kucağında bebeği vardı.

İlk girdikleri mağarada şarkı sesi yeniden başladı. Daire halinde oturmuş yedi Ulgonun hep bir ağızdan bir şeyler okumakta olduğu bir odanın önünden geçtiler.

"Hayatlarının büyük kısmını dini törenlerle geçirirler," dedi Belgarath oradan geçerlerken. "Ulgoların hayatının merkezinde din vardır."

"Sıkıcı olmalı," diye homurdandı Barak.

Tünelin sonunda dimdik aşağı inen basamaklar vardı. Duvara tutunarak inmeye başladılar.

"İnsan burada kolaylıkla kaybolabilir," dedi İpek. "Ne yöne gittiğimizi kaybettim."

"Aşağı," dedi Hettar.

"Teşekkürler."

Merdivenler bitince başka bir mağaraya girdiler, gene tavana yakın bir yerinden. Bu kez mağaranın bir ucundan öteki ucuna ince bir köprü uzanıyordu. "Buradan geçeceğiz," dedi Belgarath, öteki tarafa doğru geniş bir kemerle uzanan köprüye yürüyerek.

Garion köprüden aşağı göz atınca, mağara duvarında bir sürü açıklık gördü. Bu açıklıklarda bir düzen yoktu; gelişigüzel dizilmiş gibiydiler. "Burada çok insan yaşıyor olmalı," dedi dedesine.

İhtiyar başını sallayarak, "Büyük Ulgo kabilelerinden birinin mağarası," dedi.

Köprünün öteki ucuna yaklaştıklarında, Ul için söylenen kadim ilahinin ilk uyumsuz notaları duyuldu yeniden. "Başka şarkı bilmezler mi?" dedi Barak ekşi bir suratla. "Bu sinirime dokunmaya başladı."

"Gördüğüm ilk Ulgoya söylerim," dedi İpek dalga geçerek. "Seni sevindirmek için başka bir şarkı bulurlar artık."

"Aman ne komik!"

"Şarkılarına herkesin bayılmadığı hiç akıllarına gelmemiş demek ki?"

"Keser misin lütfen?" dedi Barak keskin bir sesle.

"Söylemeye başlayalı beş bin yılcık olmuş alt tarafı."

"Tamam İpek," dedi Pol Teyze ufak tefek adama.

"Nasıl isterseniz hanımefendi," dedi İpek alayla.

Köprünün öte yanında başka bir tünele girdiler. Bir yol ayrımına ardıklarında Belgarath kendinden emin bir tavırla sola yöneldi.

"Emin misin?" diye sordu İpek. "Yanılıyor olabilirim, ama bana bir çember çiziyormuşuz gibi geliyor."

"Çiziyoruz."

"Herhalde sebebini açıklamazsın."

"Girmek istemediğimiz bir mağara var. Onun etrafından dolaşıyoruz.

"Neden girmek istemiyoruz?"

"Sağlam değil çünkü. En küçük ses bile tavanını çökertebilir."

"Yaa."

"Mağaralarda böyle tehlikeler vardır tabii."

"Ayrıntıya girmen gerekmez eski dostum," dedi İpek huzursuz bir şekilde tavana bakarak. Ufak tefek Drasniyalı her zamankinden çok konuşuyordu. Garion kendisinin de çevresindeki kayalar yüzünden hissettiği baskı duygusundan hareket ederek İpek'in halini biraz anlar gibi oldu. Bazı insanlar kapalı yerlerde bulunmaya dayanamaz; İpek de onlardan biriydi herhalde. Garion da tavana baktı ve üstlerindeki dağın baskısını hissetti. Bundan huzursuzluğa kapılan tek kişi İpek değildi muhtemelen.

İzledikleri tünel, ortasında cam gibi berrak bir göl olan bir mağaraya açılıyordu. Göl çok sığdı ve dibi beyaz çakıllarla doluydu. Tam ortasında bir adacık vardı, adada da Prolgu şehrinin kalıntılarındaki o tuhaf, piramit biçimli yapılara benzeyen bir bina. Bina sütunlarla çevrelenmişti ve sağda solda beyaz taştan yontulmuş sıralar vardı. Mağaranın on metre kadar yükseklikteki tavanından sarkan zincirlerin ucunda parlak kristal küreler sallanıyordu. Bunların verdiği ışık gene de soluktu, ama geçtikleri tünellerdeki ışıktan çok daha parlaktı. Adaya uzanan beyaz mermer bir yol vardı; yolun ucunda da durgun suların ötesinden onlara bakan çok yaşlı bir adam duruyordu.

"Yad ho, Belgarath," diye seslendi yaşlı adam. "Groja Ul."

"Gorim," diye cevap verdi Belgarath resmi bir tavırla eğilerek." Yad ho, Groja Ul."

Sonra mermer yoldan gölün ortasındaki adaya geçerek yaşlı adamın elini içten bir tavırla sıktı. Bu arada genizden gelen Ulgo diliyle konuşuyordu.

Ulgo Gorim'i çok yaşlıydı. Uzun saçları ve sakalı gümüş rengiydi, cüppesi ise kar beyazıydı. İhtiyar adam çevresine o kadar saygın bir huzur hissi yayıyordu ki, Garion hemen çok kutsal bir kişiyle karşı karşıya olduğunu anladı –belki de insanlar arasındaki en kutsal kişiydi bu.

Gorim Pol Teyzeye kollarını uzattı, o da yaşlı adamı sevgiyle kucakladı. İkisi de o resmi selamlaşma ifadesini kullandılar: "Yad ho, Groja Ul."

"Arkadaşlarımız dilinizi bilmiyorlar eski dostum," dedi Belgarath Gorim'e. "Dışarının diliyle konuşsak kızar mısın?"

"Tabii ki kızmam Belgarath," dedi Gorim. "Ul bize insanların birbirini anlamasının çok önemli olduğunu söylüyor. Sizin için yiyecek ve içecek hazırlattım." Gorim her birinin yüzüne bakarken, Garion adamın gözlerinin diğer Ulgolardan farklı olarak koyu, neredeyse menekşe rengine yakın bir mavi olduğunu fark etti. Sonra Gorim dönerek onları piramit biçimindeki binanın içine davet etti.

"Çocuk doğdu mu?" diye sordu Belgarath, dev taş kapıdan içeri girerken.

Gorim için çekerek, "Hayır Belgarath," dedi, "henüz doğmadı. Bense çok yorgunum. Her doğumda umutlanıyorum, ama birkaç gün sonra çocuğun gözleri siyaha dönüyor. Ul'un benimle işi bitmedi demek ki daha."

"Umudunu kesme Gorim," dedi Belgarath dostuna. "Çocuk doğacak mutlaka –Ul ne zaman isterse o zaman."

"Öyle, öyle," diye içini çekti Gorim. "Ama kabileler gitgide huzursuzlanıyor; uzak tünellerde dedikodular yapılıyor, bazen daha da beteri. Yobazlar giderek daha yüksek sesle konuşur oldular, yeni sapkınlıklar ve mezhepler doğmaya başladı. Ulgo'nun yeni bir Gorim'e ihtiyacı var. Ben vaktimi üç yüz yıl aştım bile."

"Ul'un senden bekledikleri var hâlâ," diye cevap verdi Belgarath. "Ul'un işleri bizimkilere benzemez, zamanı da bizden farklı görür o."

Girdikleri oda kare şeklindeydi, ama Ulgo mimarisinin özelliği olan o meyilli duvarlara sahipti, iki yanda alçak sıralar olan taş bir masa vardı odanın ortasında, üstünde de meyve dolu kâseler. Kâselerin arasında ise, uzun sürahiler ve yuvarlak, kristal bardaklar vardı.

"Dağlarımıza kışın erken geldiğini duydum," dedi Gorim. "İçki ısınmanıza yardım eder."

"Gerçekten de soğuk dışarısı," dedi Belgarath.

Sıralara oturup yemeye başladılar. Meyvelerin yabansı bir tadı vardı, sürahilerdeki berrak içki ise mideden hemen yayılıveren bir sıcaklık veriyordu içlerine.

"Size tuhaf gelen âdetlerimiz için bizi bağışlayın," dedi Gorim, özellikle Barakla Hettar'ın meyve yemeye pek hevesli olmadıklarını görerek. "Biz merasimlere bağlı insanlarız. Halkımızın Ul'u arayarak geçirdiği yılların anısına, yemeğimize hep meyve ile başlarız, et arkadan gelecek."

"Mağaralarda bu yiyecekleri nasıl buluyorsunuz Kutsal Gorim?" diye sordu İpek kibarca.

"Toplayıcılarımız geceleri mağaralardan çıkar," dedi Gorim. "Bize getirdikleri meyve ve tahılın yabani olduğunu söylüyorlar, ama ben bazı verimli vadileri ekip biçmeye başladıklarından kuşkulanıyorum. Ayrıca getirdikleri eti de yabani sığırları avlayarak elde ettiklerini söylüyorlar, ama o konuda da şüphelerim var." Yumuşak bir tavırla gülümsedi. "Küçük yalanlarına ses çıkarmam hiç."

Gorim'in açık sözlülüğünden cesaret alan Durnik, dağın tepesindeki şehre girdiklerinden beri kafasını kurcalayan soruyu sordu: "Özür dilerim Efendim, ama neden mimarlarınız bütün binaları yamuk yapıyor? Hiçbir şey dik açı yapmıyor, her şey eğimli."

"Anladığım kadarıyla bunun ağırlık ve destekle ilgisi var," diye cevap verdi Gorim. "Her duvar aslında devriliyor, ama birbirlerinin üzerine devrildikleri için hiçbiri bir parmak bile kıpırdayamıyor. Ayrıca bu biçim bize başıboş gezdiğimiz zamanlardaki çadırlarımızı hatırlatır."

Durnik bu yabancı fikri kabullenmeye çalışarak kaşlarını çattı.

"Peki Aldur Taşı'nı geri alabildin mi Belgarath?" diye sordu Gorim ciddileşerek.

"Henüz değil," dedi Belgarath. "Zedar'ı Nyissa'ya kadar takip ettik, ama Cthol Murgos'a geçtiğinde Ctuchik onu pusuya düşürüp Taşı elinden aldı.

Taş şimdi Ctuchik'te, Rak Cthol'da."

"Ya Zedar?"

"Ctuchik'ten kaçtı ve uyandırılmasını engellemek için Torak'ı alarak Mallorya'da Cthol Mishrak'a gitti."

"Öyleyse Rak Cthol'a gitmen gerekecek."

Belgarath başıyla onaylarken, bir Ulgo hizmetkâr dumanı üstünde kocaman bir rostoyu masanın üstüne bırakıp saygıyla selam vererek uzaklaştı.

"Zedar'ın çarpılmadan Taşı nasıl alabildiği belli oldu mu?" diye sordu Gorim.

"Bir çocuk kullanmış," dedi Pol Teyze. "Masum bir çocuk."

"Ah," dedi Gorim düşünceli düşünceli sakalını okşayarak. "Zaten kehanet de, 'Ve çocuk Seçilmiş Kişi'ye doğum hakkını verecek,' demez mi?"

"Evet," dedi Belgarath.

"Çocuk şimdi nerede?"

"Bildiğimiz kadarıyla Rak Cthol'da, Ctuchik'in elinde."

"Öyleyse Rak Cthol'a mı saldıracaksın?"

"Bunun için bir ordu gerekir; o kaleyi almak da yıllarımıza mal olur. Başka bir yol olduğunu sanıyorum. Kitab-ı Darine'deki bir bölüm, Rak Cthol'un altındaki mağaralardan bahsediyor."

"O bölümü biliyorum Belgarath. Çok muğlaktır. Bu anlama da gelebilir tabii, ama ya değilse?"

"Kitab-ı Mrin de onu doğruluyor ama," dedi Belgarath savunmaya geçerek.

"Kitab-ı Mrin daha da beterdir eski dostum. O kadar muğlaktır ki neredeyse sabuklamalardan ibarettir."

"Bana öyle geliyor ki, her şey bittikten sonra bir gün geriye baktığımızda, Kitab-ı Mrin'in en doğru metin olduğunu göreceğiz. Başka dayanaklarım da var aslında. Murgolar Rak Cthol'u inşa ederken, Sendaryalı bir köle kaçıp Batıya dönmeyi başarmış. Onu bulduklarında ateşi varmış ve sayıklıyormuş, ama ölmeden önce hep dağın altındaki mağaralardan bahsetmiş. Sırf bu da değil. Çerek kralı Anheg Torak Kitabı'nın bir nüshasını ele geçirdi. Orada da çok eski bir Grolim kehaneti var: Tapınağın altını ve üstünü iyi koruyun, çünkü Cthrag Yaska kendisini kaçırmak için gökten ve topraktan düşmanlar çağıracaktır!"

"Bu daha da muğlak," diye itiraz etti Gorim.

"Grolim kehanetleri genellikle öyledir. Ama elimde başka bir şey yok. Eğer Rak Cthol'un altında mağaralar olduğu fikrini reddedersem, gidip orayı kuşatmam gerekir. Bunun için Batının bütün ordularını toplamam lazım, ayrıca Ctuchik de şehri korumak için bütün Angarak ordularını toplayacaktır. Her şey son bir savaşı işaret ediyor, ama yeri ve zamanı kendim seçmek istiyorum. Murgo Çorak Toprakları da seçmek isteyeceğim bir yer değil."

"Dilinin altında bir şey var, değil mi?"

Belgarath başını salladı. "Rak Cthol'un altındaki mağaraları bulup, bizi oradan şehre çıkaracak bir gaipçiye ihtiyacım var."

Gorim başını sallayarak, "İmkânsız bir şey istiyorsun Belgarath," dedi. Gaipçilerin hepsi yobazdır, mistiktir. Hiçbirini Prolgu'nun altındaki kutsal mağaraları terk etmeye ikna edemezsin –hele şimdi. Bütün Ulgo çocuğun doğumunu bekliyor ve her yobaz da çocuğu bulup kabilelere açıklayacak kişinin kendisi olduğuna inanıyor. Onlardan birine seninle gitmesini emredemem. Gaipçiler kutsal kişi sayılırlar, onlar üzerinde otoritem yok."

Belgarath tabağını itip bardağına uzanarak, "Bu sandığın kadar zor olmayabilir Gorim," dedi. "Benim istediğim gaipçinin adı Relg."

"Relg mi? O hepsinin en beteridir. Peşine takılmış birtakım adamlarla birlikte dış tünellerde toplantılar yapıyor, her saat başı onlara vaazlar

veriyor. Ulgo'daki en önemli insan olduğuna inanıyor. Bu mağaraları terk etmeye asla ikna edemezsin onu."

"İkna etmem gerekmeyecek Gorim. Relg'i seçen ben değilim. O karar ben doğmadan çok önce verilmişti bile. Çağırtabilir misin buraya?"

"İstersen çağırtayım," dedi Gorim kuşkuyla, "Ama geleceğini sanmıyorum."

"Gelecektir," dedi Pol Teyze kendinden emin bir tavırla. "Sebebini bilmese de gelecektir. Bizimle de gelecektir Gorim. Bizi bir araya getiren güç, onu da yanımıza katacak. Bizim nasıl seçme şansımız yoktuysa, onun da yok."

On Yedinci Bölüm

Her şey çok sıkıcıydı. Prolgu'ya gelene kadar çektikleri kar ve soğuk belaları, Ce'Nedra'yı uyuşturmuştu; bu mağaradaki sıcaklık ise uykusunu getiriyordu. Belgarathla bu tuhaf, nahif, ihtiyar Gorim'in ne olduğu belirsiz, bitmek tükenmek bilmeyen konuşmaları da uykusunu getiriyordu. Bir yerlerde o tuhaf, mağaralarda sonsuza dek yankılanan şarkı başladı; o da uykusunu getirdi. Bir tek hayatı boyunca aldığı görgü kuralları eğitimi uyanık durabilmesini sağlıyordu.

Yolculuk Ce'Nedra açısından tam bir faciaydı. Tol Honeth sıcak bir şehirdi, soğuğa hiç alışkın değildi. Ayakları bir daha hiç ısınamayacakmış gibi geliyordu ona. Darbelerle, dehşetlerle ve tatsız sürprizlerle dolu bir dünya keşfetmişti. Tol Honeth'deki İmparatorluk Sarayında, İmparator babasının sınırsız gücü onu her türlü tehlikeden koruyordu; şimdi ise her türlü tehlikeye açık hissediyordu kendini. Kendi kendine karşı dürüst olduğu ender anlardan birinde, Garion'a kötü davranmasının nedeninin bu yeni güvensizlik duygusu olduğunu kabul etmişti. Güvenli, korunaklı küçük dünyası elinden alınmıştı; şimdi kendini açıkta, korumasız hissediyor, korkuyordu.

Zavallı Garion, diye düşündü. Ne kadar iyi bir çocuktu. Huysuz davranışlarından en çok onun çekmiş olduğunu hatırlayınca utandı. Yakında, çok yakında, oturup Garion'a bütün bunları anlatacığına söz verdi kendi kendine. Akıllı çocuktu, anlardı mutlaka. O zaman aralarında beliren soğukluk da ortadan kalkardı mutlaka.

Ce'Nedra'nın kendisine baktığını hisseden Garion ona bir göz attı, sonra aldırışsız bir tavırla bakışlarını çevirdi. Ce'Nedra'nın gözleri taş gibi sertleşti. Ne cesaretle! Hemen bunu kayıtlara geçirip Garion'un eksiklikleri listesine kattı.

Nahif görünüşlü ihtiyar Gorim, o tuhaf sessiz Ulgolardan birini, Belgarath ile Leydi Polgara'nın tartıştıkları adamı çağırmaya yollamış, sonra yeniden genel konulara dönmüşlerdi. "Dağlardan kazasız belasız geçebildiniz mi?" diye sordu Gorim.

"Bir iki rahatsızlık oldu," dedi iri yarı, kızıl sakallı Trellheim Kontu Barak.

Hafife almanın bu kadarı da görülmemiştir, diye düşündü Ce'Nedra.

"Ama Ul'a şükürler olsun ki hepiniz iyisiniz," dedi Gorim. "Hangi canavarlar dışarıda ki bu mevsimde? Yıllardır mağaralardan çıkmadım, ama hatırladığım kadarıyla kar başlayınca hepsi mağaralarına çekilirdi."

"Hrulginle karşılaştık Kutsal Kişi," dedi Baron Mandorallen. "Birkaç da Algrothla. Bir de Eldrak vardı."

"Eldrak başımıza epey dert açtı," dedi İpek.

"Hiç şaşırtıcı değil. Neyse ki fazla Eldrak kalmadı artık. Korkunç canavarlardır."

"Bize de öyle geldi," dedi İpek.

"Hangisiydi?" diye sordu Gorim.

"Grul," diye cevap verdi Belgarath. "Daha önce de karşılaşmıştık onunla; belli ki kin tutmuş. Ne yazık ki onu öldürmek zorunda kaldık Gorim. Başka çare yoktu."

"Ah," dedi Gorim üzüntülü bir sesle. "Zavallı Grul."

"Şahsen onu özleyeceğimi sanmıyorum," dedi Barak. "Kusura bakmayın ama Kutsal Kişi, bu dağlardaki canavarların en kötülerini temizlemek iyi bir fikir olmaz mıydı?"

"Onlar da bizim gibi Ul'un çocukları," dedi Gorim.

"Ama onlar olmasaydı, dış dünyaya dönebilirdiniz," dedi Barak.

Gorim gülümseyerek, "Hayır," dedi yumuşak bir tavırla. "Ulgolar artık mağaralarını terk etmeyecekler. Beş bin yıldır burada yaşadık, değiştik. Gözlerimiz güneş ışığına dayanamıyor artık. Yukarıdaki canavarlar buraya ulaşamazlar; dağlarda dolaşmaları da yabancıların Ulgo'ya girmesini

engeller. Belki de en iyisi böyle, çünkü biz de yabancıların yanında kendimizi pek iyi hissetmiyoruz."

Gorim dar taş masada tam Ce'Nedra'nın karşısında oturuyordu. Bu canavarlar konusu onu üzmüştü belli ki. Bir an için Ce'Nedra'ya baktı, sonra zayıf elini uzatarak küçük çenesini tutup masanın üzerinde asılı duran kürenin ışığına doğru kaldırdı yüzünü. "Bütün yabancı yaratıklar canavar değildir," dedi kocaman menekşe rengi gözlerinde huzur dolu ve bilgece bir ifadeyle. "Şu Orman Perisinin güzelliğine bakın."

Ce'Nedra şaşırmıştı. Gorim'in dokunuşuna değil, çünkü yaşlılar onun çiçek gibi yüzünü görünce hep aynı hareketi yaparlardı kendini bildi bileli. Onu şaşırtan ihtiyar adamın onun tam bir insan olmadığını hemen anlayıvermesiydi.

"Söyle çocuğum," dedi Gorim, "Orman Perileri hâlâ Ul'a saygılı mı?"

Bu soruya hiç hazırlıklı değildi Ce'Nedra. "Üzgünüm Kutsal Kişi," dedi bocalayarak. "Çok yakın zamanlara kadar Ul'un adını bile duymamıştım. Her nedense öğretmenlerim ne halkınızı ne de Tanrınızı pek tanımıyorlardı."

"Prenses Tolnedra'da eğitim gördü," dedi Leydi Polgara. "Borune ailesinden. Borune hanedanıyla Orman Perileri arasındaki bağı duymuşsunuzdur. Bir Tolnedralı olduğu için Ce'Nedra'nın tanrısı Nedra."

"Faydalı bir Tanrı," dedi Gorim. "Bana biraz kasıntı gelir, ama iyi bir tanrıdır. Peki ya Orman Perileri? Onlar hâlâ Tanrılarını tanıyorlar mı?"

Belgarath özür diler gibi boğazını temizledi. "Korkarım tanımıyorlar Gorim. Buradan uzaklaştılar ve geçen çağlar boyunca Ul hakkında bildiklerini unuttular. Zaten pek de öyle dine ya da törene aldıran yaratıklar değillerdir."

Gorim üzüntülü bir yüzle, "Şimdi hangi tanrıya tapıyorlar?" diye sordu. "Hiçbirine," dedi Belgarath. Birkaç tane kutsal koruları var; bazen çok saygıdeğer bir ağacın köklerinden bir iki put yapıyorlar. Ama o kadar. Hiç öyle elle tutulur bir dinleri yok."

Bu tartışmadan biraz rahatsız olmuştu Ce'Nedra. Konuşmadaki bir boşluğu yakalayarak doğruldu ve Gorim'e baştan çıkarıcı bir tavırla gülümsedi, ihtiyar adamların kalbini kazanmanın yolunu çok iyi bilirdi. "Eğitimimin nasıl da eksik kalmış olduğunu çok iyi anlıyorum Kutsal Kişi," diye yalana başladı. "Gizemli Ul, Orman Perilerinin geleneksel tanrısı olduğuna göre, onu tanımam gerek. Umarım bir gün onun hakkında bilgi edinebilirim. Her ne kadar buna layık olmasam da, belki de kız kardeşlerimin Tanrılarına yeniden kavuşmalarının aracı olabilirim."

Çok sanatlı bir konuşma olmuştu bu. Ce'Nedra kendisiyle gurur duyuyordu. Ama Gorim'in öyle muğlak bir ilgi ifadesiyle yetinmeye niyeti olmadığını görünce şaşırdı. "Kız kardeşlerine inancımızın kalbinin Ulgo Kitabı olduğunu söyle," diyordu ihtiyar adam.

"Ulgo Kitabı," diye tekrarladı prenses. "Bunu unutmayacağım. Tol Honeth'e döner dönmez bu kitabın bir nüshasını ele geçirip kendi ellerimle Perili Orman'a götüreceğim." Herhalde bu Gorim'i mutlu etmeye yeterdi.

"Korkarım Tol Honeth'de bulacağın nüshalar aslına pek benzemez," dedi Gorim. "Yabancılar halkımın dilini kolay kolay anlamazlar; çevirisi de çok zordur." Ce'Nedra bu tatlı ihtiyarın can sıkmaya başladığına karar verdi. "Bütün kutsal kitaplarda olduğu gibi," diyordu Gorim, "bizim Kutsal Kitabımız da tarihimizle iç içe geçmiştir. Tanrıların bilgeliği öyledir ki, verdikleri dersleri hikâyelerin içine gizlerler. Zihnimiz hikâyelerden hoşlanır, Tanrıların mesajları da böylece aklımıza yerleşir. Farkına varmadan, bir yandan eğlenirken, bir yandan da öğreniriz."

Ce'Nedra bu teoriyi biliyordu. Öğretmeni Jeebers bu konuda uzun ve sıkıcı konuşmalar yapmıştı birçok kere. Konuyu değiştirmenin zarifane bir yolunu arayarak sağa sola bakınmaya başladı.

"Hikâyemiz çok eskidir," diye devam etti Gorim hiç taviz vermeden. "Dinlemek ister misin?" Kendi uyanıklığına kurban giden Ce'Nedra'nın kabul etmekten başka seçeneği yoktu.

Gorim hikâyesine başladı: "Günlerin Başlangıcında, dik başlı tanrılar dünyayı karanlıktan varettiklerinde, göğün sessizliğinde, yalnızca Ul adıyla bilinen bir ruh yaşardı."

Ce'Nedra dehşet içinde Gorim'in bütün kitabı okumaya niyetli olduğunu fark etti. Ama kısa bir süre acı içinde kıvrandıktan sonra, hikâyenin kendisine tuhaf bir şekilde çekici geldiğini hissetti. Kabul etmek istemese de, ilk Gorim'in, kendisine Prolgu'da görünen kayıtsız ruha yakarışı onu etkilemişti. Nasıl bir insandı ki bu, bir tanrıyı suçlamaya cesaret edebiliyordu?

Gorim'i dinlerken, göz ucuyla bir pırıltı görür gibi oldu. O tarafa baktığında, oradaki bir duvarı oluşturan dev kayalardan birinin çok içlerinde hafif bir ışık belirdiğini fark etti. Bu ışık, tavandan sarkan kristal kürelerin ışığından çok farklıydı.

"Ve sonra Gorim'in yüreği sevinçle doldu," diye devam ediyordu ihtiyar adam. "Ve bütün bunların vuku bulduğu yere Prolgu, yani Kutsal Yer adını verdi. Sonra Prolgu'dan ayrılarak..."

"Ya! Garach tek, Gorim!" Ulgo dilinde tükürür gibi söylenmişti bu sözler; konuşan ise öfkeden kuduruyordu sanki.

Ce'Nedra dönüp yeni gelen kişiye baktı. Bütün Ulgolar gibi kısa boyluydu, ama omuzları ve kolları o kadar fazla gelişmişti ki, neredeyse bir hilkat garibesine benziyordu. Renksiz saçları bakımsız ve karmakarışıktı. Kukuletalı, çamura bulanmış deri bir ceket giymişti; gözleri fanatik bir ifadeyle parlıyordu. Hemen arkasında bir düzine Ulgo daha vardı ve onların yüzleri de şaşkınlık ve öfkeyle buruşmuştu. Deri ceketli fanatik hızlı hızlı, tükürür gibi konuşmaya devam ediyordu.

Gorim'in yüzü asıldı, ama kapıdaki gözü dönmüş adamın hakaretlerini sabırla dinledi. Sonra, adam nefes almak için durduğunda Belgarath'a dönerek özür diler gibi, "Bu Relg," dedi. "Neyi kastettiğimi anlıyor musun? Onu herhangi bir şeye ikna etmek imkânsızdır."

"Ne işimize yarayacak ki bu?" dedi Barak; belli ki yeni gelen adamın tavrından rahatsız olmuştu. "Medeni bir dil bile bilmiyor."

Relg ona aşağılayan bir yüzle bakarak, "Dilinizi biliyorum yabancı," dedi. "Ama bu kutsal mağaraları o aşağılık seslerle kirletmek istemiyorum."

Sonra tekrar Gorim'e döndü. "Ne hakla Kutsal Kitabın sözlerini imansız yabancılara söylüyorsun?"

İhtiyar Gorim'in yumuşak yüzü hafifçe sertleşti. "Bu kadar yeter Relg," dedi kesin bir tavırla. "Gizli tünellerde seni dinleyecek kadar saf insanlara neler anlattığın beni ilgilendirmez; ama benim evimde söylediklerin ilgilendirir. Sen ne düşünürsen düşün, ben hâlâ Ulgo Gorim'iyim ve sana hesap vermek zorunda değilim." Relg'in arkasında duran izleyicilerinin şaşkın yüzlerine baktı. "Burada umuma açık bir toplantı yapmıyoruz," dedi sonra Relg'e. "Ben buraya seni çağırdım, adamlarını değil. Yolla onları."

"Onlar bana bir zarar vermeyesin diye geldiler," dedi Relg. "Ben senin hakkındaki gerçekleri söyledim; iktidardakiler gerçeklerden korkar."

"Relg," dedi Gorim buz gibi bir sesle. "Benim hakkımda söylediklerini ne kadar az önemsediğimi bilsen inanamazsın. Şimdi yolla adamlarını, yoksa ben yollayacağım."

"Onlar sana itaat etmezler," dedi Relg. "Liderleri benim."

Gorim'in gözleri kısıldı ve ayağa kalktı. Sonra Ulgo dilinde Relg'in adamlarına hitaben konuşmaya başladı. Ce'Nedra ne dediğini anlayamıyordu ama anlaması da gerekmiyordu zaten. Sesindeki otorite ifadesini hemen fark etmişti; nur yüzlü ihtiyar Gorim'in bu ifadeyi bu kadar mutlak bir güçle kullanması da hayrete düşürmüştü onu. Babası bile bu tonda konuşmaya cesaret edemezdi.

Relg'in arkasındaki adamlar huzursuz gözlerle birbirlerine baktılar ve korkulu yüzlerle geri çekilmeye başladılar. Gorim son bir emir sözcüğü haykırınca da dönüp kaçmaya başladılar.

Relg bir an arkalarından baktı; sesini yükselterek onları geri çağıracaktı neredeyse, ama sonra vazgeçti. "Çok ileri gidiyorsun Gorim," dedi sonra. "Bu otoriteyi dünyevi meselelerde kullanmaya hakkın yok."

"O otorite bana ait Relg," diye cevap verdi Gorim. "Nerede kullanacağıma da ben karar veririm. Sen benimle din meselelerini tartışmayı seçtin, ben de adamlarına ve sana kim olduğumu hatırlattım."

"Beni neden çağırdın buraya?" dedi Relg. "Yanındaki bu kutsanmamış kişiler gözlerimin saflığını lekeliyor."

"Senin hizmetine ihtiyacım var Relg," dedi Gorim. "Bu yabancılar Kadim Düşmanımızla, herkesten daha fazla lanetlenmiş olanla savaşmaya gidiyorlar. Dünyanın kaderi onların görevlerine bağlı ve senin yardımına ihtiyaçları var."

"Dünyadan bana ne?" diye cevap verdi Relg aşağılayan bir tavırla. "Yaralı Torak'tan bana ne? Ben burada Ul'un ellerinde güvendeyim. Onun bana burada ihtiyacı var; bu kutsal mağaralardan ayrılıp imansızların ve canavarların yanında safiyetimi kaybetmeyeceğim."

"Eğer Torak hâkim olursa, bütün dünya safiyetini kaybeder," dedi Belgarath. "Eğer biz başarısız olursak, Torak dünyanın kralı olacak."

"Ulgo'nun kralı olamaz," diye cevap verdi Relg.

"Onu hiç tanımıyorsun," dedi Polgara.

"Mağaralardan ayrılmayacağım," diye diretti Relg. "Çocuğun doğumu yakın; onu Ulgo'ya tanıtmak ve Gorim olana kadar da gözetip yol göstermek için seçildim ben."

"Çok ilginç," dedi Gorim alayla. "Peki bu seçimi sana kim haber verdi?"

"Ul benimle konuştu," dedi Relg.

"Tuhaf. Mağaralar Ul'un sesine hemen cevap verir. Öyle olsa tüm Ulgo sesini duymuş olurdu."

"Benim yüreğime seslendi," dedi Relg telaşla.

"Ne tuhaf bir şey yapmış," diye cevap verdi Gorim yumuşak bir sesle.

"Bunların bir önemi yok şimdi," diye sözlerini kesti Belgarath.

"Bize gönüllü olarak katılmanı tercih ederim Relg, ama istesen de istemesen de bize katılacaksın. Hepimizden daha büyük bir güç emrediyor

bunu. İstediğin kadar tartışıp direnebilirsin, ama buradan ayrıldığımızda yanımızda olacaksın."

Relg tükürdü. "Asla! Burada Ul'un ve Ulgo Gorim'i olacak çocuğun hizmetinde kalacağım. Eğer beni zorlamaya kalkarsanız, adamlarım buna izin vermez."

"Bu köstebeğe niçin ihtiyacımız var ki Belgarath?" diye sordu Barak. "Sadece ayak bağı olur bize. Hayatlarını kendi kutsallıklarına hayran olarak geçiren insanlardan iyi yol arkadaşı olmaz. Zaten benim yapamayacağım neyi yapabilir ki bu?"

Relg kızıl sakallı deve hor görerek baktı. "Koca ağızlı koca adamların beyni küçük olur. Bana dikkat et şimdi kıllı adam." Odanın eğik duvarına yürüdü. "Bunu sen yapabilir miydin?" Elini sanki suya daldırıyormuş gibi kaya duvarın içine soktu.

İpek hayretle bir ıslık çalarak fanatiğin yanına koştu. Relg elini duvardan çıkarınca tam o noktayı yoklayıp taşı zorlayarak, "Nasıl yaptın bunu?" diye sordu.

Relg pis bir kahkaha atarak arkasını döndü ona.

"Bu yeteneği yüzünden ona ihtiyacımız var İpek," dedi Belgarath. "Relg bir gaipçi. Mağaraları bulabiliyor; bizim de Rak Cthol'un altındaki mağaraları bulmamız lazım. Gerekirse Relg kayaların içinden geçerek bize bulabilir o mağaraları."

"Nasıl yapıyor ki bunu?" diye sordu İpek, gözlerini Relg'in duvarda elini soktuğu yerden ayırmadan.

"Maddenin tabiatıyla ilgili bir şey," dedi büyücü. "Bizim katı sandığımız şey aslında o kadar da katı değil."

"Bir şey ya katıdır ya da değildir," diye diretti İpek şaşkın bir yüzle.

"Katı, bir yanılsamadır," dedi Belgarath. "Relg kendi gövdesini oluşturan parçacıkları, kayayı oluşturan parçacıkların aralarındaki boşluklardan

geçiriyor."

"Sen de yapabilir misin?" diye sordu İpek kuşkucu bir tavırla.

Belgarath omuzlarını silkerek, "Bilmiyorum," dedi. "Hiç denemedim. Her neyse, Relg mağaraların kokusunu alabiliyor ve onlara ulaşabiliyor. Muhtemelen kendisi de bunu nasıl yaptığını bilmiyordur."

"Beni kutsiyetim yönlendirir," dedi Relg küstah bir tavırla.

"Belki de öyledir," dedi büyücü hoşgörülü bir tavırla.

"Mağaraların kutsiyeti çekiyor beni, çünkü bütün kutsal şeyler beni çeker kendisine," diye devam etti Relg. "O yüzden Ulgo mağaralarından ayrılmak kutsiyete sırtımı dönüp küfre gitmek demektir."

"Göreceğiz," dedi Belgarath.

Ce'Nedra'nın daha önce fark etmiş olduğu kayadaki ışıma, titreşmeye ve bir nabız gibi atmaya başladı; sonra prenses kayanın içinde bulanık bir şekil görür gibi oldu. Derken şekil belirginleşti ve kayalar sanki havaymış gibi, içlerinden geçerek odaya çıktı. Odaya giren kişi Gorim'e benziyordu sanki, onun gibi cüppeli ve sakallıydı, ama çok daha sağlam yapılıydı. Fakat bir an sonra Ce'Nedra insandan çok daha fazla bir şeyle karşı karşıya olduğunu hissetti. Huşu içinde ürpererek, kutsal bir varlığın huzurunda olduğunu anladı.

Relg sakallı varlığı gördüğünde tir tir titremeye başlayarak yere kapandı.

Varlık sükûnetle secde etmiş yobaza baktı. Sonra, "Kalk Relg," dedi sonsuzluğun bütün yankılarını içinde taşıyan sakin bir sesle. Dışarıdaki mağaralar bu sesle çınlamaya başladı. "Kalk Relg, kalk ve Tanrına hizmet et."

On Sekizinci Bölüm

Ce'nedra iyi eğitim görmüş bir kızdı. Görgü kurallarını o kadar iyi öğrenmişti ki, bir İmparatorun ya da kralın huzuruna çıkınca ne yapması gerektiğini ezbere bilirdi. Ama bir tanrının fiziksel varlığı onu şaşırtıyor, korkutuyordu. Cahil bir köylü kızı gibi sakil ve sakar hissediyordu kendini. Titriyordu ve hayatında ilk defa ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Ul hâlâ Relg'in dehşet içindeki yüzüne bakıyordu. "Zihnin sana söylediklerimi bozup altüst etmiş oğlum," dedi ciddi bir ifadeyle. "Sözlerimi çevirip kendi arzularına uydurmuşsun, benim irademe değil."

Relg dehşet dolu gözlerle irkildi.

"Sana Gorim olacak çocuğun Ulgo'ya senin yolunla geleceğini söylemiştim," diye devam etti Ul. "Onu büyütmeye ve gözetmeye hazır olmanı söylemiştim. Peki bu yüzden kibirlenmen gerektiğini de söylemiş miydim?"

Relg yeniden tir tir titremeye başladı.

"Sana ayrılık vaazları ver dedim mi? Ulgo'ya yol göstersin diye seçtiğim Gorim'e karşı isyan çıkar dedim mi?"

Relg çöktü. Yere kapanıp "Affet beni tanrım," diye yalvarmaya başladı.

"Kalk Relg," dedi Ul sert bir sesle. "Senden hoşnut değilim; bu gösterdiğin hürmet de hoşuma gitmiyor, çünkü aslında kalbin kibir dolu. Ya irademe uyacaksın ya da seni ben uyduracağım. Kendine duyduğun bu küstahça güvenden arıtacağım seni. Ancak o zaman senin için seçtiğim göreve layık olabilirsin."

Relg yüzünde müthiş bir pişmanlık ifadesiyle, sendeleyerek ayağa kalktı ve "Tanrım..." diye boğulur gibi konuşmaya başladı.

"Sözlerimi dinle ve soru sormadan itaat et Relg. Sana buyruğum odur ki, Aldur'un müridi Belgarath ile gideceksin ve ona yardım etmek için elinden geleni yapacaksın. Ona sanki benmişim gibi itaat edeceksin. Anladın mı?"

"Anladım tanrım," dedi Relg boyun eğerek.

"İtaat edecek misin?"

"Bana ne emrediyorsan yapacağım Ey tanrım! Hayatıma mal olsa bile."

"Hayatına mal olmayacak Relg, çünkü sana daha ihtiyacım var. Mükâfatın hayal edemeyeceğin kadar büyük olacak."

Relg başını eğdi.

Bunun üzerine Tanrı Gorim'e dönerek, "Biraz daha dayan oğlum," dedi. "Yıllar sana ağır gelse de. Yükünün kalkmasına çok kalmadı. Senden hoşnut olduğumu bilesin." Gorim de başını eğdi. "Belgarath," diye selamladı Ul büyücüyü. "Yaptığın işleri izliyorum ve Ustanın senden duyduğu gururu paylaşıyorum. Kehanet senin ve kızın Polgara'nın yardımıyla hepimizin beklediği ana yaklaşıyor."

Belgarath da başını eğerek, "Çok zaman oldu Kutsalların En Kutsalı," diye cevap verdi. "Hiçbirimizin baştan kestiremeyeceği şeyler olup duruyor."

"Doğru," dedi Ul. "Hepimiz zaman zaman şaşırdık. Aldur'un bu dünyaya hediyesi doğum hakkına kavuştu mu?"

"Tamamen değil Kutsalların En Kutsalı," dedi Polgara ciddi bir ifadeyle. "Ama kıyılarına dokundu ve hepimizi başarılı olacağı yolunda ümitlendirdi."

"Selam sana Belgarion," dedi Ul şaşkın genç adama. Şefaatim üstüne olsun; bil ki büyük görevin başladığında ben de Aldurla birlikte yanında olacağım."

Garion eğilip selam verirken, Ce'Nedra genç adamın selamının pek sakil olduğunu düşündü. Çok yakında ona bu konularda biraz ders vermesi gerekecekti. Tabii Garion itiraz edecekti buna, çok inatçıydı çünkü; ama

Ce'Nedra yeterince dürtüklerse onun da yola geleceğinden emindi. Zaten hepsi kendi iyiliği içindi.

Ul hâlâ Garion'a bakıyordu, ama yüzündeki ifadede bir değişiklik vardı. Ce'Nedra'ya öyle geldi ki, Ul sessizce başka bir varlıkla konuşuyordu; Garion'un bir parçası olan ama gene de ondan farklı olan bir varlıkla. Sonra Ul ciddi bir yüzle başını sallayarak prensese döndü.

"Daha çocuk," dedi Polgara'ya.

"Olgun yaşta, Kutsalların En Kutsalı," dedi Polgara. "O bir Orman Perisi; onlar ufak tefek olurlar."

Ul prensese yumuşak bir gülümsemeyle bakınca, Ce'Nedra bu gülümsemenin sıcaklığından parlamaya başladı sanki. "Bir çiçeğe benziyor, değil mi?" dedi sonra.

"Hâlâ dikenleri var Kutsalların En Kutsalı," dedi Belgarath hafif alaycı bir tavırla.

"Bu onun değerini daha da artırıyor Belgarath. Onun ateşinin ve dikenlerinin amacımıza güzelliğinden daha faydalı olacağı bir gün de gelecek." Ul Garion'a yüzünde tuhaf, bilmiş bir gülümsemeyle baktı. Ce'Nedra her nedense kızarmaya başladığını hissetti ve sonra meydan okurcasına başını kaldırdı.

"Buraya seninle konuşmak için geldim kızım," dedi Ul Ce'Nedra'ya ciddi bir yüzle. "Çünkü dostların giderken sen burada kalmalısın. Sakın Murgoların krallığına gideyim deme, çünkü eğer Rak Cthol'a gitmeye kalkacak olursan mutlaka öleceksin; sen olmadan da karanlığa karşı mücadele yenilmeye mahkûm. Dostların dönene kadar burada, Ulgo'nun güvenli mağaralarında kalmalısın."

Bu Ce'Nedra'nın anlayacağı dildi işte. Bir prenses olarak otoriteye boyun eğmesi gereken anı bilirdi. Hayatı boyunca istediklerini elde etmek için sızlanmış, söylenmiş ve numaralar çevirmişse de, babasına hiç açıkça isyan etmemişti. Başını eğerek "Emrettiğiniz gibi yapacağım Kutsalların En Kutsalı," dedi, Tanrının sözlerinin ne anlama geldiğini bile düşünmeden.

Ul başını sallayarak, "Böylece kehanet korunmuş oluyor," dedi. "Her birinizin bu işte görevleri var. Benim de. Sizi artık oyalamayacağım çocuklarım. Yolunuz açık olsun. Tekrar görüşeceğiz." Sonra birden yokoldu.

Son sözleri Ulgo mağaralarında yankılandı. Bir anlık sessizlikten sonra, sanki tek tek her Ulgo bu kutsal ziyaretin ihtişamıyla sesini yükseltmiş gibi, o tanıdıkları ilahi, dev bir koro tarafından söylenmeye başladı.

"Belar!" diye derin bir nefes verdi Barak. "Siz de hissettiniz mi?"

"Ul'un mevcudiyeti çok etkileyicidir," diye ona katıldı Belgarath. Sonra bir kaşını kaldırıp alaycı bir tavırla Relg'e bakarak, "Fikrini değiştirdin galiba," dedi.

Relg'in yüzü kül rengiydi ve hâlâ titriyordu. "Tanrımın emrine uyacağım," dedi. "Nereye gitmemi isterse oraya gideceğim."

"Bu işin hallolmuş olmasına sevindim," dedi Belgarath. "Şu anda Rak Cthol'a gitmeni istiyor. Daha sonrası için başka planları da vardır belki, ama şimdilik Rak Cthol'u düşünelim biz."

"Sana sorgusuz sualsiz itaat edeceğim," dedi fanatik. "Tıpkı Tanrıma itaat eder gibi."

"İyi," dedi Belgarath, sonra hemen konuya girdi." Yukarıdaki kötü havayı ve zorlukları atlatmanın bir yolu var mı?"

"Bir yol biliyorum," dedi Relg. "Uzun ve zahmetlidir, ama bizi at insanlarının topraklarının hemen üstündeki tepelere çıkanr."

"Gördün mü?" dedi İpek Barak'a. "Faydalı olmaya başladı bile."

Pek ikna olmamışa benzeyen Barak homurdandı.

"Neden Rak Cthol'a gittiğimizi öğrenebilir miyim?" diye sordu Relg. Tanrısıyla karşılaşmasından sonra bütün huyu suyu değişmişti.

"Aldur Taşı'nı geri alacağız," dedi Belgarath.

"O taştan bahsedildiğini duymuştum," dedi Relg.

İpek kaşlarını çatarak, "Rak Cthol'un altındaki mağaraları bulabileceğinden emin misin?" diye sordu Relg'e. "Onlar Ul'un mağaralarına benzemez herhalde; Cthol Murgos'taki mağaralar pek kutsal değildir muhtemelen, hatta tam tersidir."

"Nerede olursa olsun her mağarayı bulabilirim," dedi Relg kendinden emin bir tavırla.

"Peki öyleyse," diye devam etti Belgarath. "Her şey yolunda giderse mağaralardan geçip kimseye görünmeden şehre çıkacağız. Ctuchik'i bulup Taşı elinden alacağız."

"Mücadele etmeyecek mi?" diye sordu Durnik.

"Umarım eder," dedi Belgarath ateşli bir sesle.

Barak gülerek, "Tam bir Alorn gibi konuştun Belgarath," diye takıldı.

"Bu pek bir erdem sayılmaz," dedi Polgara.

"Rak Cthol'un sihirbazıyla vakti geldiğinde hesaplaşırım," dedi büyücü asık bir suratla. "Her neyse, Taşı alır almaz tekrar mağaralara inip kaçarız."

"Bütün Cthol Murgos da peşimizde olur," dedi İpek. "Murgolarla epey uğraştım, inatçı bir halktır."

"Bu sorun çıkarabilir," dedi Belgarath. "Peşimizde uzun süre kalmalarını istemem. Eğer bir Murgo ordusu peşimizden Batıya girerse, bu bir istila harekâtı olarak görülür; o zaman da henüz hazır olmadığımız bir savaş başlar. Fikri olan var mı?" Etrafına bakındı.

"Hepsini kurbağaya çevir," dedi Barak omuzlarını silkerek.

Belgarath ona pis pis baktı.

"Canım bu da bir fikir," dedi Barak kendini savunarak.

"Onlar aramaktan vazgeçene kadar mağaralarda saklanalım," diye önerdi Durnik.

Polgara başını sallayarak, "Olmaz," dedi. "Belli bir zamanda belli bir yerde olmamız lazım. Zaten ucu ucuna yetişeceğiz. Cthol Murgos'ta bir mağarada saklanarak bir ay harcayamayız."

"Nerede olmamız gerekiyor Pol Teyze?" diye sordu Garion.

"Sonra anlatırım," diye lafı değiştirdi Pol, Ce'Nedra'ya kaçamak bir bakış fırlatarak. Prenses hemen Polgara'nın sözünü ettiği olayın kendisiyle bir ilgisi olduğunu anlayıp meraktan kıvranmaya başladı.

Düşünceli bir suratla Grulla dövüş sırasında kırılan kaburgalarını yoklamakta olan Mandorallen, hafifçe öksürerek, "Acaba ziyaret edeceğimiz arazinin bir haritasına sahip misiniz Mukaddes Gorim?" diye sordu nezaketle.

Gorim biraz düşündükten sonra, "Galiba bir haritam olacaktı," dedi. Bardağını hafifçe masaya vurunca, Ulgo hizmetkârı hemen odaya girerek yanına geldi; Gorim ona bir şeyler söyleyince de yeniden dışarı çıktı. "Hatırladığım kadarıyla harita çok eskiydi," dedi Gorim. Pek doğru da olmayabilir. Haritacılarımız yeryüzündeki mesafeleri anlamakta biraz zorluk çekerler de."

"Mesafeler mühim değil," dedi Mandorallen. "Diğer memleketlerin Cthol Murgos hudundundaki vaziyetlerini hatırlamak istiyorum sadece. Mektepteyken coğrafyam pek iyi değildi."

Hizmetkâr geri dönerek Gorim'e rulo halinde bir parşömen uzattı, o da parşömeni Mandorallen'e verdi.

Şövalye haritayı açıp bir süre inceledikten sonra, "Hatırladığım gibiymiş," dedi. Sonra Belgarath'a döndü: "Yanlış hatırlamıyorsam kadim dostum, Murgoların Aldur Vadisi'ne giremeyeceklerini söylemiştiniz."

"Evet, öyle," dedi Belgarath.

Mandorallen haritada göstererek, "Rak Cthol'a en yakın hudut Tolnedra hududu," dedi. "Mantık o cihete, yani en yakın hududa doğru kaçacağımızı söyler."

"Pekâlâ," dedi Belgarath.

"O zaman arkamızda bir sürü iz bırakarak Tolnedra'ya kaçıyormuş gibi yapalım. Sonra kayalık bir bölgede izlerimizi belli etmeden dönüp, kuzeybatıya, Vadiye doğru gidelim. Bu kafalarını karıştırmaz mı? O zaman bizim eski yolumuzu takip edip zaman kaybedeceklerinden emin olamaz mıyız? Tabii mutlaka bir süre sonra hatalarını anlayıp tekrar peşimize takılırlar, ama arayı birkaç fersah açmış oluruz o vakte kadar. Onlara yasak olan Vadiye de girmek istemeyeceklerinden, peşimizi tamamen bırakabilirler."

Herkes haritaya bakıyordu.

"Bu fikri sevdim," dedi Barak, kocaman eliyle şövalyenin omuzuna bir şaplak atarak.

Mandorallen irkilerek elini kırık kaburgalarına götürdü.

"Kusura bakma Mandorallen," dedi Barak. "Unutmuştum."

İpek haritayı dikkatle inceliyordu. "Bu planda iş var Belgarath," dedi sonunda. "Şuradan yukarı dönersek..." diye işaret etti, "doğu sıradağlarının tepesine çıkarız. Bizim inecek bol bol vaktimiz olur, ama onlar bir millik bir inişe kalkışmaya kolay kolay karar veremezler."

"Ço-Hag'a haber yollayabiliriz," dedi Hettar. "Eğer birkaç kabile tam orada bekliyor olursa, Murgoların böyle bir maceraya kalkışması daha da güçleşir."

Belgarath sakalını kaşıdı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Bu yolu deneyelim. Relg bizi Ulgo'dan çıkarır çıkarmaz gidip babanı ziyaret edeceksin Hettar. Ona planımızı anlat ve bizi karşılamak için birkaç bin savaşçıyla Vadiye gelmesini söyle."

Uzun boylu Algar tek saç tutamını dalgalandırarak başını salladı; ama yüzünden hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu.

"Hiç hayale kapılma Hettar," dedi ihtiyar. "Seni zaten Cthol Murgos'a götürmeye niyetim yoktu. Başını belaya sokman için her türlü fırsat var orada."

Hettar üzüntüyle içini çekti.

"Üzme kendini Hettar," dedi İpek. "Murgolar fanatik bir ırktır. En azından bazılarının, aşağıda onları kim beklerse beklesin, peşimizden gelmeye kalkacaklarından emin olabilirsin. Tabii o zaman diğerlerine gözdağı vermek için bunların işini halletmen gerekir."

Hettar'ın yüzü aydınlandı.

"İpek," dedi Leydi Polgara sert bir sesle.

Ufak tefek adam masum bir yüzle ona döndü. "Peşimize takılmalarını engellemeliyiz Polgara."

"Tabii, tabii," dedi Polgara alayla.

"Murgoların Vadiye doluşmasını istemeyiz, değil mi?"

"Tamam İpek."

"Ben o kadar da kana susamış biri değilimdir."

Polgara sırtını döndü ona.

İpek masum masum içini çekerek, "Hakkımda hep kötü şeyler düşünüyor," dedi.

O ana kadar Ce'Nedra'nın Ul'a hiç düşünmeden verdiği sözün sonuçlarını düşünecek kadar vakti olmuştu. Diğerleri az sonra gidecekti ve o burada kalacaktı. Daha şimdiden kendini yalnız hissetmeye başlamıştı; diğerleri onun dahil olmadığı planlar yapıyorlardı bile. Düşündükçe daha da kötü geliyordu. Alt dudağı titremeye başladı.

Ulgo Gorim'i, bilge yüzünde anlayışlı bir ifadeyle onu seyrediyordu. "Geride kalmak kolay değildir," dedi yumuşak bir sesle; kocaman gözleri Ce'Nedra'nın zihninin içine bakıyordu sanki. "Mağaralarımız da sana yabancı geliyor; karanlık ve kasvetli."

Ce'Nedra sesini çıkarmadan başıyla onayladı.

"Ama bir iki günde gözlerin bu ışığa alışır," diye devam etti Gorim. "Bu mağaralarda, dışarıdan hiç kimsenin asla görmemiş olduğu güzellikler vardır. Evet, çiçek yok belki, ama mücevherlerin yerlerden ve duvarlardan çiçek gibi fışkırdığı gizli mağaralar var. Güneşsiz dünyamızda ağaç yok, ama saf altından damarların birbirine dolanarak yere kadar indiği yerler var."

"Aman dikkat edin Kutsal Gorim," dedi İpek. "Prenses Tolnedralıdır. Ona böyle şeyler gösterirseniz, gözlerinizin önünde histeri krizi geçirebilir."

"Hiç komik değil Prens Kheldar," dedi Ce'Nedra buz gibi bir sesle.

"Pişmanlıktan mahvoldum Prenses Hazretleri," dedi İpek müthiş bir ikiyüzlülükle gösterişli bir selam vererek.

Prenses elinde olmadan güldü. Bu fare suratlı ufak tefek Drasniyalı o kadar utanmazdı ki, ona kızmak bile mümkün olmuyordu.

"Ulgo'da kaldığınız sürece benim sevgili torunum olacaksınız prenses," dedi Gorim. "Sessiz göllerimizin kıyısında yürüyüşler yaparız, çoktan unutulmuş mağaraları keşfederiz. Konuşuruz. Dış dünya Ulgo hakkında pek az şey bilir. Belki de bizi anlayan ilk yabancı olursunuz."

Ce'Nedra birden uzanıp ihtiyarın zayıf elini yakaladı. O kadar tatlı bir ihtiyardı ki! "Şeref duyarım Kutsal Gorim," dedi içinden gelerek.

O gece gerçi yerin altındaki bu garip ülkede gece ile gündüz pek fark etmiyordu ama Gorim'in piramit biçimindeki evinde, rahat yataklarda uyudular. Ertesi sabah birtakım Ulgolar atları Gorim'in mağarasına getirdiler. Herhalde onların geldiği merdivenli yoldan daha uzun bir yoldan dolaşmışlardır, diye düşünde prenses. Arkadaşları yol hazırlığına

başlamışlardı bile. Ce'Nedra bir kenarda oturmuş ve kendini daha şimdiden yapayalnız hissetmeye başlamıştı. Gözleri tek tek arkadaşlarının yüzlerinde dolaşıyor, sanki hepsini hafızasına kaydetmeye çalışıyordu. Sıra Garion'a gelince gözleri doluverdi. Mantıksızdı belki, ama onun için kaygılanmaya başlamıştı. O kadar pervasızdı ki. Bir kere gözünün önünden ayrılınca, kendisini tehlikeye atacak işler yapacağından adı gibi emindi. Tabii Polgara ona dikkat ederdi, ama aynı şey değildi. Birden Garion'un yapacağı aptalca şeyler ve bunların kendisinde neden olacağı sıkıntı yüzünden ona kızdı. Bir şey yapar de azarlamak için bahane bulurum ümidiyle dik dik bakmaya başladı.

Gorim'in evinden çıkıp onları geçirmemeye, herkes gittikten sonra kapıda öyle kalakalmamaya karar vermişti. Ama herkes geniş kemerli kapıdan çıkmaya başlayınca, bu kararlılığı eriyip gidiverdi birden. Hiç düşünmeden Garion'un peşinden koşup onu yakaladı.

Garion şaşkınlıkla dönünce parmaklarının ucunda yükselip yüzünü minik ellerinin arasına alarak onu öptü. "Dikkatli olacaksın, tamam mı!" dedi. Sonra Garion'u tekrar öptü ve dönüp ağlayarak eve koştu. Garion arkasından hayretler içinde bakakaldı.

Dördüncü Bölüm

Cthol Murgos

On Dokuzuncu Bölüm

Günlerdir karanlıktaydılar. Relg'in taşıdığı soluk ışık bir kerteriz noktası oluşturuyordu sadece; izlenecek bir şey. Karanlık Garion'un yüzüne bastırıyordu; görünmeyen kayalara çarpmamak için bir elini uzatmış, engebeli zeminde tökezleyerek yürüyordu. Tek sorun küf kokulu karanlık da değildi. Üstündeki ve dört bir yanındaki dağların inanılmaz ağırlığını da hissediyordu. Taş, üstüne çökmüştü; onu kapatmış, millerce uzanan kesintisiz kayaların içine hapsetmişti. Hiç durmadan kıyısında dolaştığı panik duygusuyla mücadele ediyor, çığlık atmamak için dişlerini sıkıyordu.

Relg'in izlediği dolambaçlı yolun bir hedefi yokmuş gibi görünüyordu. Yol ayrımlarında yaptığı seçimler keyfiydi sanki; ama kendisi gitmiş anısı kalmış seslerin rutubetli havada fısıldaştığı, geçmişten kalan seslerin sonsuza dek yankılandığı, mırıldanan mağaralarda sarsılmaz bir güvenle ilerliyordu. Kılavuzlarının bu kendine güveni Garion'un mantıksız bir paniğe kapılmamasının tek nedeniydi.

Bir noktada yobaz durakladı.

"Ne oldu?" dedi İpek. Sesinde Garion'un da zihninde hissedip durduğu her an paniğe kapılabilirmiş havası vardı.

"Burada gözlerimi örtmem lazım," dedi Relg. Balık pulu gibi metal plakaların üst üste bindirilmesiyle oluşmuş, tuhaf bir zırh giyiyordu. Zırhın beli kemerliydi ve başına bir kapüşon gibi geçerek yalnızca yüzünü açıkta bırakıyordu. Kemerinde ağır, kıvrık bir hançer vardı ki, görünüşü bile Garion'un tüylerini ürpertiyordu. Zırhının altından bir bez parçası çıkararak dikkatle yüzüne örttü.

"Niye yapıyorsun bunu?" diye sordu Durnik.

"İlerideki mağarada bir kuvars damarı var," dedi Relg. "Dışarıdaki güneş ışığını yansıtıyor. Işık çok parlak."

"Gözlerin bağlıyken ne yöne gideceğini nasıl anlayabilirsin ki?" dedi İpek. "Bez o kadar kalın değil. Gerektiği kadar görebilirim. Haydi gidelim."

Yürümekte oldukları koridorda bir köşeyi döndüklerinde, Garion ilerideki güneş ışığını gördü. İçinden ışığa doğru koşmak geldiyse de bu arzuya direndi. İlerlerlerken Hettar'ı izleyen atların nalları taş zeminde takırdayıp duruyordu. Mağara devasaydı ve pırıldayan kristal bir ışıkla doluydu. Parlak bir kuvars şerit tavan boyunca uzanıyor, mağarayı göz kamaştıran bir pırıltıya boğuyordu. Tavandan büyük sarkıtlar sallanıyor, yerden yükselen dikitler de onları karşılıyordu. Mağaranın merkezinde başka bir yeraltı gölü uzanıyordu. Gölün yüzeyi, yukarı uçtaki minik bir şelaleden dökülen sularla kıpır kıpırdı; suların şıpırtısı mağarada küçük gümüş bir çan sesi gibi sonsuz kereler yankılanıyor ve artık millerce geride kalmış olan Ulgos mağaralarındaki sonsuza dek tekrarlanan şarkıyı hatırlatıp onunla uyum içinde akıp gidiyordu. Her yanı kaplayan renkler Garion'un gözlerini kamaştırmıştı. Kuvars damarındaki kristal prizmalar ışığı kırarak renkli ışın demetlerine dönüştürüyor ve mağarayı gökkuşağı renkleriyle dolduruyordu. Garion birdenbire bu göz kamaştırıcı mağarayı Ce'Nedra'ya gösterme isteğiyle yamp tutuştuğunu fark ederek hayretler içinde kaldı.

"Çabuk," dedi Relg, yüzündeki peçe ışığı örtmeye yetmiyormuş gibi bir elini gözlerine kapayarak.

"Neden burada mola vermiyoruz ki?" dedi Barak. "Dinlenmeye ihtiyacımız var, burası da iyi bir yere benziyor."

"Burası bütün mağaralar içindeki en kötü yerdir," dedi Relg.

"Sen karanlığı seviyor olabilirsin," dedi Barak. "Ama biz o kadar da bayılmıyoruz." Gözlerini mağaranın içinde gezdirdi.

"Gözlerini kapat salak," diye haykırdı Relg.

"Sözlerine dikkat et arkadaşım."

"Eğer örtmezsen, buradan çıktıktan sonra kör olursun. Gözlerinin karanlığa alışması iki gün aldı. Burada fazla kalırsak, ilk günkü gibi olursun."

Barak Ulgo'ya bir süre dik dik baktı. Sonra homurdanıp başını sallayarak, "Kusura bakma," dedi. "Anlamamıştım." Özür dilercesine elini Relg'in omuzuna koydu.

"Dokunma bana!" diye haykırdı Relg, Barak'ın koca elinden kaçarak.

"Ne var?"

"Dokunma bana –sakın dokunma."

"Ne oluyor buna?" dedi Barak.

"Onu kirletmeni istemiyor," dedi Belgarath.

"Kirletmek mi? Onu mu?"

"Bedensel saflığı onun için çok önemli. Onun açısından bakarsan, her dokunuş onu kirletebilir."

"Kirletebilir mi? Domuz kadar pis zaten."

"Başka tür bir pislikten bahsediyoruz. Haydi yola devam edelim."

Barak öfkeyle söylenip homurdanarak en arkadan yürümeye başladı. Başka bir karalık tünele girdiler; Garion özlemle gerilerinde kalan parlak mağaranın sönen ışığına baktı. Sonra bir köşeyi döndüler ve ışık kayboldu.

Mırıldanan karanlıkta zamanın hesabını tutmanın imkânı yoktu. Arada bir yemek ve dinlenmek için durmaları hariç tutulursa, tökezleye tökezleye ilerliyorlardı. Garion'un uykusu dağların onu ezdiği kâbuslarla doluydu. Hafif bir rüzgâr örümcek ağı gibi yanağını okşadığında, bir daha gökyüzünü göreceğinden ümidi kesmişti. Hesaplayabildiği kadarıyla, Ulgo'daki son aydınlık mağaradan ayrılıp bu sonsuz karalığa atılalı beş gün olmuştu. Önce bu ılık hava akımının bir hayal olduğunu sandı, ama sonra mağaranın rutubetli, küf kokulu havası içinde ağaç ve çimen kokuları da duymaya başlayınca ilerilerde bir yerde bir açıklığın, bir çıkışın olduğuna kanaat getirdi.

Dışarının ılık havası giderek daha hissedilir hale geldi ve çimen kokusu ilerlemekte oldukları tüneli doldurdu. Zemin yukarı doğru meyillendi ve karanlık hiç fark ettirmeden azalmaya başladı. Sonsuz karanlıktan dünyanın tarihindeki ilk sabaha doğru ilerliyorlardı sanki. Arkadan gelen atlar da temiz hava kokusunu almış olacaklar ki, hızlarını artırdılar. Ama Relg giderek yavaşladı, daha da yavaşladı. Sonunda tamamen durdu. Pullu zırhından yükselen metal hışırtısı durumunu ele veriyordu. Relg titriyor, kendini önündeki kadere hazırlamaya çalışıyordu. Peçesini yeniden yüzüne örtmüş, hırlamaya benzeyen Ulgo dilinde ateşli ateşli, yalvarır gibi bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı. Yüzünü örttükten sonra isteksizce, ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı yeniden.

İleride altın rengi bir ışık belirdi. Tünelin ağzı ışıkta, önü ağaç gövdeleriyle düzensiz bir açıklık olarak hayal meyal görülebiliyordu. Hettar'ın uyarılarına aldırış etmeyen küçük tay, birden küçük toynaklarıyla büyük bir patırtı çıkararak açıklığa doğru atılıp dışarı, ışığa fırladı.

Belgarath küçük hayvanın ardından gözlerini kısarak bakıp sakalını kaşıdı. "Ayrıldığımızda annesiyle birlikte onu da yanında götürsen iyi olacak," dedi Hettar'a sonra. "Durumu hiç ciddiye almıyor, ama Cthol Murgos çok ciddi bir yerdir."

Hettar ciddi ciddi başını salladı.

"Yapamayacağım," dedi Relg ansızın, sırtını ışığa dönüp tünelin kayalık duvarına yapışarak. "Yapamayacağım."

"Tabii ki yaparsın," dedi Pol Teyze onu sakinleştirmeye çalışarak. "Alışman için yavaş yavaş çıkarız."

"Dokunma bana," dedi Relg dalgın bir tavırla.

"Bu iş sıkıcı olmaya başlıyor," diye homurdandı Barak.

Garion ve diğerleri ışığa duydukları açlığın etkisiyle, hevesle ilerlediler. Mağaranın ağzındaki çalıların arasından sıyrılıp günışığına çıktılar ve hemen gözlerini kapattılar elleriyle. Işık önce Garion'un gözlerine bıçak gibi saplandı, ama birkaç dakika sonra tekrar görebildiğini fark etti.

Mağaranın kısmen örtülü olan ağzı, kayalık bir yamacın ortasına yakın bir yerdeydi. Arkalarında kar kaplı Ulgo Dağları lacivert gökyüzü önünde, sabah ışığında parlıyor, önlerinde ise deniz gibi geniş bir ova uzanıyordu. Sonbaharla altın rengine dönmüş olan uzun çimenler, sabah meltemiyle büyük dalgalar yaparak titreşiyorlardı. Ufka kadar uzanan ovaya bakan Garion, kendisini bir kâbustan uyanmış gibi hissetti.

Arkalarındaki mağara ağzının hemen içinde, Relg arkasını ışığa dönerek yere diz çökmüş, göğsünü ve omuzlarını yumruklayarak dua ediyordu.

"Şimdi ne yapıyor bu?" dedi Barak.

"Bir nevi arınma ayini," dedi Belgarath. "Kendini tüm günahlardan arındırıp mağaraların özünü ruhuna almaya çalışıyor. Bunun dışarıda hayatta kalmasına yardım edeceğine inanıyor."

"Ne kadar sürer?"

"Bir saat kadar herhalde. Epeyce karmaşık bir ayindir."

Relg dua etmeye kısa bir ara verip yüzüne bir peçe daha örttü.

"Kafasına biraz daha kumaş sararsa boğulacak," dedi İpek.

"Ben yola çıksam iyi olur," dedi Hettar eyer kayışlarını sıkarken. "Ço-Hag'a söylememi istediğin başka bir şey var mı?"

"Şu ana kadar olup bitenleri ötekilere de anlatmasını söyle," dedi Belgarath. "İşler öyle bir hale geldi ki, artık herkesin tetikte olmasını istiyorum."

Hettar başıyla onayladı.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" dedi Barak.

"Tabii," dedi uzun boylu Algar önündeki önündeki dümdüz, hiçbir ayırt edici özelliği olmayan ovaya bakarak.

"Rak Cthol'e gidip dönmemiz en az bir ayımızı alır," dedi Belgarath. "Eğer fırsat bulursak, aşağıya inmeye başlamadan doğu yamacında işaret ateşi

yakarız. Ço-Hag'a bizi orada beklemesinin çok önemli olduğunu söyle. Murgoların Algarya'ya girmesini istemiyorum. Daha savaşa hazır değilim."

"Orada olacağız," dedi Hettar atına atlarken. "Cthol Murgos'ta dikkatli olun. Atının başını çevirerek bayır aşağı, ovaya doğru ilerlemeye başladı; tayla annesi de peşinden geliyorlardı. Tay bir an durup Garion'a bakarak kişnedi, sonra tekrar annesinin peşine takıldı.

Barak karamsar bir yüzle başını sallayarak, "Hettar'ı özleyeceğim," diye gürledi.

"Cthol Murgos ona göre değil," dedi İpek. "Tasma takmak zorunda kalabilirdik."

"Biliyorum," diye içini çekti Barak, "ama gene de özleyeceğim."

"Ne yöne gidiyoruz?" dedi Mandarollen gözlerini kısıp ovaya bakarak.

Belgarath güneydoğuyu göstererek, "Bu tarafa," dedi. "Vadinin üst tarafından geçip doğu yamacına varacağız, sonra da Mishrak aç Thull'un güney ucundan dolaşacağız. Thullar Murgolar kadar düzenli devriye çıkarmaz."

"Thullar mecbur kalmadıkça hiçbir şey yapmaz," dedi İpek. "Grolimlerden paçayı kurtarmaya harcarlar vakitlerinin tamamını."

"Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordu Durnik.

"Relg dualarını bitirir bitirmez," dedi Belgarath.

"Kahvaltı için vaktimiz var öyleyse," dedi Barak alaycı bir tavırla.

Bütün gün boyunca, lacivert bir sonbahar gökyüzü altında, Güney Algarya'nın çayırlarla örtülü düzlüklerinde yol aldılar. Durnik'in eski, kukuletalı bir pelerinini zırhının üstüne giymiş olan Relg, kazık gibi bacaklarıyla doğru dürüst ata binemiyordu. Nereye gittiğine bakmaktansa, başını yukarı doğru kaldırmamaya çalışıyor gibiydi.

Ekşi ve onaylamayan bir suratla onu izleyen Barak, "İşini öğretmek gibi olmasın ama Belgarath," dedi birkaç saat sonra, "Bu adam başımıza bela çıkaracak gibi görünüyor."

"Işık gözlerini acıtıyor Barak," dedi Pol Teyze iri yarı savaşçıya. "Ayrıca da ata binmeye alışık değil. O kadar önyargılı olma."

Barak yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeden ağzını sımsıkı kapattı.

"Hiç olmazsa ayık kalacağına güvenebiliriz," dedi Pol Teyze. "Ki aynı şeyi küçük grubumuzun bazı üyeleri için söylemek mümkün değil."

Barak huzursuz bir tavırla öksürdü.

Kavisler çizerek akan bir derenin ağaçsız kıyısında kamp kurdular o gece. Güneş battıktan sonra Relg biraz rahatladı, ama bu defa da ateşe bakmamaya gayret ediyordu. Derken bir ara başını kaldırıp akşamın ilk yıldızlarını gördü. Bir an için ağzı açık kalakaldı ve peçesiz yüzünden ter boşandı. Sonra kollarıyla başını örtüp boğulur gibi bir çığlıkla yüzükoyun yere kapandı.

Garion, "Relg!" diye haykırarak adamın yanına koşup düşünmeden onu yakalamaya çalıştı.

"Dokunma bana!" diye inledi Relg ani olarak.

"Saçmalama. Neyin var? Hasta mısın?"

"Gökyüzü," diye hırladı Relg. "Gökyüzü! Korkunç!"

"Gökyüzü mü?" Garion şaşırmıştı. "Gökyüzünün nesi var?" Başını kaldırıp tanıdık yıldızlara baktı.

"Sonu yok," diye inledi Relg. "Sonsuza kadar öylece gidiyor." Garion birdenbire meseleyi anladı. Mağaralarda mantıksız bir şekilde korkan kendisiydi, çünkü kendisini kapatılmış gibi hissediyordu. Burada, açık gökyüzü altında da Relg aynı kör dehşete kapılmıştı. Garion Relg'in muhtemelen hayatı boyunca hiç Ulgo mağaralarından çıkmamış olduğunu

anladı. "Merak etme," dedi onu teskin etmeye çalışarak. "Gökyüzü sana bir şey yapmaz. Orada duruyor sadece. Aldırma."

"Dayanamıyorum."

"Bakma öyleyse."

"Orada olduğunu biliyorum ya... Bütün o boşluk..."

Garion çaresizce Pol Teyzeye baktı. Teyzesi konuşmaya devam etmesini işaret edince, "Boş değil ki," dedi söyleyecek laf arayarak. "Bir sürü şeyle dolu... Bir sürü... Bulutlar, kuşlar, ışık, yıldızlar..."

"Ne?" dedi Relg başını kaldırarak. "Onlar da ne?"

"Bulutlar mı? Canım herkes..." Garion durdu. Belli ki Relg bulutların ne olduğunu bilmiyordu. Hayatında hiç bulut görmemişti. Garion bunu da hesaba katarak ne söyleyeceğini tekrar düşündü. Açıklamak kolay olmayacaktı. Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, bulutlardan başlayalım."

Açıklamak epey uzun sürdü. Relg söylediklerini anlıyor muydu, yoksa gökyüzünü düşünmemek için kelimelere mi sarılıyordu, Garion bunu anlayamadı. Bulutlar faslını geçtikten sonra, kuşlar biraz daha kolaydı, ama tüyleri anlatmakta zorlandı.

Garion tam kanatları anlatırken Relg sözünü keserek, "Ul sana Belgarion dedi," dedi. "Adın Belgarion mu?"

"Yani..." dedi Garion biraz huzursuz olarak. "Tam olarak değil. Aslında adım Garion, ama öteki ad da bana aitmiş... Ama daha sonra, büyüdüğümde..."

"Ul her şeyi bilir," dedi Relg. "O sana Belgarion dediyse adın Belgarion'dur. Ben sana Belgarion diyeceğim."

"Yapmasan daha iyi olur."

"Tanrım bana kızdı," diye inledi Relg. Sesinde hastalıklı bir kendinden iğrenme havası vardı. "Onu hayal kırıklığına uğrattım."

Garion bu noktaya nereden geldiklerini anlayamadı. Yaşadığı paniğin ortalık yerinde, Relg bir de teolojik bir krizin dehşetine düşmüştü her nasılsa. Sırtını ateşe dönüp yere oturdu ve omuzları derin bir umutsuzlukla çöktü.

"Değersizim," dedi neredeyse hıçkırarak. "Ul kalbimin sessizliği içinde benimle konuştuğunda, bütün diğer insanlardan daha yüce olduğumu sandım. Ama şimdi pislikten de beterim." Acıyla kafasını yumruklamaya başladı.

"Yapma!" dedi Garion. "Bir yerini sakatlayacaksın. Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Ul bana çocuğu Ulgo'ya açıklayacak kişinin ben olacağımı söyledi. Ben de onun gözünde ayrıcalıklı bir yerim olduğunu sandım."

"Hangi çocuktan bahsediyoruz?"

"Çocuk. Yeni Gorim. Ul halkını böyle yönlendirir ve korur. Eski Gorim'in yapacağı işler bittiğinde, Ul onun yerine geçecek çocuğun gözlerine özel bir işaret koyar. Ul bana çocuğu Ulgo'ya getirecek olanın ben olduğumu söylediğinde, sözlerini başkalarına aktardım; onlar da bana saygı duyup Ul'un ağzından konuşmamı istediler. Etrafımda günah ve ahlâksızlık olduğunu görüyordum; bunlara karşı sözler söyledim ve insanlar beni dinlediler. Ama sözler benimdi, Ul'un değil. O kadar kibirlendim ki, Ul adına konuştum. Kendi günahlarımı görmeyip başkalarının günahlarını mahkûm ettim." Relg'in sesi yoğun bir kendini hakir görmeyle boğuklaşmıştı. "Ben kirliyim," dedi. "Menfur bir yaratığım. Ul elini kaldırıp yok etmeliydi beni."

"Bu yasaktır," dedi Garion düşünmeden.

"Kimin gücü yeter ki Ul'a bir şeyi yasaklamaya?"

"Bilmiyorum. Bütün bildiğim, yok etmenin yasak olduğu, tanrılara bile. Öğrendiğimiz ilk şey budur."

Relg aniden başını kaldırınca, Garion müthiş bir hata yapmış olduğunu anladı.

"Sen tanrıların sırlarını biliyor musun?" diye sordu fanatik, inanamayarak.

"Onların tanrı olması önemli değil," dedi Garion. "O yasak herkes için geçerli."

Relg'in gözlerinde bir umut ışığı belirdi. Diz çöküp Garion'un önünde secde ederek, "Günahlarımı bağışla," diye yalvardı.

"Ne?"

"Değersizdim ama kendimi yüce gördüm."

"Bir hata yapmışsın, o kadar. Bir daha yapma yeter. Lütfen kalk Relg."

"Habisim ben, temiz değilim."

"Sen mi?"

"Kadınlara kötü gözle baktım."

Garion utançla kızarıp sinirli bir şekilde öksürerek, "Hepimizin ara sıra başına gelir böyle şeyler," dedi.

"Kötü niyetliydim, habistim" diye inledi Relg. "Kendi habasetimle yanıyorum."

"Eminin Ul seni anlamıştır. Kalkar mısın lütfen Relg? Hiç gerek yok buna."

"Ağzım dua ederken aklım ve kalbim başka yerdeydi."

"Relg..."

"Gizli mağaralar arayıp buldum, ama Ul'a adamak için değil, sırf bulmanın keyfi için. Tanrımın bana verdiği hediyeyi kirlettim."

"Relg, lütfen..."

Relg kafasını yere vurmaya başladı. "Bir keresinde Ul'un sesinin yankılandığı bir mağara buldum. Başkalarına haber vermedim, Ul'un sesini kendime sakladım."

Garion korkmaya başladı. Fanatik Relg iyice çileden çıkıyordu.

"Cezalandır beni Belgarion," diye yalvardı. "Günahlarım için bana ağır bir ceza ver."

Garion birdenbire zihninde bir açılma hissetti. Ne söyleyeceğini kelimesi kelimesine biliyordu. "Ben böyle bir şey yapamam Relg," dedi ciddi bir tavırla. "Seni ne cezalandırabilir ne de affedebilirim. Eğer yapmaman gereken bir şey yapmışsan, bu Ul ile senin aranda. Eğer cezalandırılman gerektiğini düşünüyorsan, bunu sen yapmalısın. Ben yapamam. Yapmam."

Relg acı içindeki yüzünü kaldırarak Garion'a baktı. Sonra boğulur gibi bir çığlık atarak ayağa fırladı ve inleyerek karanlıklar içinde kayboldu.

"Garion!" Pol Teyzenin sesinde o tanıdık azarlama edası vardı yine.

"Ben bir şey yapmadım," dedi Garion ani bir biçimde.

"Ne dedin ona?" diye sordu Belgarath.

"Bir sürü günah işlediğini söyledi," dedi Garion. "Benden onu cezalandırmamı ve affetmemi istedi."

"Eee?"

"Böyle bir şey yapamazdım dede."

"Çok zor bir şey mi?"

Garion ona bakakaldı.

"Alt tarafı biraz yalan söyleyecektin. Çok mu zor yani?"

"Yalan mı? Böyle bir konuda mı?" Garion bunun düşüncesinden bile dehşete kapılmıştı.

"Ona ihtiyacım var Garion. Eğer dinsel bir histeriye kapılırsa işime yaramaz. Kafanı kullan biraz evlat."

"Yapamam dede," dedi Garion inatla. "Bu konu onun için yalan söylenemeyecek kadar önemli."

"Gidip Relg'i bulsan iyi olacak baba," dedi Pol Teyze.

Belgarath Garion'a bakarak kaşlarını çattı. "Bu mesele kapanmadı daha evlat," dedi öfkeyle parmağını sallayarak. Sonra kendi kendine homurdanarak Relg'in peşinden uzaklaştı.

Garion birdenbire Cthol Murgos yolculuğunun çok uzun ve huzursuz olacağından emin oluverdi.

Yirminci Bölüm

O yıl yaz ovalarda ve Algarya düzlüklerinde uzun sürmüştü, ama sonbahar kısa oldu. Maragor'un üstündeki dağlarda ve Ulgo zirvelerinde karşılaştıkları kar fırtınaları, kışın erken geleceğini ve sert geçeceğini belli etmişti zaten; kırlık araziden doğu sıradağlarına yaklaştıkça, geceleri soğuk olmaya başlamıştı bile.

Garion'un Relg'in suçluluk duygusuyla başa çıkamaması yüzünden müthiş öfkelenmiş olan Belgarath, biraz sakinleşmişti. Ama bu defa da, o kaçınılmaz mantığıyla Garion'un omuzlarına korkunç bir görev yükledi. "Her nedense sana güveniyor," dedi ihtiyar, Garion'a. "O yüzden onu sana emanet ediyorum. Ne yaparsan yap, ama bir daha dağılmamasını sağla."

Relg önceleri Garion'un onu konuşturma çabalarına karşılık vermedi, ama bir süre sonra, üstündeki açık gökyüzü yüzünden bir panik krizine daha kapıldığında konuşmaya başladı; önceleri kesik kesik, ama sonra bardaktan boşanırcasına. Garion'un korktuğu gibi Relg'in en sevdiği konu günahtı. Relg'in en basit şeyleri bile günah sayması karşısında hayretten hayrete düşüyordu Garion. Örneğin, yemekten önce dua etmeyi unutmak büyük bir küfürdü Relg'e göre. Yobazın kasvetli kusurlar listesi uzadıkça, Garion bunların çoğunun fiilde değil fikirde günahlar olduğunu fark etti. En sık ortaya çıkan konu ise, kadınlar hakkındaki şehevi hislerdi. Relg'in bunları uzun uzun tasvir etmesi Garion'u çok huzursuz ediyordu.

"Kadınlar bizim gibi değil tabii ki," dedi yobaz bir gün yan yana at sürerlerken. "Zihinleri ve kalpleri bizimki gibi kutsiyete yönelik değil. O yüzden de vücutlarıyla bizi baştan çıkarıp günaha çekmek istiyorlar."

"Niye böyle yapıyorlar sence?" dedi Garion ihtiyatla.

"Çünkü kalpleri şehvetle dolu," dedi Relg sert bir tavırla. "Faziletli insanları baştan çıkarmaktan özel bir zevk alıyorlar. Bu yaratıkların nasıl dolambaçlı yollara başvurduğunu anlatsam inanamazsın Belgarion. En aklı başında kadınlarda bile gördüm bunu, en imanlı müritlerimin karılarında. Durmadan dokunuyorlar insana, kazaymış gibi yapıp sürtünüyorlar; elbiselerinin yeni

sıyrılsın da yuvarlak kolları görülsün diye, etekleri açılsın da ayak bilekleri görünsün diye ellerinden geleni yapıyorlar büyük bir küstahlıkla."

"Rahatsız oluyorsan bakma sen de," dedi Garion.

Relg onu duymadı bile. "Onların yanıma girmelerini yasaklamak bile geçti aklımdan, ama sonra müritlerimi onların habasetinden korumak için gözümün önünde bulunmalarının daha iyi olacağını düşündüm. Bir ara müritlerim arasında evlenmeyi yasaklamaya niyetlendim, ama daha yaşlı olanlar böyle yaparsam bütün gençlerin beni terk edeceğini söyledi. Hâlâ da bunun çok kötü bir fikir olmadığına inanıyorum."

"Bu bütün müritlerini kaybetmene neden olmaz mı?" dedi Garion. "Yani çok uzun bir süre evliliği yasaklarsan? Evlilik yoksa çocuk da olmaz, anlatabiliyor muyum?"

"Zaten ben de burayı çözememiştim," dedi Relg.

"Peki ya çocuk ne olacak? Yeni Gorim? Eğer iki kişi evlenip bir çocuk yapacaklarsa, yani o özel çocuğu yapacaklarsa, sen de onları yapmamaya ikna edersen, Ul'un istediği bir şeyin gerçekleşmesini engellemiş olmaz mısın?"

Bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi ağzı açık kaldı Relg'in. Sonra, "Görüyor musun?" diye inledi. "Elimden geleni yaptığım halde, günahın tam ortasına düşüyorum işte. Ben lanetliyim Belgarion, lanetli. Ben bu kadar kötüyken Ul neden çocuğu bulmak için beni seçti ki?"

Garion işler çığrından çıkmasın diye hemen konuyu değiştirdi.

Dokuz gün boyunca bir ot denizi içinde doğu sıradağlarına doğru yol aldılar; bu dokuz gün boyunca da herkes, Garion'un ruhunu rencide eden bir aldırmazlıkla onu durnadan söylenen yobazla baş başa bıraktı. Garion giderek suratını asıp diğerlerine öfkeli bakışlar fırlatmaya başladıysa da, kimse ona aldırmadı.

Ovanın doğu kıyısında büyükçe bir tepeyi aştıklarında, doğu sıradağlarının müthiş duvarıyla karşılaştılar. Yerden bir mil boyunca dimdik yükselen sarp

yamaç, iki yöne doğru da göz alabildiğince gidiyordu.

"İmkânsız," diye kestirip attı Barak. "Asla tırmanamayız."

"Tırmanmamız gerekmez," dedi İpek. "Bir yol biliyorum."

"Gizli bir yoldur herhalde."

"Tam olarak gizli değil," dedi İpek. "Pek fazla insan bilmiyor; ama göz önünde bir yerde –nereye bakacağını bilirsen tabii. Bir keresinde Mishrak aç Thull'u acele terk etmem gerekmişti de, o zaman buldum."

"Neredeyse her yeri en az bir kere aceleyle terk etmen gerekmiş gibi geliyor bana."

İpek omuzlarını silkti. "Benim mesleğimde öğrenilen en önemli şeylerden biri de, ne zaman kaçacağını bilmektir."

"İlerideki nehir bir mani teşkil etmeyecek mi?" diye sordu Mandorallen, kendileriyle sarp, karanlık yamaç arasında akmakta olan Aldur Nehri'nin pırıltılı sularına bakarak. Bir yandan da elini böğründe dolaştırarak ağrıyan yerlerini kontrol ediyordu.

"Yapma Mandorallen," dedi Pol Teyze. "Böyle elleyip durursan hiç iyileşmez sonra."

"Kanaatimce neredeyse şifa bulmuşlar Leydim," dedi Mandorallen. "Sadece biri biraz acıyor."

"İyi işte, rahat bırak."

"Birkaç mil yukarıda bir geçit var," dedi Belgarath Mandorallen'in sorusuna cevaben. "Bu mevsimde nehir alçalmıştır, o yüzden geçmekte zorluk çekmeyiz." Tekrar başa geçip, yumuşak inişten aşağı, Aldur'a doğru atını sürdü. Akşama doğru nehri geçtiler ve öte tarafta çadırlarını kurdular. Ertesi sabah yamacın dibine ulaştılar.

"Yol birkaç mil kadar güneyde," dedi İpek, tepelerinde yükselen kara yamaç boyunca atını sürerken.

"Yamaç yüzünden mi tırmanacağız?" diye sordu Garion; yukarı bakmaya çalışmak boynunu ağrıtmıştı.

İpek başını salladı. "Yol aslında bir dere yatağı. Yamacın içinden gidiyor. Biraz dar ve diktir, ama tepeye güven içinde varırız."

Bu sözler Garion'un moralini biraz düzeltti.

Yol müthiş yamaçta bir çatlaktı sadece; içinden çıkan su sızıntısı da yamacın dibindeki kayalık döküntüler arasında kaybolup gidiyordu.

"Tepeye kadar gittiğinden emin misin?" diye sordu Barak, daracık bacayı kuşkuyla inceleyerek.

"Güven bana," dedi İpek.

"Mümkünse güvenmeyeyim."

Yol berbat, dik ve kayalıktı. Bazen o kadar daralıyordu ki, geçebilmeleri için yük atlarının yüklerini indirmeleri ve kırılıp yassı, dev basamaklar oluşturmuş olan bazalt kayaları üstünde elleriyle çekerek yürütmeleri gerekiyordu. Yarıktan sızan su her şeyi çamura çeviriyordu. Daha da beteri, batıdan yaklaşan yüksek, ince bulutlarla birlikte yukarılarındaki Mishrak aç Thull'dan bir soğuk hava akımı da gelmeye başlamıştı.

Çıkış iki günlerini aldı; yarın kıyısından bir mil kadar içeride tepeye vardıklarında, herkes yorgunluktan bitmişti.

"Biri beni sopalamış gibiyim," diye inledi Barak yangın tepesindeki çalılık küçük vadide yere çökerken. "Hem de kocaman, pis bir sopayla."

Hepsi dikenli çalıların arasında yere oturup o korkunç tırmanışın yorgunluğunu üzerlerinden atmaya çalıştılar. "Etrafa bir bakayım," dedi İpek birkaç dakika sonra. Ufak tefek adam tam bir akrobat vücuduna sahipti –esnek, güçlü ve kendini çabuk toparlayan bir vücut. Dikenli çalılar arasında eğilerek vadinin kıyısına tırmandı ve sürünerek tepeye ulaşıp etrafı gözlemeye başladı. Birkaç dakika sonra da hafif bir ıslık çalarak yanına gelmelerini işaret etti.

Barak homurdanarak ayağa kalktı. Durnik, Mandorallen ve Garion da kazık kesilmiş bacaklarıyla ayağa kalktılar.

"Bakın bakalım ne istiyor," dedi Belgarath. "Şu anda kıpırdayacak halim yok." Dördü gevşek çakıllara basarak tepe yukarı, bir çalılğın altına sinmiş gözcülük yapan İpek'in yanına tırmandılar. Son birkaç metrede sürünmeleri gerekti.

"Mesele nedir?" dedi Barak ufak tefek Drasniyalıya tepeye vardıklarında.

"Misafirimiz var," dedi İpek, gri gökyüzünün altında uzanan kayalık, çorak, kahverengi düzlükte bir noktayı göstererek.

İleride rüzgârla savrulan yere yakın bir toz bulutu, atlıların geldiğini gösteriyordu.

"Devriye mi?" dedi Durnik alçak sesle.

"Sanmam," dedi İpek. "Thullar ata binmeyi sevmezler. Genellikle yaya devriye gezerler."

Garion çorak düzlüğe bakıp, "Önlerinden koşan biri yok mu şurada?" dedi atlıların yarım mil kadar önündeki bir noktayı göstererek.

"Yaa," dedi İpek, tuhaf bir hüzünle.

"Ne oluyor?" dedi Barak. "Esrarlı havalar takınma İpek, hiç çekecek halim yok."

"Grolimler," dedi İpek. "Kovaladıkları da kurban edilmekten kaçmaya çalışan birThull. Çok sık olur böyle şeyler."

"Belgarath'ı ikaz etmeli miyiz?" diye sordu Mandorallen.

"Gerekmez herhalde," dedi İpek. "Bu bölgedeki Grolimler düşük rütbelidir. Büyü konusunda bir becerileri olduğunu sanmam."

Durnik, "Ben gene de gidip söyleyeyim," diyerek geriye kaydı, sonra kalkıp ihtiyarın Pol Teyze ve Relg ile birlikte dinlenmekte olduğu yere doğru

yürüdü.

"Görünmediğimiz sürece sorun olmaz," dedi İpek. "Göründüğü kadarıyla sadece üç kişiler ve kaçan Thulldan başka bir şeyle ilgilenmiyorlar."

Kaçan adam yaklaşmıştı. Başını öne eğimiş, kollarını sallaya sallaya koşuyordu.

"Ya bu vadide saklanmaya kalkarsa?" dedi Barak.

İpek omuzlarını silkerek, "Grolimler de peşinden gelir," dedi.

"O zaman bizim de bir şeyler yapmamız gerekir değil mi?"

İpek yüzünde çarpık bir gülümsemeyle başını salladı.

"O zaman çağıralım adamcağızı," dedi Barak kılıcını kını içinde gevşeterek.

"Benim de aklımdan böyle bir şey geçiyordu."

Durnik çakılları çıtırdatarak yanlarına gelip, "Kurt Grolimleri gözlemenizi söyledi," dedi. "Ama bu vadiye girmedikleri sürece müdahale etmeyecekmişsiniz."

"Tüh," dedi İpek esefle içini çekerek.

Kaçan Thull artık rahatlıkla görülebiliyordu. Kemerli, kaba bir tunik giymiş, kalın gövdeli bir adamdı. Çamur rengi, dağınık saçları vardı; yüzündeki ifade ise paniğe kapılmış bir hayvanın ifadesi gibiydi. Saklandıkları yerin otuz adım kadar açığından geçti; Garion adamın tıslayan nefes sesini duydu. Koşarken dehşet içinde bir hayvan gibi inleme sesleri çıkarıyordu.

"Hiç saklanmaya çalışmazlar," dedi İpek acıma dolu alçak bir sesle. "Sadece kaçarlar." Başını salladı.

"Biraz sonra yetişecekler," dedi Mandorallen. Adamın peşindeki Grolimlerin siyah cüppeleri ve cilalı çelik maskeleri vardı.

"Eğilin," dedi Barak.

Çıkıntının kıyısının ardına sindiler. Birkaç saniye sonra üç atlı, atlarının nalları sert toprakta gümbürdeyerek dörtnala önlerinden geçti.

"Birkaç dakika sonra yakalayacaklar onu," dedi Garion. "Yarın kıyısına koşuyor. Kapana kısılacak."

"Sanmıyorum," dedi İpek karanlık bir suratla.

Bir an sonra uzun, dehşet dolu, aşağılara doğru uzaklaşıp sönen bir çığlık duydular.

"Bunu bekliyordum," dedi İpek.

Yamacın yüksekliğini düşününce Garion'un tüyleri diken diken oldu.

"Geri dönüyorlar," dedi Barak. "Yere yatın."

Üç Grolim saklandıkları yerin yanından geçerken biri Garion'un duyamadığı bir şey söyledi, diğer ikisi de güldüler.

"Dünyada üç Grolim eksik olsa daha iyi bir yer olabilir," dedi Mandorallen asık yüzle fısıldayarak.

"Cazip bir fikir," dedi İpek. "Ama Belgarath onaylamayabilir. Bırakalım gitsinler. Bir de bunları aramaya çıkacak olanlarla uğraşmayalım."

Barak uzaklaşan Grolimlerin ardından özlemle baktı, sonra esefle içini çekti.

"Haydi aşağı inelim," dedi İpek.

Dönüp çalıların arasından emekleyerek vadinin dibine indiler.

Belgarath başını kaldırıp, "Gittiler mi?" diye sordu.

"Gidiyorlar," dedi İpek.

"O çığlık neydi?" diye sordu Relg.

"Üç Grolim bir Thullu yamaçtan aşağı yuvarladı," dedi İpek.

"Neden?"

"Dini bir tören için seçilmiş ama katılmayı reddetmiş."

"Reddetmiş ha!" dedi Relg öfkeyle. "Öyleyse başına geleni haketmiş."

"Grolim törenlerinin nasıl şeyler olduğunu pek anladığını sanmıyorum Relg," dedi İpek.

"Kişi tanrısının iradesine boyun eğmeli," dedi Relg sesinde ruhani bir tonla. "Dinsel yükümlülüklerin mazereti olmaz."

İpek gözlerinde öfkeli bir parıltıyla, "Angarak dini hakkında ne biliyorsun Relg?" diye sordu Ulgolu fanatiğe.

"Ben sadece Ulgo diniyle ilgilenirim."

"Yargı vermeden önce insan neden bahsettiğini bilmeli."

"Tamam İpek," dedi Pol Teyze.

"Hayır Polgara, bu defa olmaz. Mümin dostumuzun bazı gerçekleri bilmesi iyi olur. Dünyaya bakışı biraz genişlesin." Tekrar Relg'e döndü. "Angarak dininin temel töreni birçok insana iğrenç gelir. Thullar hayatlarını bundan kaçmaya vakfetmişlerdir. Thull ülkesinde hayatın temel gerçeği bu."

"Korkunç bir halk demek ki," dedi Relg sert bir sesle.

"Hayır. Thullar aptaldır, kabadır, ama korkunç filan değillerdir. Sözünü ettiğim tören insan kurban edilmesi Relg."

Relg yüzündeki peçeyi açıp inanmayan gözlerle ufak tefek Drasniyalıya bakakaldı.

"Her yıl iki bin Thull Torak'a kurban edilir," diye sözüne devam etti İpek Relg'in şaşkın yüzüne delici gözlerle bakarak. "Grolimler kişilerin kendi yerlerine bir köle vermelerini kabul ediyor, o yüzden her Thull hayatını, şansım yaver gitmez de kurban olarak seçilirim korkusuyla, kendi yerine kurban taşına sunulacak bir köle alacak parayı biriktirerek geçirir. Ama köleler ölür bazen ya da kaçarlar. Kölesi olmayan bir Thull seçilirse o da çoğunlukla kaçmaya çalışır. O zaman Grolimler peşine takılır. Çok idmanlı oldukları için işlerini iyi yaparlar. Bu güne kadar kurtulmayı başaran bir Thull duymadım hiç."

"Görevleri boyun eğmek," dedi Relg inatla; ama sesi artık o kadar güvenli çıkmıyordu.

"Nasıl kurban ediliyorlar?" diye sordu Durnik alçak bir sesle. Thullun yamaçtan aşağı atlamayı seçmesi onu etkilemişti belli ki.

"Basit bir işlem," dedi İpek Relg'e dikkatle bakarak. "İki Grolim Thullu kurban taşına sırtüstü yatırıp tutarlar, üçüncüsü de kalbini kesip çıkarır. Sonra kalbini sunak ateşinde yakarlar. Torak Thullun gövdesiyle ilgilenmez; yalnızca kalbini ister."

Relg irkildi.

"Kadınları da kurban ederler," diye devam etti İpek. "Ama kadınların kaçmak için daha kolay bir yolları var. Grolimler hamile kadınları kurban etmezler; hesapları karışır çünkü. O yüzden Thull kadınları sürekli olarak hamile kalmaya çalışır. Bu da dünyada neden bu kadar çok Thull olduğunu ve Thull kadınlarının adının neden kötüye çıkmış olduğunu açıklar."

"Feci bir şey," diye haykırdı Relg. "Ölüm böyle bir ahlâksızlığa yeğdir."

"Ölüm çok uzun sürer Relg," dedi İpek soğuk bir gülümsemeyle. "Biraz ahlâksızlık ise kolay unutulur, eğer unutmak istiyorsan tabii. Hele hayatın buna bağlıysa."

Thulların hayatındaki dehşetleri dinleyen Relg'in yüzü karmakarışık olmuştu.

"Kötü bir adamsın sen," dedi İpek'e; ama sesi inandırıcılıktan uzaktı.

"Biliyorum," dedi İpek.

Relg Belgarath'a yaklaşarak, "Söyledikleri doğru mu?" diye sordu.

Büyücü düşünceli düşünceli sakalını kaşıyarak, "Eh," dedi, "gereken her şeyi söyledi galiba. Din kavramı değişik halklar için farklı şeyler ifade eder Relg. Tanrının tabiatına bağlı bir şeydir. Bunu kafanda açıklığa kavuşturursan iyi olur. Yapman gereken şeyleri kolaylaştırır en azından."

"Söylenecek her şey söylendi galiba baba," dedi Pol Teyze. "Daha yolumuz uzun."

"Haklısın," dedi Belgarath ayağa kalkarken.

Thull ülkesinin batı sınırına yayılmış kayalar ve çalılardan oluşan çorak topraklar boyunca ilerlediler. Yamaçtan bu yana durmadan esen rüzgâr çok soğuktu, ama kasvetli, gri gökyüzü altında yalnızca birkaç yerde ince bir kar örtüsü vardı.

Relg'in gözleri zayıf ışığa alıştı; göğü kaplayan bulutlar da paniğini yatıştırdı. Ama hâlâ duruma alışmakta zorluk çektiği belliydi. Yer üstündeki bu diyar ona yabancıydı ve karşılaştığı her şey önyargılarını sarsıyordu. Aynı zamanda kişisel bir dini bunalım da yaşıyordu ve bu yüzden tuhaf şeyler söyleyip beklenmedik şeyler yapabiliyordu. Kâh yüzünde müthiş bir kendine güven ifadesiyle ötekilerin günahlarını lanetliyor, kâh kendinden iğrenme krizine girip, yakınındaki herkese uzun nutuklar halinde günahlarını ve suçlarını itiraf ediyordu. Zırhının başlığının çerçevelediği soluk yüzü ve kocaman kara gözleri, bu çelişen duyguların etkisiyle sürekli acı çekiyor gibiydi. Diğerleri, hatta sabırlı, iyi kalpli Durnik bile, Relg'den kaçar olmuşlar, onunla ilgilenmeyi tamamen Garion'a bırakmışlardı. Relg ikide bir durup dua ediyor ya da anlaşılmaz, küçük ayinler yapıyordu. Bu ayinler çoğu kez toprakta debelenmeyi gerektiriyordu.

"Bu hızla Rak Cthol'e bir yılda varırız ancak," diye homurdandı Barak böyle bir ayin sırasında. Bir yandan da yol kenarına diz çökmüş kendi kendine söylenen fanatiğe pis pis bakıyordu.

"Ona ihtiyacımız var," dedi Belgarath. "Onun da bunlara ihtiyacı var. O kaldırabiliyorsa biz de kaldırırız."

"Cthol Murgos'un kuzey sınırına varıyoruz," dedi İpek, ilerideki alçak tepeleri göstererek. "Sınırı geçtikten sonra böyle ikide bir duramayız. Güney Kervan Yoluna varana kadar elimizden geldiğince hızlı ilerlememiz lazım. Murgolar sürekli devriye gezerler ve yolun dışındaki yabancılara kötü davranırlar. Yola vardıktan sonra sorun yok, ama varmadan önce duramayız."

"Kervan yolunda bizi sorguya çekmezler mi Prens Kheldar?" dedi Mandorallen. "Garip bir topluluğuz, Murgolar ise şüphecidir."

"Bizi gözlerler," dedi İpek, "ama yolda kaldığımız sürece işimize karışmazlar. Taur Urgas ile Ran Borune arasındaki anlaşma, kervan yolunda serbest hareket hakkı tanıyor; hiçbir Murgo da anlaşmayı bozup kralını zor durumda bırakmaya cesaret edemez. Taur Urgas kendisini mahcup duruma düşürenlere hiç iyi davranmaz."

Soğuk, bozbulanık bir öğleden sonra, Cthol Murgos'a girdiler ve hemen atlarını dörtnala kaldırdılar. Bir fersah kadar gittikten sonra Relg atını durdurmaya niyetlendi.

"Şimdi olmaz Relg," dedi Belgarath sert bir sesle. "Sonra."

"Ama..."

"Ul sabırlı bir tanrıdır, bekler. Haydi devam et."

Yüksek, çorak yaylada, pelerinleri arkalarında soğuk rüzgârda dalgalanarak dörtnala kervan yoluna doğru ilerlediler. Yola varıp atlarını dizginlediklerinde vakit akşama yaklaşıyordu. Güney Kervan Yolu tam olarak bir yol sayılmazdı, ama asırlar boyu üzerinden geçen yolcular izlerini bırakmışlardı, İpek keyifle etrafına bakınarak, "Başardık," dedi. "Artık tekrar namuslu tüccarlar olduk; dünyadaki hiçbir Murgo bize karışamaz." Atını doğuya çevirdi ve müthiş bir kendine güvenle başa geçti. Omuzlarını dikleştirip şişindi ve kasıntı bir hava takındı. Garion onun yeni bir rol için kafasının içinde hazırlık yapmakta olduğunu anladı. Batıya giden, çevresi

muhafızlarla dolu bir Tolnedra kervanıyla karşılaştıklarında, İpek dönüşümünü tamamlamıştı; Tolnedralı tüccarı bir meslektaş rahatlığıyla selamladı.

"İyi günler, Saygıdeğer Yüksek Tüccar," dedi Tolnedralıya, rütbe işaretlerini hemen fark ederek. "Bir dakikanız varsa yol hakkında bilgi almak istiyorum. Siz doğudan geliyorsunuz, bizse batıdan. Bilgi alışverişinde bulunmamız faydalı olabilir."

"Harika fikir," dedi Tolnedralı. Saygıdeğer Yüksek Tüccar, geniş alınlı, kalıplı bir adamdı. Buz gibi rüzgâra karşı, kürklü pelerinine sıkıca sarınmıştı.

"Adım Ambar," dedi İpek, "Kotuluyum."

"Tolnedralı nezaketle başını eğerek, "Kalvor," diye kendini tanıttı, "Tol Horb'dan. Doğuya gitmek için zor bir mevsim seçmişsiniz Ambar."

"Zaruret," dedi İpek. "Param kısıtlı, Tol Honeth'de kışı geçirmeye kalksaydım, oradaki fiyatlar beni batırırdı."

"Honethler aç gözlüdür," dedi Kalvor. "Ran Borune hâlâ sağ mı?"

"Ben ayrıldığımda sağdı."

Kalvor yüzünü buruşturarak, "Taht kavgası da hâlâ sürüyor mu?" diye sordu.

İpek güldü. "Evet."

"Tol Vorduelli o domuz Kador hâlâ önde mi gidiyor."

"Kador başını belaya sokmuş diye duydum. Prenses Ce'Nedra'nın canına kastetmiş, İmparator da onu insan ırkından uzaklaştıracak tedbirler alıyormuş."

"Ne güzel bir haber," dedi Kalvor gözleri parlayarak.

"Batı yolu nasıl?" diye sordu İpek.

"Pek kar yok," dedi Kalvor. "Ama zaten Cthol Murgos'ta hiç kar yoktur. Kuru bir krallık burası. Soğuk fazla ama, özellikle geçitlerde. Doğu Tolnedra'daki dağlar ne âlemde?"

"Biz geçerken kar başlamıştı."

"Ben de bundan korkuyordum," dedi Kalvor kasvetli bir yüzle.

"Bahara kadar bekleseniz iyi olurdu Kalvor. Önünüzdeki yol zorlu."

"Rak Goska'yı terk etmem gerekiyordu." Kalvor dinleyen biri var mı diye etrafa bakınarak, "Belalı bir yere gidiyorsunuz Ambar," dedi ciddi bir sesle.

"Yaa?"

"Rak Goska'ya gitmek için iyi bir zaman değil. Oradaki Murgolar çıldırmış."

"Çıldırmış mı?" dedi İpek kaygıyla.

"Başka bir açıklaması yok. Aklınıza gelebilecek en sudan bahanelerle namuslu tüccarları tutukluyorlar; Batıda gelen herkes her an gözetim altında. Hele bir bayan için hiç uygun bir yer değil."

"Kız kardeşim," dedi İpek Pol Teyzeye bakarak. "O da yatırımıma ortak, ama bana pek güvenmez. Onu dolandırmayayım diye benimle birlikte gelmekte ısrar etti."

"Yerinizde olsam Rak Goska'ya gitmezdim," dedi Kalvor.

"Her şeyimi bu yolculuğa yatırdım bir kere," dedi İpek çaresiz bir tavırla. "Başka ne yapabilirim ki?"

"Açıkça söyleyeyim Ambar, canını seviyorsan Rak Cthol'a gitme. Tanıdığım iyi bir tüccar, bir Murgonun evinde kadınların bölümüne girmekten suçlu bulundu."

"Olur böyle şeyler. Murgo kadınlarının pek güzel olduğu söylenir."

"Ambar," dedi Kalvor sıkıntılı bir ifadeyle. "Adam yetmiş üç yaşındaydı."

"Öyleyse oğulları babalarının erkekliğiyle gurur duyabilir," diye güldü İpek. "Ne yaptılar adama?"

"Mahkûm edip kazığa geçirdiler," dedi Kalvor ürpererek. "Askerler hepimizi toplayıp seyrettirdiler üstelik."

İpek kaşlarını çattı. "Suçlamanın doğru olma ihtimali var mı?"

"Adam yetmiş üçünde Ambar," dedi Kalvor tekrar. "Tabii ki yalandı suçlama. Taur Urgas bütün Batılı tüccarları kasten Cthol Murgos'tan uzaklaştırmak istiyor diyeceğim neredeyse. Rak Goska bizim için güvenli değil artık."

İpek yüzünü buruşturdu. "Taur Urgas'ın ne düşündüğünü kim bilebilir ki?"

"Rak Goska'da yapılan bütün alışverişlerden kâr ediyor. Tüccarları kaçırmak için deli olması gerekir."

"Taur Urgasla tanıştım," dedi İpek asık bir suratla. "Aklı başında olmak gibi bir kusuru yoktur." Yüzünde çaresiz bir ifadeyle etrafına bakındı. "Kalvor, elimde avucumda ne varsa bu işe yatırdım. Eğer geri dönersem batarım."

"Dağları geçtikten sonra kuzeye dönebilirsiniz," dedi Kalvor. "Nehri geçip Mishrak aç Thull'da Thull Mardu'ya gidebilirsiniz."

İpek suratını buruşturdu. "Thullarla iş yapmaktan nefret ederim."

"Bir ihtimal daha var," dedi Tolnedralı. "Tol Honeth ile Rak Goska arasındaki yan yol noktasını biliyor musunuz?"

İpek başıyla onayladı.

"Orada hep bir Murgo ikmal istasyonu vardı zaten –yiyecek, yedek at, gerekli şeyler filan satan bir yer. Her neyse, Rak Goska'da sorunlar çıkmaya başladığından beri, birkaç girişimci Murgo oraya yerleşip, kervanları olduğu gibi satın almaya başladılar, atlarıyla filan beraber. Fiyatlar Rak

Goska'da olduğu kadar cazip değil, ama biraz olsun kâr edebilirsiniz; tehlikeye atılmadan hem de."

"Ama dönüş yolculuğu için mal alamayacağım," diye itiraz etti İpek. "Tol Honeth'e eli boş dönersem, kârımın yarısını kaybederim."

"Ama canınızı kurtarırsınız Ambar," dedi Kalvor. Sanki tutuklanmaktan korkuyormuş gibi sinirli sinirli etrafına bakınarak, "Bir daha Cthol Murgos'a dönmeyeceğim," dedi sonra kararlı bir sesle. "Ben de herkes gibi risk almasını bilirim, ama dünyanın bütün altınına bile bir daha Rak Goska'ya gitmem."

"Bu yan yol noktası ne kadar uzaklıkta?" dedi İpek dertli bir tavırla.

"Üç günlük yol," dedi Kalvor. "İyi şanslar Ambar; kararınız ne olursa olsun." Dizginleri yakaladı. "Gece için konaklamadan önce birkaç fersah daha yol almak istiyorum. Tolnedra Dağlarında kar olabilir, ama hiç olmazsa Cthol Murgos'tan ve Taur Urgas'ın elinin altından uzakta olacağım." Başıyla selam verip, hızlı bir tırısla batıya doğru yola koyuldu. Muhafızları ve yük atları da peşine takıldılar.

Yirmi Birinci Bölüm

Güney Kervan Yolu doğubatı doğrultusunda sıralanmış bir dizi yüksek ve çorak vadiyi takip ederek kıvrıla kıvrıla gidiyordu. Çevredeki zirveler yüksekti, muhtemelen batıdaki dağlardan da yüksek; ama zirvelerde pek az kar vardı. Üstlerindeki bulutlar gökyüzünü pis bir griye çevirmişti, ama eğer bulutlarda biraz nem varsa da bu kum, kaya ve dikenli çalılardan oluşan kuru araziye bırakmıyorlardı. Kar yağmamasına rağmen acı bir soğuk vardı. Sürekli esen rüzgâr bıçak gibi kesiyordu.

Doğuya doğru hızla ilerlediler.

"Belgarath," dedi Barak omuzunun üzerinden geriye bakarak, "ilerideki yükseltide bir Murgo var, hemen yolun güneyinde."

"Gördüm."

"Ne yapıyor?"

"Bizi gözlüyor. Yoldan ayrılmadığımız sürece bir şey yapmaz."

"Hep böyle gözlerler," dedi İpek. "Murgolar krallıklarındaki herkesi gözaltında tutmayı severler."

"Kalvor, şu Tolnedralı hani," dedi Barak, "abartıyor muydu sence?"

"Hayır," dedi Belgarath. "Bence Taur Urgas kervan yolunu kapatıp tüm Batılıları Cthol Murgos'tan kovmak için bir bahane arıyor."

"Neden?" diye sordu Durnik.

Belgarath omuzlarını silkti. "Savaş yaklaşıyor. Taur Urgas bu yoldan Rak Goska'ya giden tüccarların bir kısmının casus olduğunu biliyordur. Yakında güneyden orduları gelecek; askerlerinin sayısının ve hareketlerinin sır olarak kalmasını istiyordur."

"Bu kadar ıssız ve çorak bir diyardan nasıl bir ordu çıkabilir ki?" dedi Mandorallen.

Belgarath çevresindeki yüksek ıssız çöle baktı. "Bizim görmemize izin verilen Cthol Murgos'un çok küçük bir bölümü. Güneye doğru binlerce fersah uzanıyor; oralarda hiçbir Batılının görmediği, adını bile bilmediğimiz şehirler var. Kuzeydeki Murgolar, gerçek Cthol Murgos'u gözlerden gizlemek için kurnazca bir oyun oynuyorlar."

"Öyleyse harp yakın mı dersin?"

"Gelecek yaz olabilir," dedi Belgarath. "Daha büyük ihtimalle bir sonraki yaz."

"Hazır olacak mıyız? dedi Barak.

"Olmaya çalışacağız."

Pol Teyze iğrendiğini belirten bir ses çıkardı.

"Ne oldu?" dedi Garion hızla ona dönerek.

"Akbabalar," dedi Pol Teyze, "iğrenç yaratıklar."

Bir düzine kadar iri gövdeli kuş, kervan yolunun bir yanında, yerdeki bir şeyin üstüne üşüşmüş kanat çırpıyordu.

"Ne yiyorlar?" diye sordu Durnik. "Yamacın tepesine vardığımızdan beri hiçbir hayvan görmedim."

"At olabilir," dedi İpek. "Belki de insandır. Burada başka bir şey yaşamaz."

"İnsan olsaydı gömmeden bırakırlar mıydı?" diye sordu demirci.

"Kısmen," dedi İpek. "Bazen eşkıyalar kervan yolunda iş yapmanın kârlı olacağını düşünürler. Murgolar da onlara yanıldıklarını anlamaları için uzun bir zaman tanırlar."

Durnik pek anlamadan baktı.

"Murgolar eşkıyaları yakalar," dedi İpek, "sonra boğazlarına kadar gömüp bırakırlar. Akbabalar bu durumdaki bir insanın kendini savunamayacağını öğrenmiştir. Çoğu zaman sabırsız davranıp, adamın ölmesini beklemeden yemeye başlarlar."

"Eşkıyalarla başa çıkmak için fena yol olmayabilir," dedi Barak, neredeyse onaylayarak. "Bazen Murgolardan da iyi fikirler çıkabiliyor."

"Ama ne yazık ki Murgolar anayolda olmayan herkesin eşkıya olduğuna inanır."

Akbabalar toplaşma yerlerinin yirmi metre ötesinden geçen yolculara hiç aldırış etmeden korkunç yemeklerine devam ettiler. Kanatları ve gövdeleri yedikleri şeyi gizliyordu; Garion buna şükretti. Her ne yiyor idiyseler, pek büyük bir şey değildi.

"Öyleyse gece mola verdiğimizde yoldan fazla ayrılmayalım," dedi Durnik, ürpererek gözlerini akbabalardan ayırırken.

"Çok iyi fikir Durnik," dedi İpek.

Tolnedralı tüccarın yan yol noktasında kurulan derme çatma panayır hakkında verdiği bilgi doğru çıktı. Üçüncü gün akşama doğru bir tepeyi aştılar ve kervan yolunun kıyısındaki büyük bir taş binanın çevresindeki çadırları gördüler. Uzaktan ufacık görünen çadırlar, vadideki bitmek bilmez rüzgârda çırpınıp duruyorlardı.

"Ne diyorsun?" diye sordu İpek Belgarath'a.

"Geç oldu," dedi ihtiyar. "Ne de olsa bir ara durmamız gerekecek. Burada durmazsak dikkat çekeriz."

İpek başıyla onayladı.

"Ama Relg'i gizlememiz gerekecek," diye sözlerine devam etti Belgarath. "Yanımızda bir Ulgo görenler bizim sıradan tüccarlar olduğumuza inanmaz."

İpek bir an düşündü, sonra, "Onu bir battaniyeye saralım," dedi. "Soranlara hasta olduğunu söyleriz. İnsanlar hastalardan uzak durur."

Belgarath başını sallayarak, "Hasta numarası yapabilir misin?" diye sordu Relg'e.

"Hastayım zaten," dedi Ulgo; hiç de şaka ediyormuş gibi bir hali yoktu. "Buraları hep soğuk mudur?" Hapşırdı.

Pol Teyze ona yaklaştı ve elini alnına uzattı.

"Dokunma bana," dedi Relg kendisine uzanan elden kaçarak.

"Kes saçmalamayı," dedi Pol. Yüzüne dokunarak dikkatle baktı. "Soğuk algınlığı baba," dedi sonra. "Kamp kurar kurmaz bir ilaç vereyim. Neden daha önce söylemedin?" diye sordu fanatiğe.

"Ul'un gönderdiği her şeye dayanırım," dedi Relg. "Günahlarımın cezası bu."

"Hayır," dedi Pol Teyze. "Günahla, cezayla ilgisi yok. Sadece soğuk algınlığı."

"Ölecek miyim?" diye sordu Relg soğukkanlı bir tavırla.

"Tabii ki hayır. Daha önce hiç nezle olmadın mı?"

"Hayatımda hiç hasta olmadım."

"Eh, bu lafı bir daha edemezsin artık," dedi İpek dalga geçerek. Yük atlarının birinden bir battaniye alarak ona uzattı. "Şunu sırtına al, başına kadar da çek. Acı çekiyormuşsun gibi yap."

"Çekiyorum zaten," dedi Relg öksürmeye başlayarak.

"Ama öyle görünmen de lazım," dedi İpek. "Günah hakkında düşün mesela, o zaman berbat görünürsün."

"Ben hep günah hakkında düşünürüm," dedi Relg öksürmeye devam ederek.

"Biliyorum," dedi İpek. "Ama bu defa biraz daha derin düşün."

Kuru soğuk rüzgâr altında, tepeden aşağı, çadırlar topluluğuna doğru ilerlediler. Tüccarların pek azı çadırlarını dışındaydı, dışarıda olanlar da işlerini aceleyle halledip müthiş soğuktan kaçarak tekrar içeri sığınıyordu.

"Önce ikmal istasyonuna uğrayalım," dedi İpek, çadırların arasındaki yayvan taş binayı göstererek. "Daha doğal görünürüz. Konuşmayı bana bırakın."

"İpek, seni gidi sefil Drasniyalı hırsız," diye kaba bir ses yükseldi yakındaki çadırlardan birinden.

İpek'in gözleri yuvalarından uğradı, sonra birden sırıtmaya başlayarak, "Ben bu Nadrak domuzunu tanıyorum galiba," dedi, çadırdan duyulabilecek kadar yüksek sesle.

Çadırdan kemerli, yerlere kadar inen, siyah çuha bir palto giymiş, kafasına da sımsıkı bir kürk şapka geçirmiş uzun boylu bir Nadrak fırladı. Siyah saçları, seyrek bir sakalı vardı adamın. Gözleri tüm Angaraklarda olduğu gibi eğimliydi; ama Murgoların ölü gözlerinin aksine, bu Nadrakın gözleri ihtiyatlı bir dostlukla parlıyordu. "Seni hâlâ yakalayamadılar mı İpek?" diye sordu gürültülü bir sesle. "Bugüne kadar birinin derini yüzmüş olacağından emindim oysa."

"Her zamanki gibi sarhoşsun," diye sırıttı İpek. "Kaç gündür içiyorsun Yarblek?"

"Sayan kim?" dedi Nadrak gülerek; ayakta duruken biraz sallanıyordu. "Cthol Murgos'ta ne işin var İpek? Şişko kralın seni Garog Nadrak'ta görevlendirmemiş miydi?"

"Yar Nadrak sokaklarında biraz fazla tanınır oldum," dedi İpek. "Artık insanlar beni görünce yollarını değiştiriyorlardı."

"Acaba neden!" dedi Yarblek alayla. "Ticarette dolandırırsın, zarda hile yaparsın, başkalarının karılarını tavlarsın, üstelik bir de casussun. Bunlar insanların senin iyi yönlerini görmelerini engellememeli –her neyse o iyi yönler."

"Mizah duygun her zamanki gibi müthiş Yarblek."

"Tek kusurum da budur zaten," dedi çakırkeyif Nadrak. "İn o attan İpek. Çadırıma gel de beraber sarhoş olalım. Arkadaşlarını da getir." Tekrar çadırına daldı.

"Eski bir tanıdık," dedi İpek telaşla, atından yere atlarken.

"Güvenilir biri midir?" dedi Barak kuşkuyla.

"Tamamen değil, ama fena değildir. Bir Nadrak için hiç fena değildir. Bütün olup bitenleri bilir; yeterince sarhoş olursa faydalı malumat bile alabiliriz."

"Gel buraya İpek," diye haykırdı Yarblek gri çuha çadırının içinden.

"Gidelim bakalım ne diyecek," dedi Belgarath.

Hepsi yere atlayıp atlarını Nadrak'ın çadırının önüne bağladılar ve içeri girdiler. Çadır genişti, duvarlar ve yerler ise kalın kızıl halılarla kaplıydı. Çadır direğine bir yağ kandili asılıydı, demir bir mangaldan da hoş bir sıcaklık yayılıyordu.

Yarblek çadırın arka tarafında halıya bağdaş kurmuştu; elinin altında da koca siyah bir fıçı vardı. "Gelin, gelin," dedi kaba bir tavırla; "kapıyı da kapatın. Soğuk giriyor."

İpek, "Bu Yarblek," dedi diğerlerine; "fena olmayan bir tüccar ve berbat bir sarhoştur. Uzun zamandır tanışırız."

"Çadırım sizindir," diye hıçkırdı Yarblek umursamazca. "Harika bir çadır olduğu söylenemez, ama sizin işte. Eyerimin yanındaki yığının içinde bardak var; bazıları temiz bile olabilir, içelim."

"Bu Pol Hanım, Yarblek," dedi İpek.

"Güzel kadın," dedi Yarblek patavatsız bir tavırla. "Ayağa kalkamadığım için özür dilerim hanımefendi, ama biraz rahatsızım da; yediğim bir şey dokundu herhalde."

"Tabii," dedi Pol Teyze alaycı bir gülümsemeyle, "insan midesine ne attığına dikkat etmeli."

"Ben de en az bin kere kendime aynı şeyi söylemişimdir." Pol Teyze kukuletasını indirip pelerinini çıkarırken gözlerini kısıp dikkatle baktı, sonra, "Bu çok güzel bir kadın İpek," dedi. "Satmayı düşünmezsin herhalde."

"Beni almaya paran yetmez Yarblek," dedi Pol Teyze hiç alınmadan.

Yarblek bir an bakakaldı sonra kahkahalara boğularak, "Tekgöz'ün burnu adına," dedi. "Haklısın, eminim yetmez. Herhalde elbiselerinin altında bir yerde bir bıçağın da vardır; seni çalmaya kalksam karnımı deşersin, değil mi?"

"Tabi!"

"Ne kadın!" dedi Yarblek. "Dans da edebiliyor musun?"

"Hayatında hiç görmediğin gibi Yarblek," dedi Pol Teyze. "Bir dans etsem kemiklerin erir."

Yarblek'in gözleri parladı. "Hepimiz sarhoş olduğumuzda bizim için dans edersin belki."

"Bakalım," dedi Pol Teyze yarım bir vaatle.

Garion teyzesinin hiç alışık olmadığı bu açık sözlülüğü karşısında apışıp kalmıştı. Belli ki Yarblek bir kadının böyle davranmasını bekliyordu, ama Pol Teyze Nadrakların bu âdetlerini ne zaman öğrenmişti de böyle hiç yüzü kızarmadan gerekli cevapları verebiliyordu?

"Bu Bay Kurt," dedi İpek tanıştırmaya devam ederek.

"İsimlere boş ver," diye elini salladı Yarblek. "Ne de olsa hemen unuturum." Ama gene de hepsine tek tek dikkatle baktı. "Aslına bakarsan," dedi sonra, hiç de göründüğü kadar sarhoş olmadığını ima eden bir sesle, "hiçbirinizin adını bilmesem daha iyi. İnsan bilmediği şeyi söyleyemez. Sizin gibi karışık bir grubun bu boktan Cthol Murgos'a namuslu bir iş için gelmiş olması imkânsız. Kendinize bardak alın. Fıçı neredeyse ağzına kadar dolu."

İpek'in işaretiyle herkes eski eyerin yanındaki çanak çömleğin arasından birer bardak alarak, fıçının dibindeki Yarblek'in yanına oturdu.

"İyi bir ev sahibi olarak bardaklarınızı benim doldurmam gerekir, ama çok döküyorum," dedi Yarblek. "Herkes kendi alsın."

Yarblek'in birası koyu kahverengiydi ve neredeyse meyveli bir tadı vardı, "İlginç bira," dedi Barak kibarca.

"Biracım fıçıya kurutulmuş elma koyuyor," dedi Nadrak. "Acılığını alıyor biraz." İpek'e döndü. "Murgoları sevmezdin hani?"

"Sevmem."

"O zaman Cthol Murgos'ta ne işin var?"

İpek omuzlarını silkerek, "İş," dedi.

"Kimin işi? Senin mi, Rhodar'ın mı?"

İpek göz kırptı.

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Eh, iyi şanslar. Yardım etmek isterdim, ama burnumu sokmasam daha iyi olur. Murgolar bize siz Alornlara güvendiklerinden daha az güveniyorlar. Haksız da değiller hani. Adına layık her Nadrak, bir Murgonun boğazını kesme fırsatını asla kaçırmaz."

"Kuzenlerinize olan sevginiz yüreğime dokundu," diye sırıttı İpek.

"Kuzenmiş!" diye tükürdü Yarblek. "Grolimler olmasaydı, o içi donmuş ırkı nesiller önce yeryüzünden silmiştik." Kendine bir bardak bira daha

doldurup havaya kaldırıdı: "Kahrolsun Murgolar!"

"Kadeh kaldırabileceğimiz ortak bir şey bulduk galiba," dedi Barak gülümseyerek. "Kahrolsun Murgolar!"

"Taur Urgas'ın kıçında çıban çıksın," diye ekledi Yarblek. Birayı kafasına dikti, sonra boş bardağını fıçıya daldırıp yeniden doldurdu. "Biraz sarhoşum," dedi sonra.

"Hiç belli olmuyor," dedi Pol Teyze.

"Seni sevdim kız," dedi Yarblek sırıtarak. "Keşke seni satın alabilseydim. Kaçmayı düşünür müsün?"

Abartılı bir biçimde içini çekti Pol Teyze. "Korkarım hayır. Bilirsin kaçan kadının adı kötüye çıkar."

"Yaa, yaa," dedi Yarblek onaylayarak. Üzüntüyle başını salladı. "Ne diyordum? Haa, biraz sarhoşum. Bu konudan hiç bahsetmemem gerekir, ama Batılılar bugünlerde Cthol Murgos'ta pek emniyette değil –özellikle Alornlar. Son günlerde garip şeyler duyuyorum. Rak Cthol'dan sızan bilgilere göre Murgo ülkesindeki bütün Batılıları temizleyeceklermiş. Taur Urgas Rak Goska'da tacını giyip kralcılık oynasın istediği kadar; Rak Cthol'daki ihtiyar Grolim onun canını elinde tutuyor. Murgo kralı Ctuchik şöyle bir elini sıkıverse tahtın boş kalacağını iyi bilir."

"Birkaç fersah önce yolda Tolnedralı birine rastladık," dedi İpek ciddi bir tavırla. "O da aynı şeyleri söyledi. Batılı tüccarlar Rak Goska'da sahte suçlamalarla tutuklanıyormuş."

Yarblek onayladı. "Bu daha ilk adım. Murgoların ne yapacağı önceden bellidir, çünkü hiç hayal güçleri yok. Taur Urgas ülkedeki bütün Batılı tüccarları katlederek Ran Borune'ü gücendirmeyi göze alamıyor henüz, ama o da yakındır. Rak Goska şu anda kapalı bir şehre dönüşmüş olmalı. Taur Urgas dikkatini dış bölgelere çevirebilir artık. Buraya gelmesinin sebebi de bu olmalı."

"Ne yapmasının dedin?" dedi İpek bembeyaz bir suratla.

"Bilmiyor musun?" dedi Yarblek. "Taur Urgas ordusuyla birlikte sınıra doğru yürüyor. Tahminimce sınırı kapatacak."

"Buradan ne uzaklıktadır şimdi?" diye sordu İpek.

"Bu sabah beş fersah mesafedeymiş dediler," dedi Yarblek. "Ne oldu ki?"

"Taur Urgas ile aramızda ciddi bir anlaşmazlık var da," dedi İpek telaşla. Yüzünden müthiş bir korku okunuyordu. "O geldiğinde burada olmamam lazım." Ayağa fırladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Belgarath hemen.

"Güvenli bir yere. Size sonra yetişirim." Dönüp çadırdan dışarı fırladı. Biraz sonra atının nal seslerini duydular.

"Onunla gideyim mi?" diye sordu Barak Belgarath'a.

"Hayatta yakalayamazsın."

"Taur Urgas'a ne yaptı acaba?" dedi Yarblek. Sonra kıkırdayarak, "Küçük hırsızın nasıl kaçtığına bakılırsa, bayağı beter bir şey yapmış olmalı," diye ekledi.

"Kervan yolundan ayrılması güvenli mi?" diye sordu Garion, yol kıyısında kendilerine ziyafet çeken akbabaları hatırlayarak.

"Sen onu merak etme," dedi Yarblek emin bir tavırla.

Çok uzaklardan bir gürültü duyulmaya başladı. Yarblek, gözlerini nefretle kısarak, "İpek zamanında tüymüş," diye homurdandı.

Gürültü giderek arttı ve yankılı bir gümbürdemeye dönüştü. Gümbürtünün ardında yüzlerce ağızdan çıkan, minör tonda, homurdanır gibi bir melodi de duyulur oldu.

"Bu da ne?" dedi Durnik.

"Taur Urgas," diye tükürdü Yarblek. "Bu, Murgo kralının savaş şarkısı."

"Savaş mı?" dedi Mandorallen.

"Tuar Urgas daima savaş halindedir," dedi Yarblek müthiş bir öfkeyle. "Savaşacak kimse olmasa bile. Sarayında bile zırhını çıkarmadan uyur. Bu onu çok pis kokutuyor, ama bütün Murgolar pis kokar zaten. Gidip bakayım ne yapıyor." Zorlukla ayağa kalkarak, "Burada bekleyin," dedi. "Burası bir Nadrak çadırı, Angaraklar arasında uyulması gereken bazı nezaket kuralları vardır. Askerler bu çadıra giremez, içeride kaldığınız sürece güvende olursunuz." Yüzünde buz gibi bir nefret ifadesiyle çadırın kapısına doğru atıldı.

Şarkı ve ritmik davul sesleri iyice arttı. Tiz flütler uyumsuz bir biçimde şarkıya eşlik etmeye başladılar, sonunda da aniden boruların kalın sesi duyuldu.

"Ne diyorsun Belgarath?" diye gürledi Barak. "Bu Yarblek iyi bir adama benziyor, ama ne de olsa Angarak. Bir kelime etse yüz Murgo başımıza üşüşür."

"Haklı baba," dedi Pol Teyze. "Ben Nadrakları iyi tanırım; Yarblek hiç de göründüğü kadar sarhoş değildi."

Belgarath dudaklarını büzerek, "Belki de Nadrakların Murgolardan nefret ettiği bilgisine güvenerek kumar oynamasak iyi olacak, dedi." Yarblek'e haksızlık ediyor olabiliriz, ama Taur Urgas bu bölgeyi nöbetçilerle çevirmeye vakit bulmadan önce sıvışsak iyi olur. Burada ne kadar kadar kalacağını bilmiyoruz; bir yerleşirse gitmemiz zor olabilir."

Durnik arka duvarda asılı duran kızıl halıyı kaldırıp yere uzandı ve çadır direklerini sökmeye başladı. Çadır bezini kaldırıp, "Buradan sürünerek çıkabiliriz," dedi sonunda.

"Haydi gidelim," dedi Belgarath kararını vererek.

Birer birer çadırın arkasından sürünerek soğuk rüzgâra çıktılar.

"Atları alın," dedi Belgarath alçak sesle. Gözlerini kısarak etrafa bakındı. "Şuradaki kuru dere yatağı," diye en sonraki çadırların biraz ilerisindeki

açıklığı işaret etti. "Eğer çadırların arkasından dolaşırsak, görünmeden gidebiliriz. Zaten herkes şu anda Taur Urgas'ın gelişini seyrediyordur."

"Murgo kralı sizi tanır mı Belgarath?" diye sordu Mandorallen.

"Tanıyabilir. Gerçi karşılaşmadık, ama eşkalim uzun zamandır Cthol Murgos'ta kulaktan kulağa yayılıyor. Risk almamak daha iyi."

Atlarını çadırların arkasından yürüterek olaysız bir şekilde dere yatağına vararak gizlendiler.

"Dere bu tepenin arkasından dolaşarak geliyor," dedi Barak. "Eğer yatağını izlersek, gözlerden gizlenebiliriz. Bir kere tepenin arkasına geçtik mi de atlarımıza atlayıp fark edilmeden uzaklaşabiliriz."

"Neredeyse akşam oldu," dedi Belgarath gökyüzüne bakarak. "Biraz içeri girip karanlığı bekleyelim."

Dere yatağında ilerleyerek tepenin arkasına geçtiler. "Ortalığı gözlemekte fayda var," dedi Belgarath.

Barak ve Garion dere yatağından yukarı tırmanıp, tepede emekleyerek ilerlediler ve bir çalılığın arkasına yattılar. "Geliyorlar," diye mırıldandı Barak.

Asık yüzlü Murgo askerleri, sekizli sıra halinde, kocaman davulların temposuyla yürüyerek derme çatma panayır yerine giriyordu. Tam ortalarında, dalgalanan siyah bir sancağın altında, kara atına binmiş Taur Urgas vardı. Uzun boylu, geniş, düşük omuzlu, sert hatlı ve acımasız suratlı bir adamdı Taur Urgas.

Üzerindeki örgü zırhın kalın halkaları, kızıl altın suyuna batırılmıştı, öyle ki, kan içindeymiş gibi görünüyordu. Belinde kalın, metal bir kemer vardı; belinin solunda taşıdığı kılıcın kını mücevherlerle süslüydü. Kara kaşlarının üstüne kadar inen sivri tepeli bir miğferi vardı; Cthol Murgos'un kan kırmızısı tacı da bu miğferin üstüne geçirilmişti. Kralın boyun ve ensesini, omuzlarına kadan inen gene örgü zırhtan bir kukuleta koruyordu.

İkmal istasyonunun tam önüne geldiğinde, Taur Urgas atını dizginleyerek, "Şarap!" diye haykırdı. Rüzgârla taşınan sesi o kadar yakından gelmişti ki, Garion yere biraz daha yapıştı.

İkmal istasyonunu işleten Murgo hemen içeri koşturup, elinde bir sürahi ve metal bir kadehle geri geldi. Taur Urgas kadehi alıp içti, sonra kocaman elini yavaşça sıkarak kadehi ezdi. Barak öfkeyle homurdandı.

"Bu da neydi?" diye fısıldadı Garion.

"Taur Urgas'ın bir kere kullandığı kadehten başka kimse içemez," dedi kızıl sakallı Çerek. "Eğer Anheg böyle bir şey yapmaya kalksaydı, savaşçılar onu Val Alorn körfezine atarlardı."

"Buradaki bütün yabancıların isimleri var mı sende?" diye sordu kral Murgo dükkâncıya. Garion rüzgârla gelen konuşmaları açık seçik duyabiliyordu.

"Emrettiğiniz gibi haşmetli kralım," dedi adam yerlere kadar eğilerek. Kolunun yeninden parşömen bir rulo çıkarıp hükümdara uzattı.

Taur Urgas parşömeni açıp şöyle bir göz attı, sonra "Bana Nadrak Yarblek'i çağırın," diye emeretti.

Kralın yanındaki subaylardan biri, "Garog Nadraklı Yarblek buraya!" diye haykırdı.

Paltosu rüzgârda uçuşan Yarblek öne çıktı.

"Kuzeyli kuzenimiz," dedi Taur Urgas soğuk bir tavırla.

"Haşmetmeap," dedi Yarblek hafifçe eğilerek.

"Gitsen iyi olur Yarblek," dedi kral. "Askerlerimin aldıkları bazı emirler var; bazdan emirlerimi yerine getirme hevesiyle kardeş bir Angarakı tanımayabilirler. Kalırsan güvenliğini garanti edemem, başına bir şey gelirse de çok üzülürüm."

Yarblek eğilerek, "Hizmetkârlarım ve ben hemen buradan ayrılıyoruz Haşmetmeap," dedi.

"Eğer Nadrak iseler, gitmelerine izin veriyorum," dedi kral. "Ama bütün yabancılar burada kalacak. Gidebilirsin Yarblek."

"O çadırdan tam zamanında çıkmışız," diye söylendi Barak.

Tam o sırada paslı bir örgü zırh ve yağlı, kahverengi bir yelek giymiş bir adam, ikmal istasyonundan çıktı. Tıraşsızdı ve gözlerinden biri uğursuz bir şekilde parlıyordu.

"Brill!"dedi Garion.

Brill kendisinden hiç beklenmeyecek bir zarafetle Taur Urgas'ın önünde eğilerek, "Selam Yüce Kral," dedi. Sesinde ne saygı, ne de korku vardı.

"Burada ne işin var Kordoch?" diye sordu Taur Urgas soğuk bir tavırla.

"Efendimin bir işi için geldim, Haşmetli Kral," dedi Brill.

"Ctuchik'in böyle bir yerde ne işi olabilir?"

"Şahsi bir iş, Yüce Kral," dedi Brill cevap vermekten kaçınarak.

"Senin ve diğer Dagaşilerin ne yaptığınızı bilmek isterim Kordoch. Cthol Murgos'a ne zaman döndün?"

"Birkaç ay önce Torak'ın Güçlü Kolu. İlgilendiğinizi bilseydim, haber yollardım. Efendimin işlerini görmemi istediği insanlar, peşlerinde olduğumu biliyorlar, o yüzden gizli davranıyorum."

Taur Urgas soğuk, kısa bir kahkaha attı. "İhtiyarlıyorsun Kordoch. Çoğu Dagaşi şimdiye kadar çoktan işlerini bitirmiş olurdu."

"Bunlar biraz özel kişiler," dedi Brill omuzlarını silkerek. "Ama artık pek uzun sürmez. Oyunun sonuna geldik neredeyse. Bu arada, size bir hediyem var Yüce Kral." Parmaklarını şaklatınca, adamlarından ikisi, aralarında üçüncü birini sürükleyerek binadan çıktılar. Tutsaklarının tuniği kan içindeydi ve başı baygınmış gibi önüne düşmüştü. Barak dişlerinin arasından tısladı.

"Biraz avlanmak istersiniz diye düşünmüştüm," dedi Brill.

"Ben Cthol Murgos kralıyım Kordoch," dedi Taur Urgas soğuk bir sesle. "Ve bu tavrından hiç hoşlanmadım. Dagaşilerin angaryalarını yapmak gibi bir alışkanlığım yok. Öldürmek istiyorsan kendin öldür."

"Bu pek angarya sayılmaz Haşmetmeap," dedi Brill habis bir sırıtışla. "Bu adam sizin eski bir dostunuz." Uzanıp tutsağın saçlarından yakalayarak başını kaldırdı kralın görmesi için.

Adam İpek'ti. Yüzü bembeyazdı ve alnındaki bir kesikten kan damlıyordu.

"İşte Drasniya casusu Kheldar," diye haykırdı Brill. "Onu size hediye ediyorum Haşmetmeap."

Taur Urgas, korkunç bir keyifle sırıtmaya başladı bunu duyunca. "Harika," dedi. "Kralın sana müteşekkir Kordoch. Hediyene paha biçilmez." Sırıtışı bütün yüzüne yayıldı. "Selamlar Prens Kheldar," dedi bir kedi gibi mırıldanarak. "Çoktandır sizi görmek istiyordum ben de. Halledecek eski hesaplarımız var, değil mi?"

İpek Murgo kralına bakıyor gibiydi, ama Garion şuurunun başına gelenleri anlayacak kadar yerinde olduğundan hiç emin değildi.

"Biraz burada kalın Drasniya Prensi," dedi Taur Urgas şeytani bir keyifle. "Son eğlencenizi biraz düşünüp taşınmak istiyorum. Ayrıca da tadını çıkarabilmeniz için tamamen ayık olmanızı istiyorum tabii. Özel bir muamele yakışır size, tercihen de uzun; acelecilik ederek sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Yirmi İkinci Bölüm

Barak ve Garion çakıllar arasından kayarak dere yatağına indiler, "İpek'i yakalamışlar," dedi Barak alçak sesle. "Brill de oradaydı. Belli ki o ve adamları tam kaçmaya çalışırken yakalamışlar bizimkini. Taur Urgas'a teslim ettiler."

Belgarath yüzünde berbat bir ifadeyle ağır ağır ayağa kalktı. "Yoksa..." Sözünü tamamlayamadı.

"Hayır," dedi Barak. "Daha sağ. Biraz hırpalamışlar, ama sağlığı yerinde."

Belgarath derin bir nefes koyvererek, "Neyse," dedi. "Bu da bir şeydir."

"Taur Urgas onu tanıyormuş belli ki," diye devam etti Barak, "İpek onu bayağı öfkelendirecek bir şey yapmış olmalı; Taur Urgas da kin tutacak birine benziyor."

"Ulaşabileceğimiz bir yere mi kapattılar bari?" diye sordu Durnik.

"Bilemiyoruz," dedi Garion. "Uzun uzun konuştular, sonra birtakım askerler onu şu binanın arkasına götürdü. Oradan götürdükleri yere göremedik."

"Burayı işleten Murgo bir çukurdan söz ediyordu," dedi Barak.

"Bir şey yapmamız gerek baba," dedi Pol Teyze.

"Biliyorum Pol. Buluruz bir şey." Tekrar Barak'a dönerek, "Taur Urgas'ın yanında kaç asker var?" diye sordu.

"En azından iki alay. Bütün aşağısını işgal ettiler."

"Yerini değiştirerek onu oradan alabiliriz baba," dedi Pol Teyze.

"Herhangi bir şeyi taşımak için çok uzun bir mesafe Pol," diye itiraz etti ihtiyar. "Ayrıca tam olarak nerede olduğunu bilmemiz gerekir."

"Öğrenirim." Pelerinini çözmeye hazırlandı.

"Karanlığa kadar bekle," dedi Belgarath. "Cthol Murgos'ta pek baykuş yoktur; gün ışığında dikkat çekersin. Taur Urgas'ın yanında hiç Grolim var mıydı?" diye sordu Garion'a.

"İki tane gördüm sanırım."

"Bu işleri karıştırıyor işte. Yer değiştirme çok gürültü çıkarır. Taur Urgas hemen peşimize takılır sonra."

"Başka fikrin var mı baba?" diye sordu Pol Teyze.

"Biraz düşüneyim," dedi ihtiyar. "Ne de olsa karanlık bastırana kadar bir şey yapamayız."

Dere yatağının biraz ilerisinden hafif bir ıslık duyuldu.

"Bu da kim?" dedi Barak elini kılıcına atarak.

"Hey, Alornlar!" diye bir fısıltı duyuldu.

"Zannımca bu Nadrak Yarblek," dedi Mandorallen.

Çakıllar üstünde çıtırdayan ayak sesleri duyuldu, sonra Yarblek bir kayanın arkasından ortaya çıktı. Kürk şapkasını burnuna kadar indirmiş, atkısını iyice boynuna dolamıştı. "Hah, neyse," dedi rahatlamış bir sesle.

"Yalnız mısın?" diye sordu Barak kuşkulu bir sesle.

"Tabii yalnızım," diye homurdandı Yarblek. "Hizmetkârlarımı önden gönderdim. Amma da çabuk kaçtınız."

"Taur Urgasla selamlaşmak istemedik," dedi Barak.

"Aslında iyi de ettiniz. Sizi o kargaşadan çıkarmak çok zor olacaktı. Murgo askerleri gitmeme izin vermeden önce adamlarımı tek tek kontrol ettiler, hepsinin Nadrak olduğundan emin olmak için. İpek Taur Urgas'ın elinde."

"Biliyoruz," dedi Barak. "Bizi nasıl buldun?"

"Çadırın arkasındaki kazıkları tekrar yerlerine çakmamışsınız; bu tepe de panayırın bu yanındaki en yakın saklanma yeri. Ne tarafa gideceğinizi tahmin ettim, zaten arkanızda bazı izler de bırakmışsınız." Nadrakın kaba yüzünde ciddi bir ifade vardı; gün boyu içtiği biraların da hiçbir izi görünmüyordu. "Sizi buradan uzaklaştırmamız lazım," dedi sonra. "Taur Urgas devriye çıkarmaya başlarsa tam kucağındasınız."

"Önce yoldaşımızı kurtarmamız lazım," dedi Mandorallen.

"İpek'i mi? Unutun bunu. Korkarım eski dostum son hileli zarını attı." İçini çekti. "Onu ben de severdim."

"Daha ölmedi, değil mi?" dedi Durnik berbat bir sesle.

"Henüz sağ," dedi Yarblek, "ama Taur Urgas sabah güneş doğar doğmaz bu durumu değiştirecektir. Bileklerini kessin diye bir bıçak atacak kadar bile yaklaşamadım çukura. Korkarım çok kötü bir sabah geçirecek."

"Bize neden yardım etmek istiyorsun?" dedi Barak.

"Sen onun kusuruna bakma Yarblek," dedi Pol Teyze. "Nadrak âdetlerini bilmiyor." Barak'a döndü. "Seni çadırına davet edip bira ikram etti. Yarın sabah güneş doğana kadar onun kardeşi sayılırsın."

Yarblek gülümseyerek, "Bizi iyi tanıyorsun kız," dedi. "Dansını seyredemedim daha, değil mi?"

"Başka bir zaman belki," dedi Pol Teyze.

"Belki." Çömelip paltosunun cebinden kıvrık bir hançer çıkardı. Eliyle yerdeki kumu düzelterek hançeriyle bir plan çizmeye başladı. "Murgolar beni gözleyeceklerdir, o yüzden şüphe çekmeden ekibime altı yedi kişi daha ekleyemem. En iyisi siz karanlık basana kadar burada bekleyin. Ben doğuya yönelip kervan yolu üzerinde bir fersah kadar uzaklıkta beklerim. Karanlık çökünce görünmeden yola çıkıp bana yetişin. Gerisini düşünürüz."

"Taur Urgas neden burayı terk etmeni söyledi?" diye sordu Barak.

Yarblek asık bir suratla, "Yarın büyük bir kaza olacak," dedi. "Taur Urgas hemen Ran Borune'e bir özür mektubu yollayacak; tecrübesiz askerlerin haydutları kovalarken yanlışlıkla namuslu tüccarları öldürdüğünü anlatacak filan. Kazanın diyetini ödemeyi önerecek ve her şey yoluna girecek. Tolnedralılara 'ödemek' dedin mi akan sular durur."

"Bütün kamptakileri katledecek ha?" dedi Barak inanamayan bir ifadeyle.

"Plan bu. Bütün Batılıları Cthol Murgos'tan uzaklaştırmak istiyor; birkaç kaza olursa gelmekten kendiliklerinden vazgeçerler diye düşünüyor."

Relg koca gözleri düşüncelere dalmış halde bir kenarda duruyordu. Birden Yarblek'in yere çizdiği planın yanına geldi. Yeri düzelterek, "Dostumuzu mahpus tuttukları bu çukurun tam yerini gösterebilir misin?" diye sordu.

"Bir işinize yaramaz," dedi Yarblek. "Başında bir düzine adam bekliyor. İpek'in kötü bir şöhreti var, Taur Urgas kaçmasını istemiyor."

"Sen göster hele," dedi Relg.

Yarblek omuzlarını silkip, "Biz kuzey tarafindayız," dedi yere panayırı ve kervan yolunu çizerek. "Burası ikmal istasyonu," dedi sonra hançeriyle işaret ederek. "Çukur onun öteki yanında, güneydeki büyük tepenin eteğinde."

"Duvarları nasıl?"

"Yekpare taştan."

"Doğal bir oyuk mu, yoksa kazılmış mı?"

"Ne fark eder ki?"

"Bilmem gerek."

"Kazma izi yok," dedi Yarblek. "Tepesindeki açıklık da düzgün değil. Muhtemelen doğal bir deliktir."

Relg başını sallayarak, "Peki ya arkadaki tepe?" dedi. "Kaya mı, toprak mı?"

"Esas olarak kaya. Bu boktan Cthol Murgos'un her tarafı kaya zaten."

Relg ayağa kalkarak kibarca, "Teşekkürler," dedi.

"Aklından geçen tünel kazmaksa, unut o işi," dedi Yarblek ayağa kalkıp paltosunun eteklerindeki kumu elleriyle süpürerek. "Vakit yetmez."

Belgarath yüzünde düşünceli bir ifadeyle, "Sağol Yarblek," dedi. "İyi bir dostsun sen."

"Murgoları kızdırmak için her şeyi yaparım," dedi Nadrak. "Keşke İpek için de bir şey yapabilseydim."

"Sen ümidini kaybetme."

"Korkarım pek ümit yok. Yola çıksam iyi olacak. Eğer başlarında durmazsam adamlarım sağa sola dağılır."

"Yarblek," dedi Barak elini uzatarak. "Bir gün buluşup şu sarhoş olma işini tamamlayalım."

Yarblek sırıtarak elini sıktı, sonra dönerek Pol Teyzeyi kucakladı. "Unutma, bir gün bu Alornlardan sıkılırsan, çadırımın kapısı sana her zaman açıktır."

"Unutmam Yarblek," dedi Pol Teyze mazbut bir tavırla.

"İyi şanslar," dedi Yarblek. "Gece yarısına kadar sizi bekleyeceğim." Sonra dönerek dere yatağından aşağı doğru uzaklaştı.

"İyi adam," dedi Barak. "Zamanla ondan hoşlanabilirim."

"Prens Kheldar'ı kurtarmak için plan yapmalıyız," dedi Mandorallen, zırhını atların birinin sırtındaki yükten çıkarırken. "Başka yol kalmazsa kaba kuvvete başvururuz."

"Gene eski günlere dönüyorsun Mandorallen," dedi Barak.

"O iş halloldu," dedi Belgarath.

Barak ve Mandorallen ona bakakaldılar.

"Zırhını kaldırabilirsin Mandorallen," dedi ihtiyar. "Ona ihtiyacın olmayacak."

"İpek'i oradan kim çıkaracak peki?" dedi Barak.

"Ben," dedi Relg alçak bir sesle. "Karanlığın çökmesine ne kadar kaldı?"

"Bir saat kadar. Neden sordun?"

"Hazırlık yapmak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Bir planın var mı?" diye sordu Durnik.

Relg omuzlarını silkerek, "Plana gerek yok," dedi. "Dolanıp o tepenin arkasına geçeceğiz. Ben gidip dostumuzu alacağım, sonra buradan ayrılabiliriz."

"O kadarcık mı?" dedi Barak.

"Aşağı yukarı. Kusura bakmayın." Relg arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Bir dakika. Mandorallenle ben seninle gelsek iyi olmaz mı?"

"Beni izleyemezsiniz," dedi Relg. Biraz uzaklaştıktan sonra diz çöktü. Az sonra onun dua eden sesini duydular.

"İpek'i dua ederek kurtaracağını mı sanıyor bu?" dedi Barak tiksintiyle.

"Hayır," dedi Belgarath. "Tepenin içinden geçecek ve İpek'i alıp aynı yoldan çıkaracak. O soruları Yarblek'e bu yüzden soruyordu."

"Ne yapacak dedin?"

"Prolgu'da ne yaptığını unuttun mu? Hani kollarını duvara soktuğu zaman?"

"Evet ama..."

"Bu onun için çocuk oyuncağı Barak."

"Ya İpek? Onu kayaların içinden nasıl geçirecek?"

"Bilmiyorum. Ama o yapabileceğinden emin."

"Eğer beceremezse, Taur Urgas sabaha İpek'i ateşte çevirme yapar. Biliyorsun değil mi?"

Belgarath ciddi ciddi başıyla onayladı.

Barak başını sallayarak, "Tabiata aykırı bu!" diye homurdandı.

"Fazla takma kafana," dedi Belgarath.

Hava kararmaya başladı; Relg ise, sesi düzenli biçimde bir alçalıp bir yükselerek duasına devam etti. Hava tamamen kararınca diğerlerinin yanına gelerek, "Hazırım," dedi. "Gidebiliriz."

"Batıdan dolaşacağız," dedi Belgarath. "Atlara binmeyelim, mümkün olduğu kadar da ortaya çıkmayalım."

"İki saatimizi alır," dedi Durnik.

"Zararı yok. Askerlerin yerleşmesini beklemiş oluruz. Pol, bak bakalım Grolimler ne yapıyor."

Pol Teyze başını salladı; Garion onun araştıran zihninin dokunuşunu hissetti.

"Tamam baba," dedi Pol Teyze birkaç saniye sonra. "Meşguller. Taur Urgas onlara ayin yaptırıyor."

"Gidelim öyleyse," dedi ihtiyar.

İhtiyatla, atlarına binmeden dere yatağından aşağı doğru ilerlediler. Gece bulanıktı; yatağın çakıllı kıyılarının korumasından çıktıklarında buz gibi

rüzgâr yüzlerine çarptı. Panayır yerinin doğusundaki düzlük, rüzgârla titreşen yüzü aşkın ateşle aydınlanmıştı; Taur Urgas'ın ordusuydu bu.

Relg homurdanarak ellerini yüzüne kapattı.

"Neyin var?" dedi Garion.

"Ateşler," dedi Relg. "Gözlerimi acıtıyor."

"O tarafa bakmamaya çalış."

"Tanrım bana çok ağır bir görev vermiş Belgarion," dedi Relg burnunu çekip sonra da kolunun yenine silerek. "Ben açık havada dolaşmak için yaratılmadım."

"Pol Teyze şu soğuk algınlığı için sana bir ilaç versin. Tadı kötü olur, ama içtikten sonra kendini daha iyi hissedersin."

"Bakalım," dedi Relg, Murgo ateşlerinin zayıf ışığından gözlerini koruyarak. Panayır yerinin güneyindeki tepe, alçak bir granit çıkıntısıydı. Binyıllardır esen rüzgâr tepeyi kum ve toprakla örtmüş olmasına rağmen, bu örtünün altı sağlam kayaydı. Tepenin arkasında durduklarında, Relg eğimli bir granit yüzeyi örten toprağı temizlemeye başladı.

"Bu taraftan başlasan daha iyi olmaz mı?" dedi Barak alçak sesle.

"Çok toprak var," dedi Relg.

"Ha toprak, ha kaya, ne fark eder?"

"Çok fark eder. Sen anlamazsın." Eğilip dilini granit yüzeye değdirdi, sanki kayanın tadına bakıyormuş gibi. "Biraz zaman alacak," dedi sonra. Ayağa kalkıp dua etmeye başladı. Sonra doğruca kayanın içine girmeye başladı.

Barak ürpererek gözlerini çevirdi.

"Sizi huzursuz eden nedir Lordum," dedi Mandorallen.

"Bunu seyretmek bile kanımı donduruyor," dedi Barak.

"Bu yeni arkadaşımız, dünyadaki en iyi yol arkadaşı olmayabilir," dedi Mandorallen. "Ama eğer Prens Kheldar'ı kurtarmakta muvaffak olursa, onu kucaklayıp kardeşim diyeceğim."

"Eğer çok uzatırsa, sabah Taur Urgas İpek'in kaçtığını fark ettiğinde buraya çok yakınlarda bir yerde oluruz," diye söylendi Barak.

"Bekleyip görmekten başka yapacak bir şey yok," dedi Belgarath.

Gece bitmek tükenmek bilmez bir şekilde uzayıp gidiyordu. Rüzgâr taşlık tepenin yamaçlarında uğulduyor, seyrek çalılar hışırdıyordu. Beklediler. Saatler geçtikçe Garion'u bir korkudur aldı. İpek'ten sonra Relg'i de kaybettiklerine inanmaya başlamıştı. Arendiya'da, yaralı Lelldorin'i arkada bırakmak zorunda kaldıkları zamankine benzer bir iç sıkıntısı kapladı zihnini. Biraz da suçluluk duyarak, aylardır Lelldorin'i düşünmemiş olduğunu fark etti. Ateşli delikanlının yarasının ne zaman iyileştiğini düşündü –yoksa iyileşmemiş miydi? Dakikalar geçtikçe düşünceleri daha da karardı.

Sonra apansız, hiç ses bile çıkarmadan, Relg saatler önce girdiği kayadan çıkıverdi. Geniş omuzlarında, panik halinde ona tutunmaya çalışan İpek vardı. Fare suratlı ufak tefek adamın gözleri dehşetle faltaşı gibi açılmıştı; saçları ise diken dikendi.

Hepsi ikisinin etrafına üşüşüp, bir yandan da bir Murgo ordusunun burunlarının dibinde olduğunu hatırlayarak, sessizce kutlamaya başladılar.

"Geç kaldığım için kusura bakmayın," dedi Relg, İpek'i omuzlarından indirirken. Tepenin ortasında değişik bir tür kaya vardı, o yüzden bazı ayarlamalar yapmak zorunda kaldım."

İpek nefes nefese, zangır zangır titreyerek ayakta duruyordu. Sonunda Relg'e dönerek "Sakın bir daha böyle bir şey yapma bana," diye kekeledi. "Sakın!"

"Derdin ne senin?" dedi Barak.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Sizi kaybettiğimizi sanmıştık dostum," dedi Mandorallen İpek'in elini sıkarak.

"Brill seni nasıl oldu da yakaladı?" diye sordu Barak.

"Dikkatsiz davrandım. Burada olacağını hiç beklemiyordum. Bir boğazdan dörtnala geçerken üstüme bir ağ attılar. Atım da düşüp boynunu kırdı."

"Hettar bundan hiç hoşlanmayacak."

"Atın diyetini Brill'in derisini yüzerken alırım, merak etme. Üstelik kemiğe yakın bir yerden."

"Taur Urgas senden niye bu kadar nefret ediyor?" diye sordu Barak merakla.

"Birkaç yıl önce Rak Goska'daydım. Tam olarak öğrenemediğim bir nedenle, bir Tolnedra casusu hakkımda asılsız bazı suçlamalarda bulundu. Taur Urgas beni tutuklatmak için asker yolladı. Tutuklanmaktan pek hoşlanmam. O yüzden askerlerle biraz tartıştım. Tartışma sırasında bazıları ölüverdi; bilirsiniz arada sırada olur böyle şeyler. Maalesef ölenlerden biri, Taur Urgas'ın büyük oğluydu. Murgo kralı bunu kendisine yapılmış özel bir saldırı olarak kabul etti. Bazen çok dar kafalı olabiliyor." Barak sırıttı. "Sabah gitmiş olduğunu görünce müthiş hayal kırıklığına uğrayacak."

"Biliyorum," dedi İpek. "Muhtemelen Cthol Murgos'un bu bölgesinde kaldırmadık taş bırakmayacaktır beni bulmak için."

"Öyleyse gitme vakti geldi," dedi Belgarath.

"Hiç aklına gelmeyecek sandım," dedi İpek.

Yirmi Üçüncü Bölüm

O gece boyunca ve ertesi günün büyük bölümünde durmaksızın at sürdüler. Akşam olduğunda atları yorgunluktan tökezlemeye başlamıştı; Garion ise soğuktan olduğu kadar yorgunluktan da uyuşmuş bir haldeydi.

"Bir sığınak bulmamız lazım," dedi Durnik atlarını durdurup geceyi geçirecek bir yer batanırlarken. Güney Kervan Yolunun aralarından dolanıp durduğu birbirine bağlı vadilerden ayrılmış, merkezi Cthol Murgos dağlarının çorak arazisine çıkmışlardı. Kaya ve kumdan oluşan bu dev düzlüğe tırmandıklarından beri hava giderek soğumuştu, dinmek bilmeyen rüzgâr ise ağaçsız kaya çatlaklarında uğuldayıp duruyordu. Durnik'in yüzü yorgunluktan kırışmıştı, rüzgârla gelen yağlı tozlar kırışıklara doluyor, onları olduklarından daha derin gösteriyordu.

"Geceyi açıkta geçiremeyiz," dedi Durnik; "bu rüzgârda mümkün değil."

"Şu tarafa," diye işaret etti Relg, tırmandıkları yamaçtaki bir kayalığı işaret ederek. Gökyüzü kapalı ve gün ışığı çok solgun olmasına rağmen, gözlerini taşmıştı. "Orada bir sığınak var; bir mağara."

İpek'i kurtardığından beri hepsi Relg'e farklı bir gözle bakmaya başlamıştı. Gerektiğinde harekete geçmeyi bildiğini göstermesi, bir ayakbağı değil, gerçek bir yol arkadaşı olduğunu göstermişti onlara. Belgarath da Relg'i dua etmek için diz çökmenin şart olmadığına, at üstünde de dua edileceğine ikna edeli beri, tanrısına yakarışları yolculuklarını engellemiyordu artık. Duaları bir huzursuzluk kaynağı olmaktan çıkmış, ona özgü bir özellik olarak görülmeye başlanmıştı –tıpkı Mandorallen'in modası geçmiş lisanı ya da İpek'in alaycı laf atmaları gibi.

"Mağara olduğundan emin misin?" diye sordu Barak.

Relg başını sallayarak, "Hissediyorum," dedi.

Dönüp kayalığa doğru at sürdüler. Yaklaştıkça Relg'in heyecanı arttı. Atını başa geçirip tırısa kaldırdı, sonra koşturmaya başladı. Kayalığın dibine

varınca attan atlayıp dev bir kayanın arkasına geçti ve gözden kayboldu.

"İşini biliyor belli ki," dedi Durnik. "Bu rüzgârdan kurtulursam çok mutlu olacağım."

Mağaranın ağzı dardı; atları içeri girmeye ikna edene kadar epey itip kakmak zorunda kaldılar. Ancak içeride bu dar girişin geniş, alçak tavanlı bir mağaraya açıldığını gördüler.

Durnik etrafa onaylayan gözlerle bakarak, "İyi yer," dedi. Sonra eyerindeki baltasını çözmeye başladı. "Odun gerekecek."

"Yardım edeyim," diye atıldı Garion.

"Ben de geleyim," dedi İpek telaşla. Ufak tefek Drasniyalı huzursuz bir halde taş duvarlara ve tavana bakıp duruyordu. Tekrar dışarı çıktıklarında bir hayli rahatladığı belliydi.

"Neyin var?" dedi Durnik.

"Dün geceden sonra kapalı yerler biraz sinirlerimi bozuyor," dedi İpek.

"Nasıldı?" diye sordu Garion. "Taşın içinden geçmek yani?"

İpek ürpererek, "İğrençti," dedi. "Kaya bizi emdi sanki, içimden geçtiğini hissettim."

"Kurtuldun ama, değil mi?" dedi Durnik.

"Bazen kalsam daha iyi olurdu diye bile düşünüyorum." İpek tekrar ürperdi. "Bu konuyu konuşmak zorunda mıyız?"

Çıplak dağda yakacak dal bulmak zor, bulunanı kesmek daha da zordu. Sert ve esnek çalılar, Durnik'in balta darbelerine inatla direniyordu. Bir saat sonra karanlık basmaya başladığında, ancak üç kucak dal toplayabilmişlerdi.

"Kimseyi gördünüz mü?" dedi Barak mağaraya döndüklerinde.

"Hayır," dedi İpek.

"Taur Urgas seni arıyordur muhtemelen."

"Hiç şüphem yok." Etrafına bakındı. "Relg nerede?"

"Gözlerini dinlendirmek için mağaranın içlerine gitti," dedi Belgarath. "Su buldu –aslında buz. Atları sulamak için eritmemiz gerekecek."

Durnik'in ateşi küçüktü, ellerindeki kısıtlı yakacağı hemen bitirmemek için küçük dal parçalarıyla azar azar besliyordu. Gece oldukça rahatsız geçti.

Sabah, Pol Teyze Relg'e dikkatle batarak, "Artık öksürmüyorsun galiba," dedi. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

"İyiyim," dedi Relg yüzüne bakmamaya çalışarak. Pol Teyzenin kadın olması onu müthiş rahatsız ediyordu belli ki; o yüzden de elinden geldiğince karşılaşmamaya çalışıyordu.

"Soğuk algınlığına ne oldu?"

"Soğuk algınlığı taştan geçemiyor. Dün gece İpek'i tepeden çıkardığımda geçmişti."

Pol Teyze ona ciddi bir ifadeyle bakarak, "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi. "Daha önce soğuk algınlığını tedavi etmeyi başaramamıştı hiç kimse."

"Soğuk algınlığı çok da ciddi bir hastalık değil Polgara," dedi İpek sıkıntılı bir suratla. "Emin ol, taştan geçmek asla revaçta bir tedavi olamayacaktır."

Belgarath'ın Murgos Çorak Toprakları dediği yere varmak dört günlerini, dik bazalt yamaçlardan siyah kum zemine inmek ise yarım günlerini aldı.

"Bu çukur nasıl husule geldi acaba?" dedi Mandorallen, çıplak kayalar, siyah kum ve kirli gri tuz tarlalarıyla dolu düzlüğe bakarak.

"Eskiden bir iç deniz vardı burada," dedi Belgarath. "Torak dünyayı parçaladığında, doğu duvarı yıkıldı ve sular Doğu Denizi'ne boşaldı."

"Seyre değer bir olaymış," dedi Barak. "Tam o sırada başka işlerimiz vardı."

"Bu da ne?" diye haykırdı Garion heyecanla, biraz ilerilerinde kumdan yükselen bir şeyi göstererek. Gösterdiği şeyin koca bir kafası ve upuzun bir çenesi vardı. Kova büyüklüğündeki göz çukurları uğursuz bir ifadeyle onlara bakıyor gibiydi.

"Bir adı olduğunu sanmıyorum," dedi Belgarath soğukkanlı bir tavırla. "Sular çekilmeden önce bu denizde yaşarlardı. Binlerce yıl önce hepsi öldü."

"Ölü deniz canavarının yanından geçerlerken, Garion onun yalnızca bir iskelet olduğunu fark etti. Kaburgaları bir ahırın kirişleri büyüklüğündeydi; bembeyaz olmuş kafatası ise bir attan bile büyüktü. Boş göz yuvaları onların geçişini izliyordu sanki.

Tekrar çelik zırhını giymiş olan Mandorallen, kafatasına bakarak, "Korkunç bir hayvan," diye mırıldandı.

"Şu dişlere bakın," dedi Barak huşu içinde, "insanı bir ısırışta ikiye bölebilir."

"İnsanlar bu denize girmemeyi öğrenmeden önce," dedi Belgarath, "böyle vakalar olurdu."

Çorak düzlükte birkaç fersah ilerlemişlerdi ki, çelik grisi gökyüzünün altında kara kum tepelerini süpüren rüzgâr şiddetlenmeye başladı. Kum önce rüzgârla kıpırdayıp yer değiştirmeye, rüzgâr şiddetlendikçe de uçuşup yüzlerine çarpmaya başladı.

"Bir yere sığınsak iyi olacak," diye bağırdı Belgarath rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak. Dağlardan uzaklaştıkça bu kum fırtınası daha da beter olacak."

"Etrafta hiç mağara var mı?" diye sordu Durnik Relg'e.

Relg başını sallayarak, "İşimize yarayacak mağara yok," dedi. "Hepsi kum dolu."

"Şu tarafa," dedi Barak bir tuzlanın kıyısındaki kaya yığınını göstererek. "Arkasına geçersek rüzgârdan korunuruz."

"Hayır," diye haykırdı Belgarath. "Rüzgâr tarafında kalmalıyız. Kum arkada birikir. Diri diri gömülürüz sonra."

Kaya yığınına varıp atlarından indiler. Elbiseleri rüzgârda uçuşuyor, kum çorak düzlüğün üzerinde dev, kara bir bulut gibi geziniyordu.

"Bu ne biçim sığınak Belgarath," diye haykırdı Barak, sakalı omuzlarına uçuşurken. "Bu fırtına ne kadar sürer?"

"Bir iki gün. Bazen bir hafta."

Durnik eğilip yerden kırılmış bir kaya parçası aldı, elinde sağa sola çevirerek inceledi. "Düzgün kırılmış," dedi sonra, kaya parçasını havaya kaldırarak. "Korunmak için bir duvar örebiliriz."

"Çok vakit alır ama," diye itiraz etti Barak. "Yapacak başka işin var mı?"

Akşam olduğunda duvar omuz boyuna gelmişti; çadırları bir taraftan duvarın tepesine, bir taraftan da kayaya tutturarak, rüzgârın şiddetinden biraz olsun korunmayı başardılar. Atları da içeri almak zorunda oldukları için biraz sıkış tepişti, ama hiç olmazsa fırtınanın içinde değildiler.

Bu daracık sığınakta iki gün kaldılar; rüzgâr çılgınca uğulduyor, tepelerindeki gergin çadır bezi davul gibi ötüyordu. Sonunda rüzgâr hafiflemeye, kara kumlar yere inmeye başladı. Bu defa da huzur bozucu bir sessizlik çöktü ortalığa.

Sığınaktan çıktıklarında Relg havaya baktı, sonra yüzünü elleriyle örtüp yere çökerek deli gibi dua etmeye başladı. Gökyüzü parlak, soğuk bir maviye dönmüştü. Garion hemen dua eden fanatiğin yanına gidip, elini omuzuna uzatarak, "Merak etme Relg," dedi.

"Dokunma bana," dedi Relg duasına devam ederek.

İpek elbisesindeki tozu ve kumu silkelerken, "Bu fırtınalar çok sık olur mu?'" diye sordu.

"Tam mevsimi," dedi Belgarath.

"Harika," dedi İpek ekşi bir suratla.

Birden, altlarındaki topraktan derin bir gümbürtü sesi gelmeye başladı ve yer sarsıldı. "Deprem!" diye haykırdı Belgarath. "Atları çıkarın oradan!"

Durnikle Barak barınağa koşup atları devrilmek üzere olan duvarın arkasından çıkararak serbest bıraktılar.

Birkaç saniye sonra sarsıntı hafifledi. "Ctuchik mi yapıyor bunu?" diye sordu İpek. "Bizimle dövüşmek için depremler ve kum fırtınaları mı yollayacak?"

Belgarath başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Buna kimsenin gücü yetmez. Sebebi şu." Güneyi işaret etti. Düzlüğün çok ötelerinde karanlık tepeler vardı. Bunlardan birisinden kalın bir duman sütunu, kapkara kavisler çizerek gökyüzüne yükseliyordu. "Volkan," dedi ihtiyar. "Muhtemelen geçen yaz patlayıp Sthiss Tor'u küle boğan volkan bu."

"Ateş dağı mı?" diye gümbürdedi Barak dağın tepesindeki dev buluta bakarak. "Daha önce hiç görmemiştim."

"O dağın uzaklığı en az elli fersah Belgarath," dedi İpek. "Buradaki zemini nasıl sarsar?"

"Dünya tek bir parçadır İpek," dedi ihtiyar. "Bu dağın patlamasına sebep olan güçler çok büyük. Tabii ki biraz sarsıntı yaratacak. Haydi yola çıkalım artık. Fırtına geçtiğine göre, Taur Urgas'ın devriyeleri bizi aramaya başlarlar yine."

"Ne tarafa?" diye sordu Durnik, etrafına bakınıp yönünü bulmaya çalışarak.

"O tarafa," dedi Belgarath, dumanı tüten tepeyi işaret ederek.

"Ben de bundan korkuyordum," diye homurdandı Barak.

O gün akşama kadar, yalnızca atları dinlendirmek için kısa sürelerle durarak dörtnala at sürdüler. Çorak toprakların sonu yoktu sanki. Fırtına sırasında

kara kumlar yer değiştirip yeni tepeler oluşturmuştu; tuzlalar ise zımparalanmış gibi bembeyaz olmuştu. Bir zamanlar bu içdenizde yaşayan deniz canavarlarının beyaz, dev iskeletlerinin yanından geçtiler birkaç kere. Kemikler sanki kara kumların içinden yüzerek yüzeye çıkıyor gibiydiler; soğuk ve boş göz çukurları ise yanlarından dörtnala geçen yolculara aç aç bakıyordu sanki.

O gece gene dağınık bir kaya yığınının koruması altında mola verdiler. Rüzgâr durmuştu, ama soğuk hâlâ devam ediyordu ve yakacak kıttı.

Ertesi sabah tekrar yola çıktıklarında, Garion tuhaf, kötü bir koku hissetti. "Bu pis koku da nedir?" diye sordu Belgarath'a.

"Cthok Gölü," dedi Belgarath. "Buradaki denizden geriye kalan su birikintisi. Asırlar önce kurumuş olması gerekirdi, ama yeraltı kaynakları tarafından besleniyor."

"Çürük yumurta gibi kokuyor," dedi Barak.

"Buralardaki yeraltı suları kükürtlüdür. Ben olsam o gölden su içmezdim."

"Hiç niyetim yoktu zaten," dedi Barak yüzünü buruşturarak.

Cthok Gölü, yağlı gibi görünen ve dünyanın bütün ölü balıkları buraya yığılmış gibi kokan, büyük, sığ bir su birikintisiydi. Bu gibi havalarda yüzeyinden dumanlar yükseliyor, zaman zaman patlayan gayzerler onları kokudan boğulacak hale getiriyordu. Gölün güney ucuna vardıklarında Belgarath durmalarını işaret etti. "Bundan sonrası tehlikelidir," dedi ciddi bir tavırla. "Atlarınıza hâkim olun. Hep kayaya bastığınızdan emin olun. Sağlam gibi görünen zemin kayabilir; ayrıca dikkat etmemiz gereken başka şeyler de var. Bana bakın ve ne yapıyorsam aynısını yapın. Ben durunca durun, ben koşunca koşun." Kaygıyla Relg'e baktı. Ulgo hem ışıktan hem de gökyüzünden korunmak için yüzüne bir bez daha örtmüştü.

"Ben onun atını tutarım dede," dedi Garion.

Belgarath başını sallayarak, "Başka çare yok galiba," dedi.

"Bir gün bu âdetinden vazgeçmesi gerekecek," diye söylendi Barak.

"Belki, ama şimdi ne yeri, ne de zamanı. Haydi gidelim." İhtiyar dikkatle atını sürmeye başladı.

Önlerindeki bölgeye yaklaştıklarında her tarafta buhar ve duman tütmekte olduğunu gördüler. Geniş, gri, kaynayıp kabarcıklar çıkaran bir çamur havuzunu geçtiler; hemen ileride temiz ve pırıl pırıl bir pınardan kaynar sular keyifle kaynayarak dökülüyor, bir derecik halinde çamurlara karışıyordu.

"Hiç olmazsa sıcak," dedi İpek.

Ağır miğferi içinde ter dökmekte olan Mandorallen, "Ziyadesiyle," diye katıldı ona.

En önde at süren Belgarath, başını hafifçe yana eğmiş, bir şeyler dinliyordu. Birden, "Durun!" diye bağırdı.

Hepsi atlarının dizginlerini çektiler.

Tam önlerindeki bir havuz patladı ve pis, gri bir sıvı çamur gayzeri on metre kadar yükseldi. Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra sakinleşti.

"Haydi!" dedi Belgarath. "Koşun!" Atını mahmuzladı ve yüzeyi hâlâ kıpır kıpır olan havuzun yanından dörtnala geçtiler; atların nalları yollarına dökülmüş olan kaynar çamurları dört bir yana sıçratıyordu. Geçtiklerinde ihtiyar tekrar yavaşladı ve başını yana eğip dinleyerek ilerlemeye başladı.

"Neyi dinliyor?" diye sordu Barak Polgara'ya.

"Gayzerler patlamadan önce belli bir ses çıkarırlar," dedi Polgara.

"Ben bir şey duymuyorum."

"Neyi dinleyeceğini bilmiyorsun da ondan."

Arkalarında gayzer yeniden patladı.

"Garion!" diye haykırdı Pol Teyze, tam Garion başını çevirip yerden yükselen çamur sütununu seyre dalmışken. "Nereye gittiğine dikkat et!"

Garion hızla başını çevirdi; önündeki zemin normal görünüyordu.

"Gerile," dedi Pol Teyze. "Durnik, Relg'in atının dizginlerini sen tut."

Durnik dizginleri elinden alınca, Garion atının başını çevirmeye başladı.

"Geri geri dedim," dedi Pol Teyze.

Garion'un atı bir ayağını sağlam görünen toprağa bastığı anda, ayak gözden kayboldu. Garion dizginlere sıkıca yapışınca, at sendeleyerek geri çekildi ve titreyerek durdu. Sonra Garion dikkatle, adım adım, izledikleri patikanın kayalık zeminine geri çekildi.

"Bataklık," dedi İpek dehşetle.

"Her yanımız bataklık," dedi Pol Teyze. "Sakın yoldan ayrılayım demeyin hiçbiriniz."

İpek iğrenerek Garion'un atının bataklığın yüzeyinde kaybolmakta olan ayakizine baktı. "Derinliği ne kadar?"

"Yeteri kadar," dedi Pol Teyze.

Bataklığın içinden, zaman zaman gökyüzüne çamur ya da kaynar su püskürten gayzerlere gelince duraklayarak, dikkatle yollarına devam ettiler. Akşama doğru, kaynayan bataklığın ötesinde, kayalık bir sırta varıp durduklarında, bu berbat bölgeden geçmek için harcadıkları çabayla bitkin düşmüşlerdi hepsi.

"Önümüzde böyle başka yer var mı?" diye sordu Garion.

"Hayır," dedi Belgarath. "Sadece gölün güney kıyısı böyle."

"Etrafından dolaşamaz mıydık?" dedi Mandorallen.

"Hem yolu uzatırdı, hem de bataklık peşimizdekilerin hevesini kırar."

"Bu da ne?" diye haykırdı Relg.

"Ne ne?" diye sordu Barak.

"Bir ses duydum ileriden. İki çakıl taşı birbirine çarpmış gibi bir ses."

Garion aniden yüzünü hafif bir rüzgâr yalamış gibi bir şey hissetti ve Pol Teyzenin zihniyle ileriyi taramakta olduğunu anladı.

"Murgolar!" dedi Pol Teyze.

"Kaç kişiler?" diye sordu Belgarath.

"Altı. Bir de Grolim var. Hemen bayırın ilerisinde bizi bekliyorlar."

"Sadece altı kişi mi?" dedi Mandorallen hayal kırıklığına uğramış bir tavırla.

Barak sırıtarak, "Küçük bir eğlence," diye katıldı ona.

"Sen de ondan daha iyi değilsin yani," dedi İpek iri yarı Çereke.

"Bir plan yapmamız iktiza eder mi Lordum?" diye sordu Mandorallen.

"Yok canım," diye cevap verdi Barak. "Altı kişi için mi? Hadi gidip tuzaklarını bozalım."

İki savaşçı başa geçip kılıçlarını kınları içinde çekilmeye hazır hale getirdiler.

"Güneş battı mı?" diye sordu Relg Garion'a. "Batıyor."

Relg gözündeki örtüyü açıp peçesini kaldırır kaldırmaz, yüzünü buruşturarak koca gözlerini sımsıkı kapattı.

"Gözlerini bozacaksın," dedi Garion. "Karanlık basana kadar açma bari."

"İhtiyacım olabilir," dedi Relg, bayırın ilerisinde Murgoların tuzak kurduğu yere doğru ilerlerlerken.

Murgolar hiç ses çıkarmadan saldırdı. Büyük bir siyah kaya yığınının arkasından fırlayıp, kılıçlarını sallayarak doğruca Mandorallen ile Barak'ın üstüne geldiler. Ama iki savaşçı hazırlıklı oldukları için pusunun başarılı olmasını sağlayacak o bir anlık donup kalıverme durumuna düşmediler. Mandorallen kılıcını kınından sıyırırken savaş atın doğruca Murgolardan birinin üstüne sürdü. Üzengileri üstünde ayağa kalkıp, yukarıdan aşağı müthiş bir darbe indirince, Murgonun kafası ikiye bölündü. Murgonun çarpışmadan dengesini kaybeden atı ise, ölmekte olan binicisinin üstüne yuvarlandı. Barak da atını saldırganların üstüne sürerek, Murgolardan birinin işini üç kılıç darbesiyle bitirip, adamı kanlar içinde yere devirdi.

Üçüncü Murgo atını yana çekerek Mandorallen'in saldırısından kurtuldu; ama şövalyenin sırtına indirdiği kılıç darbesi, etkisiz bir şekilde çelik zırhtan sekti. Murgo dehşet içinde kılıcını tekrar kaldırdıysa da, İpek'in ustaca fırlattığı bıçak boynuna saplanınca kasılıp kaldı.

Kara cüppeli, parlak çelik maskeli bir Grolim kayaların arkasından ortaya çıktı. Garion rahibin, adamlarının teker teker paramparça edilmesi karşısında duyduğu dehşeti açıkça hissedebiliyordu. Grolim doğrulunca, Garion adamın iradesini toplamakta olduğunu fark etti. Ama çok geçti. Relg rahibin yanına varmıştı bile. Yobaz geniş omuzlarını gererek, boğum parmaklarıyla adamın cüppesinin önünü yakaladı. Çok kolay bir şey yapıyormuş gibi havaya kaldırıp, dev bir kayanın yüzüne dayadı.

Önce Relg'in diğerlerinden yardım gelene kadar Grolim'i öylece tutacağını sandılar. Ama durum biraz farklıydı. Relg'in omuzlarının duruşu, henüz işini bitirmediğini gösteriyordu. Grolim Relg'i yumruklamaya çalışıyordu, ama o hiç aldırmadan adamı kayaya bastırmaya devam ediyordu. Kaya, Grolim'in çevresinde hafifçe ışımaya başladı.

"Relg! Yapma!" diye haykırdı İpek boğulurmuş gibi bir sesle.

Relg ağır ağır bastırdıkça, kara cüppeli Grolim çırpınarak kayanın yüzeyine gömülmeye başladı.Kaya adam içine girdikçe üstüne kapanıyordu. Relg itmeye devam etti; kendi kolları da Grolimle birlikte kayaya gömülüyordu. Grolim'in gövdesinin tamamı kayaya girdikten sonra bile, dışarıda kalan elleri kıvranmaya devam etti. Sonra Relg kollarını çekti ve Grolim'i kayanın

içinde bıraktı. Kayadan çıkan iki el son bir kez kasıldı, sonra birer pençe gibi kasılıp kaldı.

Garion arkasında İpek'in öğürdüğünü duydu.

Barak ve Mandorallen, geriye kalan üç Murgonun ikisiyle dövüşüyorlardı şimdi; buz gibi havada kılıç şakırtıları her yanı kaplamıştı. Sonuncu Murgo ise gözleri korkuyla irileşmiş bir halde atını çevirip kaçmaya kalkıştı. Durnik hiç ses çıkarmadan eyerinden baltasını çıkarıp adamın peşine takıldı. Ama yetiştiğinde ona vurmak yerine atıyla yolunu kesti. Panik içindeki Murgo kılıcının enli yanıyla atının sağrısına vurarak yolunu değiştirdi ve demirciden kaçmaya başladı. Peşinde Durnik, dörtnala bayırın gerisine doğru uzaklaştı.

Bu arada son iki Murgonun da işi bitmişti. Barak ve Mandorallen, kavga heyecanından kurtulamadıkları için etraflarında düşman aranıyorlardı.

"Sonuncusu nerede?" diye haykırdı Barak.

"Durnik onu kovalıyor," diye cevap verdi Garion.

"Kaçmasına izin veremeyiz. Diğerlerine haber verir sonra."

"Durnik onu halleder," dedi Belgarath.

Barak suratını asarak, "Durnik iyi bir adam," dedi. "Ama tam bir savaşçı sayılmaz. Gidip ona yardım etsem mi acaba?"

Bayırın bataklık tarafından bir dehşet çığlığı duyuldu, bunu ikinci bir çığlık izledi. Üçüncü çığlık ise tam ortalık yerinde kesildi; sonra ortalığı sessizlik bürüdü.

Birkaç dakika sonra Durnik yüzünde ciddi bir ifadeyle geri döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Barak. "Kaçamadı değil mi?"

Durnik başını sallayarak, "Bataklığa saplandı," dedi.

"Niye baltanla işini bitilmedin?"

"İnsanlara vurmayı sevmiyorum," diye cevap verdi Durnik.

Yüzü hâlâ kül rengi olan İpek, Durnik'e bakakalmıştı. "Yani vurmak yerine onu bataklığa sürdün, sonra da durup boğulmasını seyrettin ha! Durnik bu korkunç bir şey!"

"Ölü ölüdür," dedi Durnik, kendisinden beklenmeyecek bir rahatlıkla, "iş bittikten sonra nasıl olduğu önemli değil, öyle değil mi?" Biraz düşündükten sonra ekledi: "Ata acıdım ama."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah doğuya doğru eğimle uzanan sırtı takip ettiler. Kış gökyüzü buz mavisiydi; güneş ısıtmıyordu. Relg gözlerini örtmüş, panikten kurtulmak için dua edip duruyordu. Birkaç kere güneydeki tuz ve kum çöllerinde toz bulutları gördüler, ama bunun Murgo atlarından mı yoksa rüzgârdan mı kaynaklandığını anlayamadılar.

Öğle vakti rüzgâr değişip sürekli güneyden esmeye başladı. Mürekkep gibi kara, dev bir bulut, güney ufkundaki dağların tepelerini örtmüştü. Onlara doğru ağır ağır ama dehşetli bir kararlılıkla ilerliyordu; altında ise zaman zaman çakan şimşeklerin pırıltısı görülüyordu.

"Kötü bir fırtına geliyor Belgarath," diye gürledi Barak buluta bakarak.

Belgarath başını sallayar, "O fırtına değil," dedi. "Kül. Volkan tekrar patlamaya başladı, rüzgâr da küllerini bu tarafa getiriyor."

Barak yüzünü buruşturdu, sonra omuzlarını silkerek, "Hiç olmazsa görülmekten korkmayız artık," dedi.

"Grolimler bizi gözleriyle aramayacak Barak," diye hatırlattı Pol Teyze. Belgarath sakalını kaşımaya başladı. "Buna karşı tedbir almamız gerekecek."

"Bu kadar büyük bir grubu perdelemek çok zor baba," dedi Pol Teyze. "Hele atları da katarsak..."

"Bence yapabilirsin Pol. Sen bu işi iyi bilirsin."

"Sen kendi tarafını sağlam tutarsan, ben de tutarım, ihtiyar Kurt."

"Korkarım sana yardım edemeyeceğim Pol. Ctuchik de bizi arıyor. Şu ana kadar birkaç kere hissettim onu. Benim onunla ilgilenmem lazım. Eğer perdelemekle uğraşırsam, saldırdığında hazır olamam."

"Tek başıma yapamam baba," diye itiraz etti Pol Teyze. "Hiç kimse tek başına bu kadar çok insanı ve atlarını perdeleyemez."

"Garion sana yardım eder."

"Ben mi?" dedi Garion gözlerini yaklaşan buluttan ayırıp dedesine bakarak.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadı baba," dedi Pol Teyze.

"Bir gün öğrenecekti nasılsa."

"Deneme yapmanın ne yeri ne de zamanı."

"Yapar, yapar, işi kavrayana kadar birkaç kere yol göster, çok da iyi yapar."

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Garion hevesle.

Pol Teyze Belgarath'a kötü kötü baktıktan sonra Garion'a dönerek, "Göstereyim canım," dedi. "İlk yapacağın şey sakin olmak. Aslında çok kolay bir şey."

"Ama daha şimdi demiştin ki..."

"Sen benim ne dediğimi boş ver de dikkatle dinle canım."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Garion kuşkuyla.

"İlk yapacağın şey gevşemek; sonra kum ve kayaları düşün."

"O kadar mı?"

"Sen önce dediğimi yap. Yoğunlaş şimdi."

Garion kum ve kayaları düşündü.

"Hayır Garion, beyaz kum değil. Kara kum, çevremizdeki gibi."

"Ama öyle dememiştin ki."

"Söylememe gerek olacağını düşünmemiştim."

Belgarath gülmeye başladı.

"İstersen sen buyur baba," dedi Pol Teyze ters bir tavırla. Sonra tekrar Garion'a dönerek, "Haydi bir daha dene canım," dedi. "Bu defa daha dikkatli ol."

Garion zihnindeki resmi sabitleştirdi.

"Şimdi daha iyi oldu," dedi Pol Teyze. "Şimdi, kafanda kumları ve kayaları iyice çizdikten sonra, bu düşünceyi bütün sağ yanını kaplayacak bir yarım daire şeklinde dışarı yansıtmanı istiyorum. Sol tarafla ben ilgilenirim."

Garion çabalamaya başladı. Bu, o güne kadar yaptığı en zor şeydi.

"O kadar zorlama Garion. Buruşturuyorsun. Buruşuk olunca da iki görüntüyü birbirine eklemem zor oluyor. Düzgün tutmaya çalış."

"Özür dilerim." Garion zihnindeki resmi düzeltti.

"Nasıl görünüyor baba," diye sordu Pol ihtiyara.

Garion sabit tutmaya çalıştığı düşünceyi bir şeylerin yokladığını hissetti.

"Fena değil Pol," dedi Belgarath. "Hiç fena değil. Çocuk yetenekli."

"Bana ne yaptığımızı anlatır mısınız lütfen," dedi Garion. Soğuğa rağmen alnından ter tanelerinin biriktiğini hissediyordu.

"Bir kalkan yapıyorsunuz," dedi Belgarath. "Kendinizi kum ve kaya fikriyle kuşatıyorsunuz, bu fikir de çevrenizdeki kum ve kayayla birleşiyor. Grolimler zihinleriyle bizi aramaya kalktıklarında, insanlar ve atlar arayacaklar. Bizi görmeyecekler, çünkü burada kum ve kaya olacak sadece."

"O kadar mı?" Garion işin bu kadar basit olmasına sevinmişti.

"Tam o kadar değil canım," dedi Pol Teyze. "Şimdi bunu yayıp hepimizi örter hale getireceğiz. Yavaş yavaş başla, her defasında bir metre gibi."

Bu, o kadar basit değildi işte. Pol Teyzenin istediği yere genişletinceye kadar birçok kere fikrin dokusunu yırttı, iki düşüncenin birleştiği yerde ise zihninin Pol Teyzenin zihniyle tuhaf bir biçimde kaynaştığını hissetti.

"Oldu galiba baba," dedi Pol Teyze.

"Ben sana becereceğini söylemiştim Pol."

Morumsu kara bulut gökyüzünde tehditkâr bir şekilde onlara yaklaşıyor ve alt tarafından gök gürültüleri duyuluyordu.

"Eğer bu kül Nyissa'dakine benziyorsa, burada kör gibi kalırız Belgarath," dedi Barak.

"Merak etme," dedi büyücü. "Rak Cthol'un ne yönde olduğunu biliyorum. Zihniyle bir şeyi bulmayı beceren bir tek Grolimler değil. Haydi gidelim."

Yeniden bayır boyunca yola koyuldular; bulut gökyüzünü tamamen örtmüştü artık. Gök gürültüsü aralıksız bir gümbürtüye dönüşmüştü; kaynayan bulutun içinde şimşekler çakıp duruyordu. Uçuşan milyarlarca kül parçası o kadar müthiş bir statik elektrik yükü oluşturuyordu ki, kuru, çatırdayan şimşeklerin ardı arkası kesilmiyordu. Buz gibi havada ilk kül tanecikleri süzülerek yere inmeye başladığında, Belgarath sırttan ayrılıp kum çölüne yöneltti onları.

İlk saatin sonunda, Garion zihnindeki resmi sabit tutmanın eskisi kadar zor gelmediğini fark etti. Artık bütün dikkatini bu işte yoğunlaştırması gerekmiyordu, ikinci saatin sonunda ise basit bir angarya haline gelmişti. Giderek yoğunlaşan kül yağmuru içinde ilerlerken, sıkıntıdan kurtulmak için Murgo çorak topraklarına ilk girdiklerinde gördükleri dev iskeletlerden birini düşündü. Uğraşa didine hayalinde bunlardan birinin resmini oluşturup zihninde sabit tuttuğu büyük resmin içine yerleştirdi. Hiç fena olmamıştı doğrusu, üstelik vakit geçirmesine de yardım ediyordu.

"Garion," dedi Pol Teyze sert bir sesle. "Lütfen yaratıcı olmaya çalışma."

"Ne?"

"Kumla yetin, iskelet çok güzel, ama tek tarafının olması biraz garip görünüyor."

"Tek taraf mı?"

"Resmin benim tarafımda iskelet yok, sadece senin tarafında var. Bırak basit kalsın Garion, süslemeye çalışma."

Boğucu kül yağmuruna karşı ağızlarını ve burunlarını örterek yola devam ettiler. Garion sabit tuttuğu resmin kıyısında hafif bir yoklama hissetti. Hafif bir kıpırtı; Faldor'un çiftliğindeki havuzda yakaladığı kurbağa yavrularının dokunuşu gibi.

"Sıkı dur Garion," dedi Pol Teyze. "Bu bir Grolim."

"Bizi gördü mü?"

"Hayır. Bak geçip gidiyor." Kıpırtı yok oldu.

Geceyi, düzlüğün orasına burasına dağılmış kırık kaya kümelerinden birinin dibinde geçirdiler. Durnik gene kaya parçalarını üst üste yığıp üstüne çadır bezi gererek bir sığınak yaptı. Ateş yakmadılar; kuru et ve ekmekle geçiştirdiler akşam yemeğini. Garion ve Pol Teyze, üzerlerinde bir şemsiye gibi boş kum çölü görüntüsünü nöbetleşe tuttular. Garion hareketsiz dururken bu işin çok daha kolay olduğunu gördü.

Ertesi sabah hâlâ kül yağıyordu, ama gökgüzü bir gün önceki gibi kapkara değildi. "Diniyor galiba Belgarath," dedi İpek atlarını eyerlerlerken. "Eğer tamamen dinerse, gene devriyelerden saklanmamız gerekecek."

İhtiyar başıyla onaylayarak, "Acele etsek iyi olur," dedi. "Şehrin beş mil kadar kuzeyinde saklanabileceğıimiz bir yer biliyorum. Bu kül yağmuru dinmeden oraya varabilsek çok sevinirim. Rak Cthol'un duvarlarından dört yönde on fersah uzaklığı görmek mümkündür."

"Duvarlar o kadar yüksek mi?" diye sordu Mandorallen.

"Hayal edebileceğinden de daha yüksek."

" Vo Mimbre'nin duvarlarından da mı daha yüksek?"

"On kat, elli kat. Anlaman için görmen gerek."

O gün hiç dinlenmeden at sürdüler. Garionla Pol Teyze düşünce kalkanlarını sürdürdüler, ama Grolimlerin yoklayan dokunuşları giderek sıklaştı. Garion'un zihnine yönelen bu dokunuşlar apansız geliyordu ve giderek güçleniyordu.

"İşlerini biliyor bunlar baba," dedi Pol Teyze. "Kalkanı aşmaya çalışıyorlar."

"Sağlam tutun," dedi ihtiyar. "Eğer biri kalkanı delecek olursa ne yapacağını biliyorsun."

Pol Teyze ciddi bir yüzle başını salladı.

"Çocuğu da uyar."

Pol Teyze tekrar başını sallayarak Garion'a döndü. "Dinle canım," dedi ciddi bir tavırla. "Grolimler bizi gafil avlamaya çalışıyorlar. Dünyadaki en sağlam kalkan bile, yeterince hızlı ve güçlü saldırılırsa aşılabilir. Eğer bir Grolim kalkanı aşarsa, sana durmanı söyleyeceğim. Sana 'dur' deyince, hemen görüntüyü silip zihnini geri çekmeni istiyorum."

"Anlamadım."

"Anlaman gerekmiyor. Dediğimi aynen yap yeter. Sana 'dur' dersem, zihnini anında benim zihnimden ayıracaksın. Çok tehlikeli bir şey yapıyor olacağım; sana bir zarar gelmesini istemiyorum."

"Yardım edemez miyim?"

"Hayır canım, bu defa edemezsin."

Yola devam ettiler. Kül yağmuru iyice hafifledi ve gökyüzü dumanlı, sarımtırak bir maviye döndü. Soluk ve mehtaba benzeyen güneş, güneybatı

ufkunun biraz üstünde parlıyordu.

"Garion, dur!"

Bu defaki bir yoklama değil, sert bir darbeydi. Garion heyecanla içini çekerek zihnini uzaklaştırdı ve kum resmini südi. Pol Teyze dikildi ve gözleri parlamaya başladı. Eliyle küçük bir hareket yaptı ve tek bir kelime söyledi. İradesini harekete geçirdiğinde Garion'un hissettiği dalga olağanüstüydü. Fakat Garion dehşetle zihninin hâlâ Pol Teyzeye bağlı olduğunu fark etti. Görüntüyü bir arada tutan kaynaşma o kadar güçlüydü ki, bir türlü kıramıyordu. Bir aradaki zihinleri bir kırbaç gibi ileri atılırken, Garion da sürüklendi. Kalkanlarına saldıran düşüncenin zayıf izini takip ederek kaynağını buldular. Bir şeyi keşfetmiş olmanın keyfiyle heyecan içindeki bir zihne dokundular. Hedefini artık kesin olarak bilen Pol Teyze iradesinin tüm gücüyle vurdu. Dokundukları zihin irkilerek geri çekilmeye çalıştı, ama artık çok geçti. Garion öteki zihnin şiştiğini, dayanılmaz bir şekilde genişlediğini hissetti. Sonra aniden patladı bu zihin, sayıklayan bir deliliğin eline düştü; dehşet üstüne dehşet tarafından ezilerek paramparça oldu. Sonra kaçış başladı; kara taşlar arasında çığlık çığlığa, körü körüne bir kaçış, korkunç, nihai bir kurtuluş amacıyla yapılan bir kaçış. Taşlar yok oldu ve inanılmaz bir yükseklikten sonu gelmeyen bir düşüş başladı. Garion son anda zihnini güçlükle çekip kurtarabildi.

"Sana uzaklaş demiştim," diye bağırdı Pol Teyze.

"Olmadı. Kurtulamadım."

"Ne oldu?" diye sordu İpek şaşkınlıkla.

"Bir Grolim kalkanı aştı."

"Bizi gördü mü?"

"Bir an için. Artık önemi yok. Öldü."

"Öldürdün mü? Nasıl?"

"Kendini savunmayı ihmal etti. Ben de düşüncesini izledim."

"Çıldırdı," dedi Garion, az önce olanların dehşetiyle boğuklaşmış bir sesle. "Çok yüksek bir yerden atladı. Atlamak istedi. Başına gelenlerden kurtulmasının tek yolu buydu." Midesi bulanmaya başladı.

"Çok gürültü ettin Pol," dedi Belgarath sıkıntılı bir yüzle. "Yıllardır böyle sakarlık yapmamıştın."

"Bir yolcum vardı da." Garion'a buz gibi bir bakışla baktı.

"Kabahat benim değil," diye isyan etti Garion. "Çok sıkı tutuyordun, kurtulamadım. Bizi birbirimize bağlamıştın."

"Bazen yapıyorsun bunu Pol," dedi Belgarath. "İlişki fazla şahsileşiyor ve hiç ayrılmak istemiyorsun. Sevgiyle bir ilgisi var galiba."

"Neden bahsettiklerini anladın mı?" diye sordu Barak İpek'e.

"Tahmin etmek bile istemiyorum."

Pol Teyze düşünceli düşünceli Garion'a bakarak, "Belki de benim kabahatim hakikaten," dedi sonunda.

"Bir gün bırakman gerekecek Pol," dedi Belgarath ciddi bir tavırla.

"Belki –ama şimdi değil."

"Kalkanı yeniden kursanız iyi olur," dedi ihtiyar. "Buralarda olduğumuzu biliyorlar artık; diğerleri de bizi aramaya başlar."

Pol Teyze başını sallayarak, "Kumları düşün Garion," dedi.

Akşama kadar at sürdüler.. Kül iyice azaldı ve giderek görüş alanları iyice açıldı. Etraflarındaki kaya yığınları ve kumlardan yükselen birkaç bazalt sütun iyice görünür oldu. Çorak toprakları düzenli aralarla kesen kayalık sırtlardan birine yaklaştıklarında, Garion ilerideki pusun içinde karanlık ve çok yüksek bir şekil seçmeye başladı.

"Karanlığa kadar burada saklanabiliriz," dedi Belgarath sırtın arkasında atından inerken.

"Geldik mi?" diye sordu Durnik.

"Bu Rak Cthol işte," dedi ihtiyar korkunç gölgeyi göstererek.

Barak gözlerini kısarak gölgeye baktı. "Ben bunu dağ sanmıştım."

"Dağ zaten. Rak Cthol da tepesinde."

"Yani Prolgu gibi mi?"

"Mekânlar benziyor. Ama burada sihirbaz Ctuchik yaşıyor. Bu da Prolgu'dan çok farklı."

"Ben Ctuchik'in büyücü olduğunu sanıyordum," dedi Garion. "Neden ona hep sihirbaz diyorsun."

"Bu bir aşağılama sözüdür," diye cevap verdi Belgarath. "Bizim aramızda 'sihirbaz' kelimesi ağır bir hakaret kabul edilir."

Atlarını sırtın altındaki iri kayaların arasına bağlayıp on on beş metre kadar yukarı tırmandılar ve gizlenip geceyi geçirmeye hazırlandılar.

Kül azaldıkça sisin arasındaki tepe belirginleşmeye başladı. Bir dağdan ziyade, çorak toprakların arasından fırlamış kayalık bir kuleydi bu. Parçalanmış kayalarla çevrili tabanının çevresi beş mil kadardı. Yamaçları ise dimdikti ve gece kadar siyahtı.

"Yüksekliği ne kadar?" diye sordu Mandorallen; sesi farkında olmadan fısıltı gibi çıkmıştı.

"Bir milden biraz daha fazla," dedi Belgarath.

Dimdik bir patika zeminden çıkarak kara kulenin en üstündeki üç yüz metrelik bölümün çevresini dolaşıyordu.

"Bunu inşa etmek epey zaman almıştır," dedi Barak.

"Bir yıl kadar," dedi Belgarath. "Bunu yaparken Murgolar, Nyissalıların ellerine geçirebildikleri bütün köleleri satın aldılar."

"Berbat bir iş," dedi Mandorallen.

"Berbat bir yer," diye onayladı Belgarath.

Serin rüzgâr son pusu da dağıttığında, kulenin tepesindeki şehrin biçimi de ortaya çıktı. Duvarlar, tepenin kendisi kadar karaydı. Duvarlardan yer yer gözcü kuleleri fırlamıştı. Duvarların içinde ise, kararmakta olan gökyüzüne mızrak gibi saplanan karanlık, yüksek kuleler vardı. Grolimlerin kara şehrinin dehşet uyandıran, habis bir havası vardı. Bir tepeye tünemiş, çevresindeki kum, kaya ve kükürt kokan bataklıklarla dolu çorak toprakları seyrediyordu sanki. Çorak düzlüğün batısında, bulut ve küller arasında batmakta olan güneş, tepelerindeki korkunç kaleyi kızıl bir ışığa boğmuştu. Rak Cthol'un duvarları kanıyordu sanki. Dünyanın ilk günlerinden beri kurban taşlarında Torak için dökülen kanlar bir araya gelmiş, üstlerindeki korkunç şehri kızıla boyamıştı sanki; öyle ki, dünyanın bütün okyanusları bile onu yıkamaya yetmeyecekti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Son ışık kırıntısı da gökyüzünden silindiğinde, ihtiyatı elden bırakmadan bayır aşağı inip, külle kaplı kumluk alanı geçtiler ve tepelerinde dikilen kayadan kuleye yaklaştılar. Kulenin dibindeki parçalanmış kayalarla dolu alana varınca atlarından indiler. Durnik'i atların yanında bırakıp molozlar arasından dimdik yamacı tırmanarak, gökyüzünü kaplayan dev bazalt kayaya vardılar. Birkaç dakika öncesine kadar gözlerini kapayarak ürperip duran Relg, hevesle yürümeye başlamıştı şimdi. Kayaya varınca durdu ve elleriyle alnını kayanın yüzeyine dayadı.

"Eee?" dedi Belgarath birkaç dakika sonra, sesinde korkunç bir endişe ifadesiyle. "Haklı mıymışım? Mağara var mı?"

"Boşluklar var," diye cevap verdi Relg. "Çok derindeler."

"Ulaşabilir misin?"

"Bir anlamı olmaz. Bir yere çıkmıyor bunlar. Sadece kapalı boşluklar."

"Şimdi ne olacak?" dedi İpek.

"Bilmiyorum," dedi Belgarath müthiş bir hayal kırıklığıyla.

"Biraz daha ileriye bir bakalım," dedi Relg. "Bazı yankılar duyuyorum. Belki o yönde bir şey vardır."

"Şurada bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi İpek yerinden kıpırdamadan. "Bir daha kayaların içinden geçmeyeceğim. Eğer böyle bir şey olacaksa, kalıp burada beklerim."

"Bir yolunu buluruz," dedi Barak.

İpek inatla başını sallayarak, "Kayadan geçmek yok," diye diretti.

Relg ellerini bazalt yüzeye hafifçe değdirerek kaya yüzeyi boyunca ilerliyordu bile. "Güçleniyor," dedi. "Büyük bir mağara; yukarı doğru

gidiyor." Peşinde dikkatle onu izleyen diğerleri, yüz metre kadar daha ilerledi. "Tam buradan," dedi kayaya eliyle vurarak. "Aradığımız bu olabilir. Bekleyin." Ellerini kayaya dayayıp yavaşça içine girmeye başladı.

"Buna dayanamıyorum," dedi İpek telaşla başını çevirerek. "Bitince bana haber verin."

Relg müthiş bir kararlılıkla kayanın içine süzüldü, "Bitti mi?" diye sordu İpek.

"Giriyor," dedi Barak ciddi ciddi. "Sadece yarısı dışarıda kaldı."

"Barak, lütfen anlatma."

"O kadar da kötü müydü canım?" diye sordu dev adam.

"Bilemezsin. Hiç bilemezsin." Fare suratlı Drasniyalı tir tir titriyordu.

Buz gibi karanlıkta yarım saat kadar beklediler. Yukarılarında bir yerlerden bir çığlık duyuldu.

"Bu çığlık de nedir?" diye sordu Mandorallen.

"Grolimler çalışıyor," dedi Belgarath karanlık bir suratla. "Yaralanma mevsimindeyiz; Taşın Torak'ın yüzünü ve elini yaktığı zaman. Yılın bu zamanında bir sürü kurban verilir –çoğunlukla da köleler. Torak kanın Angarak kanı olmasında ısrar etmez, insan kanı olsun yeter onun için."

Uzaktan ayak sesleri duyuldu, biraz sonra Relg yanlarına gelmişti. "Buldum," dedi. "Mağaranın ağzı yarım mil kadar ileride. Yarı yarıya kapanmış."

"Yukarı kadar çıkıyor mu?" diye sordu Belgarath.

Relg omuzlarını silkerek, "Yukarı çıkıyor," dedi. "Nereye kadar bilemem. Öğrenmenin tek yolu girip bakmak. Ama çok yaygın bir mağara zinciri olduğu belli."

"Başka seçeneğimiz var mı baba?" dedi Pol Teyze.

"Yok galiba."

İpek, "Gidip Durnik'i çağırayım," diyerek karanlıkta kayboldu.

Diğerleri Relg"i izleyerek parçalanmış kaya yığınının hemen üzerinde, dağın yüzeyinde küçük bir oyuğa vardılar. "Hayvanları da içeri sokacaksak burayı biraz temizlememiz lazım," dedi Relg.

Barak eğilip yerden iri bir kaya parçası aldı. Sendeleyerek bir iki adım atıp bir yana fırlatı. Kaya tangır tungur yuvarlandı.

"Şşşt!" dedi Belgarath.

"Pardon," diye mırıldandı Barak.

Taşlar çoğunlukla pek iri değildi, ama sayıları fazlaydı, İpek ve Durnik de yanlarına gelince, hep beraber mağaranın ağzını temizlemeye koyuldular. Atların da sığabileceği bir açıklık oluşturmak bir saatlerini aldı.

"Keşke Hettar burada olsaydı," diye söylendi Barak iri bir yük atını iterek içeri sokmaya çalışırken.

"Konuş onunla Barak," dedi İpek.

"Konuşuyorum ya!"

"Bir de küfretmeden dene."

"Biraz tırmanmamız gerekecek," dedi Relg, son atı da içeri sokup mağaranın mutlak karanlığında durduklarında. "Anlayabildiğim kadarıyla mağaralar dikey olarak ilerliyor, o yüzden bir kademeden ötekine tırmanarak geçebileceğiz."

Mandorallen bir duvara yaslanınca zırhı şangırdadı.

"Böyle olmayacak," dedi Belgarath. "Zaten zırhla tırmanamazsın. Zırhını burada atlarla bırak Mandorallen."

Şövalye içini çekerek zırhını çıkarmaya koyuldu.

Relg zırhının içinden çıkardığı iki kesedeki tozları tahta bir çanakta karıştırınca, hafif bir ışık parlamaya başladı.

"Fena değil," dedi Barak, "ama meşale daha parlak olmaz mıydı."

"Çok daha parlak olurdu," dedi Relg, "ama o zaman da ben göremezdim. Bu ışık nereye gittiğinizi görmeniz için yeterli."

"Haydi gidelim," dedi Belgarath.

Relg ışıldayan çanağı Barak'a uzattı ve öne geçip onları karanlık bir koridora soktu. Birkaç yüz metre sonra, karanlıkta dimdik yükselen bir kaya yığınına geldiler. Relg, "Bir bakayım," diyerek kayalara tırmanıp karanlıkta kayboldu. Birkaç saniye sonra hafif, garip patlama sesleri duydular ve üstlerine küçük taş parçaları yağmaya başladı. "Gelebilirsiniz," dedi Relg'in sesi yukarıdan. Kaya yığınına tırmandılar ve dimdik bir duvarla karşılaştılar. "Sağda," dedi Relg üstlerinden. "Kayada delikler var, onlara tutunarak tırmanın."

Gerçekten de kaya yüzeyinde on beş santim derinliğinde yuvarlak delikler vardı. "Nasıl yaptın bunları?" diye sordu Durnik deliklerden birini inceleyerek.

"Açıklaması zor," dedi Relg. "Burada bir kaya çıkıntısı var. Başka bir tünele açılıyor."

Birer birer kayaya tırmanıp Relg'in yanına vardılar. Dediği gibi, kaya çıkıntısı dik bir meyille yukarı çıkan bir tünele açılıyordu. Tepenin merkezine doğru giden bu tüneli izlediler, bu arada da sağda solda birkaç tünel ağzını geçtiler.

"Bunların nereye çıktığına baksak iyi olmaz mı?" diye sordu Barak üçüncü ya da dürdüncü tünel ağzında.

"Hiçbir yere çıkmıyorlar," dedi Relg.

"Nereden biliyorsun?"

"Bir yere açılan tünelin hissi farklı olur. Şimdi geçtiğimiz tünel otuz metre sonra bitiyor."

Barak kuşkucu bir tavırla homurdandı. Başka bir dik duvara vardılar. Relg başını kaldırıp karanlıkta kaybolan duvara baktı.

"Yüksekliği ne kadar?" diye sordu Durnik.

"On metre kadar. Tırmanmamız için delikler açacağım." Relg diz çöküp yavaşça elini kayaya daldırdı. Sonra kolunu gererek hafifçe çevirdi. Küçük bir patlama sesi duyuldu, sonra Relg'in eliyle birlikte taş parçaları döküldü. Delikteki kalıntıları da temizleyerek ayağa kalktı ve ilkinden yarım metre kadar yukarıda bir delik daha açmaya başladı.

"Zekice," dedi İpek hayranlıkla.

"Eski bir numaradır," dedi Relg.

Relg'in peşinden kayaya tırmanıp, tepedeki daracık bir çatlaktan içeri girdiler. Barak oflaya puflaya, sıkışarak çatlaktan geçtiğinde, derisinin bir kısmını da geride bırakmıştı.

"Ne kadar yol geldik?" diye sordu İpek. Sesi biraz heyecanlıydı ve gergin bir şekilde dört buyandan onu sıkıştıran kayalara bakıyordu.

"Tepenin zemininden iki yüz elli üç yüz metre kadar yukarıdayız," diye cevap verdi Relg. "Şimdi şu tarafa gidiyoruz." Eğimli bir tüneli işaret etti.

"Geldiğimiz yöne dönmüş olmayacak mıyız?" diye sordu Durnik.

"Bu mağara zikzak yapıyor," dedi Relg. "Yukarı çıkan tünelleri izlememiz lazım."

"Tepeye kadar çıkıyor mu?"

"Yukarıda bir yerlere açılıyor. Şu anda ancak bu kadarını anlayabiliyorum."

"Bu da ne?" dedi İpek heyecanla. Karanlık tünellerin birinden bir şarkı sesi geliyordu. Çok hüzünlü bir şarkıydı bu, ama yankılar sözlerin anlaşılmasını

engelliyordu. Tek anlayabildikleri, şarkıyı söyleyenin bir kadın olduğuydu.

Belgarath biraz dinledikten sonra bir hayret nidası koy verdi.

"Ne oldu?" diye sordu Pol Teyze.

"Marag!" dedi ihtiyar.

"İmkânsız."

"Bu şarkıyı biliyorum Pol. Bir Marag cenaze şarkısı. Şarkıyı söyleyen kimse, ölmek üzere olmalı."

Dolambaçlı tünellerdeki yankılar şarkıyı söyleyen kişinin tam olarak nerede olduğunu anlamayı güçleştiriyordu, ama ilerledikçe ses giderek yaklaştı.

"Burada," dedi İpek sonunda, bir tünel ağzında başını yere yaklaştırıp dinleyerek.

Şarkı birden kesildi. "Yaklaşmayın," diye haykırdı görünmeyen kadın. "Bıçağım var."

"Biz dostuz," diye seslendi Durnik.

Kadın alayla güldü. "Benim dostum yok. Beni geri götüremeyeceksiniz. Bıçağım kalbime ulaşacak kadar uzun."

"Bizi Murgo sanıyor," diye fısıldadı İpek.

Belgarath Garion'un o güne kadar hiç duymadığı bir dilde konuşmaya başladı. Kadın sanki yıllardır söylemediği kelimeleri hatırlamaya çalışıyormuş gibi duraklaya duraklaya ona cevap verdi birkaç saniye sonra. "Numara olduğunu sanıyor," dedi ihtiyar alçak sesle. "Bıçağını kalbine dayamış, o yüzden dikkatli olmalıyız." Tekrar karanlık tünele doğru seslendi, kadın cevap verdi. Konuştukları, akıcı, müzikal bir dildi.

"İçimizden birinin yanına gelmesine izin vereceğini söylüyor," dedi Belgarath sonunda. "Bize hâlâ güvenmiyor."

"Ben giderim," dedi Pol Teyze.

"Dikkatli ol Pol. Son anda bıçağı kendisi yerine sana karşı kullanmaya karar verebilir."

"Ben hallederim baba." Pol Teyze ışığı Barak'tan alıp koridorda ilerlemeye başladı. Bir yandan da sakin bir sesle konuşuyordu.

Pol Teyze Marag kadınıyla konuşurken, diğerleri de karanlıkta durup tünelden gelen mırıltıları dikkatle dinlediler. Sonunda Pol Teyze "Gelebilirsiniz," diye seslendi. Bunun üzerine tünele girip sese doğru ilerlediler.

Kadın küçük bir su birikintisinin yanında yatıyordu. Üzerinde yalnızca paçavralar vardı ve çok pisti. Kapkara saçları düğüm düğüm olmuştu; yüzündeki ifade ise ümitsiz ve bitkindi. Geniş elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve kapkara kirpiklerle çevrelenmiş menekşe rengi gözleri vardı kadının. Üzerindeki paçavralar beyaz teninin büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu. Relg dehşetle içini çekip hemen arkasını döndü.

"Adı Taiba," dedi Pol Teyze alçak sesle. "Birkaç gün önce Rak Cthol'un altındaki köle ağıllarından kaçmış."

Belgarath bitkin kadının yanında diz çökerek, "Maragsın, değil mi?" diye sordu.

"Annem öyle derdi," diye onayladı kadın. "Eski lisanı da bana o öğretti." Kara saçları beyaz yüzün bir yanını örtüyordu.

"Köle ağıllarında başka Marag var mı?"

"Birkaç tane var galiba, ama emin değilim. Öteki kölelerin çoğunun dili kesilmiştir."

"Yemek yemesi lazım," dedi Pol Teyze. "Kimsenin aklına yiyecek almak geldi mi?" Durnik kemerindeki torbayı çözerek ona uzattı. "Biraz peynirle kurutulmuş et var." Pol teyze torbayı açtı.

"Senin halkından insanların buraya nasıl geldiğini biliyor musun?" diye sordu Belgarath. "İyi düşün, çünkü çok önemli olabilir."

Taiba omuzlarını silkti. "Biz hep buradaydık." Sonra Pol Teyzenin uzattığı yiyecekleri kaparak iştahla yemeye koyuldu.

"Acele etme," dedi Pol Teyze.

"Maragların nasıl olup da Murgo köle ağıllarına getirildiği hakkında hiçbir şey duymadın mı?" diye üsteledi Belgarath.

"Annem bizim binlerce yıl önce açık gökyüzünün altında ağaçlar arasında yaşadığımızı söylerdi. O zamanlar köle değilmişiz. Ama ona pek inanmadım. Herkes çocuklarına böyle masallar anlatır."

"Tolnedralıların Maragor istilası zamanlarına ait hikâyeler vardır Belgarath," dedi İpek. "Bazı lejyon komutanlarının tutsaklarını öldürmek yerine Nyissalı kölecilere sattıklarına dair dedikodular dolaşır durur. Tam Tolnedralılara yakışır bir şey."

"İhtimal dahilinde tabii," dedi Belgarath kaşlarını çatarak.

"Burada durmak zorunda mıyız?" dedi Relg sert bir sesle. Sırtı hâlâ kadına dönüktü ve duruşundan öfkeli olduğu anlaşılıyordu.

"Bana niye kızdı?" diye sordu Taiba; yorgun sesi dudaklarından zor dökülen bir fısıltı gibiydi.

"Çıplaklığını ört kadın," dedi Relg. "Namuslu insanların gözlerini rahatsız etme."

"Ha, mesele bu mu?" Taiba boğuk, gırtlaktan gelen bir sesle güldü. "Bundan başka elbisem yok." Dolgun vücuduna bir göz attı. "Ayrıca vücudum ne sakat, ne de çirkin. Niye saklayayım ki?"

"Ahlâksız kadın!" dedi Relg.

"O kadar rahatsız oluyorsan bakma," dedi kadın.

"Relg'in bazı dinsel sorunları varda," dedi İpek alayla.

"Bana dinden bahsetmeyin," dedi Taiba ürpererek.

"Gördünüz mü," diye homurdandı Relg. "Bu kadında ahlâk namına bir şey yok."

"Pek öyle değil," diye araya girdi Belgarath. "Rak Cthol'da din kelimesi kurban taşı ve bıçak anlamına gelir."

"Garion," dedi Pol Teyze. "Pelerinini bana ver."

Garion kalın yün pelerinini çözerek ona uzattı. Pol Teyze pelerini bitkin köle kadının vücuduna sararken bir an duralayıp dikkatle baktı, sonra "Çocukların nerede?" diye sordu.

"Murgolar aldı," dedi Taiba ölgün bir sesle, "İki kız bebeğim vardı –çok güzeldiler. Ama yoklar artık."

Garion birden atılıp, "Onları kurtarırız," deyiverdi.

Taiba acı acı gülerek, "Sanmam," dedi. "Murgolar onları Grolimlere verdi, Grolimler de Torak'a kurban etti. Bıçağı kullanan Ctuchik'in ta kendisiydi." Garion'un kanı dondu sanki.

"Bu pelerin sıcak," dedi Taiba müteşekkir bir tavırla elini pelerinin kumaşında gezdirerek. "O kadar uzun zamandır üşüyordum ki." Memnun memnun içini çekti.

Belgarath ve Pol Teyze Taiba'nın üzerinden birbirlerine bakıyorlardı. "Bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım," dedi ihtiyar bilmece gibi. "Bunca yıl aradıktan sonra tesadüfen buluvermek..."

"Onun bu olduğundan emin misin baba?"

"Mutlaka. Her şey uyuyor, en küçük ayrıntısına kadar." Derin bir nefes alıp, "Of," dedi. "Tam bir yıldır bununla uğraşıyordu." Kendinden pek memnun bir hali vardı. "Köle ağıllarından nasıl kaçtın Taiba?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Bir Murgo kapımı kilitlemeyi ihmal etti," dedi kadın uykulu bir sesle. "Kaçtıktan sonra bir de bıçak buldum. Ctuchik'i bulup öldürecektim, ama kayboldum. Buralarda o kadar çok mağara var ki. Keşke ölmeden önce onu öldürebilseydim. Ama artık pek mümkün değil gibi görünüyor." İçini çekti. "Uyuyacağım galiba. Çok yorgunum."

"Burada bekleyebilir misin?" dedi Pol Teyze. "Gitmemiz lazım, ama döneceğiz. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Işık olabilir," dedi Taiba. "Hayatım boyunca karanlıkta yaşadım, bari ölümüm aydınlıkta olsun."

"Relg," dedi Pol Teyze. "Ona ışık yap."

"Bize gerekebilir," dedi Relg. Sesi hâlâ öfkeli gibiydi.

"Onun daha çok ihtiyacı var."

"Dediğini yap Relg," dedi Belgarath yobaza sert bir sesle.

Relg'in yüzünde sert bir ifade belirdi, ama gene de iki kesesindeki tozları yassı bir taşın üstünde karıştırıp üstüne biraz su damlattı. Macun gibi karışım panldamaya başladı.

"Teşekkür ederim," dedi Taiba.

Relg ne cevap verdi, ne de kadının yüzüne baktı.

Taiba'yı küçük su birikintisinin başında ışığıyla bırakıp tünele geri döndüler. Kadın yeniden şarkı söylemeye başladı, ama bu kez sesi daha yumuşaktı ve neredeyse uyuyacak gibiydi.

Relg onları karanlık koridorlardan geçiriyordu; sık sık yön değiştiriyorlardı ama yukarı, hep yukarı gidiyorlardı. Sürekli karanlıkta zamanın anlamı olmamasına rağmen saatlerin geçtiğini fark ediyorlardı. Tekrar dik kayalara tırmandılar ve dev kaya sütunun yukarılarına çıkan tünellerde dolandılar. Garion tırmandıkça yön duygusunu kaybetti ve Relg'in bile nereye gittiğinden emin olmadığını düşünmeye başladı. Bir köşeyi dönüp yeni bir

tünele girdiklerinde, hafif bir rüzgâr yüzlerini yaladı. Rüzgâr yanında berbat bir de koku getirmişti.

"Bu pis koku da nedir?" dedi İpek sivri burnunu kırıştırarak.

"Köle ağılları herhalde," dedi Belgarath. "Murgolar temizlikten pek anlamaz."

"Ağıllar Rak Cthol'un altında değil mi?" diye sordu Barak.

Belgarath başını salladı.

"Oradan şehre geçiliyor mu?"

"Hatırladığım kadarıyla evet."

"Eline sağlık Relg," dedi Barak Ulgonun omuzuna vurarak.

"Dokunma bana," dedi Relg.

"Kusura bakma Relg."

"Köle ağıllarında nöbetçi vardır," dedi Belgarath. "Artık çok sessiz olmalıyız."

Tünelde ayaklarının ucuna basarak dikkatle ilerlediler. Garion doğal mağaranın nerede bitip insan yapısı koridorların nerede başladığından emin olamadı. Sonunda yarı açık demir bir kapının yanından geçtiler, "İçeride kimse var mıdır?" diye fısıldadı İpek'e.

Ufak tefek adam hançeri elinde aralık kapıdan içeri kafasını uzatıp baktı. "Kemikten başka bir şey yok," dedi sonra karanlık bir yüzle.

Belgarath durmalarını işaret etti. "Bu alt katlar muhtemelen terk edilmiş," dedi çok alçak sesle. "Yol yapımı da bittikten sonra Murgoların binlerce köleye ihtiyacı kalmamıştı. Yukarı doğru yola devam edeceğiz, ama ses çıkarmayın ve gözlerinizi açın."

Koridorun yumuşak eğiminde sessizce ilerlediler; yollarının üstünde daha başka paslı demir kapılar da vardı ve hepsi aralık duruyordu. Yokuşun başında, koridor sert bir U dönüşü yapıyor ve gene yukarı çıkmaya devam ediyordu. Duvarda Garion'un tanımadığı bir yazıyla yazılmış sözler vardı. Fısıldayarak, "Dede," diye yazıyı işaret etti.

Belgarath yazıya bakıp homurdandı. "Dokuzuncu kat. Hâlâ şehrin çok altındayız."

"Ne zaman Murgolara rastlamaya başlarız?" diye sordu Barak, eli kılıcının kabzasında etrafa bakınarak.

Belgarath omuzlarını silkti. "Bilemem. Ama bence en üst iki üç katta insan yaşıyordur sadece."

İkinci bir U dönüşüne gelene kadar yürüdüler. Burada da duvarda o yabancı alfabeyle yazılmış yazılar vardı. "Sekizinci kat," diye tercüme etti Belgarath. "Devam edelim.

Birbiri ardından katları çıkmaya devam ettikçe, köle ağıllarının kokusu şiddetlendi. Tam dördüncü kata çıkan köşeyi dönüyorlardı ki, Durnik, "İleride ışık var," diye uyardı.

"Burada bekleyin," diye fısıldadı İpek, sonra hançerini yere yakın tutarak, köşeden süzülüp kayboldu

Işık zayıftı ve sallanıyordu; üstelik zaman geçtikçe yaklaşıyor gibiydi de. "Meşaleli biri bu," diye mırıldandı Barak.

Meşale ışığı birden titreyerek etrafa salınan gölgeler saçtı, sonra sabitleşti; bu defa sallanmıyordu, İpek bıçağını silerek geri döndü. "Murgo," dedi diğerlerine. Bir şey arıyordu herhalde, çünkü ilerideki hücreler boş."

"Ne yaptın ona?" diye sordu Barak.

"Hücrelerden birine attım cesedini. Eğer aramaya çıkmazlarsa, kazayla bulunması mümkün değil."

Relg dikkatle gözlerini örtüyordu.

"Bu kadarcık ışık bile rahatsız ediyor mu?" diye sordu Durnik.

"Rengi rahatsız ediyor," dedi Relg.

Köşeyi dönüp dörtüncü kata vardılar ve tekrar yokuş çıkmaya başladılar. Koridorun yüz metre kadar ilerisinde duvardaki bir çatlağa sokulmuş, düzgün bir şekilde yanan meşaleye yaklaştıklarında eğri büğrü, pislik içindeki zeminde taze kan izini de gördüler.

Belgarath hücrenin kapısında durup sakalını kaşımaya başlayarak, "Üstünde ne vardı?" diye sordu İpek'e.

"O kukuletalı cüppelerden," dedi İpek. "Niye sordun?"

"Git al o cüppeyi."

İpek ona bir an baktı, sonra başıyla onaylayarak hücreye daldı ve elinde kara bir Murgo cüppesiyle geri döndü. Cüppeyi ihtiyara verdi.

Belgarath cüppeye bir göz attı, sonra eleştirel bir tavırla arkasındaki uzun kesiği inceleyerek, "Bundan sonrakileri bu kadar yırtmamaya çalış," dedi İpek'e.

İpek sırıtarak, "Pardon," dedi. "Galiba biraz fazla aceleci davrandım. Bundan sonra daha dikkatli olurum." Barak'a bakarak, "Bana katılmak ister misin?" diye sordu.

"Tabii. Geliyor musun Mandorallen?"

Şövalye ciddi bir yüzle başını sallayarak kılıcını gevşetti.

"Öyleyse biz burada bekleyelim," dedi Belgarath. "Dikkatli olun, ama işi de çok uzatmayın."

Üç adam gizlenerek üçüncü kata giden koridorda ilerlediler.

Onlar gittikten sonra Pol Teyze, "Saat kaçtır dersin baba?" diye sordu.

"Gece yarısını birkaç saat geçiyordur."

"Şafaktan önce yeteri kadar zamanımız olacak mı?"

"Acele edersek."

"Acaba gündüzü burada geçirip yarın gece mi işe başlasak?"

Belgarath kaşlarını çatarak, "Olmaz Pol," dedi. "Ctuchik bir şeyler çeviriyor. Geldiğimin farkında, son bir haftadır hissediyorum bunu; ama daha harekete geçmedi. Ona daha fazla zaman tanımayalım artık."

"Sana karşı koyacaktır baba."

"Zaten vakti gelmiş de geçmişti bile," dedi büyücü. "Ctuchikle ben binyıllardır henüz zamanı uygun değil diye birbirimizden sakınıp duruyorduk. Sonunda zamanı geldi işte." Kasvetli bir yüzle karanlığa doğru baktı. "Dövüş başladığında karışmamanı istiyorum Pol."

Pol, ihtiyarın asık yüzüne uzun uzun baktı, sonra başını salladı. "Nasıl istersen baba."

Yirmi Altıncı Bölüm

Murgo cübbesi kaba, siyah bir kumaştan yapılmıştı ve üstünde, tam Garion'un kalbinin hizasında, kumaşa örülmüş tuhaf bir amblem vardı. İs ve daha da beter bir şey kokuyordu. Sol koltukaltının hemen altında küçük bir yırtık vardı; yırtığın çevresi ıslak ve yapış yapıştı. Bu ıslaklık Garion'un irkilmesine neden oldu.

Yüzlerini Murgo cüppelerinin kocaman kukuletalarıyla örtmüş, köle ağıllarının son üç katındaki tünellerden hızla yukarı doğru ilerliyorlardı. Tüneller isli meşalelerle aydınlatılmıştı, ama hiç muhafıza rastlamadılar. Kilitli, paslı demir kapıların ardındaki köleler ise onlar geçerken hiç ses çıkarmadılar. Garion kapıların ardındaki müthiş korkuyu hissedebiliyordu.

"Şehre nasıl çıkacağız?" diye fısıldadı Durnik.

"En üst tünelin ucunda bir merdiven var," diye cevap verdi İpek alçak sesle.

"Muhafız var mı?"

"Artık yok."

Merdivenin tepesinde sürgülü, zincirli ve kilitli bir demir kapı vardı. Ancak İpek eğilip çizmesinden ince uzun bir metal alet çıkararak kilitle biraz oynadı ve "klik" sesi duyulunca keyifle homurdandı. "Bir göz atayım," diye fısıldayarak dışarı süzüldü.

Garion kapının arkasında yıldızları ve onların önünde heyula gibi duran Rak Cthol binalarını görebiliyordu. Ümitsiz bir acı çığlığı şehirde yankılandı, hemen ardında akla hayale sığmayacak büyüklükte demir bir gongun sesi duyuldu. Garion ürperdi.

Birkaç saniye sonra İpek tekrar kapıdan içeri süzülerek, "Kimse yok gibi görünüyor," diye mırıldandı alçak sesle. "Ne taraftan gidiyoruz?"

Belgarath, "Şu taraftan," diye işaret etti. "Duvarın dibinden tapınağa gideceğiz."

"Tapınak mı?" dedi Relg irkilerek.

"Ctuchik'e ulaşmak için oradan geçmemiz lazım," dedi ihtiyar. "Acele edelim; sabaha az kaldı."

Rak Cthol başka şehirlere benzemiyordu. Dev binalar başka yerlerde olduğu gibi birbirinden ayrı değildi. Sanki Murgoların ve Grolimlerin özel bir hayatı, sahip oldukları özel şeyler yokmuş gibi, yapılan da Batıdaki binalarda görülen bireysellikten yoksundu. Kelimenin tam anlamıyla sokakları bile yoktu, daha ziyade binaları birbirine bağlayan avlular ve aralarından, zaman zaman da binaların içinden geçen koridorlar vardı.

Onlar sessizce karanlık avlulardan ve gölgeli koridorlardan geçerken, şehir terk edilmiş gibiydi; gene de etraflarındaki heyula gibi, sessiz, kara duvarlar, tehditkâr bir havayla onları gözlüyordu sanki. Hiç beklenmedik yerlerde tuhaf görünüşlü cumbalar duvarlardan fırlayıp avluların üzerine eğiliyordu; dar pencereler onlara itham edermiş gibi bakıyor, kemerli kapı ağızlarında gölgeler dolanıyordu. Rak Cthol'un üzerinde insanın ruhuna baskı yapan kadim bir kötülük havası vardı; Garion ve arkadaşları Grolim kalesinin karanlık labirentinde ilerlerken, taşların kendilerinden bile kötülük fışkırıyordu sanki.

"Nereye gittiğini bildiğinden emin misin?" diye fısıldadı Barak tedirgin bir halde.

"Buraya daha önce de geldim," dedi ihtiyar alçak sesle. "Zaman zaman gelip Ctuchik'in ne yaptığına bakarım. Bu merdivenlerden çıkacağız. Şehir surlarının üstüne çıkar bu yol."

Merdiven dar ve dikti; iki yanında dev duvarlar, üstünde ise kubbeli bir tavan vardı. Taş basamaklar yüzyıllardır kullanıla kullanıla aşınmıştı. Sessizce çıktılar. Yeni bir çığlık şehirde yankılandı ve dev demir gongun sesi duyuldu.

Merdiven sona erdiğinde, dış surların tepesindeydiler. Burası bir anayol kadar genişti ve tüm şehri çevreliyordu. Dış kıyısındaki korkuluk, artık bir mil aşağılarında kalmış olan kayalık çorak topraklara inen korkunç uçurumla aralarındaki tek engeldi. Binaların arasından çıktıklarında buz gibi hava yüzlerine çarptı yeniden; kara zemin taşları ve korkuluğu oluşturan kaba yontulmuş kayalar, yıldızların soğuk ışığında buz gibi parlıyordu.

Belgarath bir surun tepesindeki açık alana, bir de birkaç yüz metre ilerideki gölgeler içindeki binalara bakarak, "Dağılsak iyi olur," diye fısıldadı. "Rak Cthol'da bir araya toplanmış insanlar dikkat çeker, İkişer ikişer gideceğiz. Yürüyün –koşmaya ya da saklanmaya kalkışmayın. Sanki buranın yerlisiymişsiniz gibi davranın. Haydi." Yanında Barak, surun tepesinden yürümeye başladı. Kararlı adımlarla, ama acele etmeden yürüyorlardı. Birkaç saniye sonra Pol Teyze va Mandorallen de peşlerine takıldı.

"Durnik," diye fısıldadı İpek. "Garionla ben de gidiyoruz. Relgle sen bir dakika bekleyip yürüyün."

Murgo kukuletasının altında görünmez olan Relg'in yüzüne bir göz atarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Gökyüzüne bakmadığım sürece iyiyim," diye cevap verdi Relg. Sesi sanki dişlerini sıkıyormuş gibi çıkıyordu.

"Haydi gidelim Garion," diye mırıldandı İpek.

Donmuş taşlarda sakin sakin yürümek için bütün kontrol gücünü kullanmak zorunda kaldı Garion. Yanında ufak tefek Drasniyalıyla surun açıktaki kısmını geçerken, her gölgeli binadan yüzlerce göz onu seyrediyormuş gibi geliyordu. Hava kıpırtısız ve buz gibiydi. Korkuluğun taşlarının bir kısmı da ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı.

İlerilerde bir yerdeki tapınaktan bir çığlık daha yükseldi.

Açıklığın ucunda bir kulenin köşesi, yolun geri kalan kısmını gözden gizliyordu. "Bir dakika bekle burada," diye fısıldadı İpek, kulenin gölgesine sığındıklarında. Sonra köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Garion buz gibi karanlıkta, kulaklarını en küçük bir çıtırtıyı bile duymak için açarak bekledi. Korkuluğa doğru baktığında, yüzlerce metre aşağıdaki çorak toprakların uzak bir yerinde bir ateşin yandığını gördü. Küçük, kızıl bir yıldız gibi göz kırpıyordu ateş. Ne kadar uzakta olduğunu kestirmeye çalıştı.

Ansızın, başının üstünde hafif bir sürtünme sesi duydu. Elini kılıcına atarak hızla döndü. Kulenin dış duvarında, başının birkaç metre üstündeki bir çıkıntıdan gölgeler içinde biri kedi gibi sessizce yere atlayıp tam önüne indi. Garion tanıdık bir ekşi ter kokusu duydu.

"Görüşmeyeli çok zaman oldu değil mi Garion?" diye sordu Brill pis bir gülüşle.

"Yaklaşma," dedi Garion, kılıcının ucunu Barak'ın öğrettiği gibi aşağı doğru tutarak.

"Seni bir gün yalnız yakalayacağımı biliyordum," dedi Brill kılıca hiç aldırmadan. Ellerini iki yana açarak hafifiçe eğildi. Şaşı gözünün beyazı yıldız ışığında parlıyordu.

Garion kılıcını tehditkâr bir şekilde sallayarak geri çekilmeye başladı. Brill hafifçe yana sıçradı; Garion da gayri ihtiyari kılıcıyla onu izledi. Sonra, Garion'un takip edemediği bir hızla, Brill geri sıçrayarak eliyle delikanlının koluna bir darbe indirdi. Garion'un kılıcı buz tutmuş taşlar üzerinde sıçrayarak bir yana savruldu. Garion çaresiz bir halde hançerine uzandı.

Ama o anda, kulenin kenarındaki karanlığın içinden yeni bir gölge belirdi. Brill böğrüne inen bir tekmeyle inleyerek sendeledi. Yere düştüğünde hemen taşların üzerinde yuvarlanarak ayağa fırladı. Bacaklarını açmış, ellerini önünde hareket ettiriyordu.

İpek Murgo cüppesini yere atıp ayağıyla uzaklaştırdı, sonra o da ellerini açarak hafifçe eğildi.

"Senin de civarda olduğunu tahmin etmeliydim Kheldar," diye sırıttı Brill.

"Ben de senin burada olduğunu tahmin etmeliydim Kordoch," dedi İpek. "Hiç eksik olmuyorsun."

Brill eliyle İpek'in yüzüne bir darbe indirmeye kalktı, ama ufak tefek adam bunu kolaylıkla savuşturdu. "Nasıl oluyor da her defasında önümüze geçmeyi başarıyorsun?" diye sordu İpek muhabbet edercesine. "Bu huyun Belgarath'ın canını sıkmaya başladı." Brill'in böğrüne bir tekme salladı, ama şaşı adam çevik bir hamleyle geri sıçradı.

Sonra gülerek, "Siz atlara çok yufka yürekli davranıyorsunuz da ondan," diye cevap verdi. "Sizi yakalamak için çok at çatlattım. Esas sen o kuyudan nasıl kurtuldun?" Bayağı meraklanmış gibiydi. "Taur Urgas ertesi sabah çıldıracaktı neredeyse."

"Vah vah."

"Muhafızların diri diri derilerini yüzdürttü."

"Derisiz bir Murgo ne tuhaf görünüyordur kimbilir."

Brill ansızın ellerini uzaratak ileri atıldı, ama İpek yana kaçarak elini Brill'in sırtının ortasına indirdi. Brill homurdanarak yuvarlandı ve İpek'ten uzaklaştı. "Dedikleri kadar iyisin galiba," dedi kin dolu bir sesle.

"Dene de gör Kordoch," diye meydan okudu İpek pis bir sırıtışla. Ellerini sürekli hareket ettirerek kule duvarında uzaklaştı. Garion yüreği ağzında iki adamın birbirlerinin çevresinde dönüşlerini izliyordu.

Brill bu kez iki ayağıyla birden tekme atarak ileri fırladı, ama İpek yere yatarak onun altından geçti, ikisi de tekrar ayağa kalktılar. İpek daha ayağa kalkarken sol eliyle Brill'in kafasına bir darbe indirdi.

Brill darbeden sarsılarak geriledi, ama bu arada da İpek'in dizine bir tekme indirmeyi başardı. "Tekniğin savunma ağırlıklı Kheldar," dedi, başını sallayıp kendine gelmeye çalışırken. "Bu bir zaaf."

"Sadece üslup farkı Kordoch," diye cevap verdi İpek.

Brill başparmağını İpek'in gözüne doğru salladı, ama İpek bu darbeyi eliyle bloke ederek hasmının karnına bir yumruk indirdi. Brill yere düşerken bacaklarını makaslayarak İpek'i de yere devirdi, ikisi de buz tutmuş taşlarda yuvarlanarak ayağa fırladılar. Birbirlerine elleriyle indirdikleri darbeleri Garion takip bile edemiyordu.

Basit bir hataydı; o kadar basitti ki, Garion bunun bir hata olduğundan bile emin olamadı. Brill'in İpek'in suratına salladığı yumruk, olması gerekenden biraz daha şiddetliydi, bu yüzden de gitmesi gereken yerden bir santim daha ileri gitti, İpek ani bir hareketle hasmının bileğini yakaladı ve korkuluğa doğru geri yuvarlandı, ikisi birden düşerlerken, bacaklarını karnına topladı. Dengesini kaybeden Brill tam onun üzerine düşüyordu ki, İpek'in bacakları yay gibi açılarak şaşı adamı müthiş bir darbeyle üzerinden aşırttı. Brill boğulur gibi bir çığlık atarak korkuluğun taşlarından birine tutunmaya çalıştı, ama hem çok hızlıydı hem de çok yükseğe fırlamıştı. Korkuluğun üstünden aşıp aşağıdaki karanlığa doğru düşmeye başladı. Çığlığı giderek zayıfladı ve Torak Tapınağı'ndan gelen başka bir çığlığın altında kayboldu.

İpek ayağa kalkıp korkuluktan aşağı bir göz attı, sonra kule duvarının dibine sinmiş titremekte olan Garion'un yanına geldi.

"İpek!" diye haykırdı Garion ufak tefek adamın kolunu yakalayarak.

"Ne oldu?" diye sordu Belgarath hızla yanlarına yaklaşarak.

"Brill," dedi İpek kayıtsız bir tavırla Murgo cüppesini giyerken.

"Gene mi?" dedi Belgarath bıkmış usanmış bir halde. "Şimdi ne yaptı?"

"Son gördüğümde uçmaya çalışıyordu," dedi İpek.

İhtiyar şaşkın şaşkın ona bakakaldı.

"Pek beceremiyordu ama," diye ekledi İpek.

Belgarath omuzlarını silkti. "Belki zamanla öğrenir."

"O kadar fazla vakti yok sanki," dedi İpek korkuluktan aşağı bakarak.

Aşağıdan, çok aşağılardan zayıf, yumuşak bir "plof" sesi geldi, birkaç saniye sonra aynı ses tekrarlandı.

"Zıplamak uçmaktan sayılıyor mu?" diye sordu İpek.

Belgarath yüzünü buruşturarak, "Pek sayılmaz," dedi.

"O zaman vaktinde öğrenemedi demektir," dedi İpek havai bir tavırla. Sonra keyifli bir gülümsemeyle etrafına bakınarak, "Ne güzel bir gece," dedi kendi kendine.

"Haydi yola devam edelim," dedi Belgarath doğu ufkuna tedirgin bir ifadeyle bakarak. "Her an hava aydınlanmaya başlayabilir."

Birkaç yüz metre ileride, tapınağın yüksek duvarının gölgesinde diğerlerine katıldılar ve Relgle Durnik'i beklemeye başladılar.

"Nerede kaldınız?" diye fısıldadı Barak beklerlerken.

"Eski bir dostumuza rastladım," dedi İpek alçak sesle. Sırıttığı, gölgeler arasında beliren beyaz dişlerinden belli oluyordu.

"Brill," dedi Garion fısıltıyla diğerlerine, "İpekle dövüştüler, İpek onu aşağı fırlattı."

Mandorallen donmuş korkuluğa bakarak, "Epeyce uzun bir yol," dedi.

"Yaa," diye ona katıldı İpek.

Barak ses çıkarmadan gülerek koca eliyle İpek'in omuzunu okşadı.

Tam o sırada Relg ve Durnik de duvar boyunca gelerek gölgeler arasında diğerlerine katıldılar.

"Tapınaktan geçmemiz lazım," dedi Belgarath alçak sesle. Kukuletalarınızla yüzünüzü iyice saklayın ve sakın başınızı kaldırmayın. Tek sıra yürüyün ve dua ediyormuş gibi kendi kendinize mırıldanın. Eğer biri bir şey söyleyecek olursa, konuşmayı bana bırakın. Ha, bir de, gong her çaldığında kurban taşına dönüp eğileceksiniz." Sonra başa geçerek, paslı demir şeritlerle

sağlamlaştırılmış kalın, tahta bir kapıya doğru yürüdü. Herkesin sıraya girmiş olduğundan emin olmak için son bir kez arkaya baktı, sonra sürgüsünü çekerek kapıyı açtı.

Tapınak isli, kırmızı bir ışıkla aydınlatılmıştı ve berbat bir ceset ve yanık et kokusu vardı içeride. Girdikleri kapı tapınağın kubbesinin arka tarafını boydan boya dolaşan, kapalı bir balkona açılıyordu. Balkonun taş korkuluğu boyunca kalın sütunlar sıralanmıştı. Sütunların arasında Murgo cüppelerinin yapıldığı kaba, kalın kumaşın aynısından perdeler vardı. Balkonun arkasında ise taş duvar boyunca sıralı kapılar yer alıyordu. Garion bu balkonun daha ziyade tapınan görevlilerinin kullandığı bir yer olduğu sonucuna vardı.

Balkona çıkar çıkmaz, Belgarath ellerini göğsünde kavuşturup ağır bir tempoyla yürümeye ve yüksek sesle, dua okur gibi mırıldanmaya başladı.

Aşağıdan dehşet ve acı dolu, kulak tırmalayan bir çığlık yükseldi. Garion elinde olmadan yarı aralık perdeden aşağıdaki kurban taşına bir göz attı. Hayatı boyunca da bunu yapmış olduğuna pişman oldu.

Daire şeklindeki tapınağın duvarları cilalı kara taştan yapılmıştı ve kurban taşının tam arkasında çelikten dövülmüş ve ayna gibi parlayana kadar cilalanmış dev bir yüz vardı –Torak'ın yüzü, Grolimlerin taktığı maskenin aslı. Çok güzel bir yüz olduğu şüphe götürmezdi, ama aynı zamanda da müthiş bir kötülük gizliydi bu güzellikte; insanların anlayamayacağı kadar derin bir zalimlik. Tanrının maskesinin karşısında, tapınak Murgolar ve Grolim rakipleriyle doluydu; hepsi diz çökmüş, en az bir düzine farklı lehçede anlaşılmaz bir dua okuyorlardı. Kurban taşı, Torak'ın parlak yüzünün tam altındaki bir yükseltideydi. Kani kurban taşının dört köşesinde, birer demir sütun üzerinde dört ateş yanıyordu; hemen önünde, yerde, kare şeklinde bir çukur vardı. Çukurdan iğrenç alevler ve kara, yağlı bir duman yükseliyordu kubbeye doğru.

Kara cüppeli ve çelik maskeli yarım düzine Grolim, kurban taşının çevresine toplanmış, bir kölenin çıplak vücudunu tutuyorlardı. Kurban çoktan ölmüştü ve göğsü kesilmiş bir domuz göğsü gibi açılmıştı. Torak'ın suretinin karşısında ayakta duran Grolimin bir elinde uzun, kıvrık bir bıçak, öteki elinde ise kan damlayan bir insan kalbi vardı. "Sana bu kurbanımızı

kabul et, ey Angarakların Ejderha Tanrısı," diye haykırdı rahip korkunç bir sesle. Sonra kalbi, dumanı tüten, ateşlerden birine attı. Yanan kömürlerden duman ve buhar fışkırdı, sonra da müthiş bir cızırtı yükseldi. Tapınak zeminin altında bir yerden dev demir gongun sesi duyuldu; titreşimleri havada uzun bir süre asılı kaldı. Toplaşmış olan Murgolar ve başlarındaki Grolimler secde edip yüzlerini yere yapıştırdılar.

Garion birinin kendisini dürttüğünü hissetti, İpek, kanlı kurban taşına doğru eğilmişti. Aşağıdaki dehşetten midesi bulanarak Garion da beceriksizce eğildi.

Altı Grolim kölenin cansız vücudunu umursamazca kaldırıp yükseltinin önündeki çukura atıverdiler. Vücut aşağıdaki ateşe düşünce, yükselen duman kıvılcımlarla doldu birden.

Garion'un içinden müthiş bir öfke yükseldi. Hiç düşünmeden iradesini toplamaya başladı. Niyeti bu iğrenç kurban taşını ve tepesindeki zalim suratı tekbir darbeyle paramparça etmekti.

"Belgarion!" dedi içindeki ses birdenbire. "Sakın karışma. Henüz vakti gelmedi."

"Dayanamıyorum!" diye isyan etti Garion sessizce. "Mutlaka bir şey yapmalıyım."

"Yapamazsın. Şimdi yapamazsın. Bütün şehri uyandıracaksın. İradeni gevşet Garion."

"Dediğini yap Garion," dedi Pol Teyzenin sesi kafasının içinde. Garion çaresizce öfkesini ve iradesini kontrol altına alırken, içindeki o sesle Pol Teyze arasında sessiz bir selamlaşma oldu sanki.

"Bu küfrün sonu yaklaşıyor Belgarion," dedi ses. "Toprak bile ondan kurtulmak için gücünü topluyor şimdi." Sonra ses yokoldu.

"Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu sert bir ses. Garion gözlerini aşağıdaki iğrenç sahneden ayırdı. Maskeli ve cüppeli bir Grolim

Belgarath'ın karşısına dikilerek yollarını kesmişti. "Biz Torak'ın hizmetkârlarıyız," dedi ihtiyar mükemmel bir Murgo aksanıyla.

"Rak Cthol'daki herkes Torak'ın hizmetkârıdır," dedi Grolim. "Kurban törenine katılmamışsınız. Neden?"

"Biz Rak Hagga'dan gelen hacılarız," dedi Belgarath. "Müthiş şehrimize yeni vardık. Gelir gelmez Rak Hagga Başrahibini görmemiz söylendi bize. Bu görevimiz yüzünden törene katılamıyoruz."

Grolim şüpheyle homurdandı.

"Acaba Ejderha Tanrı'nın saygıdeğer rahibi bize Başrahibin odasının yerini söyleyebilir mi? Karanlık Tapınağı pek tanımıyoruz."

Aşağıdan bir çığlık daha yükseldi ve demir gong çaldı. Grolim hemen dönerek kurban taşına doğru eğildi. Belgarath kafasıyla işaret edince hepsi dönerek selam verdiler.

"Sondan bir önceki kapıya gidin," dedi Grolim. Belli ki dindarlık gösterileri onu tatmin etmişti. "Oradan Başrahiplerin bölümüne varırsınız."

"Karanlık tanrının rahibine sonsuz teşekkürler," dedi Belgarath eğilerek. Tek sıra halinde, başları öne eğik, dua ediyormuş gibi mırıldanarak ve ellerini göğüslerinde kavuşturmuş olarak çelik maskeli Grolimin önünden geçtiler.

"İğrenç!" dedi Relg boğulur gibi. "Günah! Küfür!"

"Başını kaldırma," diye fısıldadı İpek. "Her yanımız Grolim dolu."

"Ul bana kuvvet versin; Rak Cthol yerle bir olana kadar huzur bulmayacağım," diye yemin etti Relg.

Belgarath balkonun sonlarında oymalı bir kapıya gelince durdu ve kapıyı ihtiyatla açtı. "Grolim hâlâ bizi izliyor mu?" diye fısıldadı İpek'e.

Ufak tefek Drasniyalı gerilerde duran rahibe bir göz atarak, "Evet," dedi. "Bir dakika... Hah, gidiyor. Balkonda kimse kalmadı."

Büyücü açtığı kapıyı yeniden kapattı ve balkondaki son kapıya yürüdü. Kilidi yoklayınca kapı hemen açılıverdi. Kaşlarını çatarak, "Daha önce hep kilitli dururdu," diye söylendi.

"Tuzak mı acaba?" diye gürledi Barak, elini Murgo cüppesinin altındaki kılıcına atarak.

"Olabilir, ama başka seçeneğimiz yok." Belgarath kapıyı ardına kadar açtı ve hepsi, tam kurban taşından yeni bir çığlık yükselirken, içeri girdiler. Gong tapınağın duvarlarını sarsarken, kapı arkalarından kapandı. Aşınmış taş basamaklardan aşağı inmeye başladılar. Merdiven dardı ve iyi aydınlatılmamıştı; sürekli sağa dönerek dimdik aşağı iniyordu.

"Tam dış duvarın içinden gidiyoruz, değil mi?" diye sordu İpek, solundaki kara taşlara dokunarak.

Belgarath başıyla onayladı. "Bu merdivenler Ctuchik'in özel yerine gider." İndikçe indiler; bir noktada duvarlar yekpare kayaya dönüştü.

"Şehrin altında mı yaşıyor?" diye sordu Durnik.

"Evet," dedi Belgarath. Tepenin bir yanından dışarı çıkan dev bir cumba yaptırdı kendine."

"Tuhaf bir fikir," dedi Durnik.

"Ctuchik tuhaf adamdır zaten," dedi Pol Teyze ciddi bir suratla.

Belgarath onları durdurarak, "Merdivenler otuz metre kadar daha iniyor," diye fısıldadı. "Ctuchik'in evine giden kapının önünde iki nöbetçi bekler. Planı ne olursa olsun, Ctuchik bile bunu değiştiremez."

"Büyücü mü nöbetçiler?" diye sordu Barak alçak sesle.

"Hayır. Daha ziyade tören muhafızları gibi. Sıradan Grolimler."

"Hemen saldıralım öyleyse."

"Gerek yok. Sizi onlara iyice yaklaştırabilirim. Ama çabuk ve sessiz olun." İhtiyar, Murgo cüppesinin içinden kara kurdeleyle bağlı bir parşömen rulosu çıkardı. Arkasında Barak ve Mandorallen, tekrar inmeye başladı.

Döne döne inerken aydınlık bir alana vardılar. Taş basamakların dibi, meşalelerle aydınlatılmıştı; burada kayaya oyulmuş bir nevi avlu vardı. Düz siyah bir kapının önünde kollarını kavuşturmuş iki Grolim rahibi duruyordu. "Kutsalların En Kutsalının evine yaklaşan kimdir?" diye sordu biri elini kılıcının kabzasına götürerek.

"Bir haberci," dedi Belgarath kasılarak. "Efendimize Rak Goska Başrahibinden bir mesaj getirdim." Parşömeni havaya kaldırarak gösterdi.

"Yaklaş, haberci."

"Angarak'ın Ejderha Tanrısının Müridine selamlar olsun," diye haykırdı Belgarath, arkasında Barak ve Mandorallenle son basamakları da inerken. Çelik maskeli nöbetçilerin önünde durarak, "Böylece görevimi yerine getirmiş oldum," dedi parşömeni uzatırken.

Nöbetçilerden biri parşömeni almak için elini uzattı, ama Barak'ın koca eli bileğini kavrayıverdi. Dev adamın öteki eli de nöbetçiyi gırtlağından yakaladı.

Diğer nöbetçinin eli hemen kılıcına gittiyse de, Mandorallen'in iğne uçlu, uzun bıçağı aşağıdan yukarı doğru karnına saplanınca iki büklüm oldu. Şövalye müthiş bir dikkatle bıçağın sapını çevirerek adamın vücudu içinde dolaştırdı. Bıçak kalbi bulunca, nöbetçi titredi ve boğuk bir iniltiyle olduğu yerde kaldı.

Barak'ın dev omuzlarının hafif bir hareketiyle bir çatırtı duyuldu ve Grolimin boynu dev adamın pençesinin gücüne dayanamayarak kırılıverdi. Nöbetçinin ayakları bir süre daha yerde debelendi, sonra donup kaldı. Barak, "Kendimi iyi hissetmeye başladım bile," dedi cesedi yere atarken.

"Mandorallenle sen burada kalın," dedi Belgarath. "İçeri girdikten sonra rahatsız edilmek istemiyorum."

"Tamam, hallederiz," dedi Barak. "Bunları ne yapacağız?" Ölü nöbetçileri gösterdi.

"Ortadan kaldır şunları Relg," dedi Belgarath Ulgoya.

Relg iki cesedin arasına diz çöküp birer ellerini tuttuğunda, İpek telaşla arkasını döndü. Cesetler onun baskısıyla taş zemine gömülürken, hafif bir sürtünme sesi çıkıyordu.

"Bir ayağı dışarıda bıraktın," dedi Barak rahat bir sesle.

"Şunu söylemesen olmaz mı?" diye yalvardı İpek.

Belgarath derin bir nefes alarak elini demir kapı koluna uzattı. "Pekâlâ," dedi alçak sesle. "Haydi bakalım." Kapıyı açtı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Kara kapının ardında İmparatorlukların hazineleri vardı. Parlak sarı, savmakla bitmeyecek kadar altın, yerlere yığılmıştı. Altın paraların arasına serpiştirilmiş yüzükler, bilezikler, zincirler ve taçlar pırıl pırıl parlıyordu. Angarak madenlerinin kan kırmızısı altın külçeleri duvarlara dizilmişti. Orada burada, buz gibi parıldayan, yumruk büyüklüğünde elmaslarla dolu açık sandıklar vardı. Odanın ortasında, üzeri yakutlar, safirler ve yumurta büyüklüğünde zümrütlerle dolu kocaman bir masa vardı. Pencerelerdeki koyu kırmızı perdeleri, üzerlerinde pembe, gül kurusu ve simsiyah incilerin dizili olduğu sicimler tutuyordu.

Belgarath avını kollayan bir hayvan gibi yürüyordu; gözleri her yerdeydi, yaşını ise hiç göstermiyordu. Etrafındaki hazinelere hiç aldırmadan, yumuşak halıda hızla ilerleyerek başka bir odaya geçti. Bu oda tavana kadar yükselen raflara yığılmış, sımsıkı sarılı parşömenlerle doluydu; kara tahta raflarda dizili duran kitapların deri sırtları, yürüyen bir ordu gibiydi sanki, ikinci odadaki masalar kimya deneylerinde kullanılan tuhaf biçimli cam kaplarla, pirinç ve demirden yapılmış, tekerlekler, dişliler, makaralar ve zincirlerden oluşan aygıtlarla doluydu.

Üçüncü bir odada, kara kadife örtülerle kaplı dev bir altın taht duruyordu. Tahtın bir kolunda beyaz kürk bir pelerin, oturacak yerinde ise bir asa ve altın bir taç vardı. Cilalı zeminde ise, Garion'un anlayabildiği kadarıyla, bütün dünyanın haritası, taşlarla döşenmişti.

"Nasıl bir yer burası?" diye fısıldadı Durnik huşu içinde.

"Ctuchik'in eğlenceleri," dedi Pol Teyze iğrenen bir ifadeyle. "Bir sürü sapık zevki vardır ve hepsini birbirinden ayrı tutar."

"Burada değil," diye söylendi Belgarath. "Haydi yukarı çıkalım." İlk odaya geri dönerek, kayanın içine oyulmuş çıkıntının yuvarlak duvarının iç yüzeyi boyunca giden taş basamaklardan çıkmaya başladı.

Üst kattaki oda dehşet doluydu. Ortasında bir işkence masası vardı; duvarlarda ise kamçılar ve zincirler asılıydı. Duvarın yanındaki bir masada, parlayan çelikten işkence aletleri düzenli sıralar halinde dizilmişti: çengeller, iğne uçlu mıhlar ve testere ağızlı, dişleri arasında hâlâ kemik ve et parçaları olan tuhaf araçlar. Odada ağır bir kan kokusu vardı.

"İpek ve sen gidin baba," dedi Pol Teyze. "Öteki odalarda Garion, Durnik ve Relg'in görmemesi gereken şeyler var."

Belgarath başını sallayarak, arkasında İpek, bir kapıdan geçerek kayboldu.

Az sonra döndüklerinde İpek'in yüzünde berbat bir ifade vardı. "Tuhaf sapıklıkları var bu adamın," dedi ürpererek.

Belgarath kasvetli bir suratla, "Bir kat daha çıkacağız," dedi. "En üst katta. Ben de öyle olduğunu düşünüyordum; ama emin olmak istedim." Bir merdiven daha çıktılar.

Tepeye yaklaştıklarında Garion ta içlerinde bir yerde pırıltılı bir kıpırdaşma hissetti; on çeken sonsuz bir şarkıydı bu sanki. Avucundaki leke ise yanıyordu.

En üst katın ilk odasında kara taştan bir kurban taşı vardı; arkasındaki duvarda ise Torak'ın çelik yüzü duruyordu. Sapı kurumuş kanla kaplı parlayan bir bıçak vardı taşın üstünde; kan lekeleri kayanın dokusuna kadar sinmişti. Belgarath hızlı kedi adımlarıyla ilerliyordu artık, yüzünde kararlı bir ifade vardı. Kurban taşının arkasındaki kapıdan içeri bir göz atarak başını salladı, sonra karşı duvardaki kapalı bir kapıya yaklaştı. Parmaklarını kapının tahtasına değdirerek, "Burada," diye mırıldandı memnun bir tavırla. Aniden derin bir nefes alıp sırıtarak, "Çok uzun bir süredir bu anı bekliyordum," dedi.

"Oyalanma baba," dedi Pol Teyze sabırsız bir tavırla. Gözleri çelik gibiydi ve saçındaki beyaz tutam buz gibi parlıyordu.

"İçeri girdiğimizde işe karışmamanı istiyorum Pol," dedi ihtiyar. "Senin de Garion. Bu Ctuchikle benim aramızda."

"Tamam baba," diye cevap verdi Pol Teyze.

Belgarath elini uzatarak kapıyı açtı. Kapının ardındaki oda sade, hatta çıplaktı. Taş zeminde halı yoktu; karanlığa bakan yuvarlak pencereler ise perdesizdi. Duvarlarda basit mumlar yanıyordu ve odanın ortasında boş bir masa vardı. Masada sırtı kapıya dönük, kara cüppesinin kukuletasını başına çekmiş bir adam oturmuş, önündeki demir kutuya bakıyordu. Garion bütün vücudunun kutunun içindeki şeye karşılık vererek, nabız gibi atmaya başladığını hissetti. Şarkı sesi bütün benliğini doldurdu.

Masanın önünde sarışın, minik bir çocuk duruyordu. O da kutuya bakıyordu. Üzerinde lekeli bir keten elbise ve küçük, kirli ayakkabılar vardı. Yüzündeki ifade bomboş gibiydi, ama insanın içine işleyen bir masumiyeti vardı, İri gözleri masmaviydi ve güven doluydu. Garion'un hayatında gördüğü en güzel çocuktu bu.

"Nerede kaldın Belgarath?" diye sordu masadaki adam, arkasına bakma zahmetine bile katlanmadan. Sesi küflü gibiydi. Önündeki demir kutuyu kapadı. "Merak etmeye başlamıştım."

"Bir iki sorun çıktı Ctuchik," dedi Belgarath. "Umarım çok bekletmemişizdir."

"Oyalanacak bir şeyler buldum. Gelin, gelin hepiniz." Ctuchik dönüp onlara baktı. Saçı ve sakalları beyazdı, ama sararmıştı ve çok uzundu. Yüzünde derin çizgiler vardı ve gözleri yuvalarının içinde pırıl pırıldı. Kadim ve çok derin bir kötülükle doluydu bu yüz. Zalimlik ve kibir, insanlık namına ne varsa silip süpürmüştü; müthiş bir bencillik de, yaşayan her şeyi aşağılayan kesintisiz bir alaycı sırıtış yerleştirmişti çizgilerine. Gözü Pol Teyzeye ilişince, "Polgara," dedi alaycı bir selamla. "Her zamanki gibi güzelsin. Sonunda Efendimin iradesine boyun eğmeye razı oldun mu?" Sırıtışı iğrençti.

"Hayır Ctuchik," dedi Pol Teyze soğuk bir sesle. "Adaletin yerine geldiğini görmeye geldim."

"Adalet mi?" diye güldü Ctuchik aşağılayarak. "Öyle bir şey yoktur Polgara. Güçlüler istediklerini yaparlar, zayıflar da boyun eğer. Efendim

öğretti bunu bana."

"Yanık suratı da yanıldığını öğretmedi mi?"

Başrahibin yüzü bir an için karardı, sonra aldırmaz bir tavırla, omuzlarını silkerek, "Oturmanızı ve içecek bir şeyler almanızı önerirdim, ama korkarım çok kalmayacaksınız," dedi aynı küflü sesle. Sonra diğerlerinin her birine tek tek bakarak, "Grubun azalmış Belgarath," dedi. "Umarım bazılarını yolda kaybetmemişsindir."

"Hepsi iyi Ctuchik," dedi Belgarath. "Eminim ilgine çok sevinmişlerdir."

"Hepsi mi?" dedi Ctuchik lafını yaya yaya. "Açıkgöz Hırsız, İki Kere Yaşayan Adam ve Kör buradalar, ama ötekileri göremiyorum. Korkunç Ayı nerede? Koruyucu Şövalye nerede? Atların Efendisi ve Okçu neredeler? Ya hanımlar? Dünyanın Kraliçesi ve Ölen Irkın Anası nerede?"

"Hepsi iyiler Ctuchik," dedi Belgarath. "Hepsi iyiler."

"Çok ilginç. Halbuki ben bugüne kadar bir iki tanesini kaybedeceğini düşünüyordum. Kararlılığına hayranım ihtiyar. Yüzyıllar boyunca, bir soy ağacından bir kişi ölse bile çökecek olan bir kehaneti hayatta tutmak için çabaladın." Gözleri daldı bir an, sonra "Ha," dedi "Anladım, onları kapıda nöbetçi bırakmışsın. Gerek yoktu ki Belgarath. Rahatsız edilmememizi emretmiştim."

Başrahibin gözleri Garion'un yüzünde durdu. "Belgarion," dedi, neredeyse nezaketle. Damarlarında atmakta olan şarkının sesine rağmen, Garion Başrahibin zihninin habis gücü ona dokununca soğuk bir hisse kapıldı. "Sandığımdan daha gençmişsin."

Garion ona meydan okurcasına bakarak, masadaki ihtiyar adamın ani bir saldırısına karşı iradesini topladı.

"İradeni benim karşıma çıkarabilir misin Belgarion?" Ctuchik keyiflenmişti nedense. "Çamdar'ı yaktın, ama o salağın tekiydi. Benimle uğraşmanın biraz daha güç olduğunu anlayacaksın. Söyle bakalım evlat, hoşuna gitti mi onu yakmak?"

"Hayır," diye cevap verdi Garion hazır bekleyerek.

"Zamanla hoşlanmayı öğreneceksin," dedi Ctuchik habis bir sırıtışla. "Düşmanının senin zihninin pençesinde kıvranıp çığlık attığını izlemek, gücün bize mükafatlarından biridir." Tekrar Belgarath'a dönerek, "Demek sonunda beni yok etmeye geldin," dedi alayla.

"Gerekiyorsa evet. Çoktandır yaklaşıyordu bu an Ctuchik."

"Öyle, değil mi? Birbirimize çok benziyoruz Belgarath. Bu karşılaşmayı en az senin kadar hevesle bekliyordum. Evet, çok benziyoruz. Başka şartlar altında dost bile olabilirdik."

"Pek sanmam. Ben basit bir insanım. Senin bazı zevklerin bana fazla karmaşık gelirdi."

"Boş versene sen. Bizim kurallarla sınırlandırılamayacağımızı biliyorsun."

"Belki. Ama ben gene de dostlarımı kendim seçmek isterim."

"Çok sıkıcısın Belgarath. Haydi söyle diğerlerine de gelsinler." Ctuchik alayla bir kaşını kaldırdı. "Beni yok ederken onların da izlemesini istemiyor musun? Sana hayran kalırlardı."

"Oldukları yerde kalsınlar daha iyi."

"Canımı sıkma Belgarath. Herhalde Dünyanın Kraliçesine saygılarımı sunma fırsatını elimden almayacaksın." Ctuchik'in sesi alaycıydı. "Ölmeden önce onun o mükemmel sureti görmek isterim."

"Senden pek hoşlanacağını sanmam Ctuchik. Ama istersen saygılarını iletirim kendisine."

"Israr ediyorum Belgarath. Küçük bir arzu benimkisi. Tatmin edilmesi de kolay. Eğer onu sen çağırmazsan, ben çağıracağım."

Belgarath'ın gözleri kısıldı, sonra yavaşça gülümsedi.

"Demek mesele buymuş," dedi alçak sesle. "Ben de işimizi kolaylaştırmak için neden bu kadar zahmete girdiğini merak ediyordum."

"Artık farketmez," dedi Ctuchik bir kedi gibi mırıldanarak. "Son hatanı yaptın ihtiyar. Onu tutup Rak Cthol'a getirdin. Bana gereken de buydu. Kehanetin burada ölüyor Belgarath. Sen de onunla birlikte öleceksin sanırım." Başrahibin gözleri zaferle parladı; Garion Ctuchik'in zihninin habis gücünün uzanıp bir şeyler aramakta olduğunu hissetti.

Belgarath Pol Teyzeye bakıp göz kırptı.

Ctuchik zihniyle alt katları tarayıp boş olduklarını anlayınca gözleri irileşti. "Nerede o?" diye haykırdı çığlığa benzer bir sesle.

"Prenses bizimle gelemedi," diye cevap verdi Belgarath çok sakin bir sesle. "Ama özürlerini yollamayı da ihmal etmedi."

"Yalan söylüyorsun Belgarath. Onu yanından ayırmaya cesaret edemezsin. Dünya yüzünde güvende olabileceği hiçbir yer yok."

"Ulgo mağaraları da mı?"

Yüzü bembeyaz olan Ctuchik, "Ulgo mu?" diye inledi.

"Zavallı Ctuchik," diye içini çekti Belgarath sahte bir üzüntüyle. "Korkarım fena atladın. Planın fena değilmiş, ama beni bu kadar yakınına sokmadan önce prensesin yanımızda olup olmadığını kontrol etmeyi de mi akıl edemedin?"

"Diğerlerinden biri de olur," dedi Ctuchik gözleri öfkeyle parlayarak.

"Hayır," dedi Belgarath. "Diğerleri senden korunabilir, içlerinde savunmasız olan bir tek Ce'Nedra'ydı; ama o da Prolgu'da, Ul'un koruması altında. İstersen deneyebilirsin tabii, ama tavsiye etmem."

"Lanet olsun sana Belgarath!"

"İstersen Taşı ver de kurtul Ctuchik," dedi Belgarath. "Biliyorsun, istersem zorla da alabilirim."

Ctuchik kendini kontrol etmeye çabalayarak, "Acele etmeyelim Belgarath," dedi. "Birbirimizi yok etmekle ne kazanacağız? Cthrag Yaska elimizde. Dünyayı aramızda bölüşebiliriz."

"Dünyanın yarısını istemiyorum Ctuchik."

"Hepsini mi istiyorsun?" Ctuchik'in yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi. "Ben de öyle istiyordum en başta; ama yarısına da razı olurum."

"Aslında ben dünyanın hiçbir bölümünü istemiyorum."

Ctuchik'in yüzünde çaresiz bir ifade belirdi. "Peki ne istiyorsun öyleyse?"

"Taşı," dedi Belgarath hiç geri adım atmadan. "Ver onu Ctuchik."

"Neden güçlerimizi birleştirip Taşı kullanarak Zedar'ı yok etmiyoruz?"

"Neden yok edelim ki?"

"Sen de ondan benim kadar nefret ediyorsun. Efendine ihanet etti, Cthrag Yaska'yı senden çaldı."

"O kendisine ihanet etti Ctuchik; herhalde vicdan azabından uyuyamıyordur çoktandır. Ama Taşı çalma planı çok zekiceydi." Belgarath masanın önünde koca gözlerini demir kutuya dikmiş duran çocuğa bakarak, "Acaba nereden buldu onu?" dedi. "Masumiyet ve saflık aynı şey değildir tabii, ama çok yakındırlar. Tam bir masum yetiştirmek Zedar'a çok pahalıya malolmuş olmalı. Bastırması gereken içgüdüleri bir düşün."

"Zaten bu yüzden onun yapmasına izin verdim bu işi," dedi Ctuchik.

Küçük sarışın oğlan sanki kendisinden bahsettiklerini anlamış gibi, gözlerinde sonsuz bir güvenle iki ihtiyara baktı.

"Mesele şu ki," dedi Ctuchik geriye yaslanıp elini kutunun üstüne koyarak, "Taş, Cthrag Yaska, hâlâ benim elimde. Almaya kalkarsan dövüşürüz. Bunun sonucunun ne olacağını ikimiz de bilmiyoruz. Neden riske girelim ki?"

"Senin ne işine yarar ki o taş. Senin iradene boyun eğse bile, ne yapacaksın? Torak'ı canlandırıp ona mı teslim edeceksin?"

"Düşünürüm. Ama Torak beş asırdır uyuyor ve dünya onsuz da idare ediyor. Onu rahatsız etmemize gerek yok bence."

"Böylece Taş da sende kalacak ha?"

Ctuchik omuzlarını silkerek, "Birinde kalması lazım," dedi. "Bu niye ben olmayayım?"

Hâlâ sandalyesinde geriye kaykılmış, rahat rahat konuşuyormuş gibi görünüyordu. Saldırdığında ne bir hareket yaptı niyetini ele verecek, ne de yüzünden bir duygu kıpırtısı geçti.

O kadar hızlı oldu ki, bir kabarıştan ziyade tek bir darbe gibiydi saldırı; sesi de o tanıdık gürleme değil, tek bir gök gürültüsüydü. Garion bu saldırı eğer kendisine yöneltilmiş olsaydı yok olacağından emindi. Ama ona değil Belgarath'a yönelmişti. Korkunç bir an boyunca Garion dedesinin geceden de kara bir gölge tarafından yutulduğunu sandı. Sonra gölge kristal bir kadeh gibi kırılıp dağıldı gitti. Belgarath ciddi bir yüzle kadim düşmanının karşısına dikilerek, "Elinden gelen bu mu Ctuchik?" diye sordu, kendi iradesi darbeyi indirirken.

Müthiş bir mavi ışık ansızın Grolim'i sardı ve yoğunluğuyla onu ezmeye başladı. Üzerinde oturduğu sandalye, sanki üzerine müthiş bir ağırlık çökmüş gibi paramparça olarak etrafa dağıldı. Ctuchik sandalyesinin parçaları arasında yere düştü ve mavi ışığı iki eliyle itmeye çalıştı. Sonra ayağa fırlayarak alevlerle karşılık verdi saldırıya. Bir an için Garion, Perili Orman'da yanan Aşarak'ı hatırladı, ama Belgarath ateşi bir yana itiverdi ve İrade ve Sözün el hareketine filan ihtiyacı olmadığı yolundaki sözünü bir yana bırakarak, elini kaldırıp Ctuchik'e bir yıldırım yolladı.

Büyücü ve sihirbaz, odanın ortasında durmuşlur, ışık, alev ve karanlık dalgaları arasında dövüşüyorlardı. Ortalıktaki enerji patlamaları, Garion'un zihnini uyuşturmuştu. Kavganın ancak bir kısmının görünür olduğunu ve birçok darbenin göremediği, hayal bile edemediği yerlere vurulduğunu seziyordu. Odadaki hava tıslayıp çatırdamaya başlamıştı. Tuhaf suretler

belirip kayboluyordu; ancak göz ucuyla görebildikleri dev yüzler, kocaman eller ve Garion'un adını bile bilmediği bir sürü şey. İki korkunç ihtiyar hayal ve yanılsamadan oluşan silahlarıyla gerçekliğin dokusunu parçaladıkça, içinde bulundukları kayadaki çıkıntı titremeye başlamıştı.

Hiç düşünmeden iradesini toplamaya, zihnini yoğunlaştırmaya başladı Garion. Bunu durdurmalıydı. Darbeler genişleyerek kendisine ve diğerlerine de vurmaya başlamıştı. Belgarath ve Ctuchik birbirlerine duydukları kinle kendilerinden geçmiş, düşüncesizce hepsini öldürebilecek güçleri salıyorlardı ortalığa.

"Garion! Karışma!" dedi Pol Teyze. Sesi o kadar sertti ki, Garion o olduğuna bile inanamadı. "Sınırdalar. Eğer sen de karışırsan ikisini de mahvedersin." Diğerlerine işaret etti. "Hepiniz geri çekilin. Çevrelerindeki hava bile canlı."

Korkuyla herkes dış duvara doğru çekildi.

Büyücüyle sihirbazın arasında bir metre bile yoktu artık; gözleri parlıyor, güçleri dalgalar halinde dökülüyordu. Etraflarındaki hava tıslıyor, cüppelerinden dumanlar yükseliyordu.

O sırada Garion'un gözleri küçük çocuğa takıldı. Olup bitenleri, sakin, anlamayan gözlerle seyrediyordu. Etrafındaki müthiş sesler ve görüntüler onu irkiltmiyordu. Garion çocuğu yakalayıp güvenli bir yere çekmek için gerildi, ama tam o anda çocuk masaya döndü. Sükunetle, birden önünde beliriveren yeşil bir alev duvarının içinden geçti. Ateşi ya görmemişti ya da ondan korkmuyordu. Masaya ulaşınca parmaklarının ucuna yükselerek, Ctuchik'in az önce bakmakta olduğu demir kutuyu açıp elini içine soktu. Yuvarlak, cilalı, gri bir taş çıkardı içinden. Garion aniden aynı parıltılı kıpırdanmayı hissetti. O kadar şiddetliydi ki neredeyse dayanılmazdı. Şarkı sesi iyice yükselerek kulaklarını doldurdu.

Pol Teyzenin heyecanla içini çektiğini duydu.

Gri taşı iki eliyle bir top gibi tutan çocuk, dönüp doğruca Garion'a yürüdü. Minik yüzünde kendinden emin bir ifade, gözlerinde ise güven vardı. Cilalı taş odadaki korkunç mücadelenin parlayan ışıklarını yansıtıyordu, ama

içinde de bir ışık vardı. Titremeyen, değişmeyen, çocuk Garion'a yaklaştıkça şiddetlenen bir ışık. Çocuk Garion'un önünde durup taşı kaldırarak Garion'a uzattı. Gülümseyerek tek bir kelime söyledi: "Teslim."

Garion'un zihninde müthiş bir korku belirdi. O anda doğruca Ctuchik'in zihnine bakmakta olduğunu anladı. Ctuchik'in zihninde bir resim vardı, parlayan taşı elinde tutan Garion'un resmi. Ve bu resim, Grolimi dehşete düşürüyordu. Garion, kendisine yönelmiş korku dalgalarını hissetti. Yavaş yavaş ve kararlı bir tavırla, elini çocuğun tuttuğu taşa doğru uzattı. Avucundaki leke taşa doğru uzanmak istiyordu; zihnindeki şarkı ise dev bir koro sesiyle yükseldi. Elini uzatırken Ctuchik'in ansızın, kıstırılmış bir hayvan gibi paniğe kapıldığını hissetti.

Grolimin sesi boğuk bir çığlıktan ibaretti: "Yok ol" diye haykırdı çaresizce, müthiş gücünün tamamını çocuğun elindeki taşa yönelterek.

Bir an, ölümcül bir sessizlik doldurdu odayı. Müthiş mücadelenin ortasındaki Belgarath'ın yüzünde bile şaşkın, inanmayan bir ifade vardı.

Taşın kalbindeki mavi panltı bir an içeri çekildi, sonra tekrar parladı.

Uzun saçları ve sakalları darmadağınık olan Ctuchik, ağzı açık, dehşet içinde öylece kalakalmıştı. "Öyle demek istemedim'" diye uludu. "Hayır öyle değil..."

Ama yuvarlak odaya yeni ve çok daha müthiş bir güç girmişti bile. Ne itiyordu, ne de Garion'un zihnine bir baskı yapıyordu. Daha ziyade, dehşet içindeki Ctuchik'in etrafına kapanırken Garion'u kendisine çekiyor gibiydi.

Grolimlerin Başrahibi delice bir çığlık attı. Sonra şişmeye başladı, derken yeniden büzüştü, yeniden şişti. Sanki taşlaşmış da içindeki güç taşı parçalıyormuş gibi, yüzünde çatlaklar belirdi. Garion bu korkunç çatlakların ardında et ve kemik değil, parlayan bir enerji olduğunu gördü. Ctuchik parıl parıl parlamaya başladı. Ellerini yalvarırcasına kaldırıp, "İmdat!" diye bir çığlık attı. Sonra ümitsiz bir "HAYIR!" feryadı. Sonra gürültünün de ötesinde bir parçalanma sesiyle, Torak'ın Müridi patlayıp yokluğa dönüştü.

Bu müthiş patlamayla savrulan Garion duvara çarptı. Hiç düşünmeden, oyuncak bir bebek gibi havaya uçan küçük oğlanı yakaladı. Yuvarlak taş duvara çarpıp sekerek yerde yuvarlanmaya başladı. Garion onu yakalamak için elini uzatınca, Pol Teyze onu bileğinden yakalayarak, "Hayır," dedi. "Sakın dokunma. O, Taş."

Garion'un eli donup kaldı.

Küçük oğlan Garion'un elinden kurtulup yuvarlanan Taşın peşinden koştu. Yakalayınca muzaffer bir tavırla gülerek "Teslim," dedi.

"Ne oldu?" diye mırıldandı İpek, ayağa kalkıp kafasını toplamaya çalışarak.

"Ctuchik kendisini yok etti," dedi Pol Teyze ayağa kalkarak. "Taşı yok etmeye kalktı, ama Tanrıların Anası yok etmeye izin vermez." Garion'a baktı. "Yardım et de dedeni kaldıralım."

Belgarath Ctuchik'i yok eden patlamanın neredeyse tam merkezinde duruyordu. Patlama onu odanın öbür ucuna fırlatmıştı; orada yığılmış yatıyordu. Gözleri boş boş bakıyordu, saçı ve sakalı da yer yer yanmıştı.

"Kalk baba," dedi Pol Teyze telaşla ona doğru eğilerek.

Ctuchik'in kayaya gömülü kulesi titremeye, içine oyulu olduğu bazalt tepe sarsılmaya başladı. Yerin altından korkunç bir gümbürtü koptu. Toprak Ctuchik'in yokoluşuyla titrerken, duvarlardan kaya ve harç parçaları yağmaya başladı üzerlerine.

Aşağıdaki odalarda, kapılar gümbürtüyle açıldı ve Garion ayak sesleri duydu. "Neredesiniz?" diye haykırdı Barak'ın sesi.

"Yukarıda," diye bağırdı İpek merdivenden aşağıya.

Barak ve Mandorallen taş basamakları hızla çıktılar. "Çıkın buradan!" diye gürledi Barak. "Kule kayadan ayrılıyor. Yukarıdaki tapınak da çöküyor. Kulenin kayaya bağlandığı yerin tavanında yarım metrelik bir çatlak var."

"Baba!" diye haykırdı Pol Teyze. "Kalk diyorum." Belgarath boş gözlerle ona bakıyordu. "Taşı onu," dedi Pol Barak'a.

Tepenin yanında, kuleyi tutan kayalar, toprağın titreşimlerine dayanamayarak ayrılmaya başlamıştı.

"Burada!" diye haykırdı Relg çınlayan bir sesle. Taşların parçalanmakta olduğu kulenin arka duvarını gösteriyordu. "Burayı açabilir misin? Arkasında bir mağara var."

Pol Teyze hemen başını kaldırıp duvara baktı, sonra parmağını uzatıp "Yıkıl!" diye emretti. Taş duvar, sanki fırtınanın sürüklediği bir saman yığınıymış gibi, arkasındaki mağaranın içine doğru patlayıp dağıldı.

"Ayrılıyor!" diye haykırdı İpek tiz bir sesle. Kule duvarı ile kaya arasında genişlemekte olan çatlağı işaret etti.

"Atlayın!" diye bağırdı Barak. "Çabuk!"

İpek çatlaktan atlayarak geçti ve sonra hemen dönerek önünü görmeden onu izleyen Relg''i yakaladı. Durnikle Mandorallen, aralarında Pol Teyzeyle giderek genişleyen çatlaktan atladılar.

"Çocuk!" dedi Garion'un içindeki ses. Artık kayıtsız filan da değildi. "Çocuğu kurtar, yoksa şu ana kadar olanların hiçbir anlamı kalmayacak."

Garion ansızık küçük oğlanı hatırlayarak irkildi. Dönüp kayadan aşağı yuvarlanmak üzere olan kulenin içine koştu. Çocuğu kollarına alarak Pol Teyzenin kayada açtığı deliğe döndü yeniden.

Barak atladı; ayakları karşı kıyıda bir an kaydı ve kenarda asılı kaldı, sonra düze çıkmayı başardı. Garion koşarken bütün gücünü toplamıştı bile. Atladığı anda, iradesinin tamamıyla ileri itti kendini. Kollarında küçük oğlanla kelimenin tam anlamıyla uçarak geçtiği korkunç yangın üstünden, sonra da Barak'ın geniş sırtına çarparak durdu.

Aldur Taşı'nı kucağında sımsıkı tutan küçük oğlan gülümseyerek Garion'a baktı. "Teslim?"

Garion döndü. Kule bazalt duvardan iyice ayrılmış, destek kayaları aşağı yuvarlanmaya başlamıştı. Ağır ağır dışarı doğru devrildi. Sonra, parçalanan

Torak Tapınağının yağan taşları arasında, duvardan tamamen ayrıldı ve aşağıdaki korkunç boşluğa uçtu gitti.

Girdikleri mağaranın zemini de, bazalt tepeyle beraber sarsılıyordu. Rak Cthol'un duvarlarından dev parçalar koparak, mağaranın ağzının önünden, yeni doğmakta olan güneşin kızıllığı içinde yağmur gibi yağmaktaydı.

"Herkes tamam mı?" diye sordu İpek hızla etrafına bakınarak. Herkesin güvende olduğundan emin olduktan sonra, "Mağaranın ağzından uzaklaşalım biraz," diye ekledi. Tepenin bu kısmı pek sağlam değil gibi."

"Şimdi aşağı inmek istiyor musunuz?" diye sordu Relg Pol Teyzeye. "Yoksa sarsıntıların durmasını mı bekleyelim?"

"Hareket etsek daha iyi olur," dedi Barak. "Sarsıntı durduğu anda bu mağaralar Murgo kaynamaya başlar."

Pol Teyze yarı baygın Belgarath'a baktı, sonra kendini toplayarak, "Aşağı ineceğiz," dedi kararlı bir sesle. "Daha o köle kadını almamız lazım."

"Mutlaka ölmüştür," dedi Relg telaşla. "Deprem mağarasının tavanını çökertmiştir."

Pol Teyze çakmak çakmak gözleriyle, gözlerinin içine baktı Relg'in. Hayatta hiç kimse o bakışa fazla dayanamazdı. Relg başını eğerek, "Pekâlâ," dedi isteksizce. Dönerek başlarına geçti ve ayaklarının altında deprem sürerken, mağaranın karanlığına dalarak kayboldular.

Son

Belgariad'ın üçüncü kitabı burada sona eriyor.

Dördüncü Kitap olan Büyülü Şato, Garion ve Ce'Nedra'nın, miraslarının ne olduğunu öğrenmelerinin, Kehanetin onları zorunlu sona doğru sürüklemesinin ve Garion'un büyüden de zorlu güçler olduğunu öğrenmesinin hikâyesini anlatıyor.